RUTH WARE

CRIME

Ușa ferecată

BESTSELLER
NEW YORK TIMES ȘI SUNDAY TIMES

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
ÎNTR-O PĂDURE ÎNTUNECATĂ

RUTH WARE ÎN CEA MAI BUNĂ FORMĂ
DE SCRIS POVEȘTI TULBURĂTOARE.
NEWSWEEK

FICTION CONNECTION

TREI

RUTH WARE

UȘA FERECATĂ

Traducere din limba de Luminița Gavrilă
Titlul original: *The Turn of the Key,* 2019

Editura Trei, 2022

Versiune ebook: v1.0, iulie 2022

Pentru Ian, cu mai multă dragoste
decât aș ști să exprim în cuvinte.

3 septembrie 2017

Dragă domnule Wrexham,

Știu că nu mă cunoașteți, dar trebuie să mă ajutați, vă rog, vă rog, vă rog

3 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Nu mă cunoașteți, dar poate ați citit despre cazul meu în ziare. Motivul pentru care vă scriu este să vă rog să

4 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Sper că aceasta este forma corectă de a mă adresa dumneavoastră. Este pentru prima oară când îi scriu unui jurist.

În primul rând, trebuie să vă spun că știu că este mai puțin obișnuit. Știu că ar fi trebuit să vă contactez prin intermediul avocatului meu, dar dumnealui

5 septembrie 2017

Dragă domnule Wrexham,

Dumneavoastră aveți copii? Nepoți? Dacă da, aș vrea să apelez la

Dragă domnule Wrexham,
Vă rog, ajutați-mă. Eu *nu* am omorât pe nimeni.

7 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Nici nu vă imaginați de câte ori am început să vă scriu pentru ca apoi să rup rezultatul dezastruos, dar mi-am dat seama că nu există o formulă magică pentru asta. Nu știu cum să vă CONVING să ascultați cazul meu. De aceea, mă voi strădui să vă prezint situația cât mai clar cu putință. Nu contează cât timp îmi va lua sau câte foi voi rupe, am de gând să continui și să spun adevărul.

Numele meu este… Și aici mă opresc, fiindcă din nou îmi vine să rup foaia.

Pentru că, dacă vă dezvălui numele meu, veți ști de ce vă scriu. Cazul meu a apărut în toate ziarele, numele meu, în toate titlurile, figura mea chinuită a ținut capul de afiș al primelor pagini, n-a fost articol care să nu insinueze vinovăția mea într-o manieră vecină cu ultrajul. Dacă vă spun cum mă cheamă, am sentimentul oribil că mă veți considera o cauză pierdută și veți arunca scrisoarea mea la coș. Nici nu v-aș învinovăți prea tare, dar, înainte să faceți asta, ascultați-mă, vă rog.

Sunt o tânără de douăzeci și șapte de ani și, după cum probabil v-ați dat seama din adresa mea de mai sus, mă aflu în Penitenciarul pentru femei Charnworth din Scoția. Nu am primit niciodată o scrisoare de la cineva din închisoare, prin urmare nu știu cum arată când ajunge la destinatar, dar cred că ați ghicit care este situația mea actuală încă dinainte să deschideți plicul.

Ceea ce probabil nu știți este că mă aflu aici în arest preventiv.

Și ceea ce n-aveți cum să știți este că sunt nevinovată.

Știu, știu. Toate spun asta. Toate femeile pe care le-am cunoscut aici sunt nevinovate sau cel puțin asta susțin ele. În cazul meu, însă, este adevărat.

Poate că ați ghicit deja ce urmează să vă spun în continuare. Vă scriu ca să vă rog să mă reprezentați ca avocat al apărării la proces.

Îmi dau seama că este o abordare neconvențională, că nu așa se comportă un inculpat față de un avocat. (Într-una dintre ciornele acestei scrisori v-am numit „jurist", din greșeală, fiindcă nu știu nimic în materie de drept, cu atât mai puțin despre sistemul judiciar scoțian. Tot ce știu, inclusiv numele dumneavoastră, am aflat de la femeile cu care sunt închisă.)

Am deja un avocat, domnul Gates, și, din câte înțeleg, el ar trebui să-mi numească un apărător pentru procesul propriu-zis. Dar tot el este cel din cauza căruia am ajuns aici. Nu l-am ales eu, poliția a făcut-o când a început să-mi fie frică și, în final, am avut bunul-simț să tac și să refuz să mai răspund la întrebări până când mi-au găsit un avocat.

Am crezut că va clarifica el totul, că mă va ajuta să-mi susțin cazul. Dar când a venit… nu știu, nu pot să explic prea bine. A înrăutățit și mai mult lucrurile. Nu m-a lăsat *să vorbesc.* De fiecare dată când încercam să spun ceva, mă întrerupea cu aceeași frază: „clientul meu nu are nimic de declarat, deocamdată", iar asta mă făcea să par și mai vinovată. Cred că dacă aș fi putut să prezint lucrurile corect, nu aș fi ajuns aici. Dar, nu știu de ce, orice spuneam era răstălmăcit și poliția a făcut ca totul să pară atât de grav, de incriminator.

Nu spun că domnul Gates nu a auzit și varianta mea. Sigur că a auzit-o, dar cumva… Of, Doamne, e atât de greu de povestit în scris. Domnul Gates stă de vorbă cu mine, dar nu mă *ascultă.* Sau, dacă mă ascultă, nu mă crede. De fiecare dată când încerc să-i explic ce s-a întâmplat, și o iau de la început, mă întrerupe cu întrebările lui care mă zăpăcesc, iar povestea mea se încurcă atât de tare, încât îmi vine să țip la el *mai taci dracului din gură.*

El îmi tot vorbește despre ceea ce am declarat în acea primă noapte oribilă pe care am petrecut-o la secția de poliție, când m-au interogat neîntrerupt și eu le-am spus… Doamne, nici nu mai știu ce le-am spus. Scuze, acum am început să plâng. Scuze… Îmi pare foarte rău că am pătat scrisoarea. Sper că puteți citi printre pete.

Ceea ce am spus eu, ceea ce am declarat atunci, nu am cum să mai schimb. Știu asta. Au înregistrat totul. Și este grav, este foarte grav. Dar totul a mers prost și am impresia că dacă mi s-ar da măcar posibilitatea să explic cuiva, care chiar m-ar asculta, ce s-a întâmplat… Înțelegeți ce vreau să spun?

Oh, Doamne, probabil că nu înțelegeți. În fond, n-ați fost niciodată acolo. N-ați stat niciodată de cealaltă parte a unei mese, atât de obosit, încât să simțiți că vă prăbușiți, atât de speriat, încât să vă vină să vomitați, în timp ce poliția vă pune întrebări peste întrebări până nu mai știți ce spuneți.

Cred că la asta se reduce totul.

Eu sunt bona din cazul Elincourt, domnule Wrexham.

Și *nu am omorât-o* pe fetița aceea.

Domnule Wrexham, am început să vă scriu aseară, iar când m-am trezit azi-dimineață, și am văzut paginile mototolite, acoperite cu rugămințile mele, primul meu impuls a fost să le rup și să o iau de la capăt, așa cum am mai făcut-o de nenumărate ori până acum. Îmi propusesem să rămân foarte liniștită, calmă și concentrată, să expun totul foarte clar și *să vă fac* să înțelegeți. Însă am ajuns să plâng și să pătez hârtia cu lacrimi, împotmolindu-mă într-o mare de incriminări.

Dar apoi am recitit ce am scris și mi-am zis: nu. Nu pot s-o iau de la capăt. Trebuie să merg mai departe.

Îmi spun de multă vreme că, dacă aș fi lăsată să-mi limpezesc mintea și să prezint corect varianta mea fără să fiu întreruptă, poate acest dezastru îngrozitor s-ar lămuri.

Și iată că acum o fac. Aceasta este șansa mea, nu?

În Scoția poți fi reținut 140 de zile înainte de proces. Deși e aici o femeie care așteaptă de aproape zece luni. Zece luni! Știți cât înseamnă asta, domnule Wrexham? Poate credeți că da, dar lăsați-mă să vă spun eu. În cazul ei, înseamnă 297 de zile. Nu a putut să-și petreacă Crăciunul cu copiii ei. A ratat toate zilele lor de naștere. A ratat Ziua Mamei, Paștele și prima zi de școală.

297 de zile. Și ei continuă să amâne data procesului.

Domnul Gates spune că la mine nu va dura atât de mult, datorită publicității cazului, dar eu nu înțeleg cum poate fi atât de sigur.

Oricum ar fi, 100 de zile, 140 de zile, 297 de zile… Am timp berechet să vă scriu, domnule Wrexham. Timp berechet să mă gândesc, să-mi amintesc și să încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu adevărat. Pentru că nu înțeleg multe, dar un lucru știu sigur: nu am omorât-o pe fetița aceea. *Nu.* Oricât ar încerca poliția să

răstălmăcească faptele și să mă prindă pe picior greșit, asta nu au cum să schimbe.

Nu am omorât-o. Ceea ce înseamnă că altcineva a omorât-o. Și că acel cineva este în libertate.

În timp ce eu putrezesc aici.

Voi încheia acum, pentru că știu că nu mă pot lungi prea mult: sunteți un om ocupat, veți înceta să mai citiți.

Dar trebuie să mă credeți, vă rog. Sunteți singurul care mă poate ajuta.

Vă rog, veniți să mă vedeți, domnule Wrexham. Lăsați-mă să vă explic situația și cum am ajuns să fiu prinsă în acest coșmar. Dacă există cineva care ar putea să-i facă pe jurați să înțeleagă, acela sunteți dumneavoastră.

Am solicitat un permis de vizitator pe numele dumneavoastră. Sau puteți să-mi scrieți, dacă mai aveți întrebări. Eu nu am de gând să plec nicăieri. Ha-ha-ha.

Scuze, n-am vrut să închei cu o glumă. Nu e nimic amuzant, știu bine. Dacă mă vor condamna, mă voi confrunta cu…

Dar nu, nu mă pot gândi la asta. Nu acum. Nu se va întâmpla. Nu voi fi condamnată, pentru că sunt nevinovată. Trebuie doar să-i fac pe toți să înțeleagă acest lucru. Începând cu dumneavoastră.

Vă rog, domnule Wrexham, vă rog, spuneți-mi că mă veți ajuta. Vă rog să-mi răspundeți. Nu vreau să dramatizez, dar simt că dumneavoastră sunteți ultima mea speranță.

Domnul Gates nu mă crede, văd asta în ochii lui.

Dar mă gândesc că dumneavoastră ați putea să o faceți.

12 septembrie 2017
Penitenciarul Charnworth

Dragă domnule Wrexham,

Au trecut trei zile de când v-am scris și, nu vreau să vă mint, am așteptat cu sufletul la gură un răspuns. În fiecare zi când vine poșta, simt că inima începe să-mi bată mai tare, cu un fel de speranță dureroasă, și în fiecare zi (până acum) m-ați dezamăgit.

Scuze. Sună a șantaj emoțional. Nu asta am intenționat. Înțeleg. Sunteți un om ocupat și au trecut doar trei zile de când v-am trimis scrisoarea, dar… Presupun că, pe undeva, am sperat ca publicitatea din jurul cazului meu să-mi fi conferit măcar acel gen de celebritate care să vă determine să alegeți scrisoarea mea dintre toate celelalte pe care sigur le primiți de la clienți, potențiali clienți și nebuni.

Domnule Wrexham, nu vreți să știți ce s-a întâmplat? Eu aș vrea.

Oricum, au trecut trei zile (oare am menționat deja asta?) și… ei bine, încep să mă îngrijorez. Aici nu ai prea multe de făcut, în schimb ai destul timp să te gândești, să te frământi și să începi să-ți imaginezi catastrofe.

Așa mi-am petrecut eu ultimele trei zile și trei nopți. Îngrijorându-mă că poate nu ați primit scrisoarea. Îngrijorându-mă că poate autoritățile închisorii nu au trimis-o (pot face asta fără să-mi spună? Sincer, nu știu), îngrijorându-mă că poate n-am *explicat* eu bine.

Acest ultim gând nu mă lasă să dorm. Pentru că, dacă așa stau lucrurile, atunci vina este a mea.

Intenția mea a fost să fiu scurtă și concisă, dar acum mă gândesc că poate n-ar fi trebuit să mă opresc atât de repede. Poate că ar fi trebuit să vorbesc mai mult despre fapte și să încerc să demonstrez DE CE sunt nevinovată. Pentru că nu

puteți să mă credeți doar așa, pe cuvânt… mă gândesc.

Când am ajuns aici, celelalte femei… – presupun că pot să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Wrexham – mi s-au părut că fac parte dintr-o altă specie. Nu că m-aș crede mai bună decât ele. Dar toate păreau… Păreau să se potrivească în locul ăsta. Chiar și cele speriate, cele care se automutilau, cele care țipau, care se dădeau cu capul de pereții celulei și plângeau noaptea, chiar și fetele abia ieșite de pe băncile școlii. Păreau… nu știu. Păreau să fie acolo unde trebuiau să fie, cu fețele lor palide și supte, cu părul strâns la spate și tatuajele încețoșate. Păreau… ei bine, păreau *vinovate.*

Dar eu eram altfel.

În primul rând, sunt englezoaică, desigur, și asta nu m-a ajutat. Nu le-am înțeles când s-au enervat și au început să țipe la mine. Nici măcar jumătate din cuvintele pe care le foloseau n-aveam habar ce înseamnă. Și apoi părea să fie evident că eu provin din clasa de mijloc, deși n-aș putea să spun de ce, dar pentru acele femei parcă asta îmi scria pe frunte.

Însă principala problemă era că nu fusesem niciodată la închisoare. Cred că până să ajung aici nici măcar n-am cunoscut pe cineva care să fi fost la închisoare. Erau coduri secrete pe care nu știam să le descifrez și curenți printre care n-aveam cum să navighez. Nu înțelegeam ce se întâmpla când o femeie îi pasa alteia ceva pe coridor și, dintr-odată, gardienii năvăleau țipând. Nu-mi dădeam seama când se apropia o luptă, nu știam cine nu-și lua medicamentele sau care dintre ele deveneau violente după ce efectul drogurilor trecea și începeau să înjure în stânga și-n dreapta. Nu știam pe cine trebuia să evit și cine avea sindrom premenstrual permanent. Nu știam ce să îmbrac sau ce să fac, de ce te puteai alege cu un scuipat

sau cu un pumn din partea celorlalte deținute sau ce îi provoca pe gardieni să sară pe tine.

Aveam un accent diferit. Arătam diferit. *Simțeam* diferit.

Apoi, într-o zi, m-am dus la baie și am văzut o femeie venind spre mine din celălalt capăt. Purta părul pieptănat pe spate, ca toate celelalte, ochii păreau de granit și fața îi era palidă, dură și rigidă. Primul meu gând a fost: „Doamne, pare supărată, cine știe ce-o să-mi facă.”

Apoi m-am gândit: „Mai bine să mă duc la cealaltă baie.”

După care mi-am dat seama.

Era o oglindă pe peretele din față. Femeia eram eu.

Ar fi trebuit să fiu șocată când mi-am dat seama că, la urma urmei, nu eram diferită, eram doar o altă femeie înghițită de acest sistem nemilos. Dar, cumva, asta m-a ajutat.

Încă nu mă încadrez complet. Sunt încă englezoaica și toate știu de ce mă aflu aici. În închisoare nu sunt bine văzuți cei care le fac rău copiilor, presupun că știți asta. Le-am spus că nu este adevărat, desigur, că n-am făcut lucrul de care sunt acuzată. Dar ele se uită la mine, iar eu știu ce gândesc: „Așa spun toate.”

Și știu… știu că și dumneavoastră gândiți la fel. Asta am vrut să spun. Înțeleg că sunteți sceptic. În fond, n-am reușit să conving poliția. Mă aflu aici. Fără cauțiune. Probabil că sunt vinovată.

Dar nu este adevărat.

Am 140 de zile la dispoziție ca să vă conving. Tot ce trebuie să fac este să spun adevărul, nu? Trebuie doar să încep cu începutul și să relatez totul clar și calm, până ajung la final.

Totul a început cu un anunț.

> OFERTĂ DE MUNCĂ: Familie numeroasă caută bonă internă cu experiență.

DESPRE NOI: Suntem un cuplu ocupat, cu patru copii, și locuim într-o casă frumoasă (dar îndepărtată!) în Scoția. Mami și tati conduc propriul lor birou de arhitectură.

DESPRE TINE: Căutăm bonă experimentată, obișnuită să lucreze cu copii de toate vârstele, de la bebeluși la adolescenți. Dotată cu simț practic și mult calm, capabilă să se ocupe singură de copii. Cerințe obligatorii: referințe impecabile, certificat de cazier judiciar, certificat de instruire în acordarea primului ajutor și permis de conducere fără antecedente penale.

DESPRE POST: Mami și tati lucrează de acasă în cea mai mare parte a timpului și în această perioadă vei avea un program normal, de la 8 la 17, cu o seară de baby-sitting pe săptămână și weekenduri libere. Pe cât posibil, ne vom aranja programul astfel încât întotdeauna unul dintre părinți să fie acasă. Totuși, sunt situații când trebuie să lipsim amândoi (foarte rar, pentru cel mult două săptămâni), iar când se întâmplă acest lucru, vei fi *in loco parentis.*
Oferim un salariu foarte competitiv, de 55.000 de lire sterline pe an (brut, inclusiv bonusuri), mașină la dispoziție și opt săptămâni de vacanță pe an.
Cererile pot fi trimise pe adresa: Sandra și Bill Elincourt, Heartherbrae House, Carn Bridge.

Mi-l amintesc aproape cuvânt cu cuvânt. Culmea este că nici măcar nu căutam un loc de muncă atunci când mi-a apărut între rezultatele Google. Eu căutam… în fine, chiar nu contează ce căutam. Dar era ceva complet diferit. Și, brusc, l-am văzut: ca un dar care mi-a căzut în brațe pe neașteptate și pe care era cât pe ce să nu-l prind.

L-am citit o dată, apoi încă o dată. A doua oară, inima a început să-mi bată mai tare pentru că era *perfect.* Aproape că era prea frumos.

Când l-am citit a treia oară, mi-a fost și frică să mă uit la termenul limită de depunere a cererilor, convinsă fiind că era deja prea târziu.

Dar termenul se încheia chiar în seara aceea.

Mi s-a părut incredibil. Nu doar salariul (deși, Dumnezeu mi-e martor, era o sumă uluitoare). Nu doar postul, ci norocul că-l găsisem. Tot pachetul. Îmi picase din cer exact la momentul potrivit pentru ca eu să aplic.

Vedeți dumneavoastră, colega mea de apartament era plecată într-o călătorie. Ne cunoscuserăm la creșa *Little Nippers* din Peckham. Amândouă lucram în camera bebelușilor și râdeam pe seama șefei noastre afurisite și a părinților insistenți și pretențioși, cu căcaturile lor de scutece de pânză și cu preparatele lor făcute acasă…

Scuzați-mă. N-ar trebui să folosesc un astfel de limbaj. Am tăiat, dar cu siguranță puteți citi cuvântul și, cine știe, poate aveți copii, poate chiar le-ați pus scutece Little Plushy Bottoms sau cine știe ce marcă era la modă pe vremea aceea.

Și înțeleg, sincer. Sunt copiii tăi. Nimic nu e prea mult pentru ei. Înțeleg asta. Numai că atunci când tu ești cea care adună scutecele răhățite și pipilite dintr-o zi întreagă și, cu ochii înlăcrimați din cauza amoniacului, le înapoiază părinților la ora la care vin să-și ia copiii… Nu că mă *deranjează,* înțelegeți? Face parte din fișa postului. Îmi dau seama. Dar putem măcar să ne plângem,

nu? Cu toții avem nevoie să ne descărcăm, altfel am exploda de frustrare.

Scuze. Bat câmpii. Poate de aceea domnul Gates încearcă mereu să mă facă să tac. Pentru că, prin ceea ce spun, îmi sap o groapă și în loc să știu când să mă opresc, continui să sap. Probabil că în clipa asta faceți niște legături. Nu par să-i placă prea mult copiii. Recunoaște de bună voie că slujba asta îi creează frustrare. *Ce s-ar întâmpla dacă ar fi închisă cu patru copii și fără niciun adult la care să se „descarce”?*

Exact asta a făcut și poliția. A strâns toate acele remarci făcute în treacăt… toate acele date needificatoare. Vedeam triumful de pe fețele lor de fiecare dată când îmi scăpa câte una și îi vedeam cum le strângeau ca pe niște firimituri, adăugându-le la grosul argumentelor împotriva mea.

Dar, vedeți, domnule Wrexham, tocmai despre asta e vorba. Aș putea să țes o rețea de minciuni despre cât de perfectă, iubitoare și sfântă sunt eu, dar ar fi doar atât: niște minciuni. Și eu nu sunt aici ca să vă spun minciuni. Vreau să mă credeți. Îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume.

Vă spun *adevărul.* Adevărul gol-goluț. Atâta tot. Fără să-l cosmetizez, fără să-l îndulcesc. Nu pretind că m-am purtat ca un înger. Dar *n-am omorât pe nimeni.* N-am făcut-o și gata, fir-ar să fie.

Scuze, n-am vrut. Iar am vorbit urât…

Doamne, stric totul. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede și să-mi ordonez ideile. Cum zice domnul Gates: ar trebui să mă rezum la fapte.

Bine. Faptele. Anunțul. Anunțul este un fapt, nu?

Anunțul… cu acel salariu uluitor, amețitor, fabulos.

Acesta ar fi trebuit să fie primul meu semnal de alarmă: salariul. Pentru că era *absurd* de generos. Ar fi fost generos chiar și pentru Londra, chiar și pentru o bonă externă. Dar pentru o bonă internă,

care beneficiază de cazare gratuită și toate facturile plătite, inclusiv o mașină, era ridicol.

De fapt, era atât de ridicol, încât m-am întrebat dacă nu cumva era o greșeală de tipar. Sau dacă nu ascundeau ceva: poate vreun copil cu nevoi speciale? Dar n-ar fi menționat asta în anunț?

Cu șase luni mai devreme probabil că m-aș fi oprit, m-aș fi încruntat puțin, apoi aș fi trecut mai departe fără să mă gândesc prea mult. Dar, în primul rând, cu șase luni înainte nici nu m-aș fi uitat la acea pagină web. Cu șase luni înainte aveam o colegă de apartament, o slujbă care îmi plăcea și chiar perspective de promovare. Cu șase luni înainte eram foarte bine. Dar atunci… ei bine, lucrurile se schimbaseră puțin.

Prietena mea, fata pe care am menționat-o mai devreme și cu care lucram la *Little Nippers,* plecase într-o călătorie în urmă cu câteva luni. Când mi-a spus, nu mi s-a părut un capăt de lume. Sinceră să fiu, mi se părea destul de enervantă: avea obiceiul să încarce mașina de spălat vase, dar nu o pornea, asculta mereu muzică euro-pop, pe care o auzeam prin peretele dormitorului când voiam să dorm. În fine, știam că îmi va fi dor de ea, dar nu mi-am dat seama cât de mult.

Își lăsase lucrurile în cameră și conveniserăm ca ea să plătească jumătate din chirie, iar eu să-i păstrez camera. Mi s-a părut o afacere bună. Înainte să o cunosc, avusesem un șir de colege de apartament groaznice și n-aveam chef să postez din nou pe Facebook și să încerc să îndepărtez toți ciudații prin SMS și e-mail; mi se părea cumva ca o ancoră, o garanție că se va întoarce.

Dar după ce mi-a mai trecut din euforia libertății, iar faptul că aveam la dispoziție tot apartamentul și puteam să mă uit la orice voiam la televizorul comun din sufragerie n-a mai fost o noutate, mi-am dat seama că mă simțeam singură. Mi-era dor de felul în care îmi spunea „e ora să bem un vin, draga mea!”, când ne întorceam

împreună de la muncă. Mi-era dor să-i împărtășesc nemulțumirile mele în privința lui Val, proprietara creșei *Little Nippers,* și să-i povestesc despre cei mai nesuferiți dintre părinți. Când am solicitat o promovare și nu am primit-o, m-am dus singură la pub să-mi înec amarul și am ajuns să plâng cu berea în mână, gândindu-mă că, dacă ea n-ar fi plecat, ar fi fost altfel. Am fi putut să râdem împreună pe tema asta; la serviciu ar fi maimuțărit-o pe Val pe la spate și ar fi izbucnit într-un râs nebun când Val s-ar fi întors, cât pe ce să o prindă.

Eu nu prea știu să pierd, domnule Wrexham, asta e problema. Examene. Iubiți. Locuri de muncă. Orice fel de test. Întotdeauna tind să țintesc jos, ca să mă scutesc de suferință. Sau, când vine vorba de iubiți, prefer să nu țintesc deloc, decât să risc să fiu respinsă. De aceea până la urmă nu m-am dus la facultate. Aveam medii de intrare, dar nu suportam ideea de a fi respinsă, gândul că cineva mi-ar citi cererea cu un zâmbet disprețuitor. „Cine se crede și asta?"

Mai bine să iei note perfecte la un examen ușor, decât să pici la unul greu, acesta era mottoul meu. Întotdeauna am știut asta despre mine. Dar ce n-am știut până să plece colega mea de apartament a fost că nu mă prea pricep să fiu singură. Și cred că asta, mai mult decât orice, m-a împins să ies din zona de confort și m-a făcut să citesc acel anunț până la sfârșit ținându-mi respirația și imaginându-mi ce ar putea fi la celălalt capăt.

Poliția a făcut mult caz de salariu când m-au interogat prima oară. Dar adevărul este că nu banii au fost motivul pentru care am aplicat. Și nici n-a fost vorba de colega mea de apartament, deși, nu pot nega: dacă ea n-ar fi plecat, nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu, adevăratul motiv… Ei bine, probabil că știți deja adevăratul motiv. La urma urmei, a apărut în toate ziarele.

Am sunat la Little Nippers și le-am spus că sunt bolnavă, și mi-am petrecut toată ziua alcătuindu-mi CV-ul și adunând toate lucrurile de care știam că voi avea nevoie pentru a-i convinge pe soții Elincourt că eram persoana pe care o căutau. Certificat de cazier judiciar – bifat. Certificat de instruire pentru acordarea primului ajutor – bifat. Referințe impecabile – bifat, bifat, bifat.

Singura problemă era permisul de conducere auto. Dar deocamdată l-am lăsat deoparte. Puteam să mă ocup de el mai târziu, dacă ajungeam până acolo. Pentru moment, nu mă gândeam la ce va fi după interviu.

În scrisoarea de intenție am adăugat o notă în care îi rugam pe soții Elincourt să nu ceară referințe despre mine la Little Nippers (le-am spus că nu vreau ca actualii mei angajatori să afle că îmi căutam un alt loc de muncă, ceea ce era adevărat), apoi am trimis totul prin e-mail la adresa indicată, mi-am ținut respirația și am așteptat.

Făcusem tot ce ținea de mine pentru a obține un interviu față în față. Altceva nu mai puteam să fac.

Zilele care au urmat au trecut foarte greu, domnule Wrexham. Nu la fel de greu ca timpul pe care l-am petrecut aici, dar destul de greu. Pentru că, Doamne!, îmi doream *atât de mult* acel interviu! Abia acum începeam să-mi dau seama cât de mult. Cu fiecare zi care trecea, speranțele mi se micșorau și a trebuit să mă lupt cu impulsul de a-i contacta din nou și de a-i ruga să-mi răspundă. Singurul lucru care m-a împiedicat s-o fac a fost faptul că știam că aș părea prea disperată, iar asta nu mă ajuta deloc în caz că încă nu se hotărâseră.

Dar șase zile mai târziu, răspunsul mi-a venit prin e-mail.

Către: supernanny1990@ymail.com
De la: sandra.elincourt@elincourtandelincourt.com
Subiect: Postul de bonă

Elincourt. Numele acesta, doar el singur, a făcut să mi se agite stomacul ca rufele într-o mașină de spălat. Degetele îmi tremurau atât de tare, încât aproape că nu am putut să deschid mesajul și inima îmi bătea în piept ca un ciocan. Cu siguranță că nu obișnuiau să le răspundă candidaților respinși. Fără îndoială că un e-mail însemna că…

L-am deschis.

Bună, Rowan!

Îți mulțumim foarte mult pentru cererea ta și ne cerem scuze că a durat atât de mult ca să-ți răspundem. Trebuie să recunosc că am fost puțin surprinși de volumul mare de cereri. CV-ul tău ne-a impresionat mult și ne-ar plăcea să te invităm la un interviu. Casa noastră este destul de departe, așa că nu ne deranjează să-ți plătim biletul de tren și putem să-ți oferim o cameră să rămâi peste noapte la noi, deoarece nu vei putea să faci drumul dus-întors până la Londra în aceeași zi.

Totuși, trebuie să te avertizăm asupra unui lucru de la bun început, în caz că îți afectează entuziasmul față de acest post.

De când am cumpărat Heatherbrae, am aflat că circulă numeroase superstiții legate de istoria casei. Este o clădire veche, unde, cum e și firesc, au avut loc numeroase decese și tragedii în trecut, dar, nu știu din ce motiv, acestea au dat naștere unor legende locale despre fantome care bântuie etc. Din păcate, acest lucru le-a tulburat într-atât pe unele dintre ultimele noastre bone, încât în decurs de 14 luni au demisionat patru.

După cum îți poți imagina, acest lucru i-a perturbat foarte mult pe copii, ca să nu mai spun că pe mine și soțul meu ne-a pus într-o situație extrem de delicată pe plan profesional.

Din acest motiv am vrut să fim foarte sinceri cu privire la situația noastră dificilă și oferim un

salariu generos în speranța că vom atrage pe cineva care să se angajeze cu adevărat să rămână cu familia noastră pe termen lung, cel puțin un an.

Dacă nu crezi că ești persoana pe care o căutăm sau dacă te îngrijorează cumva istoria casei, te rugăm să ne spui acum, deoarece nu dorim să le creăm și alte neplăceri copiilor. Acestea fiind spuse, salariul va cuprinde o alocație lunară de bază, la care se adaugă un bonus generos la sfârșitul unui an de contract.

Dacă ești în continuare interesată să vii la interviu, te rog să-mi scrii și să-mi spui când ești disponibilă săptămâna următoare.

Toate cele bune și abia aștept să te văd,

Sandra Elincourt

Am închis mesajul și o clipă am rămas tăcută, uitându-mă la ecranul calculatorului. Apoi m-am ridicat de pe scaun și am scos un mic strigăt, lovind bucuroasă cu pumnul în aer.

Reușisem. Da, reușisem.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea frumos ca să fie adevărat.

Reușisem, domnule Wrexham. Trecusem de primul hop. Dar era abia primul hop. Mai trebuia să trec de interviu, și asta fără să fac vreo greșeală.

La aproape o săptămână după ce deschisesem e-mailul de la Sandra Elincourt eram în tren spre Scoția, jucând la perfecție rolul de „Rowan, bona perfectă”. Îmi periasem părul des și neîmblânzit până îl făcusem să strălucească și-l prinsesem într-o coadă de cal îngrijită și jucăușă, îmi lustruisem unghiile, mă machiasem discret și purtam cea mai bună ținută a mea „agreabilă, dar totuși responsabilă, veselă, dar totuși muncitoare, profesionistă, dar totuși nu prea mândră pentru a îngenunchea să curăț voma de pe jos”: o fustă din tweed și o cămașă albă din bumbac, ajustată pe corp, cu un cardigan din cașmir deasupra. Nu chiar întruchiparea unei dădace ieșite de pe băncile renumitei școli Norland, dar ceva pe-aproape.

În stomac mi se zbăteau o mulțime de fluturi. Nu mai făcusem niciodată așa ceva. Nu mă refer la a lucra ca bonă, evident. Făcusem asta timp de aproape zece ani, dar mai degrabă în creșe, nu în case particulare.

Dar… *asta.* Să intru în joc. Să mă expun riscului de a fi respinsă. Așa ceva nu mai făcusem.

Îmi doream atât de mult să reușesc. Atât de mult, încât aproape că îmi era teamă de ce voi găsi.

Spre iritarea mea, trenul a avut întârziere și mi-a luat aproape șase ore să ajung la Edinburgh, în loc de patru și jumătate, cum era prevăzut. Iar când am coborât la Waverly, cu picioarele amorțite, am văzut că trecuse de cinci și că pierdusem trenul de legătură, care plecase de mai bine de o oră. Din fericire, urma să vină altul și, în timp ce așteptam, i-am trimis un mesaj doamnei Elincourt, cerându-mi mii de scuze și avertizând-o că voi ajunge cu întârziere la Carn Bridge.

Într-un final a sosit și trenul, care era mult mai mic și mai vechi decât marele Intercity. M-am

așezat la fereastră și, în timp ce trenul se îndrepta spre nord, am privit cum se schimba peisajul de-afară: câmpiile verzi și ondulate lăsau locul stepei alpine în nuanțe de albastru-fumuriu și violet, munților care se ridicau în depărtare, mai întunecați și mai mohorâți cu fiecare gară prin care treceam. Era atât de frumos, încât am uitat de iritarea mea că plecasem târziu. Priveliștea acelor munți imenși, ce se înălțau inexorabil în jurul nostru, punea cumva totul în perspectivă. Am simțit că nodul dureros de neliniște din stomac începea să se desfacă. Și ceva din mine a început să… Nu știu, domnule Wrexham. Parcă s-a aprins în mine speranța. Speranța că putea fi adevărat.

Aveam senzația ciudată că mă întorceam acasă.

Am trecut prin gări cu nume care îmi sunau vag familiar: Perth, Pitlochry, Aviemore, iar cerul devenea tot mai întunecat. În sfârșit, am auzit „Carn Bridge, următoarea stație Carn Bridge” și trenul a oprit într-o mică gară victoriană, iar eu am coborât. Am rămas pe peron, plină de emoție, întrebându-mă ce să fac.

Te va aștepta cineva, spusese doamna Elincourt în e-mailul ei. Ce însemna asta? Un taxi? Cineva cu un semn pe care scria numele meu?

Am luat-o după micul grup de călători înspre ieșire și acolo m-am oprit stingheră, în timp ce ceilalți s-au risipit spre mașini, prieteni sau rude care îi așteptau. Geanta mea era destul de grea, așa că am lăsat-o jos și m-am uitat pe peronul întunecat de la un capăt la altul. Umbrele se lungeau, se apropia seara și optimismul pe care îl simțisem în tren începea să pălească. Dacă doamna Elincourt nu primise mesajul meu? Nu îmi răspunsese. Poate că rezervase din timp un taxi care venise și plecase de-acum câteva ore, dat fiind că nu apărusem.

Brusc m-am simțit din nou foarte agitată.

Era începutul lui iunie, dar mă aflam mult spre nord și, după căldura zăpușitoare din Londra, aerul

serii era surprinzător de rece. Mi-am dat seama că tremuram și mi-am strâns jacheta pe mine. Dinspre dealuri bătea un vânt foarte rece. Peronul se golise și eu rămăsesem singură.

Simțeam nevoia imperioasă de a-mi aprinde o țigară, dar știam din experiență că a mă prezenta la un interviu mirosind a tutun nu era un început prea bun. M-am uitat la telefon să văd cât era ora. Trenul sosise la timp, cel puțin la ora revizuită pe care i-o comunicasem doamnei Elincourt în mesajul meu. Voiam să mai aștept cinci minute, apoi s-o sun.

Cele cinci minute au trecut, dar mi-am zis să-i mai dau încă cinci. Nu doream să încep cu stângul, deranjându-i dacă erau prinși în trafic.

S-au scurs încă cinci minute. Tocmai cotrobăiam prin geantă după foaia de hârtie cu mesajul doamnei Elincourt, când am văzut un bărbat venind pe peron, cu mâinile în buzunare.

O clipă am simțit că inima începe să-mi bată mai tare, dar apoi individul s-a apropiat și, când ne-am intersectat privirile, mi-am dat seama că nu putea fi el. Era mult prea tânăr. Cred că avea treizeci, treizeci și cinci de ani, cel mult. Cu toată nervozitatea mea, nu mi-a scăpat faptul că arăta extrem de bine, genul nebărbierit și cu părul închis la culoare purtat dezordonat, și că era înalt și suplu.

Purta salopetă, iar când s-a apropiat de mine și-a scos mâinile din buzunare și am văzut că îi erau pătate cu ceva (nu știu dacă era pământ sau ulei de mașină), deși încercase să le curețe. O clipă am crezut că era vreun angajat al gării, dar când a ajuns în fața mea a spus:

— Rowan Caine?

Am clătinat din cap.

— Eu sunt Jack Grant.

A zâmbit și colțurile gurii i s-au arcuit dezarmant, ca și cum ar fi gustat o glumă înțeleasă numai de el. Avea accent scoțian, dar nu atât de

puternic ca al fetei din Glasgow cu care lucrasem după ce am terminat școala. Și-a pronunțat numele de familie pe un ton cântat, dar scurtând mult vocala.

— Lucrez la Heatherbrae House. Sandra m-a rugat să vin să te iau. Scuze pentru întârziere.

— Bună, am spus brusc intimidată, fără să-mi dau seama de ce.

Am tușit puțin și am încercat să mă gândesc ce să zic.

— E în regulă, nu-i nicio problemă, am adăugat.

— De-asta sunt atât de murdar.

Și-a privit mâinile cu un aer jalnic.

— Abia acum o jumătate de oră mi-a spus că trebuie să vină cineva să te ia. Tocmai reparam mașina de tuns iarba, dar eram îngrijorat că o să te fac să aștepți, așa că am plecat fără să mă mai spăl pe mâini. Pot să-ți duc eu geanta?

— Nu e nevoie.

Mi-am ridicat valiza.

— Nu e grea. Mulțumesc că ai venit.

El a ridicat din umeri.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Este treaba mea.

— Lucrezi pentru familia Elincourt?

— Da, pentru Bill și Sandra. Eu sunt… În fine, nu prea știu cum se cheamă postul meu. Cred că Bill m-a trecut pe statul de plată ca șofer, dar în realitate sunt omul bun la toate. Mă ocup de grădină, repar mașinile, îi duc și-i aduc de la Carn Bridge când au nevoie. Tu ești bona, nu?

— Încă nu, am răspuns eu emoționată, dar el a zâmbit în colțul gurii și n-am putut să nu zâmbesc și eu. Avea o expresie contagioasă. Bine, acesta este postul pentru care am aplicat, da. Au venit multe candidate la interviu?

— Două sau trei. Tu te descurci mai bine decât prima, care nu prea vorbea engleză. Nu știu cine i-a scris aplicația, dar din ce spunea Sandra sigur n-a scris-o ea.

— Oh…

Cumva, cuvintele lui m-au făcut să mă simt mai bine. Îmi imaginasem o defilare de fete gen Mary Poppins, scrobite și extrem de competente. M-am îndreptat de spate și mi-am netezit cutele fustei de tweed.

— Mă bucur. În fine, nu mă bucur pentru ea. Mă bucur pentru mine.

Ieșiserăm din gară și traversam mica parcare, deloc aglomerată, spre o mașină lungă și neagră, aflată de cealaltă parte a drumului. Jack a apăsat pe butonul telecomenzii pe care o avea în buzunar, iar farurile mașinii au clipit și portierele s-au deschis imediat, ridicându-se ca niște aripi de liliac. Am rămas cu gura căscată. M-am gândit la Volvoul gri și anost al tatălui meu vitreg, mândria ochilor lui, și am izbucnit în râs. Jack a zâmbit din nou.

— E puțin cam stridentă, nu? E o Tesla. Electrică. Nu știu dacă este mașina pe care aș fi ales-o eu, dar Bill… În fine, o să vezi. E pasionat de tehnologie.

— Ah, da?

Era un răspuns lipsit de sens, dar într-un fel acest detaliu era un mic indiciu prețios, o conexiune cu bărbatul fără chip.

Jack s-a tras înapoi în timp ce eu mi-am pus bagajul pe bancheta din spate.

— Vrei să stai în spate sau în față? a întrebat el și eu am simțit că roșesc.

— Oh, în față, te rog!

Gândul de a mă așeza în spate ca o prințesă, tratându-l pe el ca pe un șofer, m-a făcut să mă jenez.

— Se vede mai frumos de-aici, s-a mulțumit el să spună, dar a apăsat pe ceva care a făcut ca portierele din spate ale mașinii să se închidă, apoi mi-a deschis portiera pasagerului din față.

— După tine, Rowan.

O clipă am rămas nemișcată, de parcă Jack nu mi se adresase mie. Apoi, cu o tresărire, m-am

recules și am urcat în mașină.

Presupun că, într-un fel, știusem că soții Elincourt erau bogați. Adică aveau șofer și om bun la toate și ofereau o slujbă de bonă cu un salariu de 55.000 de lire sterline pe an, deci probabil că își puteau permite anumite lucruri, dar abia când am ajuns la Heatherbrae House am început să-mi sau seama *cât* de bogați erau.

Faptul că am înțeles acest lucru mi-a produs o senzație ciudată.

Pe mine nu mă interesează banii, îmi venea să-i spun lui Jack când ne-am oprit în fața unei porți înalte de oțel care s-a deschis încet înspre interior, detectând, fără îndoială, un fel de transmițător instalat în mașină. Dar nu era întru totul adevărat.

Cât câștigă Sandra și Bill? m-am pomenit întrebându-mă.

Tesla înainta nefiresc de silențios pe aleea lungă și sinuoasă, scrâșnetul pietrișului de sub roți fiind cu mult mai puternic decât sunetul discret al motorului ei electric.

— Extraordinar, am murmurat eu când am mai luat o curbă și casa tot nu se zărea.

Jack mi-a aruncat o privire.

— Mare, nu?

— Cam mare.

Probabil că terenurile erau mai ieftine aici decât în sud, desigur, dar nici chiar așa. Am traversat un pod peste un pârâu cu ape repezi și întunecate de turbă, apoi am pătruns într-un pâlc de pini. Mi s-a părut că zăresc ceva roșu mișcându-se printre copaci și mi-am întins gâtul să mă uit mai bine, dar afară se întuneca și nu eram sigură dacă nu cumva mi se păruse.

În sfârșit, când am ieșit dintre copaci și am ajuns într-un luminiș, am văzut Heatherbrae House pentru prima oară.

Mă așteptam la ceva ostentativ, poate un palat de parveniți sau o casă mare, făcută din trunchiuri de copaci. Dar ce-am văzut acolo nu avea nicio

legătură cu așa ceva. În fața mea era o simplă căsuță victoriană, dreptunghiulară, cum sunt casele desenate de copii, cu o ușă neagră și lucioasă în centru și ferestre de o parte și de alta. Nu era mare, dar era solidă, construită din blocuri de granit, cu iederă deasă cățărându-se pe una dintre fațade, și n-aș fi putut să explic de ce, dar emana căldură, lux și *confort*.

Se înnoptase și, când Jack a oprit motorul Teslei și a stins farurile, singura lumină din jur provenea de la stele și din interiorul casei, de unde se revărsa prin ferestre și cădea peste pietrișul din curte. Parcă era decupată dintr-o ilustrată cu peisaj idilic, una dintre acele fotografii siropoase, încărcate de nostalgie, de pe cutiile de puzzle pe care le adora bunica.

Piatra de un cenușiu deschis, roasă de vreme și acoperită de licheni, lămpile cu lumină caldă din spatele geamului curat și texturat al ferestrelor, trandafirii înfloriți scuturându-și petalele în umbra înserării… Era aproape prea perfect, insuportabil de perfect, într-un mod ciudat.

Când am coborât din mașină și m-a înconjurat aerul răcoros al nopții cu parfum de pin, curat și înțepător ca apa minerală, am simțit brusc că tânjesc după o astfel de viață și tot ce reprezenta ea. Contrastul pe care îl făcea cu copilăria mea, cu casa mohorâtă a părinților mei, tipicul bungalou semidecomandat din anii ’50, cu toate camerele, în afară de a mea, strălucind de curățenie, dar complet lipsite de personalitate sau confort, era îngrozitor de trist, iar când am pășit la adăpostul verandei am făcut-o mai degrabă pentru a alunga acest gând, decât pentru că eram pregătită s-o cunosc pe Sandra.

Imediat ceva mi s-a părut atipic, dar ce? Ușa din fața mea era obișnuită, din lemn, acoperită cu un strat gros și lucios de vopsea neagră, dar ceva părea în neregulă, de parcă *lipsea* ceva. În secunda

următoare mi-am dat seama ce: nu avea încuietoare.

Descoperirea m-a neliniștit puțin. Un detaliu minor, dar suficient ca să mă întreb dacă ușa era falsă. Trebuia să ocolesc și să intru prin spate?

Nu avea nici ciocănitor, așa că m-am uitat peste umăr, căutându-l pe Jack ca să-mi spună ce trebuia să fac pentru a-mi anunța sosirea. Dar el rămăsese în mașină, verificând ceva pe imensul ecran tactil luminat care servea ca panou de bord.

M-am întors din nou spre ușă și am întins mâna, gata să ciocănesc cu degetele, dar chiar atunci am observat ceva încastrat în peretele din stânga ușii. Un icon slab luminat, în formă de clopoțel, apăruse din senin, strălucind în ceea ce păruse a fi piatră solidă, și atunci am văzut că ceea ce crezusem a fi doar o porțiune de perete era de fapt un panou, ingenios încastrat. Tocmai mă pregăteam să apăs pe el, dar probabil că avea senzor de mișcare, pentru că nici n-am apucat să-l ating și din casă s-a auzit o sonerie.

Am clipit nedumerită, amintindu-mi brusc ce spusese Jack în mașină. *Bill… ei bine, vei vedea. E pasionat de tehnologie.* Oare la asta se referise?

— Rowan! Bună!

Vocea feminină părea să vină de nicăieri și eu am făcut un salt, uitându-mă în jur după o cameră, un microfon, ceva la care să vorbesc. Nu era nimic. Sau cel puțin nu vedeam eu.

— Ah… da, am spus ca și când vorbeam singură și m-am simțit ca o proastă. Bună. Sandra…?

— Da! Tocmai mă schimbam. Cobor în zece secunde. Scuze că te țin să aștepți.

Nu s-a auzit niciun „clic” care să-mi arate că microfonul fusese închis și nici un alt semnal că fusese încheiată conversația, dar panoul s-a estompat până ce a dispărut, iar eu am rămas așteptând, simțindu-mă observată și totodată ignorată.

În sfârșit, după o așteptare care mi s-a părut lungă, deși probabil n-a durat nici treizeci de secunde, s-a auzit brusc o hărmălaie de lătrături și ușa s-a deschis. Doi labradori negri au țâșnit afară, urmați de o femeie de vreo patruzeci de ani, zveltă, cu părul de culoarea mierii, care râdea și încerca fără succes să îi țină de zgardă în timp ce ei alergau în cercuri în jurul ei și lătrau veseli.

— Hero! Claude! Veniți aici!

Dar câinii nici n-o luau în seamă. Au sărit pe mine și eu am făcut câțiva pași înapoi. Unul dintre ei și-a îndesat nasul între picioarele mele atât de tare, încât m-a durut, iar eu am început să râd nervos în timp ce încercam să-i îndepărtez botul, gândindu-mă că nu mai aveam decât o singură pereche de ciorapi în bagaj și rugându-mă să nu mi-i rupă pe cei pe care îi purtam. Câinele a sărit din nou pe mine, iar au am strănutat, simțind cum începe o mâncărime la ceafă. Fir-ar să fie. Oare îmi luasem inhalatorul?

— Hero! a spus din nou femeia. Hero, încetează!

A coborât de pe verandă și a venit spre mine cu mâna întinsă.

— Rowan, da? *Potolește-te,* Hero, zău așa!

A reușit să prindă de zgarda câinelui lesa pe care o ținea în mână și l-a tras înapoi lângă ea.

— Scuze, scuze, e atât de prietenoasă! Nu te deranjează câinii, nu?

— Sigur că nu, am spus eu, deși nu era întru totul adevărat.

Nu că mă deranjau, dar îmi declanșau astmul dacă nu-mi luam antihistaminicele. În plus, cu astm sau nu, nu-mi făcea nicio plăcere să-și bage nasul între picioarele mele într-o situație profesională. Am simțit o presiune în piept, dar nu putea fi decât o reacție psihosomatică.

— Băiat cuminte, am spus eu cu tot entuziasmul de care eram în stare, mângâindu-l pe cap.

— *Fată* cuminte. Hero e femelă, Claude e mascul. Sunt frate și soră.

— Fată cuminte, m-am corectat eu cu jumătate de gură.

Hero mi-a lins mâna cu entuziasm și eu mi-am reprimat impulsul de a-mi șterge palma de fustă. Am auzit o portieră trântindu-se în spatele meu, urmată de pașii lui Jack pe pietriș, și am văzut cu oarecare ușurare că cei doi câini și-au îndreptat atenția asupra lui, lătrând fericiți în timp ce el îmi scotea geamantanul de pe bancheta din spate a mașinii.

— Poftim, Rowan, geanta ta. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus el când a așezat-o jos, lângă mine, apoi s-a întors spre doamna Elincourt. Sandra, eu mă duc să repar mașina de tuns iarba, dacă nu te superi. Dacă nu ai nevoie de mine pentru altceva…

— Ce să repari? a spus doamna Elincourt distrată, apoi a clătinat din cap. Ah, mașina de tuns iarba. Da, te rog. Crezi că poți s-o faci să funcționeze?

— Sper. Dacă nu, dimineață îl sun pe Aleckie Brown.

— Mulțumesc, Jack, a spus Sandra și a scuturat din cap în timp ce el se îndepărta prin spatele clădirii și silueta lui înaltă, cu umeri lați, se profila pe cerul serii. Sinceră să fiu, omul ăsta e o comoară. Nu știu ce ne-am face fără el. El și Jean sunt niște oameni de aur… ceea ce face ca povestea asta cu bonele să fie cu atât mai inexplicabilă.

Povestea asta cu bonele. În sfârșit. Prima referire la acest lucru ciudat care stăruise în fundul minții mele tot drumul până aici: patru femei renunțaseră la postul de bonă.

Adevărul era că, în euforia mea inițială, nu dădusem prea mare atenție acestei părți din mesajul Sandrei. În momentul în care fusesem acceptată la interviu nu mi se păruse foarte

relevantă, dar recitind mesajele și indicațiile de călătorie în drum spre Carn Bridge dădusem din nou peste ea și de data asta îmi atrăsese atenția prin ciudățenia ei și prin faptul că mi se părea ușor absurdă. Mă gândisem o vreme la asta în timpul călătoriei lungi și plictisitoare cu trenul, întorcând cuvintele Sandrei pe toate părțile, oscilând între dorința de a râde și ceva mai derutant, mai neliniștitor.

Nu credeam în supranatural, trebuie s-o spun clar din capul locului, domnule Wrexham. Așa că legendele despre casă nu m-au îngrijorat deloc; de fapt, întreaga poveste cu bone și angajați alungați de întâmplări misterioase și înfricoșătoare mi s-a părut mai mult decât ridicolă, aproape de modă veche.

Dar, cu toate astea, era cert că patru femei plecaseră din casa familiei Elincourt în decurs de un an. Să ai ghinionul să angajezi o persoană hipersensibilă și superstițioasă nu mi se părea ceva ieșit din comun, dar să-l ai de patru ori la rând… mai rar așa ceva.

Asta însemna că era foarte probabil ca acolo să se întâmple altceva și în lunga mea călătorie spre Scoția îmi trecuseră prin minte tot felul de scenarii. Începusem să mă aștept, oarecum, să descopăr că Heatherbrae era o ruină friguroasă sau că doamna Elincourt era o șefă foarte dificilă. Până în acel moment, cel puțin, nu părea a fi așa. Am încercat să-mi păstrez aprecierile pentru mai târziu.

În Heatherbrae, câinii au devenit încă și mai gălăgioși și mai entuziasmați, când au văzut că un străin fusese lăsat să intre în casă, și până la urmă doamna Elincourt a renunțat să mai încerce să-i controleze și i-a târât pe amândoi de zgardă până într-o încăpere din spate, unde i-a închis.

Cum a dispărut, m-am grăbit să scot inhalatorul din buzunar și am inspirat din el pe furiș, apoi am așteptat-o în hol și am început să observ atmosfera casei.

Nu era o casă mare, ci una de dimensiuni obișnuite pentru o familie. Mobilierul nu arăta ostentativ, doar extraordinar de confortabil și de calitate. Dar totul degaja parcă un… un aer de bunăstare. Nu știu cum să mă exprim. De la balustrada de lemn lustruit și covorul-traversă de culoarea turbei care urma forma arcuită a scării lungi și elegante, până la fotoliul moale, tapițat cu catifea de culoarea bronzului, aflat sub scară, și covorul persan, intenționat ros, care acoperea dalele uzate ale holului. De la ticăitul lent și constant al superbei pendule de podea plasate lângă fereastra lungă, până la patina întunecată a vechii mese de refectoriu lipită de perete, totul conspira pentru a crea o impresie de lux aproape copleșitoare. Nu că ar fi fost totul foarte ordonat – erau teancuri de ziare împrăștiate lângă canapea și o cizmuliță de ploaie abandonată lângă ușa de la intrare –, dar niciun obiect nu părea discordant. Pernele canapelei erau bine umplute cu pene, nu se vedea păr de câine prin colțuri, nici urme de noroi pe treptele scării. Până și mirosul era cel potrivit: niciun iz de câine plouat sau de mâncare gătită, doar de mobilă lustruită cu ceară, fum de lemn și o vagă notă de petale uscate de trandafir.

Era… era *perfect,* domnule Wrexham. Era casa pe care mi-aș fi construit-o dacă aș fi avut banii, gustul și timpul de a crea ceva atât de profund, infinit de primitor și de cald.

În timp ce mă gândeam la toate astea, am auzit închizându-se o ușă și am văzut-o pe Sandra, care se întorcea din celălalt capăt al holului, scuturându-și capul ca să-și dea la o parte părul greu, de culoarea mierii. Mi-a zâmbit.

— Vai, îmi cer scuze, nu sunt obișnuiți să vadă prea mulți străini și se emoționează teribil când apar fețe noi. În mod normal nu se comportă așa, te asigur. Hai s-o luăm de la capăt. Bună, Rowan, eu sunt Sandra.

Mi-a întins mâna pentru a doua oară, o mână suplă, puternică și bronzată, pe care se găseau trei sau patru inele ce păreau scumpe. I-am scuturat-o, observând că degetele ei le strângeau pe ale mele cu o neobișnuită fermitate, și i-am răspuns cu un surâs.

— Bine, cred că ești moartă de foame și obosită după un drum atât de lung. Ai venit de la Londra, așa e?

Am înclinat din cap că da.

— Hai să te conduc în camera ta și după ce te schimbi și te faci comodă coboară să mâncăm ceva. Nu-mi vine să cred că e atât de târziu. Deja s-a făcut nouă. Cum a fost călătoria? Groaznică?

— Nu, nu groaznică, am spus eu. Doar lentă. Cred că a fost o defecțiune la macazul din York și am pierdut legătura. Îmi cer mii de scuze, de obicei sunt foarte punctuală.

Cel puțin asta era adevărat. Poate că am multe alte defecte, dar nu întârzii aproape niciodată la o întâlnire.

— Am primit mesajul tău. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns, dar nu l-am văzut imediat, eram ocupată cu baia fetelor când l-am primit și am reușit doar să trag o fugă ca să-i spun lui Jack să vină să te ia. Sper că nu a trebuit să aștepți prea mult în gară.

Nu era o întrebare, ci mai degrabă o remarcă, dar am răspuns totuși.

— Nu, nu mult. Asta înseamnă că fetele s-au culcat?

— Cele trei mai mici, da. Maddie are opt ani, Elli are cinci și Petra, bebelușa, are abia un an și jumătate, deci sunt toate trei în pat.

— Și cealaltă? am întrebat eu, amintindu-mi de străfulgerarea roșie pe care o văzusem printre copaci în drum spre casă. În anunț spuneai că aveți patru copii, nu?

— Rhiannon împlinește paisprezece ani pe douăzeci și patru. Învață la o școală cu internat – nu e chiar ceea ce ne-am fi dorit, eu aș prefera s-o am acasă, dar pe-aici nu e nicio școală secundară. Cea mai apropiată este la mai mult de o oră de mers cu mașina și ar fi prea obositor să faci drumul ăsta în fiecare zi. Așa că stă la un internat în apropiere de Inverness și vine acasă aproape la fiecare sfârșit de săptămână. Îmi rupe inima de fiecare dată când pleacă, dar ei pare să-i placă.

Dacă vrei atât de mult s-o ai acasă, de ce nu vă mutați în altă parte? m-am gândit eu.

— Deci n-am s-o cunosc? am întrebat eu.

Sandra a scuturat din cap.

— Din păcate nu, dar, sinceră să fiu, în cea mai mare parte a timpului vei sta cu cele mici. În fine… Asta înseamnă că noi putem discuta acum liniștite și pe fete le vei cunoaște mâine. Oh, și mă tem că nici soțul meu, Bill, nu va fi acasă.

— Ah, nu?

Am fost surprinsă, șocată chiar. Deci nu aveam să-l întâlnesc. Fusesem atât de sigură că va vrea să cunoască persoana pe care se gândeau s-o angajeze pentru a avea grijă de copiii lor…, dar am încercat să păstrez o expresie neutră. Să nu pară că îi judec.

— Oh, ce păcat.

— Da, e într-o călătorie, lucrează. Adevărul e că a fost un an îngrozitor de complicat, cu atâtea bone care ne-au plecat. Normal că asta i-a destabilizat foarte mult pe copii și afacerea a avut de suferit.

Amândoi suntem arhitecți și avem propria noastră firmă.

A zâmbit, arătându-și dinții perfecți și foarte albi.

— Suntem doar noi doi și asta înseamnă că în perioadele aglomerate, când avem în derulare mai multe proiecte, suntem îngrozitor de stresați. Încercăm să ne organizăm astfel încât unul dintre noi să fie mereu acasă, dar de când a plecat Katya, ultima noastră bonă, a fost un haos. Eu a trebuit să mă ocup de fete și Bill a încercat să se îngrijească singur de afacere. Ca să fiu sinceră până la capăt, trebuie să spun că persoana care va obține acest post nu va avea o perioadă de adaptare foarte ușoară. În mod normal, încerc să lucrez de acasă în prima lună, ca să mă asigur că totul merge bine, dar de data asta nu va fi posibil. Bill nu poate fi în două locuri în același timp și avem proiecte care mă obligă să fiu prezentă pe teren. Avem nevoie de cineva cu multă experiență, care nu se teme să rămână singură cu fetele imediat și trebuie să poată începe cât mai curând posibil.

M-a privit puțin nerăbdătoare și i-a apărut o cută între sprâncenele bine definite.

— Crezi că îndeplinești aceste cerințe?

Am înghițit în sec. Acum era momentul să-mi las deoparte îndoielile și să intru în rolul de „Rowan, bona perfectă".

— Da, desigur, am spus cu o voce atât de sigură, încât aproape că m-am convins și pe mine. Înțeleg că mi-ați văzut deja CV-ul…

— Da și am fost foarte impresionați, a spus Sandra, iar eu am clătinat din cap puțin jenată. Sinceră să fiu, este unul dintre cele mai impresionante pe care le-am primit. Îndeplinești toate cerințele noastre în ceea ce privește experiența cu diferite grupe de vârstă. Dar ce perioadă de preaviz ai? Sigur, evident că…

Acum vorbea mai repede, ca și cum se simțea puțin inconfortabil.

— *Evident* că cel mai important lucru este să găsim bona *ideală,* asta se înțelege de la sine. Dar avem nevoie de cineva care să poată începe cât mai… cât mai curând, sinceră să fiu. Aș minți dacă aș spune că acesta nu este un factor hotărâtor.

— Am nevoie de patru săptămâni.

Am văzut că Sandra a făcut o mică grimasă de îngrijorare și m-am grăbit să adaug:

— Dar cred că pot negocia cu creșa să mă lase să plec mai devreme. Mi-au rămas destul de multe zile de concediu. Ar trebui să mă uit într-un calendar și să calculez exact, dar cred că am mari șanse să o reduc la două săptămâni. Poate chiar mai puțin.

Dacă cei de la Little Nippers erau dispuși să fie flexibili, așa era. Dumnezeu știe că nu făcuseră mai nimic pentru a-mi câștiga loialitatea.

Nu mi-a scăpat expresia de speranță și ușurare care a traversat chipul Sandrei, dar apoi a părut să-și dea seama unde ne aflam.

— Vai de mine! Uite că te țin de vorbă în hol! Nici măcar nu ți-ai scos haina și eu deja te chestionez, nu-i frumos din partea mea! Lasă-mă să-ți arăt camera ta, apoi mergem la bucătărie și vorbim în liniște cât timp mănânci ceva.

S-a întors și a început să urce scara lungă și arcuită, fără să scoată niciun sunet când pășea pe traversa groasă și moale ca o catifea. Când a ajuns pe palier s-a oprit și a dus un deget la buze. M-am oprit și eu și am contemplat spațiul larg, măsuța pe care se găsea o vază cu bujori roz, ale căror petale începuseră să cadă. Un coridor se pierdea în penumbră, luminat doar de o lampă de noapte roz, conectată la o priză de perete. Am numărat vreo șase uși acolo. Pe cea din fundul coridorului fuseseră lipite niște litere de lemn strâmbe și când ochii mi s-au adaptat la întuneric am distins cuvintele „Prințesa Ellie” și „Regina Maddie”. Ușa cea mai apropiată de scări era întredeschisă și o

lampă de veghe lumina slab ungherele camerei. Puteam să aud respirația blândă a unui bebeluș.

— Fetele dorm, a spus încet Sandra. Sau cel puțin așa sper. Am auzit ceva lipăieli mai devreme, dar văd că s-au liniștit! Maddie, în special, are un somn foarte ușor, așa că întotdeauna trebuie să merg în vârful picioarelor. Eu și Bill dormim la etajul ăsta, dar Rhi doarme sus. Pe aici.

La capătul celui de-al doilea rând de scări era un palier ceva mai mic, cu alte trei uși. Cea din mijloc era deschisă și înăuntru am văzut un dulap cu câteva mături și mopuri și un aspirator fără fir care se încărca la o priză de perete. Sandra s-a grăbit s-o închidă.

Ușa din stânga era închisă și pe ea scria, cu ceva ce părea a fi ruj roșu, DACĂ INTRI, TE OMOR.

— Asta e camera lui Rhiannon, a spus Sandra ridicând ușor din sprâncene într-un gest care arăta ceva între amuzament și resemnare. Iar aceasta – a pus mâna pe clanța ușii aflate în capăt, pe dreapta – este a ta. Adică, în fine… – s-a oprit, puțin fâstâcită – vreau să spun că aici stă întotdeauna bona și aici vei dormi în seara asta. Scuze, nu vreau să par arogantă!

Am încercat un zâmbet forțat și Sandra a deschis ușa. Înăuntru era întuneric, dar în loc să caute comutatorul, Sandra a scos telefonul. Am crezut că va aprinde lanterna, dar a apăsat pe ceva și în cameră s-au aprins luminile.

Nu doar lampa din plafon – aceasta, de fapt, era foarte slabă și emitea doar o palidă lumină aurie –, ci și lampa de citit de pe noptieră, lampadarul așezat la fereastră, lângă o măsuță, și o ghirlandă de lumini care împrejmuia tăblia patului.

Probabil că mi se citea surpriza pe chip, pentru că Sandra a râs încântată.

— Super, nu? Avem și întrerupătoare, desigur – de fapt, panouri –, dar asta este o casă inteligentă. Încălzirea, lumina și toate celelalte pot fi controlate din telefoanele noastre.

A atins cu mâna încă ceva și lumina principală a devenit brusc mult mai intensă, apoi din nou mai slabă, și în celălalt capăt al camerei s-a aprins o lumină în baia privată, apoi s-a stins din nou.

— Și nu doar lumina… a spus Sandra, apoi a trecut la un alt ecran, a apăsat pe o pictogramă și dintr-un difuzor invizibil a început să cânte o muzică plăcută.

Miles Davis, m-am gândit, deși nu mă pricepeam prea bine la jazz.

— Există și opțiunea de comandă vocală, dar mie mi se pare bizară, așa că nu o folosesc prea des. Totuși, pot să ți-o arăt.

A tușit, apoi a ridicat tonul și a spus, cu o voce ușor artificială:

— Oprește muzica!

După o pauză, Miles Davis s-a oprit brusc.

— Sigur, setările pot fi controlate și de la panoul de comandă.

Ca să-mi arate, a apăsat ceva pe perete și un panou alb s-a luminat o fracțiune de secundă, în timp ce draperiile au acoperit fereastra din față, după care s-au strâns la loc.

— Uau, am spus eu.

Nici nu știam ce să zic. Pe de o parte, era impresionant. Pe de altă parte… ajungeam să-i dau dreptate Sandrei. Era bizar.

— Știu, a spus Sandra râzând scurt. E cam ridicol, îmi dau seama. Dar noi, fiind arhitecți, avem obligația profesională de a încerca toate gadgeturile moderne. În fine – s-a uitat din nou la telefon, de data asta să vadă cât era ceasul –, *trebuie* să mă opresc și să scot cina din cuptor, iar tu trebuie să-ți scoți haina și să-ți desfaci bagajul. Ne vedem la parter în… cincisprezece minute?

— Perfect, am spus eu cu o voce slabă, iar ea mi-a zâmbit și a ieșit, închizând ușa

Rămasă singură, am pus geanta pe podea și m-am dus la fereastră. Afară se întunecase de-a binelea, dar lipindu-mi fața de geam și făcând

mâinile căuș în dreptul tâmplelor, am văzut cerul presărat cu stele și formele întunecate ale munților profilându-se la orizont. Aproape că nu se vedea nicio lumină.

Când mi-am dat seama cât de izolată era casa m-am cutremurat, dar numai pentru o clipă, apoi am plecat de la fereastră și ara început să examinez camera.

Ce mi-a atras imediat atenția a fost amestecul neobișnuit de tradițional și modern. Fereastra era în stil pur victorian, cu zăvor din alamă și sticlă ușor ondulată. Dar luminile erau de secolul XXI, fără banalele becuri în mijlocul tavanului. În schimb, erau o mulțime de spoturi și lămpi cu lumină indirectă, fiecare dintre ele orientate spre o altă parte a camerei și având diferite grade de luminozitate și căldură. Nu existau nici calorifere; de fapt, nici nu vedeam de unde venea căldura, dar probabil că exista o sursă – noaptea era destul de rece, pentru că respirația mea lăsase aburi pe geamul ferestrei. Încălzire sub pardoseală? Conducte ascunse?

Mobila era mai conservatoare, cu un puternic aer de hotel provincial de lux. În fața mea, orientat spre fereastră, era un pat matrimonial, acoperit de nelipsita colecție de perne îmbrăcate în brocart, iar sub fereastră era o canapea mică și moale, cu o măsuță alături – un spațiu ideal pentru a sta la taclale cu o prietenă sau a savura un pahar de băutură. Mai erau diverse comode, o masă de lucru, două scaune și, la picioarele patului, o ladă tapițată care putea servi ca spațiu de depozitare sau ca loc pe care să șezi. Pe fiecare perete era câte o ușă și, când am deschis una la întâmplare, am găsit un dressing plin de rafturi goale și bare pentru umerașe; spoturile s-au aprins automat când am deschis ușa. Am încercat-o pe a doua, dar aceasta era încuiată.

Cea de-a treia era întredeschisă și mi-am adus aminte că dincolo de ea era baia, pentru că Sandra

aprinsese lumina ca să mi-o arate. Am intrat și am văzut că era un panou pe perete, asemănător cu cel de lângă intrarea în dormitor, pe care Sandra îl activase. L-am atins, deși nu mă așteptam să funcționeze, dar s-a luminat și a afișat o configurație complicată de pictograme și pătrate. Am apăsat unul la întâmplare, fără să știu sigur ce urma să se întâmple, și luminile au devenit puțin mai intense, dezvăluind o baie modernă, cu un duș imens cu efect de ploaie și un lavoar din beton, de dimensiunea blatului meu de bucătărie. Aici nu era nimic care să amintească de stilul victorian. Părea din epoca spațială prin complexitatea ei, prin stilul elegant și modern, și o singură placă de faianță de tip metro avea mai multă strălucire decât majoritatea băilor în ansamblul lor.

M-am gândit la baia mea de-acasă: păr în scurgerea ruginită, prosoape murdare aruncate într-un colț, urme de machiaj pe oglindă.

Doamne, cât îmi doream să rămân.

Înainte… Nu știu ce îmi dorisem înainte. Mă preocupase doar să ajung aici, să-i cunosc pe soții Elincourt și să descopăr ce era în spatele acelui anunț. Atât. Adevărul e că nici nu mă gândisem serios să obțin slujba.

Dar acum… acum mi-o *doream.* Nu doar cele cincizeci și cinci de mii de lire pe an, ci totul. Îmi doream această casă frumoasă și această cameră superbă, inclusiv dușul somptuos, cu plăcile lui de marmură, cabina din sticlă strălucitoare, fără urme de calcar, și accesorii cromate lustruite.

Mai presus de orice, îmi doream să fac parte din această familie.

Dacă mai aveam îndoieli în legătură cu ce căutam eu aici, această cameră de baie mi le spulberase.

Un lung moment am rămas uitându-mă în oglindă, cu mâinile sprijinite pe blatul lavoarului. Chipul care mă privea din oglindă avea ceva ce mă neliniștea. Nu expresia, ci ceva din ochii mei.

Ceva, un fel de foame. Nu trebuia să par prea disperată în fața Sandrei. Dornică, da. Dar disperarea, această disperare flămândă pe care o vedeam acum reflectându-se pe chipul meu, era de-a dreptul dezgustătoare.

Cu gesturi lente, mi-am îndreptat părul, mi-am lins un deget și mi-am netezit o sprânceană. Apoi am dus mâna la lănțișorul de la gât.

Îl purtam mereu, din ziua în care terminasem școala și bijuteriile nu mai erau interzise de codul vestimentar. De când eram copil mi-l puneam în weekenduri și ori de câte ori puteam, ignorând oftatul mamei și comentariile ei despre tinichelele ieftine care îți lăsau urme verzi pe piele. Îl primisem cadou când împlinisem un an, iar acum, după mai bine de douăzeci de ani, părea să facă parte din mine; aproape că nu-l mai observam, nici chiar atunci când, în momentele de stres sau plictiseală, îl atingeam și mă jucam cu el.

Acum l-am observat.

Un R de argint ornamentat, atârnat de un lănțișor. Sau, mai bine zis, așa cum îmi amintea mama de atâtea ori, placat cu argint, lucru care devenea tot mai evident pe măsură ce metalul de culoarea alamei de dedesubt începea să se vadă în locurile unde obișnuiam să frec pandantivul cu degetele fără să-mi dau seama.

Nu aveam niciun motiv să-l dau jos. Nu era nepotrivit. Șansele să-l observe cineva era foarte mici. Și totuși…

Încet, am dus mâinile la ceafă și am desfăcut închizătoarea.

Apoi m-am dat cu puțin luciu de buze, mi-am aranjat fusta, mi-am strâns mai bine coada de cal și m-am pregătit să cobor la Sandra Elincourt și să susțin interviul vieții mele.

Când am coborât la parter, Sandra nu se vedea pe nicăieri, dar am simțit un miros delicios venind dinspre capătul îndepărtat al holului. Mi-am amintit că acolo dusese Sandra câinii și am înaintat cu prudență. Însă când am deschis ușa am descoperit că am pășit într-o altă lume.

Partea din spate a casei părea că fusese retezată cu brutalitate și în locul ei fusese inserat un cub de un modernism surprinzător, aproape agresiv, de secol XXI. Niște grinzi metalice foarte înalte urcau spre un acoperiș de sticlă și, sub picioarele mele, gresia victoriană cu modele geometrice de pe hol se oprise brusc, fiind înlocuită de o pardoseală din beton turnat, cu un lustru întunecat. Părea o combinație între o catedrală brutalistă și o bucătărie industrială. În mijloc se găsea un bar metalic strălucitor pentru micul dejun, înconjurat de scaune înalte cromate, care împărțea camera în zona luminoasă pentru gătit și cea pentru luat masa, slab luminată, ocupată de la un capăt la celălalt de o masă lungă, cu blat de beton.

În mijloc era Sandra, care stătea în fața unei plite de gătit de dimensiuni monstruoase, cea mai mare pe care o văzusem vreodată, și punea ceva dintr-un fel de tavă în două boluri. Când m-a auzit, a ridicat capul.

— Rowan! Îmi pare rău, dar am uitat să te întreb. Nu ești vegetariană, nu?

— Nu, am spus. Nu, mănânc de toate.

— Ah, ce bine! Pentru că avem tocană de vită și în rest mai nimic! Tocmai mă întrebam dacă am timp să pun niște cartofi la cuptor. Apropo…

S-a dus până la frigiderul uriaș de inox, a apăsat cu încheietura mâinii pe un buton invizibil de pe ușă și a spus, pronunțând cuvintele foarte clar:

— Happy, comandă cartofi, te rog.

— Adaug cartofi pe lista de cumpărături, a răspuns o voce robotică și un panou s-a luminat, afișând o listă de cumpărături. Poftă bună, Sandra!

Am fost atât de șocată, încât era cât pe ce să izbucnesc în râs, dar m-am abținut și m-am uitat la Sandra, care a pus ambele boluri pe masa lungă, alături de o pâine crocantă așezată pe un fund de lemn și un mic vas cu ceva ce părea a fi smântână. Bolurile erau din porțelan fin, probabil victoriene, pictate manual cu floricele delicate și împodobite cu detalii din foiță de aur. Contrastul dintre liniile moderniste, de o severitate matematică, ale încăperii de sticlă și acele fragile boluri vechi era aproape absurd și m-am simțit ușor descumpănită. Era opusul restului casei, unde domnea conservatorismul victorian punctat cu detalii de modernitate futuristă. Aici, în schimb, predomina modernismul; doar bolurile și decorațiunile florale încărcate de pe tacâmurile de argint îți aminteau ce se afla în spatele ușilor închise.

— Așa…, a spus Sandra în timp ce s-a așezat și mi-a făcut semn spre scaunul din fața ei. Tocană de vită. Ia pâine ca să înmoi în sos și aici ai smântână proaspătă cu hrean; e foarte bună dacă adaugi puțin.

— Miroase absolut delicios, am spus eu cu sinceritate.

Sandra și-a scuturat părul pe spate și mi-a aruncat un zâmbet care încerca să pară modest, dar care de fapt spunea: *știu.*

— E cuptorul, să știi. Un *La Cornue.* E aproape imposibil ca ceva să iasă prost: doar bagi ingredientele și n-ai treabă! Uneori mi-e dor de cuptoarele pe gaz, dar aici nu suntem racordați la rețea, totul este electric. Cuptoarele sunt cu inducție.

— N-am folosit niciodată un cuptor cu inducție, am spus, uitându-mă la el cu neîncredere.

Era un mastodont de aproape doi metri, cu uși metalice, butoane, sertare și mânere și, deasupra, o suprafață de gătit netedă, împărțită într-un mod care mi se părea absolut de neînțeles.

— Ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești, a spus Sandra. Dar te asigur că utilizarea lor e foarte intuitivă. Placa din mijloc este o *teppanyaki.* Eu am fost foarte sceptică în privința prețului, dar Bill a insistat și, trebuie să recunosc, a meritat fiecare bănuț.

— Oh, înțeleg, am spus.

Dar nu înțelegeam. Ce naiba era *teppanyaki?* Am gustat din tocană, care era groasă, consistentă și delicioasă, genul de mâncare pe care eu nu o gătisem niciodată acasă din lipsă de timp sau organizare, și am lăsat-o pe Sandra să-mi adauge o lingură plină de smântână cu hrean deasupra și să mă îmbie cu o bucată de pâine cu coaja crocantă. Pe masă era o sticlă de vin roșu deja desfăcută, iar ea a turnat în două cupe victoriene de cristal, frumos încrustate, apoi a împins una spre mine.

— Acum, preferi să mâncăm mai întâi și să discutăm pe urmă sau să începem deja?

— Păi…

Am privit în farfurie, apoi mi-am zis: n-avea niciun rost să mai amân. Mi-am tras fusta mai jos și m-am așezat mai dreaptă pe scaunul cu picioare cromate.

— Eu zic să-ncepem. Ce-ai dori să știi?

— Ei bine, CV-ul tău a fost exhaustiv și *foarte* impresionant. Am vorbit deja cu angajatoarea ta anterioară. Cum o chema? Grace Devonshire?

— Ah… da, exact, am spus eu.

— Și a avut numai cuvinte de laudă la adresa ta. Sper că nu te deranjează că am cerut referințe înainte de interviu, dar deja m-am ars de câteva ori cu niște candidate nepotrivite și cred că n-avea rost să ne pierdem vremea obligându-te să vii până aici numai ca să te împiedici la ultimul obstacol. Dar Grace a fost extrem de entuziasmată când mi-a vorbit de tine. Familia Harcourt se pare că s-a mutat, dar am discutat și cu doamna Grainger și ea mi-a vorbit de tine în termeni elogioși.

— Nu ați vorbit cu cei de la Little Nippers, nu? am spus eu ușor neliniștită.

Dar Sandra a negat, scuturând din cap.

— Nu, înțeleg perfect. Nu este întotdeauna ușor să-ți cauți de lucru când ai deja o slujbă. Dar poate vei vrea să-mi povestești despre munca ta acolo.

— Păi, este așa cum am explicat în CV. Lucrez de doi ani la creșă, mă ocup de camera bebelușilor. Am vrut o schimbare: lucram ca bonă la o familie și creșa mi s-a părut o opțiune bună. A fost o experiență foarte interesantă să-mi asum ceva mai multă responsabilitate, să organizez turele de personal și alte lucruri de genul acesta, dar, sinceră să fiu, mi-am dat seama că-mi lipsește atmosfera de familie. Îmi plac copiii, dar la o creșă nu-i poți acorda unui copil tot atâta timp cât într-o familie. Ce m-a oprit să fac această schimbare a fost teama că voi pierde în ceea ce privește salariul și responsabilitățile, dar slujba oferită de voi ar putea fi provocarea pe care o căutam.

Repetasem în gând discursul în tren și acum cuvintele îmi ieșeau cu o naturalețe exersată. Dădusem destule interviuri ca să știu că aceasta era cheia: să explici de ce dorești să pleci de la actualul loc de muncă fără să-ți vorbești de rău angajatorul și fără să pari un angajat lipsit de loialitate. Dar versiunea prezentată de mine – ușor cosmetizată – părea să-și fi atins scopul, pentru că doamna Elincourt clătina din cap în semn că mă înțelegea.

— Îmi imaginez că așa e.

— În plus, am adăugat eu, de data asta spontan, pentru că nu mă gândisem la acest detaliu, îmi doresc mult să plec din Londra. Acolo este atâta aglomerație și poluare… Cred că mi-ar prinde bine o schimbare de decor.

— Aici te înțeleg *foarte* bine, a spus doamna Elincourt zâmbind. Eu și Bill am trecut prin aceeași noapte neagră a sufletului în urmă cu câțiva ani. Rhiannon avea vreo opt sau nouă ani și

deja începeam să căutăm o școală secundară. Maddie era mică, iar eu mă săturasem s-o plimb prin parcuri murdare și să verific să nu fie cumva seringi aruncate în groapa cu nisip înainte s-o las să se joace. Acela ni s-a părut momentul ideal pentru a face o schimbare radicală: să începem o viață nouă, să găsim o școală privată într-adevăr bună pentru Rhi.

— Și sunteți mulțumiți că v-ați mutat aici?

— Oh, absolut mulțumiți. Sigur, a fost greu pentru copii, dar categoric a fost o decizie corectă. Ne place foarte mult Scoția – noi n-am vrut niciodată să facem cum fac atâtea alte familii: să cumpărăm o a doua casă și s-o punem pe Airbnb nouă luni pe an. Noi chiar am vrut *să trăim* aici, să ne integrăm în comunitate, înțelegi?

Am clătinat din cap ca și cum dilemele create de o a doua casă făceau parte din viața mea.

— Heatherbrae House a fost un proiect real, a continuat Sandra. Casa fusese neglijată total zeci de ani, locuită de un bătrân foarte excentric care a ajuns la azil, apoi lăsată în paragină până la moartea lui. Lemn putred peste tot, țevi sparte, instalație electrică precară… Trebuia demontată până la schelet și renovată complet. Au fost doi ani de muncă pe brânci ca să reconfigurăm camerele și să facem totul, de la înlocuirea instalației electrice la construirea unei noi fose septice. Dar a meritat și a fost, desigur, un minunat studiu de caz pentru afacerea noastră. Avem un dosar întreg cu fotografii înainte și după, care demonstrează că o arhitectură de calitate înseamnă și să recuperezi spiritul unei case existente, nu doar să construiești una de la zero. Deși noi facem și asta. Specialitatea noastră este arhitectura vernaculară.

Am clătinat din cap de parcă știam ce înseamnă și am luat o gură de vin.

— Dar am vorbit destul despre mine și despre casă. Vorbește-mi tu despre tine, a spus Sandra cu aerul cuiva care trece la lucruri serioase.

Povestește-mi puțin despre ce anume te-a atras spre ocupația de bonă.

Uau. Grea întrebare. Imediat mi-au trecut prin minte o mulțime de imagini. Părinții mei certându-mă când, la vârsta de șase ani, am pătat cu plastilină dalele de mochetă autoadezivă din bucătărie. Mama citind carnetul meu de note și scuturând din cap fără să-și ascundă nemulțumirea când aveam nouă ani. La doisprezece ani, în piesa de teatru de la serbarea școlară la care nimeni nu s-a sinchisit să vină. La șaisprezece ani, „ce păcat că n-ai repetat mai mult pentru teza la istorie" în loc de felicitări pentru mediile de zece obținute la matematică, engleză și științe. Optsprezece ani nu am fost suficient de bună, nu am fost copilul care trebuia să fiu. Optsprezece ani nu m-am ridicat la nivelul așteptărilor.

— Păi…

Nu-mi găseam cuvintele. Nu făcea parte din povestea pe care o exersasem și mi-am blestemat zilele pentru asta. Era o întrebare evidentă, una pentru care ar fi trebuit să fiu pregătită.

— Păi, presupun că… nu știu, pur și simplu îmi plac copiii.

Slab. Foarte slab. Și nu întru totul adevărat. Dar abia mi-au ieșit cuvintele din gură, că mi-am dat seama de altceva. Sandra continua să zâmbească, dar în expresia de pe chipul ei era o neutralitate pe care n-o avusese înainte și brusc am înțeles de ce. O femeie de nici treizeci de ani vorbind despre cât de mult îi plac copiii…

M-am grăbit să-mi repar greșeala.

— Dar trebuie să spun că îi admir pe cei care vor să devină părinți. Eu încă nu sunt pregătită pentru asta!

Bingo! Nu mi-a scăpat unda de ușurare care a străbătut chipul Sandrei, deși a fost repede reprimată.

— Deocamdată nici nu iau în calcul această opțiune, am continuat eu, simțindu-mă suficient de

sigură pentru a face o mică glumă, pentru că sunt singură-singurică.

— Deci… nu te reține nimic la Londra?

— Sincer, nu. Am prieteni, desigur, dar părinții mei s-au stabilit în străinătate acum câțiva ani. De fapt, după ce-mi rezolv situația cu Little Nippers, nu mă mai reține nimic la Londra. Aș putea să mă mut imediat în altă parte.

Am evitat să zic „să mă mut *aici*”, ca să nu pară că presupuneam deja că voi obține slujba, dar Sandra zâmbea și aproba din cap entuziasmată.

— Da, după cum ai dedus probabil din discuția noastră anterioară, te-aș minți dacă aș spune că ăsta nu este un factor decisiv. Se apropie vacanța de vară și trebuie *neapărat* să găsim pe cineva pentru postul ăsta înainte să se încheie școala, altfel sunt terminată. În plus, peste câteva săptămâni va fi un târg foarte, *foarte* important, la care trebuie să mergem și eu, și Bill.

— Ce termen aveți?

— Rhi termină cursurile spre sfârșitul lunii iunie, adică peste… trei sau patru săptămâni? Dar târgul începe în weekend, înainte ca ea să intre în vacanță. Sinceră să fiu, cu cât mai repede, cu atât mai bine. În două săptămâni ar fi fezabil. Trei săptămâni… mă rog, ne-am descurca. Patru săptămâni ar însemna că începem să intrăm în zona de dezastru. Tu ziceai că ai o perioadă de preaviz de patru săptămâni?

Am clătinat din cap.

— Da, dar în timp ce îmi desfăceam bagajul, mi-am făcut un calcul și mai am cel puțin opt zile de concediu, așa că, dacă le includ și pe ele, sigur pot s-o reduc la un pic peste două săptămâni, poate chiar mai puțin. Cred că vor fi pregătiți să negocieze.

În realitate, habar n-aveam dacă îmi vor ușura situația, dar bănuiam că nu prea. Janine, șefa mea, și responsabila pentru bebeluși, nu avea o mare simpatie pentru mine. Nu credeam că va regreta

prea mult plecarea mea, dar nici nu credeam că se va da peste cap să mă ajute. Însă mai erau și alte metode și trucuri: angajații de la creșă nu aveau voie să vină la serviciu timp de patruzeci și opt de ore dacă avuseseră vărsături. Eu eram pregătită să vomit mult pe la mijlocul lunii iunie. Dar nici asta nu i-am spus Sandrei. Nu știu de ce, dar nimeni nu își dorește o bonă cu un cod moral flexibil, chiar dacă această flexibilitate este în beneficiul lor.

În timp ce mâncam, Sandra a continuat să-mi pună alte câteva întrebări la care mă așteptam într-un interviu – vorbește-mi despre punctele forte și punctele slabe, dă-mi un exemplu de situație dificilă și cum ai gestiona-o… chestii obișnuite. Răspunsesem la ele în cursul altor interviuri anterioare, așa că aveam răspunsurile bine învățate și doar le-am adaptat puțin la ce credeam că dorea Sandra să audă. Răspunsul meu standard la întrebarea despre situația dificilă era despre un băiețel care venise acoperit de vânătăi în ziua de acomodare la Little Nippers și despre cum i-am abordat pe părinții lui în legătură cu suspiciunile de rele tratamente aplicate minorului pe care mi le stârnise acest lucru. Funcționa bine cu creșele, dar mă îndoiam că Sandrei i-ar fi plăcut să audă cum i-am denunțat pe părinți autorităților. Așa că i-am spus o altă poveste, despre o micuță agresoare de numai patru ani de la o altă creșă și despre cum reușisem să descopăr că sursa acestui comportament erau propriile ei temeri legate de începerea școlii primare.

În timp ce eu vorbeam, ea se uita prin documentele pe care le adusesem cu mine: certificatul de cazier judiciar, diplomele de instruire pentru acordarea primului ajutor. Toate erau în ordine, desigur, știam asta, dar tot simțeam un ușor tremur nervos sub coaste în timp ce le analiza. Simțeam o presiune în piept, deși nu-mi dădeam seama dacă era din cauza emoțiilor sau a

câinilor, și mi-am stăpânit impulsul de a scoate inhalatorul.

— Și permisul de conducere? m-a întrebat ea în timp ce eu terminam povestirea cu fetița de patru ani.

Am lăsat furculița pe blatul neted de beton lustruit al mesei și am inspirat adânc.

— Ah, da. Aici e o mică problemă. Am un permis de conducere și este curat, dar mi-a fost furat luna trecută, când mi-am pierdut geanta. Am solicitat unul nou, însă trebuia o fotografie actualizată și durează o veșnicie până îl obțin. Dar vă garantez că *știu* să conduc.

Ultima parte era adevărată. Mi-am încrucișat degetele și, spre ușurarea mea, ea a clătinat din cap și a trecut mai departe, întrebându-mă ceva despre ambițiile mele profesionale. Dacă voiam să obțin și o altă calificare. Ce mă vedeam făcând peste un an? Cea de-a doua întrebare era chiar importantă, mi-am dat seama de asta pentru că Sandra a lăsat paharul de vin pe masă și m-a privit în ochi când am răspuns.

— Peste un an? am spus gânditoare, încercând cu disperare să-mi dau seama ce dorea să audă de la mine.

Dorea ambiție? Angajament? Dezvoltare personală? Mi se părea ciudat că alesese această perioadă de timp, un an. Majoritatea angajatorilor vorbeau de cinci ani, iar întrebarea mă prinsese nepregătită. Ce voia să testeze?

Până la urmă m-am decis.

— Păi… știi că vreau să obțin această slujbă, Sandra, și, sinceră să fiu, peste un an sper să lucrez aici. Dacă mi-ai oferi postul, n-aș vrea să mă dezrădăcinez din Londra și să mă îndepărtez de toți prietenii mei doar pentru a lucra o scurtă perioadă de timp în altă parte. Când lucrez pentru o familie, îmi place să cred că este o relație pe termen lung atât pentru mine, cât și pentru copii. Îmi doresc să ajung să îi cunosc mai bine, să îi văd

crescând puțin. Dacă m-ai fi întrebat unde m-aș vedea peste cinci ani… ei bine, asta ar fi altă treabă. Și probabil ți-aș fi dat un alt răspuns. Sunt o persoană ambițioasă, mi-ar plăcea să fac un masterat în puericultură sau psihologie infantilă la un moment dat. Dar peste un an… orice post aș accepta acum, cu siguranță aș vrea să dureze mai mult de un an, pentru binele tuturor.

Chipul Sandrei s-a destins într-un zâmbet larg și eu am știut, pur și simplu *am știut* că îi dădusem răspunsul corect, cel pe care ea îl aștepta. Dar era de ajuns pentru a-mi oferi mie postul? Adevărul este că nu știam.

Am stat de vorbă aproximativ o oră, timp în care Sandra a continuat să reumple paharele, pe-al meu și pe-al ei, deși la un moment dat, după al doilea sau al treilea, am avut bunul-simț să-mi acopăr paharul cu mâna și să refuz scuturând din cap.

— Mai bine nu. Eu nu prea beau, și vinul mi se suie la cap.

Nu era întru totul adevărat. Țineam la vin la fel de bine ca majoritatea prietenilor mei, dar știam că dacă aș mai bea încă un pahar, n-aș mai fi la fel de prudentă și mi-ar fi mai greu să dau răspunsuri diplomatice și să transmit mesaje adecvate. Aș amesteca povestirile, m-aș încurca în nume și date, iar a doua zi m-aș trezi și m-aș lua cu mâinile de cap, întrebându-mă ce adevăruri am scăpat și ce gafe am comis.

Sandra s-a uitat la ceas, a pus paharul jos și a scos o mică exclamație de uimire.

— Doamne, e unsprezece și zece! Nu știu când s-a făcut atât de târziu. Cred că ești frântă de oboseală, Rowan.

— Da, sunt puțin obosită, am recunoscut eu.

Călătorisem toată ziua și oboseala începea să-și spună cuvântul.

— Uite, cred că te-am întrebat tot ce voiam să știu și sper ca mâine să le cunoști pe cele mici, să vedeți cum vă înțelegeți, și după aceea Jack te va conduce la Carn Bridge ca să iei trenul. E bine așa? La ce oră pleacă?

— La 11:25. Așa că, din punctul meu de vedere, e perfect.

— Excelent.

S-a ridicat în picioare, a adunat toate farfuriile într-o stivă și le-a pus lângă chiuvetă.

— Să mergem la culcare. Pe astea i le lăsăm lui Jean.

Am clătinat din cap, întrebându-mă din nou cine era această misterioasă Jean, dar nedorind s-o întreb.

— Mă duc să scot câinii afară. Noapte bună, Rowan.

— Noapte bună, i-am răspuns. Și mulțumesc pentru cina delicioasă, Sandra.

— Cu plăcere. Somn ușor. Fetele se trezesc de obicei la ora șase, dar tu nu e nevoie să te trezești atât de devreme decât dacă vrei tu!

A scos un mic râs melodios, iar eu mi-am notat în minte să setez alarma la ora șase, deși doar mă gândeam la asta și mi se închideau ochii.

În timp ce Sandra a scos câinii în grădină, eu m-am întors în partea veche a casei, cu aceeași senzație ciudată de bulversare pe care o avusesem mai devreme, când venisem din sens invers. Tavanul înalt de sticlă a coborât abrupt, redevenind întins ca o glazură pe tortul de nuntă. Zgomotul răsunător al pantofilor mei cu toc jos pe podeaua de beton s-a transformat într-un țăcănit slab când am pășit pe parchet, apoi a amuțit când am început să urc scările acoperite de mocheta moale. La primul etaj m-am oprit. Ușa cea mai apropiată de mine, cea de la camera bebelușului, era încă întredeschisă și n-am putut rezista tentației: am deschis-o de tot și am intrat, simțind imediat mirosul plăcut și cald al unui bebe satisfăcut și curat.

Petra era întinsă pe spate, cu mâinile și picioarele desfăcute ca o broscuță. Se dezvelise și am acoperit-o la loc cu mare grijă, simțind cum respirația ei ușoară făcea să-mi tremure părul fin de pe dosul mâinii.

Când i-am potrivit păturica mai bine a tresărit, ridicând un braț, și, pentru o clipă, am încremenit, crezând că se va trezi și va începe să plângă. Dar ea doar a suspinat și s-a liniștit, iar eu am ieșit tiptil din cameră și m-am îndreptat spre dormitorul luxos care mă aștepta.

Am umblat în vârful degetelor cât timp m-am spălat pe față și pe dinți; parchetul scârțâia ușor sub picioarele mele și nu voiam s-o deranjez pe

Sandra, care dormea la etajul de mai jos. În sfârșit, am fost gata de culcare; îmi setasem alarma și îmi lăsasem hainele pentru a doua zi pregătite pe canapeluța moale.

Atunci mi-am dat seama că nu trăsesem draperiile.

Mi-am strâns halatul pe mine, m-am dus la fereastră și am apucat ușor de material, dar nu s-au mișcat.

Nedumerită, am tras puțin mai tare, apoi m-am oprit, uitându-mă în spatele lor, în caz că erau niște draperii false, pur ornamentale, și trebuia de fapt să închid un oblon. Dar nu, erau draperii adevărate, pe șine obișnuite. Apoi mi-am amintit că Sandra apăsase ceva pe perete și draperiile se închiseseră, apoi se deschiseseră din nou. Erau automate.

Fir-ar să fie. M-am dus la panoul de lângă ușă și mi-am trecut mâna prin fața lui. Panoul s-a luminat imediat și pe el a apărut configurația aceea complicată de pătrate și pictograme. Niciuna nu semăna cu niște draperii. Era una care ar fi putut reprezenta o fereastră, dar când am apăsat-o cu grijă, a început să răsune o trompetă de jazz și m-am repezit cu degetul s-o opresc.

Muzica a încetat imediat, slavă Domnului, și am rămas un moment nemișcată, așteptându-mă s-o aud pe Petra plângând sau pe Sandra urcând grăbită scările să afle de ce îi trezeam copiii, dar nu s-a întâmplat nimic.

Am studiat mai bine panoul, dar de data asta nu am apăsat pe nimic. Am încercat să-mi amintesc ce făcuse Sandra mai devreme. Pătratul mare din mijloc era lumina principală, de asta eram foarte sigură. Iar amestecătura de pătrate din dreapta controlau probabil celelalte lumini din încăpere. Dar ce era spirala aceea și potențiometrul din stânga? Volumul muzicii? Căldura?

Apoi mi-am adus aminte că Sandra comentase ceva despre comenzile vocale.

— Trage draperiile, am spus cu voce scăzută, și, spre surprinderea mea, draperiile s-au deplasat rapid pe șine fără să facă aproape niciun zgomot.

Ce tare! Bun. Nu-mi rămânea decât să mă lămuresc cum funcționau luminile.

Veioza de pe măsuța de noapte avea un întrerupător, deci pe aceasta știam cum s-o aprind și s-o sting; la celelalte mi-am dat seama prin încercări și eșecuri repetate, dar lângă fotoliu era o lampă pe care n-am reușit s-o sting.

— Stinge luminile, am încercat eu, dar nu s-a întâmplat nimic. Stinge lampa.

S-a stins veioza de pe măsuța de noapte.

— Stinge lampa de lângă fotoliu.

Nimic. Drăcia dracului.

Până la urmă, m-am luat după un cablu până am ajuns la o priză de curent care avea o formă ciudată, nu arăta ca o priză de perete obișnuită, și am tras de el. Imediat camera s-a cufundat într-o beznă adâncă, aproape palpabilă.

Încet-încet, am mers orbecăind până la picioarele patului și m-am băgat în el. Tocmai mă cuibăream în așternuturi când mi-am adus aminte că nu-mi pusesem telefonul mobil la încărcat. Am oftat. Fir-ar să fie.

Nu mai aveam putere să mă lupt iar cu luminile, așa că am aprins lanterna telefonului, m-am dat jos din pat și am început să caut prin bagaj.

N-am găsit încărcătorul. Îl scosesem deja? Eram sigură că îl adusesem cu mine.

Am răsturnat geanta, lăsându-mi lucrurile să se rostogolească pe covorul gros, dar printre ele nu era niciun cablu electric. Fir-ar al dracului. *Fir-ar al dracului.* Dacă nu puteam să-mi încarc telefonul, a doua zi muream de plictiseală în tren. Nici măcar nu-mi adusesem o carte cu mine, toate lecturile mele erau pe aplicația Kindle. Îl uitasem? Îl lăsasem în tren? În geantă nu era, clar. Un moment am rămas pe loc, mușcându-mi buza, apoi am deschis unul dintre sertarele măsuței de noapte,

sperând, în ciuda tuturor așteptărilor, că vreun oaspete anterior își uitase încărcătorul acolo.

Și… bingo. Nu era un încărcător, ci un cablu de încărcare. Era tot ce aveam nevoie, fiindcă era un port USB încorporat în priză.

Cu un suspin de ușurare am scos cablul dintre hârtiile și broșurile din sertar, l-am conectat la priză și apoi la telefon. S-a aprins mica pictogramă de încărcare, iar eu m-am băgat mulțumită înapoi în pat. Când să sting lanterna și să mă întind, am observat că ceva căzuse din sertar și ajunsese pe perna mea. Era o bucată de hârtie pe care m-am pregătit s-o mototolesc și s-o arunc pe jos, dar înainte să fac asta m-am uitat la ea doar ca să verific dacă nu era ceva important.

Nu era. Doar un desen de copil. Sau cel puțin așa mi s-a părut…

Am ridicat iar telefonul, am luminat hârtia cu lanterna și m-am uitat mai bine la desen.

Nu puteam spune că era o operă de artă, doar niște figuri schematice făcute din linii groase de creion. Arăta o casă, cu patru ferestre și o ușă neagră lucioasă, foarte asemănătoare cu cea de la Heatherbrae. Ferestrele erau toate colorate cu negru, în afară de una, la care se vedea o fetișoară palidă care privea în întunericul de-afară.

Era oarecum tulburător, dar desenul nu era semnat și nu aveam de unde să știu de ce se afla în sertarul noptierei. L-am întors pe cealaltă parte ca să caut indicii. Pe ea, scria ceva. Nu era un scris de copil, ci de adult: bine legat, ondulat, dar care, n-aș putea spune de ce, nu părea englezesc.

Pentru noua bonă, scria cu litere înclinate. *Mă cheamă Katya. Îți scriu acest bilet pentru că aș vrea să știi că te rog…*

Aici se oprea.

M-am încruntat. Cine era Katya? Numele îmi suna cunoscut. Apoi mi-am amintit că o auzisem pe Sandra spunând la cină: *dar de când a plecat Katya, ultima noastră bonă…*

Deci Katya locuise aici. Dormise aici. Dar ce voise să-i transmită succesoarei ei? Nu mai avusese timp să termine de scris sau se gândise mai bine și renunțase să continue ce voia să spună?

Că te rog... să fii bună cu copiii? *Că te rog*... să fii fericită aici? *Că te rog*... să nu uiți să-i spui Sandrei că îți plac câinii?

Ar fi putut fi orice. Atunci de ce fraza care îmi stătea pe vârful limbii era *că te rog să ai grijă*?

Luate împreună, desenul misterios și biletul neterminat îmi dădeau un sentiment ciudat pe care nu reușeam să-l definesc.

În fine, indiferent ce voise Katya să spună, acum era prea târziu.

Am îndoit desenul și l-am pus înapoi în sertar. Apoi mi-am închis telefonul și m-am învelit până la bărbie, încercând să uit de tot ce rămânea în suspensie și să dorm.

M-am trezit în țiuitul strident și insistent al alarmei mele și pentru o clipă nu mi-am dat seama unde eram sau de ce mă simțeam atât de obosită. Apoi mi-am amintit. Mă aflam în Scoția. Și era șase dimineața, cu o oră și jumătate mai devreme decât ora la care mă trezeam de obicei.

M-am ridicat în fund, mi-am aranjat puțin părul zburlit și m-am frecat la ochi. La parter se auzeau tropăieli și sunete stridente, semn că acolo era agitație. Se părea că fetele se treziseră…

Draperiile erau opace, dar soarele pătrundea deja pe la margini; mi-am forțat picioarele să coboare din pat, m-am dus până la fereastră și am încercat să le deschid, după care mi-am adus aminte de seara precedentă.

— Deschide draperiile, am spus cu voce tare, simțindu-mă foarte ridicolă, dar draperiile au alunecat în lateral ca prin magie.

Nu știu la ce mă așteptam, dar, oricum, nu eram pregătită pentru ce am văzut.

Frumusețea peisajului din fața mea mi-a tăiat respirația.

Casa fusese perfect amplasată de vreun arhitect din epoca victoriană de mult răposat, astfel încât să fie orientată spre priveliștea nesfârșită a dealurilor albastre, a văilor înverzite și a pădurilor adânci de pini. Se întindea cât vedeai cu ochii: coline unduitoare, presărate cu pâraie întunecate care șerpuiau ici-colo, acoperișurile ondulate ale unor mici ferme și, la câțiva kilometri mai încolo, un lac în care soarele dimineții se reflecta atât de strălucitor, încât părea un petic de ninsoare. În depărtare, domnind peste toate, se înălțau Cairngorms – Munții Albaștri în galeză, după Google.

Când căutasem originea numelui lor, traducerea mi se păruse ușor absurdă. Fotografiile de pe internet arătau toate culorile la care te-ai putea aștepta: verdele ierbii, cafeniul ferigilor, roșul

pământului brăzdat de ocazionalele pete purpurii ale florilor de erică, iar iarna, o pătură albă de zăpadă. Ideea că erau albaștri mi s-a părut absolut fantezistă.

Dar aici, cu ceața care se ridica de pe versanți în soarele dimineții și cu lumina trandafirie a răsăritului care colora cerul din spatele lor, chiar păreau albaștri. Nu poalele lor acoperite de ferigi, ci povârnișurile neiertătoare de granit, stâncile și vârfurile lor zimțate, înălțându-se mult deasupra locului în care se opreau copacii. Piscul cel mai înalt părea acoperit de zăpadă, deși eram în luna iunie.

Am simțit că îmi crește inima de încântare, apoi am auzit un zgomot în grădină și am privit în jos.

Era Jack Grant. Venea dinspre un grup de dependințe pe jumătate ascunse în spatele casei. Avea părul ud, de parcă abia ieșise de la duș, și ținea în mână o geantă cu scule. L-am privit un minut, urmărindu-i creștetul întunecat al capului, apoi am început să simt că mă comport ca un voyeur, așa că m-am îndepărtat de la fereastră și m-am dus la baie să fac duș.

În baie era întuneric și automat am pipăit după întrerupător, până când mi-am adus aminte de afurisitul de panou. A prins viață când l-am atins și mi-a prezentat din nou un mozaic deconcertant de pătrate, potențiometre și puncte. Am apăsat unul la întâmplare, sperând că nu va începe să cânte iar Miles Davis. Intenția mea a fost să apăs pe același pe care apăsasem cu o zi înainte, dar am greșit, evident, pentru că imediat niște lumini albastre slabe au luminat plintele. Să fi fost un fel de setare nocturnă, în caz că voiai să te duci la toaletă în timp ce partenerul dormea? În orice caz, erau un iluminat prea slab pentru când faci duș.

Următorul buton pe care l-am încercat a făcut să dispară luminile albastre și să se aprindă deasupra căzii două lămpi aurii, de slabă intensitate, scăldându-mi pielea într-o lumină caldă, care mă

avantaja. Era exact ce mi-aș fi dorit dacă mi-aș fi propus să mă desfăt cu o baie relaxantă, cu spumă, dar cabina dușului rămăsese în întuneric, iar mie îmi trebuia ceva mai luminos și mai… matinal.

L-am găsit la a patra sau a cincea încercare – o configurație intensă, dar nu deranjantă, cu o bordură de lumini de jur-împrejurul oglinzii, perfectă pentru a mă machia. Cu un oftat de ușurare am lăsat să-mi cadă halatul pe jos și am intrat la duș, dar atunci am întâmpinat o altă problemă. Erau acolo o mulțime năucitoare de furtunuri, duze și capuri de duș. Problema era să mă dumiresc cum funcționează. Răspunsul, se pare, era un alt panou, unul waterproof de data asta, montat printre plăcile de faianță ale dușului. Când l-am atins, a apărut următorul mesaj: *Bună dimineața, Katya.*

La vederea numelui am avut o mică tresărire și din nou mi-am adus aminte de biletul neterminat de pe spatele desenului de copil din seara precedentă. Era o figurină zâmbitoare și un buton care arăta în jos. Ei bine, eu nu eram Katya. Am apăsat butonul și mesajul s-a schimbat: *Bună dimineața, Lauren. Bună dimineața, Holly. Bună dimineața, oaspete.*

Alte opțiuni nu mai erau. Așa că am ales „oaspete”. Am apăsat pe figura zâmbitoare. Nimic. Doar afișajul de pe panou s-a schimbat și acum arăta acele puncte, pătrate și potențiometre criptice. Am apăsat unul la întâmplare și am scrâșnit din dinți când vreo douăzeci de jeturi puternice de apă rece ca gheața m-au stropit pe abdomen și coapse. M-am grăbit să apăs butonul stop din stânga panoului de comandă și jeturile s-au oprit, iar eu am rămas gâfâind și tremurând, nu mai spun cât de enervată.

Bun. În regulă. Poate trebuia să încerc o opțiune predeterminată până când îmi dădeam seama cum funcționează drăcia asta. Am atins panoul de comandă și din nou s-a afișat mesajul *Bună*

dimineața, Katya. De data asta, ușor agitată, am apăsat pe figura zâmbitoare și pe ecran a apărut mesajul *Îți pregătim dușul preferat. Duș fericit!* După ce mesajul a dispărut, spre surprinderea mea, unul dintre capetele de duș a glisat ușor în sus până la o înălțime și o înclinare programate și a început să arunce un jet de apă caldă. O clipă am rămas nemișcată de uimire, apoi am încercat apa cu mâna. Nu știu cine era Katya, dar era foarte înaltă și îi plăceau dușurile puțin mai fierbinți decât îmi plăceau mie. Poate m-aș fi împăcat cu temperatura aceea, dar din păcate Katya era atât de înaltă, încât jetul îmi trecea pe deasupra capului și lovea peretele de sticlă din față, ceea ce avea să-mi complice foarte tare spălatul pe cap.

Am apăsat pe butonul de oprire și am încercat din nou. De data asta am selectat la întâmplare *Bună dimineața, Holly* și am așteptat rezultatul cu maxilarul încleștat.

Bingo. Setarea lui Holly s-a dovedit a fi un fel de ploaie torențială caldă, care cădea din grila de deasupra, ceea ce… ei bine, era senzațional. Nu am alt cuvânt ca să mă exprim. Apa se năpustea cu o abundență aproape absurdă, îmbibându-mă cu căldură. Simțeam cum îmi răpăia pe creștet, spălând ultimele urme de somnolență și vin roșu care îmi rămăseseră în cap din seara precedentă. Nu știu cine era Holly, dar fără îndoială că fusese o femeie cu gusturi asemănătoare cu ale mele. Mi-am șamponat părul, l-am dat cu balsam și l-am clătit, apoi am rămas un timp cu ochii închiși, bucurându-mă de senzația apei curgând pe pielea mea.

Tentația de a rămâne acolo, delectându-mă cu luxul acela, era foarte mare, dar cred că îmi luase zece minute numai ca să mă dumiresc cum funcționa baia. Dacă mai stăteam mult, nu-mi mai servea la nimic faptul că pusesem alarma să sune. Nu mai avea niciun rost faptul că mă forțasem să

mă scol dimineața devreme, dacă nu coboram să-i arăt Sandrei cât eram de entuziasmată.

Am apăsat resemnată butonul de oprire de pe panoul de comandă, am luat prosopul alb și pufos care se încălzea pe calorifer și mi-am zis că, dacă reușeam să obțin slujba aceea, nu va fi ultima oară când mă voi delecta cu un astfel de duș. În niciun caz.

*

În timp ce coboram la parter, primul lucru care m-a întâmpinat a fost mirosul de pâine prăjită și râsetele de copii. Când am cotit la baza scării, am găsit un hălățel în carouri aruncat pe jos și un papucel abandonat în mijlocul holului. Le-am luat și am intrat în bucătărie, unde Sandra stătea în picioare în fața unui imens prăjitor din crom strălucitor, ținând în mână o felie de pâine integrală și fluturând-o spre cele două fetițe în pijamale roșii care stăteau așezate la barul metalic pentru micul dejun. Amândouă aveau părul ondulat (una era brunetă, cealaltă blondă) ciufulit după somn, și nu se puteau abține să nu râdă.

— N-o mai încuraja, altfel iar o s-o facă!

— Ce să facă? am întrebat eu și Sandra s-a întors spre mine.

— Oh, Rowan! Doamne, ce devreme te-ai trezit! Sper că nu din cauza fetelor. Încercăm să-i învățăm pe unii membri ai familiei să rămână în pat până după ora șase dimineața.

A arătat cu bărbia spre cea mai mică dintre fetițe, cea cu părul de un blond aproape alb.

— Nicio problemă, am spus eu cu sinceritate.

Apoi am adăugat un lucru care nu era tocmai adevărat:

— Îmi place să mă trezesc devreme.

— Ei, da, uite un mare avantaj dacă e să locuiești în casa asta, a spus Sandra oftând.

Era îmbrăcată într-un halat și părea destul de stresată.

— Petra a aruncat cu mâncarea, a spus fetița râzând și a arătat cu degetul spre micuța cu obraji rozalii care stătea pe scaunul înalt din colț, iar eu am văzut că era adevărat.

Un guguloi de terci de mărimea unui ou se scurgea pe partea frontală a aragazului. În final, a căzut pe podeaua de beton. Petra chicotea încântată și a mai luat o lingură de terci, gata să arunce din nou.

— Peta aluncă! a spus ea și a țintit.

— Nu, nu, am spus eu zâmbind și am întins mâna. Petra, dă-mi mie lingura, te rog!

Fetița m-a privit nehotărâtă o clipă, cu sprâncenele ei rare și blonde încrețite într-o încruntătură adorabilă, de parcă mă evalua, apoi fețișoara ei bucălată s-a destins într-un surâs și a repetat:

— Peta aluncă!

Și a aruncat cu terci în mine.

M-am ferit, dar nu suficient de repede, și m-a nimerit direct pe piept.

Câtva timp am rămas cu gura căscată, apoi am simțit un val de furie când mi-am dat seama ce se întâmplase. Proasta de mine nu-mi adusesem haine de schimb, iar bluza de ieri era mototolită și avea o pată de vin roșu pe care nu-mi aminteam când o făcusem.

Practic, nu aveam alte haine curate. Urma să-mi petrec restul zilei murdară de terci. Piticania naibii.

Cea mai mică dintre fetițe a fost cea care m-a salvat. A izbucnit în râs, apoi și-a acoperit gura cu mâinile, ca și când ar fi fost îngrozită.

Mi-am amintit cine eram, unde eram și de ce eram aici.

M-am forțat să zâmbesc.

— Nu-i nimic, i-am spus eu fetiței. Tu ești Ellie, nu-i așa? Poți să râzi. Chiar *e* amuzant.

Ea și-a luat mâinile de la gură și a zâmbit reținută.

— Of, Doamne, a spus Sandra cu o figură obosită și resemnată. Rowan, îmi pare foarte rău. Toată lumea zice că primii doi ani sunt dificili, dar, îți jur, Petra repetă de șase luni. Bluza e în regulă?

— Sandra, n-are nicio importanță, am spus eu.

Sigur că bluza nu era în regulă, cel puțin până când n-o spălam și poate că nici măcar atunci. Era o bluză de mătase și nu se spăla, trebuia dusă la curățătorie, o alegere foarte proastă pentru a mă prezenta la un interviu pentru un post de bonă, dar nici nu-mi trecuse prin minte că voi interacționa cu copiii. Poate reușeam să obțin un mic avantaj moral din acest incident.

— Zău, așa se întâmplă când ai copii mici, nu? E doar terci! Totuși…

M-am aplecat, am luat castronul de terci din fața Petrei înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă și l-am pus într-un loc unde să nu ajungă.

— Cred că te-ai săturat, micuță domnișoară Petra, așa că am să-l las aici cât timp curăț pe jos. Unde ții mopul, Sandra? Vreau să șterg pe jos până nu alunecă fetele pe mizeria aia.

— E în camera de serviciu. Ușa aia de-acolo, a spus Sandra cu un zâmbet recunoscător. Mulțumesc foarte mult, Rowan. Sincer, nu mă așteptam să te pui pe treabă fără să fii plătită – asta nu intră în obligațiile tale.

— Mă bucur că pot să ajut, am spus eu cu fermitate.

Când am trecut pe lângă Petra, i-am ciufulit părul într-un gest de afecțiune pe care n-o prea simțeam și i-am făcut cu ochiul lui Ellie. Maddie nu se uita la mine, stătea cu privirea în farfurie ca și când totul trecuse pe lângă ea. Poate îi era rușine de ce făcuse mai devreme, când o ațâțase pe Petra.

Camera de serviciu s-a dovedit a fi în partea mai veche a casei, probabil fosta cameră pentru spălat vase, judecând după chiuveta victoriană și

pardoseala din dale de piatră, dar eu nu eram în dispoziția de a aprecia detaliile arhitecturale. Am închis ușa după mine și am inspirat adânc de câteva ori ca să alung iritarea pe care încă o simțeam, apoi m-am pus pe treabă, încercând să-mi salvez bluza. Grosul terciului a căzut în chiuvetă, dar restul trebuia să-l curăț cu un burete. După câteva încercări, în timpul cărora n-am reușit decât să-mi pătez fusta cu apă amestecată cu terci, am proptit un mop în clanța ușii și mi-am scos bluza.

Stăteam acolo în sutien și fustă, frecând cu grijă pata de terci sub robinet și încercând să nu ud restul bluzei mai mult decât era cazul, când am auzit un zgomot în cealaltă parte a camerei de serviciu. Am întors capul și am văzut că ușa care dădea spre curte s-a deschis și a intrat Jack Grant, ștergându-și mâinile de pantalonii salopetei.

— Mașina de tuns iarba funcționează, San… a strigat el, apoi s-a oprit, făcând ochii mari cât cepele.

Pomeții înalți i s-au acoperit imediat de un roșu aprins.

Am scos o exclamație de surpriză și mi-am strâns bluza udă la piept, făcând tot posibilul să-mi păstrez un aer decent.

— Aoleo, îmi cer scuze, a spus Jack.

Și-a acoperit ochii, uitându-se în tavan, la podea, în orice altă parte, dar nu la mine. Se făcuse roșu ca sfecla.

— Am să… am să… Îmi cer scuze…

Apoi s-a întors și a plecat grăbit, trântind după el ușa care dădea spre grădină și lăsându-mă cu gura căscată, neștiind dacă să râd sau să plâng.

Cum n-avea rost să fac nici una, nici alta, m-am grăbit să-mi usuc bluza cu un prosop care atârna deasupra caloriferului, am umplut găleata cu apă și m-am întors în bucătărie cu obrajii aproape la fel de roșii ca ai lui Jack.

— Ai reușit să cureți bluza? m-a întrebat Sandra uitându-se peste umăr când am intrat. Să-ți pregătesc o cafea.

— Ah, da.

Nu știam dacă să-i spun ce mi se întâmplase. Auzise strigătul meu de surpriză? Îi va spune Jack altceva?

— Sandra…

Dar n-am avut curajul. Nu știam cum să-i spun *Sandra, tocmai i-am arătat țâțele omului tău de la întreținere,* fără să par lipsită de profesionalism. Numai când mă gândeam la asta și simțeam că îmi ard și mai tare obrajii. Nu, nu puteam să-i povestesc. Nu-mi rămânea decât să sper că Jack era suficient de gentilom ca să nu pomenească nimic.

— Cu lapte și zahăr? a întrebat Sandra distrată peste umăr, iar eu am renunțat definitiv la cealaltă discuție.

— Doar lapte, mulțumesc, am răspuns eu.

Am lăsat găleata jos și am început să curăț proiectilele Petrei de pe aragaz și podea. În timp ce munceam, simțeam cum mi se răcoreau obrajii.

În final, când cafeaua a fost gata, iar eu m-am așezat la masă și am început să mănânc o delicioasă felie de pâine cu marmeladă, aproape că puteam pretinde că nu se întâmplase nimic.

— Bun, a spus Sandra ștergându-și mâinile cu o cârpă. Fetelor, n-am avut ocazia să v-o prezint pe Rowan. A venit să ne vadă casa și să vă cunoască. Salutați-o, vă rog.

— Bună, a mormăit Maddie fără să ridice privirea din farfurie.

Părea mică pentru vârsta de opt ani. Avea părul castaniu închis și o fețișoară cu tenul palid. Pe sub masă am văzut doi genunchi osoși, acoperiți cu cruste.

— Bună, Maddie, am spus cu un surâs care se dorea încântător, dar ea s-a încăpățânat să nu ridice privirea spre mine.

Cu Ellie a fost mai simplu. Mă privea pe sub bretonul blond-alburiu fără să-și ascundă curiozitatea.

— Bună, Ellie. Câți ani ai?

— Cinci, a spus Ellie.

Avea ochii albaștri și rotunzi ca niște năsturei.

— Tu o să fii noua noastră bonă?

— Păi…

M-am oprit, neștiind ce să răspund. Dacă spuneam *Sper că da,* păream prea rugătoare?

— Poate, a intervenit Sandra cu fermitate. Rowan nu s-a decis încă dacă vrea să lucreze aici, așa că trebuie să ne purtăm frumos ca să-i facem impresie bună!

Mi-a făcut cu ochiul pe furiș.

— Ce-ar fi să vă duceți sus să vă îmbrăcați și pe urmă să-i arătăm lui Rowan casa?

— Și Petra? a întrebat Ellie.

— Mă ocup eu de ea. Haideți, fuguța.

Cele două fetițe au coborât ascultătoare de pe scaunele înalte, au fugit pe hol și au luat-o în sus pe scară. Sandra a privit cu drag în urma lor.

— Doamne, dar ce cuminți sunt! am zis eu sincer impresionată.

Aveam destulă experiență cu copiii ca să știu că pentru cei de cinci ani nu era deloc ușor să se îmbrace singuri. Chiar și cei de opt ani de obicei aveau nevoie de ajutor. Sandra a dat ochii peste cap.

— Știu să fie ascultătoare în fața musafirilor. Dar stai să vedem dacă și fac ce li se spune…

A apăsat un buton pe un iPad aflat pe tejghea și o imagine a apărut pe ecran. Era un dormitor de copii. Camera video era probabil amplasată undeva în apropiere de tavan, îndreptată spre cele două pătuțuri. Nu avea sunet, dar zgomotul unei uși trântite a ajuns până la parter și un ursuleț de pluș așezat pe polița șemineului s-a clătinat și a căzut pe podea. În timp ce priveam, în partea de jos a ecranului a apărut Maddie, care a intrat

furioasă în cameră și s-a așezat îmbufnată, cu brațele încrucișate, pe patul din stânga. Sandra a mai apăsat un buton și camera s-a focalizat pe figura lui Maddie, sau mai bine zis pe creștetului capului ei, pentru că stătea cu privirea ațintită în poală. Apoi s-a auzit un cârâit slab care venea dinspre iPad, semn că se conecta un microfon.

— Maddie, a intervenit Sandra, ți-am spus să nu mai trântești ușa?

— N-am trântit-o.

Vocea se auzea mică și slabă prin difuzorul iPadului.

— Ba da, ai trântit-o și te-am văzut. Puteai s-o lovești pe Ellie. Acum îmbrăcați-vă și puteți să vă uitați puțin la televizor. Aveți hainele pregătite pe scaun, vi le-am pus acolo azi-dimineață.

Maddie n-a zis nimic, dar s-a ridicat de pe pat și și-a scos bluza de pijama. Sandra a închis ecranul.

— Uau, am spus eu oarecum surprinsă. Impresionant!

Nu era cuvântul la care mă gândeam. *Securist* era mai potrivit, deși nu știam prea bine de ce. În multe locuri unde lucrasem erau camere video pentru bone sau monitoare pentru copii, cu microfoane și camere încorporate. Poate pentru că nu știusem eu până atunci. În seara precedentă nu văzusem nicio cameră, deci, indiferent unde erau, probabil că erau bine ascunse. Oare Sandra mă urmărise când mă culcasem seara trecută? Mă văzuse când intrasem în dormitorul Petrei? Gândul acesta a făcut să mi se aprindă obrajii.

— Sunt camere și microfoane în toată casa, a spus Sandra dezinvoltă și a lăsat iPad-ul pe tejghea. Este foarte comod, mai ales într-o casă cu mai multe etaje. Așa nu trebuie să alerg mereu în sus și-n jos să văd ce fac fetele.

— Da, foarte comod, am repetat eu cu o voce slabă, încercând să-mi ascund neliniștea.

În *toată* casa? Ce însemna asta? În camerele copiilor, evident. Dar în camerele de zi? În

dormitoare? în *băi*? Nu, în niciun caz, era exclus. Era ilegal, fără îndoială. Am lăsat pe farfurie ce-mi rămăsese din felia de pâine prăjită. Brusc, îmi dispăruse pofta de mâncare.

— Ai terminat? m-a întrebat Sandra jovială.

Am clătinat din cap că da, iar ea a aruncat restul de pâine prăjită într-un coș de gunoi și a pus tava cu holurile de terci ale fetelor lângă chiuvetă. Am observat că cele din seara precedentă dispăruseră. Venise cumva și plecase misterioasa Jean?

— Bine, dacă nu mai dorești nimic, dă-mi voie să-ți ofer un tur complet al casei cât timp se îmbracă fetele.

A luat-o pe Petra din scaunul înalt, i-a șters fața cu un prosopel umed, a ridicat-o pe un șold și împreună ne-am întors în partea veche a casei. Am traversat holul cu pardoseala din piatră unde erau două uși, câte una de-o parte și de alta a intrării principale.

— Uite, ca să-ți faci o idee despre cum e împărțită: holul este centrul casei, în partea din spate este bucătăria și din bucătărie ajungi în camera de serviciu, unde ai fost deja, desigur. A făcut parte din vechile dependințe de serviciu, de altfel singura care a supraviețuit. În rest, a trebuit să dărâmăm tot. În partea din față a casei avem camerele mai mari și mai bune. Aceasta este vechea sufragerie…

Sandra a arătat cu mâna spre o ușă din dreapta.

— Dar ne-am dat seama că noi mâncăm mereu în bucătărie, așa că am transformat-o într-un birou-bibliotecă. Vino să vezi.

Am băgat capul pe ușă și am văzut o încăpere micuță, cu pereți lambrisați, vopsiți într-o frumoasă nuanță de verde-albăstrui. Pe un perete era o bibliotecă înaltă până la tavan, un amestec de cărți de ficțiune broșate și cărți de arhitectură cu coperți cartonate. Ar fi putut fi o mică, dar suficient de cuprinzătoare, bibliotecă a unei proprietăți istorice aparținând Național Trust, doar

că în mijlocul camerei era un imens birou de sticlă pe care trona un gigantic iMac cu ecran dublu și în fața lui un scaun ergonomie ultramodern.

Am clipit. Felul în care vechiul și noul se combinau în această casă avea ceva deconcertant. Nu era ca în majoritatea caselor, unde adăugirile moderne conviețuiau cu elementele originale și cumva se îmbinau pentru a forma un întreg eclectic și plăcut. Aici aveai o impresie ciudată, care te trimitea cu gândul la amestecul dintre ulei și apă: totul era fie original într-o manieră timidă, fie scandalos de modern, fără o minimă tentativă de a integra ambele elemente.

— Ce cameră frumoasă, am spus într-un final, văzând că Sandra părea să aștepte o reacție din partea mea. Culorile sunt… fabuloase.

Sandra a zâmbit satisfăcută, jucând-o ușor pe Petra pe șold.

— Mulțumesc! Bill se ocupă de tot ce ține de proiectul tehnic, dar designul interior este aproape în întregime treaba mea. Ador nuanța asta de albastru-verzui. Această cameră este, de fapt, teritoriul lui Bill, așa că aici am fost mai reținută, dar în camera de zi mi-am făcut de cap, vei vedea. La urma urmei e casa mea, nu trebuie să fac pe placul altcuiva! Vino să vezi.

Următoarea încăpere în care m-a condus a fost camera de zi despre care tocmai pomenise, unde un grup de canapele cu speteaza capitonată erau dispuse într-un careu în jurul unui frumos șemineu decorat cu plăci de faianță. Tavanul și tâmplăria erau în aceeași nuanță de verde-albăstrui ca lambriurile din birou, dar pereții erau uluitori, acoperiți de un tapet cu desen bogat și alambicat, aproape prea complicat ca să distingi despre ce era vorba, în nuanțe de albastru închis, verde smarald și tonuri de acvamarin. Când m-am uitat mai bine, am văzut că era un amestec de mărăcini și păuni stilizați, strâns împletiți între ei până în punctul în care erau de nerecunoscut. Mărăcinii erau de un

verde închis și un violet întunecat, păunii în nuanțe de albastru și ametist irizat, cu cozile ondulându-se, răsfirându-se și amestecându-se cu mărăcinii într-un fel de labirint coșmaresc – jumătate volieră, jumătate hățiș de mărăcini.

Același model se regăsea și pe faianța care decora șemineul, unde doi păuni stăteau mândri în picioare, câte unul de-o parte și de alta, cu corpurile pe placa cea mai de jos și cozile întinzându-se în sus. Deși nu ardea focul, în cameră nu era deloc rece. Caloriferele victoriene din fier forjat, montate pe lângă pereți, răspândeau o căldură plăcută, iar lumina soarelui cădea oblic pe un covor persan decolorat artistic. Mai multe cărți erau împrăștiate pe o măsuță de cafea făcută din alamă, alături de o altă vază cu bujori ofiliți pentru că nu mai aveau apă. Sandra i-a ignorat și m-a condus spre o ușă din stânga șemineului, care ducea în direcția bucătăriei.

Dincolo de ea era o încăpere mult mai mică, cu lambriuri de stejar, o canapea din piele zgâriată și un televizor pe peretele din fund. Era evident la ce servea această cameră: podeaua era acoperită cu jucării aruncate, piese de Lego împrăștiate, păpuși Barbie decapitate și un cort pe jumătate prăbușit într-un colț. Pereții, cu lambriuri foarte închise la culoare, fuseseră decorați cu stickere, desene de copii și chiar mâzgălituri făcute cu creionul.

— Aici era înainte sala pentru micul dejun, mi-a explicat Sandra. Era foarte întunecoasă pentru că este orientată spre nord și pinii blochează lumina soarelui, așa că am transformat-o în sală TV, dar, după cum se vede, fetele au ajuns s-o ocupe cu totul!

A râs și a luat de jos o banană galbenă de pluș pe care i-a dat-o Petrei.

— Iar acum, ca să încheiem circuitul…

M-a condus spre o altă ușă disimulată în lambriuri și din nou am avut senzația că halucinez și mă pomenesc într-o casă complet diferită. Ne-

am întors în camera cu boltă de sticlă care forma partea din spate a casei, numai că de data asta intraserăm prin latura opusă. Aragazul imens, dulapurile și aparatele electrocasnice nu ne blocau vederea și, practic, în fața noastră nu era decât sticlă și, dincolo de ea, peisajul ce se întindea până în zare, cu petice de pădure și licărul îndepărtat al lacurilor și pâraielor. Parcă nu exista nimic între noi și natura sălbatică. Aveam impresia că în orice clipă putea să apară un vultur pescar și să aterizeze printre noi.

Într-un colț era un țarc de copii, a cărui podea era acoperită cu covorașe de cauciuc în formă de piese de puzzle. Sandra a pus-o pe Petra înăuntru cu tot cu banană și a arătat cu mâna spre pereți.

— Pe vremuri, aici era sala servitorilor, dar totul era putrezit și ros de mucegai, iar priveliștea era mult prea frumoasă ca să lăsăm acele mici ferestre cu ghilotină, așa că ne-am hotărât să…

A făcut un gest cu mâna spre gâtul ei ca și cum ar fi retezat un cap, apoi a râs.

— Cred că pe unii i-ar surprinde puțin, dar, crede-mă, dacă ai fi văzut cum era înainte, ai înțelege.

M-am gândit la micul meu apartament din Londra, care ar fi putut să încapă cu totul în această cameră.

Ceva din mine părea să se răsucească și să se rupă puțin, și dintr-odată am început să mă îndoiesc că făcusem bine venind aici. Dar știam un lucru. Nu mă puteam întoarce. Nu acum.

Vă întrebați probabil de ce vă povestesc toate astea, domnule Wrexham. Pentru că știu că sunteți ocupat și știu că, cel puțin la prima vedere, pare că toate astea nu au nicio legătură cu cazul meu. Și totuși… au mare legătură. Am nevoie *să vedeți* Heatherbrae House, să simțiți căldura ce se răspândea din podele, soarele pe chip. Am nevoie să atingeți cu mâna catifeaua canapelelor, netedă și

aspră ca limba de pisică, și delicatețea mătăsoasă a suprafețelor de beton lustruit.

Am nevoie să înțelegeți de ce am făcut ceea ce am făcut.

Restul dimineții nici nu știu când a zburat. Mi-am petrecut timpul făcând plastilină de casă împreună cu fetele, după care le-am ajutat să construiască din ea diferite figurine strâmbe și diforme, pe care Petra le strivea râzând în strigătele de supărare ale lui Ellie. Maddie a fost cea care m-a nedumerit: era rigidă și neînduplecată, hotărâtă parcă să nu zâmbească în fața mea. Dar eu am insistat, căutând mici ocazii să o laud și, până la urmă, fără prea mare tragere de inimă, a părut că s-a relaxat puțin, ba a și râs, chiar dacă puțin forțat, când Petra a făcut imprudența să bage în gură o bucată de plastilină roz pe care apoi a scuipat-o, strâmbându-se îngrețoșată din cauza gustului sărat, cu o expresie comică pe fețișoara ei bucălată.

În sfârșit, Sandra m-a bătut pe umăr și mi-a spus că, dacă eram gata, Jack mă aștepta să mă ducă la gară. M-am ridicat, m-am spălat pe mâini și am gâdilat-o pe Petra sub bărbie.

Bagajul meu era lângă ușă. Îl pregătisem înainte să cobor la micul dejun, știind că s-ar putea să nu am timp mai târziu, dar habar n-aveam cine îl adusese din camera de oaspeți. Speram din toată inima să nu fi fost invizibila Jean, deși nu știam de ce mă tulbura atât de tare acest gând.

Jack mă aștepta afară cu mașina torcând silențios și mâinile în buzunare, în timp ce lumina soarelui dezvăluia nuanțe castanii și roșcate în părul său de culoarea ciocolatei.

— Ei bine, a fost o *mare* plăcere să te cunosc, a spus Sandra și am văzut o afecțiune sinceră în privirea ei când mi-a întins mâna. Va trebui să discut cu Bill, dar cred că pot să spun că… în fine, să spunem că te vom contacta cât de curând ca să-

ți comunicăm decizia noastră. *Foarte* curând. Mulțumesc, Rowan, ai fost minunată.

— Și pentru mine a fost o plăcere să te cunosc, Sandra, am spus. Fetele tale sunt adorabile. („Oh, încetează cu *adorabile”,* mi-am zis în sinea mea.) Sper să am șansa să o cunosc și pe Rhiannon, cândva.

Asta însemnând de fapt „Sper să obțin slujba asta”.

— La revedere, Ellie.

I-am întins mâna și ea mi-a strâns-o cu un aer serios, ca o femeie de afaceri de cinci ani.

— La revedere, Maddie.

Dar, spre uimirea mea, Maddie nu mi-a dat mâna. S-a întors cu spatele și și-a îngropat fața în abdomenul mamei ei, refuzând să mă privească. Mi s-a părut o reacție ciudat de infantilă, care o făcea să pară mult mai mică pentru vârsta ei. Sandra a ridicat puțin din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună: „Ce să-i faci?”.

Am ridicat și eu din umeri, i-am ciufulit părul lui Maddie și m-am îndreptat spre mașină.

Apucasem să pun bagajul pe bancheta din spate și tocmai ocoleam mașina ca să urc pe locul din față, când ceva m-a lovit ca un uragan mic și întunecat. Niște brațe m-au încolăcit de mijloc și un căpșor m-a împuns mai jos de coaste.

M-am răsucit în acea îmbrățișare feroce și, spre surprinderea mea, am văzut că era Maddie. Oare reușisem s-o cuceresc până la urmă?

— Maddie! am spus, dar ea nu mi-a răspuns.

Nu știam ce să fac, dar până la urmă m-am aplecat ca să-i dau o mică îmbrățișare.

— Mulțumesc că mi-ai arătat frumoasa ta casă. La revedere.

Am sperat că ultimele cuvinte o vor face să-mi dea drumul, dar ea m-a strâns și mai tare, cu o forță care mă împiedica să respir.

— Nu… am auzit-o scâncind cu fața ascunsă în bluza mea încă umedă, dar n-am înțeles al doilea

cuvânt.

Nu pleca?

— Trebuie să plec, am zis eu cu glas scăzut. Dar sper să mă întorc cât mai curând.

De fapt, era adevărat. Doamne, îmi doream atât de mult să mă întorc.

Dar Maddie dădea din cap că nu, iar părul castaniu închis i se învolbura dintr-o parte în cealaltă peste spatele osos. Îi simțeam căldura răsuflării prin bluza încă umedă. Era ceva ciudat de intim și de stânjenitor în toată această scenă, ceva ce nu reușeam să definesc, și brusc nu-mi doream decât să-mi dea drumul, dar, conștientă că Sandra ne privea, nu i-am descleștat fetei mâinile. Am zâmbit și i-am întors îmbrățișarea, strângând-o în brațe preț de o clipă. Și atunci ea a scos un mic sunet, aproape un scâncet.

— Maddie, s-a întâmplat ceva?

— Nu veni aici, a șoptit ea, refuzând în continuare să mă privească în față. E periculos.

— Periculos? am zis eu și am râs. Maddie, ce vrei să spui?

— E *periculos,* a repetat ea cu un mic suspin de furie, scuturând și mai tare din cap, așa încât n-am auzit prea bine ce-a spus în continuare. Ele nu vor.

— Cine nu vor?

Dar, după ce a spus asta, s-a smuls de lângă mine și a fugit desculță prin iarbă, strigând ceva peste umăr.

— Maddie! am strigat-o eu. Maddie, stai puțin!

— Nu te îngrijora, a spus Sandra râzând și a venit pe aceeași parte a mașinii cu mine.

Era clar că nu văzuse nimic, în afară de neașteptata îmbrățișare a lui Maddie și fuga ei după aceea.

— Mă tem că așa e Maddie. Las-o în pace, se va întoarce ea la ora mesei. Dar probabil că te-a plăcut. Cred că e pentru prima oară când a îmbrățișat de bunăvoie o persoană necunoscută!

— Mulțumesc, am spus eu tulburată și am urcat în mașină, lăsând-o pe Sandra să închidă portiera.

Am început să coborâm încet pe alee și abia atunci, în timp ce scrutam copacii s-o văd alergând printre ei, m-am pomenit repetând în minte ultimele cuvinte ale lui Maddie și întrebându-mă dacă spusese într-adevăr ce credeam eu că auzisem.

Pentru că ceea ce-mi strigase peste umăr era aproape prea absurd ca să fie adevărat; și totuși cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură de ceea ce auzisem.

Fantomele, îmi spusese ea suspinând. *Fantomele nu vor.*

— Așadar, adio deocamdată, a spus Jack.

Stătea lângă turnichetul din gară, cu bagajul meu într-o mână și cu cealaltă întinsă spre mine. Ne-am strâns mâinile. Îi rămăsese ulei din ziua anterioară adânc îmbibat în jurul unghiilor, dar avea pielea curată și caldă, și neașteptata intimitate a acelui contact mi-a stârnit un fior pe care nu mi l-am putut explica.

— Mă bucur că te-am cunoscut, am spus eu puțin tulburată.

Apoi, cu sentimentul că voi regreta dacă n-o voi face, am adăugat grăbită:

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să-l cunosc pe Bill. Și nici pe… Jean.

— Jean? a spus Jack ușor nedumerit. Ea nu stă prea mult la Heatherbrae în timpul zilei. Se duce acasă la tatăl ei.

— Înseamnă că e… e tânără?

— Nu!

A afișat din nou acel zâmbet cu colțurile gurii arcuite într-o expresie amuzată atât de seducătoare, încât am simțit că mă molipsesc și eu și am zâmbit, chiar dacă nu prea înțelegeam unde era gluma.

— Are cel puțin cincizeci de ani, poate chiar mai mult, deși n-am îndrăznit niciodată s-o întreb ce vârstă are. Nu, ea e… Cum îi zice? E îngrijitoare. Tatăl ei locuiește în sat, cred că are Alzheimer. Nu poate să rămână singur mai mult de o oră sau două. Vine dimineața, înainte ca el să se trezească, apoi din nou la prima oră a după-amiezii. Spală vasele, chestii de genul acesta.

— Oh!

Am simțit că roșesc, am zâmbit tâmp și am început să râd.

— Oh, înțeleg. Credeam că… lasă, nu contează.

N-am avut timp să analizez ușurarea pe care am simțit-o, dar mi-a dat o ciudată senzație de

descumpănire, de a fi dat peste ceva la care nu mă așteptam.

— Bine, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rowan.

— Și mie… Jack.

I-am pronunțat numele cu o oarecare stinghereală și am roșit din nou. Din vale se auzea zgomotul trenului ce se apropia.

— La revedere.

— La revedere.

Mi-a dat geanta și eu am luat-o, având încă imprimat pe retină acel zâmbet seducător, apoi am pornit înainte pe peron, interzicându-mi cu desăvârșire să întorc capul. Când în sfârșit trenul a oprit, iar eu am urcat și m-am instalat în vagon, am riscat să mă uit pentru ultima oară pe fereastră spre locul unde stătea. Dar el plecase. Așa că, pe când trenul ieșea din gară, n-am mai văzut din Carn Bridge decât un peron pustiu, foarte curat și scăldat de soare, care aștepta întoarcerea mea.

Odată ajunsă la Londra, m-am pregătit pentru o așteptare chinuitoare. „Foarte curând”, spusese Sandra. Dar ce însemna asta? Era clar că mă plăcuse sau poate mă amăgeam singură. Dar mă prezentasem la destule interviuri ca să-mi dau seama dacă lucrurile ieșiseră bine. În ultimele luni experimentasem și satisfacția de a mă fi descurcat foarte bine, dar și furia și dezamăgirea de a nu fi fost la înălțime. De data asta, în tren spre Londra, mă simțisem mult mai aproape de prima variantă.

Mai aveau și alte candidate? Sandra mi se păruse foarte disperată să găsească pe cineva care să înceapă cât mai curând și probabil știa că fiecare zi care trecea fără să-mi depun preavizul era o zi în care nu puteam să lucrez pentru ea. Dar dacă vreuna dintre celelalte candidate putea să înceapă imediat?

Dat fiind accentul pus de Sandra pe acel „foarte curând”, îndrăznisem să sper că voi găsi un mesaj pe telefon când voi ajunge acasă, dar n-am primit

nimic în seara aceea și nici a doua zi, când am plecat spre serviciu. La Little Nippers trebuia să lăsăm telefoanele închise în vestiare, așa că m-am resemnat să suport o dimineață lungă ascultând-o pe Janine trăncănind despre iubitul ei plictisitor și dându-ne ordine mie și lui Hayley, în timp ce eu eram cu gândul ale mele.

Pauza de prânz era abia la unu, dar când s-a făcut ora m-am grăbit să termin de schimbat scutecul, m-am ridicat și i-am pasat copilul lui Hayley.

— Scuze, Hales, poți să-l iei tu? Am de rezolvat o urgență.

Mi-am scos șorțul de unică folosință din plastic și efectiv am țâșnit spre camera personalului. Acolo mi-am luat geanta din dulap, m-am strecurat pe ușa din spate și am ieșit în curtea mică și asfaltată, departe de privirile copiilor și ale părinților, unde obișnuiam să ieșim la fumat, să vorbim la telefon sau pentru alte lucruri pe care se presupunea că nu aveam voie să le facem în timpul programului de lucru. Mi s-a părut că a durat o veșnicie până când telefonul s-a deschis și a rulat programul de pornire, dar, în sfârșit, a apărut ecranul de blocare și am tastat codul cu degetele tremurânde, apoi am deschis căsuța de e-mail în timp ce îmi pipăiam lănțișorul de la gât, ca de obicei, trecându-mi degetele peste rotunjimile și muchiile lui cât timp se încărcau mesajele.

Au intrat unu… două… trei… Toate erau spamuri sau mesaje neimportante și am simțit că mă dezumflu. Apoi am observat mica pictogramă din colțul ecranului: aveam un mesaj vocal nou.

Stomacul a început să mi se agite și am simțit un fel de greață când am format numărul căsuței vocale și am așteptat nerăbdătoare să se termine înregistrarea automată. Dacă n-a mers bine… dacă n-a mers bine…

Adevărul era că nu știam ce-o să fac dacă nu ieșise bine. Înainte să-mi duc gândul până la capăt,

s-a auzit un bip, apoi vocea Sandrei, cu accentul ei elegant, răsunând firav din micul difuzor.

„Bună, Rowan. Scuză-mă că ți-am lăsat un mesaj în loc să te sun, dar presupun că ești la serviciu. Ei bine, mă bucur mult să-ți spun că am discutat cu Bill și dorim să-ți oferim ție postul, *dacă* ai putea să începi cel mai târziu pe 17 iunie sau mai devreme, dacă e posibil. Îmi dau seama că nu am apucat să discutăm în detaliu despre condițiile și bonusul pe care le-am menționat în scrisoare. Ce-ți propunem noi este să îți plătim o mie de lire lunar și restul salariului la sfârșitul anului, sub formă de bonus. Sper să ți se pară acceptabil. Știu că este mai puțin obișnuit, dar dat fiind că vei locui la noi nu vei avea prea multe cheltuieli zilnice. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea să-mi spui cât mai curând dacă accepți propunerea și… Ah, da, mi-a făcut plăcere să te cunosc. M-a impresionat foarte tare cât de mult te-au simpatizat fetele, mai ales Maddie. În general, ea e un copil mai dificil și… În fine, hai că m-am întins cu vorba, dar să știi că noi ne-am bucura să te avem printre noi. Aștept vești de la tine."

S-a auzit un clic și mesajul s-a terminat.

Un minut n-am putut să mă mișc. Am rămas încremenită cu telefonul în mână, uitându-mă la ecran cu gura căscată. Apoi am simțit că mă cuprinde un imens val de euforie și am început să dansez, să țopăi în cercuri, să lovesc cu pumnii în aer și să zâmbesc de parcă eram nebună.

— Doamne, Dumnezeule! Da' ce-ai pățit? a întrebat în spatele meu o voce aspră de fumător.

M-am întors încă zâmbind și am văzut-o pe Janine rezemată de ușă, cu țigara într-o mână și bricheta în cealaltă.

— Ce-am pățit? am spus eu îmbrățișându-mă, plină de o bucurie pe care nici măcar nu încercam s-o ascund. Să-ți spun eu ce-am pățit, Janine. Am o slujbă nouă.

— Mda… a spus Janine cu o figură cam acră în timp ce-și aprindea bricheta, nu-nțeleg de ce te bucuri atâta.

— Oh, zău așa! Și tu te-ai săturat de Val ca și mine. Profită de pe urma noastră și știi bine asta. Anul trecut a crescut tarifele cu zece la sută și noi abia dacă primim salariul minim. Nu se poate s-o țină întruna că e din cauza recesiunii.

— Pe tine de fapt te deranjează că am fost numită eu șefă la camera bebelușilor, a spus Janine.

A tras un fum din țigară, apoi mi-a întins pachetul. Eu încercam să mă las de fumat pentru că nu-mi făcea bine la astm (bine, oficial mă lăsasem), dar cuvintele ei mă răniseră, așa că am luat o țigară și am aprins-o încet, nu atât pentru că aveam chef de fumat, ci mai degrabă ca să câștig timp și să-mi recompun expresia feței. Da, mă ofticasem că fusese promovată când, sincer, credeam că eu eram mai potrivită. Solicitasem avansarea convinsă fiind că eu aveam șansele cele mai mari, iar când postul i-a fost dat lui Janine, a fost șocul vieții mele. Dar, așa cum a zis Val atunci, au fost două candidate și doar un singur post. N-avea ce să facă. Dar tot m-a durut, mai ales când Janine a început să facă pe șefa și să dea ordine cu vocea aia tărăgănată și enervantă.

— Ei, acum nu mai contează, am spus eu, înapoindu-i bricheta cu un zâmbet dulce și suflând fumul. Mergem înainte și mai sus, nu?

Zâmbetul de superioritate pe care l-a afișat Janine m-a făcut să adaug cu oarecare malițiozitate:

— Mult mai sus, de fapt.

— Ce vrei să zici? a întrebat Janine și a îngustat ochii. Mai mult de treizeci de mii?

Am făcut o mișcare ascendentă cu mâna și ea a făcut ochii mari.

— Patruzeci? *Cincizeci de mii*?

— Și în plus internă, am adăugat eu cu suficiență, văzând cum îi cade fața.

Janine a scuturat din cap.

— Mă trombonești.

— Nu te trombonesc.

Brusc, n-am mai simțit nevoia de țigară. Am tras un ultim fum, apoi am lăsat-o să cadă printre celelalte chiștoace care acopereau curtea și am strivit-o sub călcâi.

— Mersi pentru țigară. Și-acum, dacă nu te superi, trebuie să dau un telefon ca să accept slujba.

Am format numărul de telefon al Sandrei și am ascultat cum sună până când a intrat robotul. Pe de o parte, m-am simțit ușurată, pentru că nu voiam să mă chestioneze în legătură cu data de începere în fața lui Janine. Dacă Janine și-ar fi dat seama că era o condiție decisivă, i-ar fi putut spune lui Val, iar aceasta mi-ar fi pus bețe în roate în mod deliberat.

— Ah, bună, Sandra, am spus eu după ce s-a auzit semnalul sonor. Mulțumesc foarte mult pentru mesaj. Mă bucur mult și sunt încântată să accept oferta. Trebuie să rezolv câteva lucruri pe-aici, dar am să-ți trimit un e-mail cu data începerii. Sunt sigură că nu va fi nicio problemă. Și… în fine, îți mulțumesc! Ținem legătura. Dacă mai ai nevoie de ceva ca să ne-apucăm de treabă, anunță-mă.

Și am închis.

I-am înmânat lui Val preavizul în aceeași zi. Ea a încercat să pară că se bucură pentru mine, dar în realitate părea mai degrabă furioasă, mai ales când am informat-o că, ținând cont de zilele de concediu care îmi rămăseseră, voi înceta munca pe 16 iunie și nu pe 1 iulie, cum crezuse ea. A încercat să-mi spună că prefera să lucrez până la data stipulată în contract și să-mi plătească zilele de concediu rămase, dar când i-am spus mai mult sau mai puțin direct că o dau în judecată, a bătut în retragere.

Zilele următoare s-au scurs într-un vârtej de activități și aspecte de ordin practic. Sandra plătea toate salariile prin intermediul unei firme din Manchester și m-a rugat să iau legătura direct cu ei pentru a le furniza informațiile și datele de identitate de care aveau nevoie, în loc să i le trimit ei în Scoția. Mă așteptasem ca acest proces să fie dificil, poate chiar să necesite un drum până la Manchester pentru o întrevedere, dar până la urmă s-a dovedit a fi surprinzător de simplu, aproape deconcertant. Le-am redirecționat e-mailul Sandrei cu un număr de referință, apoi, când mi-au răspuns, le-am trimis o copie scanată după pașaport, facturile de utilități și datele bancare pe care mi le ceruseră. Totul a mers strună. Cum era de așteptat.

Fantomele nu vor.

Fraza îmi stăruia în minte, rostită de glăsciorul subțire al lui Maddie, iar tremurul lui copilăros dădea cuvintelor o sonoritate sinistră pe care, în mod normal, n-aș fi luat-o în seamă.

Dar era o prostie. O prostie sinistră. Nu văzusem nici urmă de supranatural cât timp stătusem la Carn Bridge. Părea mai degrabă o poveste inventată de niște *au pairs* cărora le era dor de casă, fete abia trecute de vârsta adolescenței care nu stăpâneau bine limba engleză și care nu se acomodaseră să trăiască izolate într-un loc atât de

îndepărtat. Văzusem multe ca ele la Londra și știam cum stătea treaba, ba chiar le înlocuisem, în regim de urgență, pe unele pentru că plecaseră în toiul nopții cu biletul de avion de întoarcere, lăsând părinții să se descurce cum puteau. Nu era o noutate pentru mine.

Eu eram considerabil mai mare și mai înțeleaptă decât fetele acelea și aveam motive întemeiate să îmi doresc să reușesc. Nicio poveste cu case așa-zis „bântuite” nu putea să mă facă să ratez o astfel de ocazie.

Acum, privind retrospectiv, îmi vine s-o scutur pe tânăra aceea îngâmfată care, stând în apartamentul ei din Londra, credea că le știe pe toate și le-a văzut pe toate.

Îmi vine s-o plesnesc peste față și să-i spun că nu știe despre ce vorbește.

Pentru că mă înșelam, domnule Wrexham. Mă înșelam amarnic.

Peste nici trei săptămâni mă aflam pe peronul gării din Carn Bridge, înconjurată de mai multe valize și cutii decât părea că poate duce o singură persoană.

Când Jack a ajuns pe peron, mergând cu pași mari și cu cheile mașinii zornăind în mână, a început să râdă.

— Doamne, Dumnezeule, cum ai reușit să traversezi Londra cu toate astea după tine?

— Cu chiu și vai, am răspuns eu. Am luat un taxi, dar a fost un coșmar.

— Ei, acum ai ajuns, a spus el și a luat cele două geamantane mai mari, dându-mi cu blândețe un ghiont când am vrut să i-l iau pe cel mai mic dintre ele. Nu, nu, tu ia-le pe celelalte.

— Ai grijă, te rog, am spus eu neliniștită. Sunt foarte grele. Nu vreau să-ți rupi spatele din cauza mea.

El a zâmbit, ca și când această posibilitate era amuzant de îndepărtată.

— Vino, mașina e chiar aici.

Fusese o zi minunată, caldă și însorită, și cu toate că soarele începea să se lase dincolo de linia orizontului, iar umbrele să se lungească, tot se auzea orzul sălbatic trosnind de căldură în timp ce mergeam în tăcere spre Heatherbrae, pe drumurile împădurite. Când am intrat pe alee, casa mi s-a părut și mai frumoasă decât mi-o aminteam, scăldată în lumina asfințitului, cu ușile deschise și câinii alergând în toate părțile și lătrând ca nebunii. Deodată mi-a trecut prin minte că poate va trebui să am grijă și de câini, nu doar de copii, când Sandra și Bill vor fi plecați. Sau poate că tot Jack se ocupa și de asta? Trebuia să-l întreb. Cu doi copii și un bebe puteam să stau liniștită. Plus o adolescentă. Aproape că puteam să mă descurc. Sau, cel puțin, speram să pot. Dar dacă mai adăugam doi câini gălăgioși, începeam să mă simt depășită.

— Rowan!

Sandra a ieșit în fugă pe ușa principală, cu brațele deschise, și nici n-am apucat să cobor bine din mașină, că m-a cuprins într-o îmbrățișare maternă. Apoi s-a dat în spate și a făcut semn cu mâna spre o siluetă care stătea în umbră pe verandă: un bărbat înalt, cu un început de chelie și părul șaten închis tuns foarte scurt.

— Rowan, acesta este soțul meu, Bill. Bill, ea e Rowan Caine.

Vasăzică acesta… *acesta* era Bill Elincourt. O clipă n-am știut ce să spun. Am rămas pe loc, vag conștientă de brațul Sandrei în jurul meu, neștiind dacă să mă desprind de ea și să mă apropii să-l salut sau…

Eram încă încremenită în nehotărâre când el a rezolvat situația venind spre mine și întinzându-mi mâna cu un surâs fugitiv și formal.

— Rowan, mă bucur să te cunosc în sfârșit. Sandra mi-a povestit totul despre tine. Știu că ai un CV impresionant.

Nu știi nici măcar jumătate, Bill, m-am gândit eu în timp ce el a luat o valiză din portbagaj și a pornit spre casă. Am inspirat adânc, pregătindu-mă să-l urmez, și în timp ce făceam asta am dus agitată mâna la lănțișorul de la gât. Dar de data asta, în loc să-mi trec degetele peste contururile lui familiare, am strecurat pandantivul sub bluză, apoi m-am grăbit să mă duc după ei.

Am băut cafea în bucătărie, iar eu am stat emoționată pe marginea unuia dintre scaunele metalice înalte, în timp ce Bill mă chestiona în legătură cu calificările mele. Mă simțeam tensionată, ceea ce nu mi se întâmplase când mă intervievase Sandra. Îmi doream… nu știu. Cred că îmi doream să-l impresionez. Dar, totodată, în timp ce el vorbea întruna despre programul lui de lucru epuizant, despre cât de greu găseai să angajezi pe cineva în Scoția și despre

incompetența fostelor bone, mie îmi venea să-l iau și să-l scutur.

Nu știu ce îmi imaginasem. O persoană de succes, presupun, judecând după anunț și după casă. O persoană norocoasă, cu niște fete frumoase, cu o soție realizată și o slujbă interesantă. Totul mi se părea de la sine înțeles. Dar el era atât de… atât de *comod.* Era un îmbuibat. Nu spun că era gras, ci că era ghiftuit fizic, emoțional și financiar, părea că nici măcar nu-și dădea seama de asta și tocmai această ignoranță îl făcea și mai enervant.

Tu ai idee cum e? îmi venea să-i strig în timp ce se plângea de grădinar, care îi părăsise pentru un post de profesor cu normă întreagă în Edinburgh, și de menajera care stricase tocătorul de resturi alimentare din chiuvetă, care costa opt sute de lire, apoi fugise pentru că nu îndrăznise să le spună ce făcuse. *Tu ai idee cum trăiesc oamenii care n-au nici banii tăi, nici securitatea ta, nici privilegiile tale?*

În timp ce el îi dădea înainte cu vorba, de parcă nimic pe lume nu era mai important decât problemele lui mărunte, iar Sandra îl privea cu adorație, de parcă nimic n-o făcea mai fericită decât să-l asculte perorând, am înțeles un lucru dureros: era *egoist.* Un om egoist și egocentric, care nu-mi pusese nici măcar o singură întrebare personală, nici măcar nu mă întrebase cum călătorisem. Pur și simplu nu-l interesa.

Nu știu ce crezusem că voi simți când îl voi cunoaște pe acest om (acest om care nu se deranjase să stea de vorbă cu femeia cu care intenționa să-și lase copiii timp de câteva săptămâni la rând), dar nu mă așteptasem să simt atâta ostilitate față de el. Mi-am dat seama că trebuia să mă calmez, altfel se va citi pe fața mea ce simțeam.

Probabil că Sandra a observat disconfortul meu, pentru că a râs și a intervenit.

— Dragă, pe Rowan n-o interesează problemele noastre domestice. Tu doar ai grijă să nu arunci tacâmurile în tocătorul de resturi alimentare, Rowan! În orice caz, acum vorbind serios, ai toate instrucțiunile aici.

A bătut cu palma într-un biblioraft gros și roșu pe care îl ținea alături.

— E copia fizică a documentului pe care ți l-am trimis prin e-mail săptămâna trecută și, dacă n-ai avut timp să-l citești, în el e explicat totul: de la cum funcționează mașina de spălat, până la ora de culcare a fetelor și ce le place sau nu le place să mănânce. Dacă e ceva ce nu știi, găsești răspunsurile aici, deși poți să mă suni și pe mine, desigur. Ai descărcat Happy?

— Ce anume?

— Happy, aplicația de gestionare a casei. Ți-am trimis pe e-mail codul de autorizare?

— Ah, scuze, aplicația. Da, am descărcat-o.

Sandra m-a privit ușurată.

— Ei, ăsta era principalul. Ți-am configurat profilul pe Happy, cu toate permisiunile de care vei avea nevoie, și, desigur, funcționează ca un sistem de monitorizare a copiilor, deși avem și unul tradițional în camera Petrei. Ca să fim siguri, înțelegi, însă aplicația este foarte bună. Ce mai era…? Ah, mâncarea! Ți-am pregătit aici un planificator de meniuri…

A scos o foaie de hârtie dintr-o folie de plastic, prima din biblioraft.

— Plin cu lucruri care sigur le plac, și am cumpărat toate ingredientele, așa că ești complet acoperită pentru prima săptămână. Acolo sunt și toate parolele pentru cumpărăturile online de pe Waitrose și alte site-uri, iar aici ai un card de credit pentru cheltuielile casei. Extrasul de cont ajunge direct la mine și la Bill, dar ar fi bine să păstrezi chitanțele. E de-ajuns să le faci o poză cu telefonul, nu e nevoie să păstrezi hârtiile. Hm…

ce-ar mai fi? Presupun că ai să ne pui o mulțime de întrebări, nu?

Pe ultima a spus-o pe un ton optimist, deși nu eram prea sigură dacă spera s-o mai întreb și eu ceva sau să spun nu.

— Da, am citit mesajul tău, am zis, deși adevărul era că doar îl frunzărisem, întrucât documentul avea cincizeci de pagini scrise mărunt. Dar va fi foarte util să-l am tipărit, desigur – e mult mai ușor că caut într-un exemplar pe hârtie. Era impresionant de detaliat. Cred că mi-am făcut o idee despre toate: orarul Petrei, alergiile lui Ellie și…

M-am oprit, neștiind cum să numesc ceea ce Sandra descrisese ca fiind „personalitatea explozivă" a lui Maddie. Totul părea să indice că Maddie era un copil problematic sau putea fi.

Sandra a văzut că eram în încurcătură și a schițat un mic zâmbet trist, de resemnare.

— Da, Maddie! Rhiannon rămâne la școală weekend-ul acesta, pentru că are serbarea de sfârșit de trimestru. Va veni acasă săptămâna viitoare, dar am aranjat eu s-o aducă cineva, așa că de asta nu trebuie să-ți faci griji. Ce mai e… ce mai e…?

— Nu cred că mi-ai spus când anume plecați, am zis eu într-o doară. În e-mailul tău ziceai că târgul va fi săptămâna viitoare, dar în ce zi începe? Sâmbăta viitoare?

— Oh, a exclamat Sandra luată prin surprindere. Nu ți-am spus? Doamne, ce-am uitat! Asta e… hmm… în fine, asta ar fi singura problemă. E sâmbătă, dar nu săptămâna viitoare, ci asta. Plecăm mâine.

— Cum?

O clipă am crezut că n-am auzit bine.

— Ai spus că plecați *mâine*?

— Daa… a spus Sandra, devenind brusc ezitantă. Avem un tren la doisprezece și jumătate, așa că plecăm puțin înainte de prânz. Nu știu… e o problemă? Dacă nu te simți pregătită să rămâi

singură atât de curând, pot încerca să-mi reprogramez primele întâlniri…

A lăsat fraza neterminată, iar eu am înghițit în sec.

— Nicio problemă, am spus cu o încredere pe care n-o prea simțeam. În fond, tot trebuia să încep într-o bună zi și nu văd o mare diferență dacă e weekendul ăsta sau următorul.

Ești nebună? țipa o voce în capul meu. *Nu ești în toate mințile? Abia le cunoști pe fete.*

Dar o altă parte din mine îmi șoptea cu totul altceva: *foarte bine.* Pentru că, într-un fel, asta simplifica destul de mult lucrurile.

— Vedem pe parcurs ce facem, a continuat Sandra. Ținem legătura prin telefon și, dacă fetele sunt prea agitate, aș putea să dau o fugă înapoi la mijlocul săptămânii, ce zici? În primele zile le vei avea doar pe cele mici, să sperăm că asta te va ajuta să te adaptezi puțin…

S-a oprit din nou, de data asta oarecum jenată, dar eu confirmam, clătinând din cap. Da, chiar clătinam din cap, cu fața încordată de efortul de a ascunde ce simțeam în realitate.

— Bine, a spus Sandra într-un târziu și a lăsat ceașca de cafea pe masă. Petra este deja în pat, dar fetele sunt în sala TV, se uită la *Peppa Pig.* Nu vreau să-ți pasez ție toată treaba și să plec fără să le culc eu în ultima seară, dar ce-ai zice s-o facem împreună ca să ai o idee despre rutina lor?

Am clătinat din cap și m-am dus după ea, traversând catedrala de sticlă cufundată în întuneric, până la ușa camuflată care dădea în sala cu televizorul.

Înăuntru draperiile erau trase, podeaua era încă acoperită cu o mulțime de piese Lego și păpuși dezmembrate, iar cele două fetițe stăteau cuibărite pe canapea, îmbrăcate în pijamale de flanel, și țineau în brațe niște ursuleți de pluș moi și uzați. Maddie își sugea degetul, dar l-a scos repede din gură când a intrat mama ei, cu o ușoară tresărire de

vinovăție. M-am hotărât să caut chestia asta în dosar. Ne-am așezat pe ambele brațe ale canapelei. Sandra a mângâiat buclele mătăsoase ale lui Ellie până s-a terminat episodul, apoi a luat telecomanda și a închis televizorul.

— Oh, maamiii! au protestat imediat fetele, deși nu foarte vehement, ca și când nu-și făceau mari speranțe că mama lor va ceda. Încă unul!

— Nu, iubitelor, a spus Sandra.

A luat-o în brațe pe Ellie, care i-a încercuit talia cu picioarele și și-a ascuns fața în umărul ei.

— E foarte târziu. Haideți, să mergem sus. Dacă aveți noroc, în seara asta vă citește Rowan o poveste!

— Nu vreau să-mi citească Rowan, a șoptit Ellie fără să ridice fața de pe umărul mamei ei. Vreau să-mi citești tu.

— Bine, bine, hai că vedem noi când ajungem sus, a spus Sandra.

A săltat-o pe Ellie într-o poziție mai comodă și i-a întins mâna lui Maddie.

— Haide, scumpo. Mergem sus.

— Vreau să-mi citești *tu,* a insistat Ellie în timp ce Sandra a început să urce scările, iar eu veneam în urma ei.

Sandra a dat ochii peste cap și mi-a zâmbit peste umăr.

— Uite cum facem, i-a spus ea lui Ellie cu glas scăzut, dar suficient de tare ca s-o aud și eu. Ce-ai zice dacă eu vă citesc o poveste și Rowan alta?

Ellie n-a răspuns, doar și-a îngropat și mai mult fața în umărul mamei ei.

La etaj, draperiile de pe palier erau trase și am văzut lumina slabă și roz de la lampa de veghe a Petrei reflectându-se pe sub ușă. Sandra le-a supravegheat pe fete cât timp s-au spălat pe dinți și au făcut pipi, iar eu am traversat holul acoperit cu mochetă moale până la ușa camerei lui Maddie și Ellie.

Înăuntru erau două pătuțuri, ambele scăldate în lumina plăcută a veiozelor de pe noptieră, una roz, cealaltă într-o nuanță mai închisă, de piersică. Pe perete, deasupra lor, era o colecție de desene înrămate – urma de picior a unui bebeluș, o mâzgălitură care se presupunea a fi o pisică, un fluture făcut din urmele a două mânuțe durdulii – și, răsucite în jurul ramelor, mai multe ghirlande de luminițe cu o strălucire suavă.

Totul arăta perfect. Parcă era o fotografie dintr-un catalog cu mobilier pentru camerele de copii.

M-am așezat cu grijă la picioarele unuia dintre pătuțuri și, în sfârșit, am auzit zgomot de pași și voci plângătoare, pe care Sandra s-a grăbit să le potolească.

— Ssst, Maddie, o trezești pe Petra. Haideți, jos halatele și în pat cu voi.

Ellie a sărit în al ei, dar Maddie a rămas o clipă în picioare, privindu-mă cu răceală, și eu mi-am dat seama că mă așezasem pe patul ei.

— Vrei să mă ridic? am întrebat, dar ea nu a zis nimic.

Și-a încrucișat brațele cu ostilitate, s-a băgat în pat și s-a întors cu fața la perete, prefăcându-se că eu nu eram acolo.

— Să mă așez pe puf? am întrebat-o pe Sandra, care a râs și a scuturat din cap.

— E-n regulă. Rămâi unde ești. Uneori Maddie are nevoie de mai mult timp ca să se acomodeze cu alte persoane. Nu-i așa, scumpo?

Maddie n-a zis nimic și nici n-o învinuiam pentru asta. Probabil că era neplăcut s-o audă pe mama ei vorbind despre ea cu o necunoscută.

Sandra a început să citească o poveste cu Winnie the Pooh, cu glas scăzut și pe un ton soporific, și când a terminat de citit ultima propoziție s-a aplecat să se uite la Ellie. Fetița avea ochii închiși și sforăia foarte ușor. Sandra a sărutat-o pe obraz, a stins lumina, apoi s-a ridicat și a venit lângă mine.

— Maddie, a spus ea foarte încet. Maddie, vrei să-ți citească Rowan o poveste?

Maddie n-a răspuns. Sandra s-a aplecat și s-a uitat cu atenție la fața ei, încă întoarsă spre perete. Avea ochii strâns închiși.

— Au adormit buștean! a zis Sandra în șoaptă, cu o notă triumfătoare în glas. Mă tem că reprezentația ta va trebui să aștepte până mâine seară. Îmi pare rău că am ratat-o.

A sărutat-o și pe Maddie pe obraz, i-a aranjat puțin păturica și i-a pus o jucărioară de pluș sub bărbie – n-am văzut ce anume era –, apoi i-a stins veioza, lăsând aprinsă doar lampa de veghe. A aruncat o ultimă privire spre fetele ei care dormeau și s-a îndreptat spre ușă. Eu, în urma ei.

— Închizi tu ușa, te rog? a spus ea și eu m-am întors, gata s-o fac, aruncând din nou o privire spre pătuțurile albe și ocupantele lor, care acum abia se zăreau în întuneric.

Lumina lămpii de veghe era foarte slabă și mult prea aproape de podea pentru a putea distinge altceva în afară de niște umbre în jurul paturilor, dar pentru o clipă, adânc în întuneric, mi s-a păr ut că văd strălucirea a doi ochii mici care mă priveau cu dușmănie.

Apoi s-au închis repede. Eu am ieșit și am închis ușa după mine.

În noaptea aceea n-am putut să dorm. Nu din cauza patului, care mi s-a părut la fel de confortabil și de somptuos ca data trecută. Nici din cauza căldurii. Când intrasem, în cameră era o căldură sufocantă, dar reușisem să conving sistemul să treacă pe modul răcire și acum temperatura era plăcută. Nici din cauza îngrijorărilor mele că rămâneam singură cu fetele de a doua zi. De fapt, chiar mă bucuram că scăpăm de Bill și Sandra. Bine, nu de Sandra. Mai degrabă de Bill, sinceră să fiu.

Mi-a venit în minte încă o dată finalul neplăcut al acelei seri. Stăteam toți trei în bucătărie și discutam și, la un moment dat, Sandra s-a întins, a căscat și a anunțat că vrea să se culce mai devreme.

L-a sărutat pe Bill și s-a îndreptat spre scară, și chiar când mă gândeam să fac și eu la fel, Bill a umplut din nou paharele, fără să mă întrebe dacă mai vreau.

— Oh, am spus eu fără tragere de inimă. Nu știu dacă ar trebui…

— Haide, lasă.

Și a împins paharul spre mine.

— Încă unul. În fond, asta este singura mea ocazie de a te cunoaște mai bine înainte de a-mi lăsa copiii în grija ta! Ai putea fi… cine știe cine!

Mi-a zâmbit. Obrajii bronzați i s-au încrețit de riduri și eu m-am întrebat câți ani avea. Putea să aibă oricât între patruzeci și șaizeci de ani, era greu de spus. Purta ochelari fără rame și avea genul acela de față bronzată și ușor uzată, iar părul tuns periuță îi dădea un aer aproape fără vârstă. Aducea puțin cu Bruce Willis.

Eu eram foarte obosită. Drumul lung și stresul cu bagajele își spuneau cuvântul. Dar era destul adevăr în remarca lui pentru ca să oftez în sinea mea și să trag paharul spre mine. La urma urmei, avea dreptate. Aceasta era singura noastră ocazie

de a ne cunoaște mai bine înainte ca el să plece. Ar fi părut ciudat și că vreau să-l evit, dacă refuzam.

Și-a sprijinit bărbia într-o mână și a început să mă observe. Când am ridicat paharul și l-am dus la gură, a înclinat capul, urmărind cu privirea mișcarea vinului spre buzele mele și oprindu-se acolo.

— Și ia zi, Rowan Caine, cine ești tu? m-a întrebat.

Avea vocea ușor neclară și eu m-am întrebat cât de mult băuse.

Ceva din tonul lui, din directețea întrebării, din intimitatea intensă a privirii lui care îmi producea disconfort a făcut să mi se strângă stomacul.

— Ce vrei să știi? am spus eu, încercând să par dezinvoltă.

— Îmi amintești de cineva… dar nu știu de cine. De o actriță, poate. Nu ai vreo rudă celebră, nu? Vreo soră la Hollywood?

Am zâmbit. Era o replică fumată.

— Nu, te asigur. Sunt singură la părinți și, oricum, familia mea este una absolut obișnuită.

— Sau poate e ceva în legătură cu serviciul… Ai pe cineva în familie care lucrează în domeniul arhitecturii?

M-am gândit la tatăl meu vitreg, care se ocupa cu vânzarea de asigurări, și abia m-am abținut să nu dau ochii peste cap. Am negat, scuturând ferm din cap, și el m-a privit peste paharul lui de vin, încruntând sprâncenele astfel încât i-a apărut o cută adâncă la rădăcina nasului.

— Cred că mi-am amintit… cum o cheamă? Pe tipa din *Diavolul se îmbracă de la Prada*?

— Cine, Meryl Streep? am zis eu atât de surprinsă, încât am uitat o clipă de nervozitatea mea și am izbucnit în râs.

El a scuturat din cap nerăbdător.

— Nu, cealaltă. Cea tânără. Anne Hathaway… asta e. Semeni cu ea.

— Cu Anne Hathaway?

Am încercat să nu-mi arăt scepticismul. Aș semăna cu Anne Hathaway dacă ar avea vreo douăzeci sau douăzeci și cinci de kilograme în plus, urme de acnee și părul tuns de o ucenică de la salon.

— Bill, ești foarte amabil, dar te asigur că este prima oară când aud această comparație.

— Dar nu, nu e asta.

S-a ridicat și a ocolit barul pentru mic dejun, trecând pe partea mea și așezându-se pe un scaun cromat cu fața la mine, cu picioarele larg desfăcute, astfel încât să nu mă pot mișca fără să-i ating coapsa.

— Nu, nu-i asta. Am senzația că te cunosc de undeva. La cine zici că ai mai lucrat înainte să vii aici?

I-am recitat încă o dată lista și el a scuturat din cap nemulțumit.

— Nu, nu cunosc pe nimeni. Poate că doar îmi imaginez. Parcă îmi amintești de o figură… în fine, o figură asemănătoare cu a ta.

Drace. Am simțit un gol în stomac. Fusesem de prea multe ori până atunci într-o astfel de situație ca să nu-mi dau seama încotro bătea. La prima mea slujbă, imediat după ce am terminat școala, când eram chelneriță și șeful meu mă momea cu o mărire de salariu, spunându-mi totodată cât de frumos era sutienul meu fucsia. Cu nenumărați tipi dezgustători pe care îi întâlneam seara în oraș și care se interpuneau între mine și ușă, împiedicându-mă să ies. La creșă, unde avusesem de-a face cu tați libidinoși care căutau consolare pentru că nevestele lor, suferinde de depresie post-partum, nu-i mai înțelegeau…

Bill era unul dintre ei.

Era angajatorul meu. Era soțul șefei mele. Și, lucrul cel mai rău, era…

Iisuse, nici nu-mi vine s-o spun.

Începuseră să-mi tremure mâinile și am strâns mai tare piciorul paharului între degete ca să nu se

observe.

Mi-am dres vocea și am vrut să împing scaunul mai în spate, dar era înțepenit sub marginea barului. Coapsele groase ale lui Bill, strânse în blugi, îmi blocau calea, împiedicându-mă să mă dau jos.

— Da, cred c-ar fi mai bine să urc la mine, am zis și vocea mi-a sunat ușor tremurată din cauza nervozității. Mâine începem devreme, nu?

— Nu-i nicio grabă, a spus el și a întins brațul, mi-a luat paharul dintre degete, l-a umplut, apoi și-a apropiat mâna de fața mea. Stai… ți-a rămas puțin…

Cu un deget neted și ușor transpirat mi-a șters delicat colțul buzei de jos și am simțit că-și împingea, foarte ușor, un genunchi între ai mei.

O clipă am înghețat și panica mi-a produs o senzație de greață. Apoi am simțit că plesnește ceva în mine: am coborât brusc de pe scaun și am trecut atât de repede pe lângă el împingându-l, încât vinul s-a vărsat din pahar și a curs pe jos.

— Scuze, am bâiguit eu. Îmi cer scuze, am să iau o cârpă…

— Nu face nimic, a spus el.

N-a părut deloc intimidat, doar amuzat de reacția mea. A rămas pe loc, jumătate așezat, jumătate sprijinit comod de scaunul înalt, în timp ce eu am adus o cârpă și am început să șterg podeaua printre picioarele lui.

O clipă am ridicat ochii spre el; mă privea de sus și mi-a venit în minte zeflemeaua aceea pe care o auzisem de atâtea ori, mereu însoțită de hohote de râs și comentarii obscene: *Dacă tot stai acolo jos, drăguță, ce-ar fi să…*

M-am ridicat cu fața roșie ca focul și am aruncat cârpa pătată de vin în chiuvetă.

— Noapte bună, Bill, am spus eu scurt și i-am întors spatele.

— Noapte bună, Rowan.

Apoi am urcat cele două rânduri de scări până în camera mea, fără să privesc înapoi.

Când am închis ușa noului meu dormitor, m-a invadat o senzație de imensă ușurare. Îmi desfăcusem bagajul mai devreme și chiar dacă în camera aceea nu mă simțeam încă în largul meu, tot aveam impresia că acel colțișor de casă era teritoriul meu, un loc unde puteam să mă relaxez, să nu mă mai prefac, să nu mai fiu Rowan, bona perfectă, ci eu… doar eu.

Mi-am scos elasticul cu care îmi prinsesem coada de cal veselă și strânsă și am simțit cum părul meu aspru și des s-a înfoiat în jurul capului ca o coroană, iar zâmbetul politicos și complezent pe care îl afișam de când venisem s-a destins într-o expresie de neutralitate obosită. În timp ce îmi scoteam cardiganul încheiat până sus, bluza și fusta de tweed, simțeam cum aruncam straturi de prefăcătorie până să ajung la fata care se afla dincolo de acea fațadă – cea care în weekenduri nu se schimba de pijama toată ziua, care se întindea pe canapea nu ca să citească o carte de dezvoltare personală, ci ca să-și ia doza de *Judge Judy.* Cea care, înainte să se ofere să șteargă vinul de pe jos, i-ar fi zis lui Bill că e un porc ordinar, în loc să stea acolo paralizată de politețe.

Panourile de control s-au dovedit un bine-venit mod de distragere a atenției de la aceste lucruri la care trebuia să mă gândesc și, până am reușit, cu mari eforturi, să reglez temperatura la un nivel mai rezonabil și mi-am amintit cum funcționează dușul, pulsul mi s-a mai liniștit, iar eu încercam să mă conving să accept situația.

Bun, deci Bill era un nemernic. Nu era primul pe care îl întâlneam. De ce mă dezamăgise atât de mult această descoperire?

Evident că știam răspunsul. Dar nu era vorba doar de cine era el. Era vorba de tot ce reprezenta el: toată munca și planificarea minuțioasă care mă aduseseră până aici, toate speranțele și visurile

legate de decizia mea de a aplica pentru acest post. Sentimentul că, pentru prima oară în viața mea, ceva îmi ieșea bine. Totul păruse perfect, poate prea frumos. Trebuia să existe un inconvenient și poate că inconvenientul era Bill.

Brusc, povestea cu supranaturalul nu mi s-a mai părut atât de misterioasă. Nu era niciun strigoi. Doar clasicul bărbat de cincizeci de ani care nu-și putea ține scula în pantaloni. Vechea poveste plictisitoare și deprimantă.

Și totuși, o simțeam ca pe o lovitură în plex.

Abia după ce am făcut duș, m-am spălat pe dinți și m-am băgat în pat, am ridicat privirea spre tavan. Am văzut spoturile încastrate, luminița detectorului de fum care clipea și… mai era ceva într-un colț. Ce era acolo? Un senzor de alarmă antiefracție? Un al doilea detector de fum?

Nu cumva era…

Mi-am amintit ce spusese Sandra în timpul interviului… *sunt camere și microfoane* în toată casa…

Imposibil să fie o cameră, nu?

Dar nu. Ar fi mai mult decât sinistru. Ar fi supraveghere ilegală. Eu eram o angajată și aveam așteptarea rezonabilă de a-mi fi respectată intimitatea sau oricum s-ar numi în terminologia juridică.

În orice caz, m-am ridicat, mi-am strâns mai bine halatul și am târât un scaun pe mochetă până sub obiectul în formă de ou din colț. Un ciorap rămăsese aruncat pe podea de când mă dezbrăcasem ca să intru la duș; l-am luat, m-am urcat pe scaun și m-am ridicat pe vârfuri ca să acopăr senzorul cu el. Abia ajungeam. Ciorapul s-a potrivit perfect, iar vârful lui gol atârna flasc și ușor dezolant.

Abia atunci, liniștită, deși cu un oarecare sentiment de ridicol, m-am întors în pat și, în sfârșit, am adormit.

M-am trezit în toiul nopții tresărind, cu vaga senzație că ceva era în neregulă, însă fără să știu ce. Am rămas întinsă, cu inima bubuind, întrebându-mă ce mă trezise. Nu-mi aminteam să fi visat ceva, doar că mă trezisem brusc.

După un minut s-a auzit din nou. Un zgomot. Pași. *Scârț... scârț... scârț...* Lenți și măsurați, ca și cum cineva mergea pe o podea de lemn, ceea ce n-avea sens, pentru că toate podelele de aici erau acoperite cu mochetă groasă.

Scârț... scârț... scâââ rț... Era un zgomot gol, greu și rezonant… un mers lent, ca de bărbat, nu mersul sprințar al unui copil. Părea să vină de deasupra, ceea ce era absurd, pentru că eu eram la ultimul etaj.

M-am ridicat ușor din pat și am bâjbâit după întrerupătorul pentru lumină, dar când am apăsat pe el nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat din nou, apoi am înjurat, dându-mi seama că deconectasem lampa de la panoul principal. Nu mă simțeam în stare să umblu la panoul de comandă în toiul nopții, riscând să pornesc sistemul de sonorizare sau altceva, așa că mi-am luat telefonul, care era la încărcat, și am aprins lanterna.

Simțeam o apăsare în piept și când am tras din inhalator mi-am dat seama brusc că în cameră era extrem de frig. Fără îndoială că exagerasem atunci când modificasem setările pentru temperatură. Acum, că ieșisem din căldura așternuturilor în care stătusem ca într-un cocon, mi-am dat seama că era neplăcut de frig. Îmi lăsasem halatul la picioarele patului, așa că l-am tras pe mine și am rămas acolo, încercând să mă stăpânesc să nu-mi clănțăne dinții; fasciculul subțire al lanternei lumina doar o porțiune îngustă din covorul de culoarea grâului și prea puțin în rest.

Pașii s-au oprit și eu am ezitat o clipă, ținându-mi respirația, ascultând și întrebându-mă dacă se vor auzi din nou. Nimic. Am inspirat iar din

inhalator și am așteptat să văd ce se întâmplă. Tot nimic.

Patul era cald și mă tenta să mă bag înapoi sub pătură, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic, dar știam că nu voi dormi bine dacă nu încercam măcar să văd de unde provenea acel zgomot. Mi-am strâns cordonul halatului și am deschis puțin ușa camerei.

Afară nu era nimeni, dar m-am uitat totuși în dulapul cu mături. Normal că în el erau numai mături și lumina intermitentă de la încărcătorul aspiratorului. Imposibil ca înăuntru să se ascundă ceva mai mare decât un șoarece.

Am închis ușa dulapului, după care, simțindu-mă puțin ca o intrusă, m-am îndreptat spre camera lui Rhiannon, ignorând cu hotărâre avertismentul mâzgălit pe ușă: *DACĂ INTRI, TE OMOR.* Mă așteptasem să fie încuiată, dar mânerul n-a opus rezistență și ușa grea s-a deschis larg, frecându-se de mocheta groasă.

Înăuntru era întuneric beznă, draperiile opace fiind trase de tot, dar se simțea atmosfera inconfundabilă a unei camere pustii. Totuși, am ridicat telefonul și i-am plimbat fasciculul de lumină dintr-un perete într-altul. Nu era nimeni acolo.

Asta a fost tot. Nu mai erau alte camere la etaj. Iar tavanul de deasupra era neted, nu avea nici măcar o trapă care să ducă în pod. Pentru că, deși amintirea acelor zgomote se estompa rapid, avusesem impresia că ele veneau de sus. Să fi fost ceva pe acoperiș? O pasăre? În orice caz, nu o persoană care umbla pe-acolo, asta era clar.

M-a trecut din nou un frison și m-am întors în camera mea, unde o clipă am rămas nehotărâtă în mijlocul covorului, ascultând și așteptând ca zgomotul să se audă din nou, dar acesta nu s-a mai repetat.

Am închis lanterna, m-am băgat în pat și am tras pătura pe mine. Dar am adormit foarte târziu.

— Mami!

Tesla s-a îndepărtat pe alee spre drumul principal, iar Ellie alerga după ea cu lacrimile șiroind pe obraji, în timp ce Jack conducea cu o viteză care o depășea cu mult pe cea a piciorușelor ei.

— Mami, întoarce-te!

— Pa, scumpelor!

Sandra a scos capul pe geamul din spate și părul ei de culoarea mierii a fluturat în vânt, în vreme ce mașina prindea viteză. Pe buze avea un zâmbet vesel, dar eu vedeam suferința din ochii ei și știam că păstra o figură veselă doar de dragul fetelor. Bill nu s-a întors. Stătea lângă ea pe bancheta din spate și se uita în telefon.

— Mami! a strigat Ellie cu o voce disperată. Mami, nu pleca, te rog!

— Pa, iubitelor! O să vă distrați grozav cu Rowan, iar eu o să mă întorc repede. Pa-pa! Vă iubesc pe toate!

Apoi mașina a luat curba și a dispărut printre copaci.

Ellie a încetinit pasul până s-a oprit de tot, a scos un geamăt de durere și s-a aruncat pe jos, într-un gest dramatic.

— Oh, Ellie!

Am ridicat-o pe Petra mai sus pe șold și am alergat pe alee până la Ellie, care zăcea întinsă cu fața în jos.

— Ellie, scumpa mea, vino cu mine să-ți dau înghețată.

Știam din instrucțiunile Sandrei că era unul dintre răsfățurile ei favorite, ceva ce nici ea, nici Maddie nu aveau voie să mănânce în fiecare zi, pentru că le făcea hiperactive, dar Ellie a scuturat din cap și a început să urle și mai tare.

— Vino, sufletel.

M-am aplecat cu oarecare dificultate, pentru că o țineam pe Petra în brațe, și am apucat-o de

încheietura mâinii, încercând s-o ridic, dar ea a țipat și și-a tras mâna, lovind pietrișul cu pumnul ei mic.

— Au! a țipat ea, suspinând de două ori mai tare și privindu-mă furioasă cu ochii înroșiți și plini de lacrimi. Mă *doare*!

— Am vrut doar să…

— *Pleacă,* m-ai lovit, te spun lu' mami!

Am rămas o clipă lângă trupușorul întins pe jos și plin de furie al lui Ellie, neștiind cum să reacționez.

— Pleacă! a țipat ea din nou.

Până la urmă am oftat, m-am întors și am pornit spre casă. Nu mi s-a părut o soluție bună să o las acolo, practic în mijlocul drumului, dar poarta de la capătul aleii era închisă și Jack se întorcea peste cel puțin o jumătate de oră. Speram ca până atunci să se calmeze și s-o pot convinge să se întoarcă în casă.

Petra, pe care încă o țineam pe șold, începuse să scâncească, iar eu mi-am reținut un oftat. Te rog, nu începe și tu. Și unde naiba era Maddie? Dispăruse dinainte să plece părinții ei; fugise în pădurea ce se întindea la est de casă și nu voise să-și ia rămas bun de la ei.

— Oh, las-o în pace, spusese Bill în timp ce Sandra o căuta în toate părțile ca să-i dea un sărut înainte de plecare. Știi cum e ea. Preferă să-și lingă rănile de una singură.

„Să-și lingă rănile". Ce expresie tâmpită, nu? Atunci nu i-am dat importanță, dar acum mă întreb dacă Maddie era rănită. Și dacă da, de ce?

Când am ajuns în casă, am așezat-o pe Petra în scaunul ei înalt, i-am legat centura, apoi am început să caut în dosarul roșu să văd dacă găsesc niște instrucțiuni în legătură cu ce trebuia să fac în caz că una dintre fete dispărea de pe fața pământului. Cred că dosarul avea cel puțin opt centimetri grosime. Îl răsfoisem în treacăt după micul dejun și văzusem că acesta conținea

informații despre toate: de la cât Calpol trebuia să le dau și când, până la ce trebuia să fac înainte să le culc, cărți preferate, protocolul în caz de iritație de la scutece, orarul temelor școlare și ce capsule de detergent trebuia să folosesc pentru a le spăla uniformele de balet. Practic, era abordat fiecare moment al zilei, cu note despre ce gustări puteam să le dau, ce programe TV să aleg și cât timp să le las să se uite la televizor.

Singurul lucru despre care nu se spunea nimic era ce să fac în cazul unei dispariții sau cel puțin nu găseam eu pagina unde scria. Dar în timp ce citeam pe fugă însemnările minuțioase despre „o zi obișnuită de sfârșit de săptămână”, am văzut că trecuse ora de masă a Petrei, ceea ce putea fi o explicație pentru iritabilitatea ei. Nu prea voiam să încep să-i pregătesc de mâncare înainte să le găsesc pe Maddie și Ellie, dar măcar puteam să-i dau o gustare ca să-i mai treacă foamea și să nu mai plângă.

6:00, începea pagina. *Cele mici (dar în special Ellie) au tendința să se trezească devreme. De aceea am instalat în camera fetelor aplicația care le învață să doarmă „Ceasul iepurașului fericit”. Este un ceas digital cu imaginea unui iepuraș care doarme pe ecran și care, fără să facă zgomot, se schimbă în cea a unui „iepuraș fericit”, când se face ora 6. Dacă Ellie se trezește înainte de această oră, te rog s-o îndemni (cu blândețe) să se uite la ceas și să se culce la loc, dacă iepurașul încă doarme. Evident, în caz că are coșmaruri sau probleme cu pipi, procedezi cum crezi de cuviință.*

Dumnezeule mare! Oare exista în casa asta ceva care să nu fie controlat de vreo nenorocită de aplicație? Am parcurs pagina până jos, sărind peste sugestiile despre ținute, îmbrăcăminte pentru vreme ploioasă și exemple de mic dejun acceptabil, până am ajuns la mijlocul dimineții.

10:30–11:15. Gustare – de exemplu, fructe (banane, afine, boabe de struguri TĂIATE în

sferturi pentru Petra, te rog), stafide (dar puține – dinții!), grisine, prăjituri de orez sau castraveți (tăiați în fâșii). Fără căpșuni (Ellie este alergică), nuci întregi (unt de arahide, da, dar noi cumpărăm numai din cele fără sare/ zahăr), și, în sfârșit, Petra nu are voie gustări care conțin zahăr rafinat sau sare în exces (celelalte au voie zahăr cu moderație). Dacă sunteți pe-afară, s-ar putea să-ți fie greu să respecți toate astea, de aceea îți sugerez să iei cu tine o cutie cu gustări.

Bine că măcar gustările nu erau pregătite de vreo aplicație. Oricum, nu mai întâlnisem ceva atât de detaliat la niciunul dintre joburile mele de bonă. La Little Nippers, manualul personalului era o broșurică de câteva pagini care se concentra mai mult pe ce trebuiau să facă angajații în caz de boală. Reguli, da. Limite de timp pentru ecran, sancțiuni, linii roșii, alergii – toate erau firești. Dar asta… Oare Sandra credea că eu lucrasem ca bonă timp de aproape zece ani și nu știam că trebuie să tai boabele de struguri în bucăți?

Am închis dosarul roșu, l-am împins mai încolo pe masă și am rămas pe gânduri. Oare desele schimbări de angajați o făcuseră pe Sandra să controleze atât de mult totul? Sau era doar o femeie care încerca cu disperare să se ocupe de familia ei chiar și atunci când nu era prezentă fizic? Era clar că Bill nu avea probleme să-și lase copiii singuri cu o tânără care, oricâte calificări avea, era practic o necunoscută. Fără îndoială, dosarul Sandrei arăta un tip de părinte foarte diferit, unul care se simțea foarte apăsat de situația în care se afla. Ceea ce-mi stârnea o altă întrebare: de ce, dacă așa stăteau lucrurile, era atât de hotărâtă să îl urmeze pe Bill peste tot, în loc să stea acasă? Era doar orgoliu profesional? Sau mai era și altceva?

La mijlocul mesei de beton era o imensă fructieră de marmură, proaspăt aprovizionată cu portocale, mere, mandarine și banane. Am oftat și

am rupt o banană din ciorchine, am decojit-o și am tăiat câteva bucățele pe care le-am pus pe tava Petrei. Apoi m-am dus până în camera de joacă să văd dacă Maddie se întorsese. Nu era acolo, nici în sufragerie ori în altă parte din casă, din câte mi-am dat seama. Până la urmă m-am dus în camera de serviciu, am deschis ușa pe care ieșise și am strigat spre pădure.

— Maddie! Ellie! Eu și Petra mâncăm înghețată.

Am făcut o pauză, ascultând să văd dacă se aude zgomot de pași alergând sau de crengi rupte, dar nimic.

— Cu bombonele pe deasupra.

Habar n-aveam dacă în casă erau bombonele, dar în acel moment nu-mi păsa că mint, nu voiam decât să știu unde erau amândouă.

Tot liniște. Nu se auzeau decât păsările. Soarele intrase în nori și afară se făcuse surprinzător de răcoare. Am început să tremur, simțind cum mi se face pielea de găină pe brațele goale. Atunci mi s-a părut că ciocolata caldă era mai potrivită decât înghețata, în ciuda faptului că eram în luna iunie.

— Foarte bine! am strigat eu din nou, de data asta mai tare. Așa îmi rămân mie mai multe bombonele!

Am intrat în casă, lăsând ușa întredeschisă.

Când am ajuns în bucătărie, nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Petra stătea în picioare pe scaunul ei înalt de la capătul barului, agitând spre mine o bucată de banană cu un aer triumfător.

— Drace!

O clipă am simțit cum se scurge toată vlaga din mine și am rămas încremenită, uitându-mă la poziția ei precară, la betonul implacabil de sub ea, la piciorușele ei nesigure pe lemnul alunecos al scaunului.

Apoi mi-am revenit și am luat-o la fugă spre ea, împiedicându-mă de un ursuleț de pluș de pe jos, și am ocolit barul cu sufletul la gură ca s-o apuc.

— Doamne, Dumnezeule, Petra, fată rea ce ești! Nu ai voie să faci asta. Oh, Doamne, Dumnezeule!

Ar fi putut să moară, ce mai tura-vura. Dacă ar fi căzut și s-ar fi lovit cu capul de beton, ar fi făcut comoție cerebrală înainte să ajung eu la ea.

Cum putusem să fac o asemenea prostie?

Supravegheasem de atâtea ori copilași care nu știau să meargă! Făcusem tot ce trebuia să fac: îi îndepărtasem scaunul de bar ca să nu se împingă cu picioarele în el și eram sigură – de fapt, *convinsă* – că îi închisesem bine cataramele. Erau mult prea rigide pentru degețelele ei.

Atunci, cum se eliberase?

Se zvârcolise până ieșise din ele?

M-am uitat la centuri. Una încă era prinsă, cealaltă era desfăcută. La naiba. Probabil că n-o închisesem bine și Petra reușise s-o desfacă, apoi avusese loc să iasă pe sub cealaltă.

Așa că da, era vina mea. Numai gândindu-mă la asta, mâinile mi s-au răcit de frică și obrajii mi s-au aprins de rușine. Bine că nu se întâmplase când era Sandra acasă. Problemele astea de siguranță erau esențiale când aveai în grijă copii mici. Ar fi avut dreptul să mă concedieze pe loc.

Dar… dacă se uita pe camere, încă putea s-o facă. Fără să vreau, am privit spre tavan și, bineînțeles, am văzut că în celălalt colț al camerei era unul dintre acele obiecte în formă de ou. M-am înroșit la față și m-am uitat repede în altă parte, imaginându-mi că Sandra vedea reacția mea de vinovăție.

La naiba. *La naiba.*

Nu puteam să fac nimic, decât să sper că Sandra și Bill aveau lucruri mai bune de făcut decât să se uite pe înregistrările camerelor de supraveghere în fiecare oră din zi și din noapte. Eram convinsă că Bill nici nu se deranjase să se uite pe aplicație de când plecase, dar Sandra… Dosarul acela dezvăluia o personalitate destul de obsesivă, la

care nu mă așteptasem ținând cont de atitudinea ei veselă și relaxată din timpul interviului.

Dar, cu puțin noroc, poate că la ora asta treceau printr-o zonă fără acoperire pentru telefoanele mobile sau poate că erau deja în avion. Camerele acelea înregistrau? Pentru cât timp stocau imaginile? Nu știam și mă îndoiam că această informație apărea în dosar.

Descoperirea m-a neliniștit. Poate că eram urmărită chiar în clipa asta.

Cu un ciudat sentiment de teatralitate, am strâns-o pe Petra la piept și i-am dat un pupic tremurat pe creștetul capului. Am simțit sub buze cum i s-a curbat ușor fontanela, zona cea mai fragilă a craniului unui bebeluș, care încă nu se închisese de tot.

— Să nu mai faci asta, i-am spus cu fermitate, simțind cum adrenalina încă îmi pulsa prin corp, după care, cu un efort de a reveni la normalitate, am ridicat-o și m-am dus cu ea la chiuvetă, unde am spălat-o pe față.

Apoi m-am uitat la ceas, încercând să respir încet și firesc și să-mi aduc aminte ce făceam înainte ca Petra să mă sperie de moarte.

Trecuse puțin de ora unu. În dosar scria că Petra mânca de prânz între 12.30–13.00, apoi se culca la ora 14.00. Cu toate astea, micuța scâncea și se freca supărată la ochi, iar eu am început să fac niște calcule în minte, încercând să-mi dau seama cum să gestionez situația. La creșă îi duceam pe copii la culcare imediat după ce mâncau, în jur de ora unu.

Nu voiam să-i dau peste cap rutina atât de devreme în decursul zilei, dar, pe de altă parte, nu mi se părea o idee bună nici să las un copil obosit și indispus să aștepte până la ora stabilită, ceea ce ar face ca la noapte să nu doarmă bine, dacă era genul de copil care cu cât era mai obosit, cu atât devenea mai agitat. Mă uitam nesigură la creștetul ei, încercând să mă decid. Deodată, ideea de a avea

o oră de liniște în care să le caut pe Maddie și Ellie mi s-a părut foarte tentantă. Cu siguranță că mi-ar fi mai ușor dacă n-ar trebui să iau un bebeluș supărat cu mine.

Când Petra s-a frecat nervoasă cu pumnulețul la ochi și a scos un oftat de oboseală, m-am decis.

— Hai să mergem, am spus cu voce tare și am urcat în camera ei.

Draperiile erau deja trase. Am aprins caruselul cu lumini, conform instrucțiunilor din dosar, și am așezat-o cu grijă pe spate. Ea s-a întors pe burtă și și-a frecat fața de saltea, dar eu am rămas liniștită alături, fără să fac zgomot, cu o mână pe spatele ei care nu înceta să se foiască, în timp ce formele delicate de lumină se mișcau pe pereți și tavan. Petra continua să protesteze nedeslușit, dar scâncetele se răreau tot mai mult și eu știam că din clipă în clipă va adormi.

Într-un târziu, când mi s-a părut că a adormit, m-am ridicat cu grijă și i l-am pus, încetișor, pe iepurașul Nani alături, ca să-l găsească dacă se trezea. S-a foit puțin și eu am rămas nemișcată, dar doar a strâns plușul jucăriei între degețele și a scos un sforăit delicat. Cu un oftat de ușurare am luat monitorul care era atârnat la capătul pătuțului, mi l-am prins de curea și am ieșit în vârful picioarelor din cameră.

M-am oprit pe palier să ascult dacă se auzeau pași alergând sau râs de copii, dar în casă era o liniște perfectă.

Unde naiba erau?

Nu intrasem în dormitorul Sandrei și al lui Bill, dar după felul în care era împărțită casa știam că fereastra lor ar trebui să dea spre alee, așa că, ținându-mi ușor respirația, am rotit mânerul și am deschis ușa.

Ce-am văzut m-a lăsat o clipă fără suflare. Camera era imensă. Probabil că dărâmaseră cel puțin două camere, dacă nu chiar trei, ca s-o facă. Aveau un pat enorm, cu o mulțime de perne

pufoase și așternuturi albe, iar în fața lui, un uriaș șemineu din piatră cioplită. Trei ferestre înalte dădeau spre partea din față a casei. Una dintre ele era puțin întredeschisă și vântul agita ușor perdeaua de muselină.

Am observat că unele sertare nu erau bine închise, la fel și ușa unui dulap, și am simțit un puternic imbold de curiozitate când am traversat covorul gri-argintiu până la fereastra din mijloc, dar mi l-am reprimat. Din câte știam, Sandra și Bill puteau să mă vadă chiar în acel moment și chiar dacă aveam ca alibi faptul că voiam să mă uit pe fereastra care dădea spre alee, categoric nu aveam nicio scuză să le cotrobăi prin lucruri.

M-am apropiat de fereastră, dar Ellie nu se vedea pe nicăieri; nu mai era în curba aleii, unde rămăsese întinsă pe jos. Nu știam dacă să mă bucur sau nu. Cel puțin nu va da Jack peste ea când se va întoarce cu Tesla. Dar unde naiba era? Din câte văzusem eu, Sandra nu-și făcea deloc griji că fetele fugeau în pădure, dar mie mi se făcea pielea de găină din cauza asta. La creșă trebuia să evaluăm riscul asociat oricărei activități, de la o plimbare prin parc până la joaca cu fulgii de ovăz, iar aici erau un milion de riscuri pe care eu nu aveam cum să le cunosc. Dacă în grădină era vreun iaz? Sau vreo râpă? Dacă se cățărau în copac și nu mai puteau să coboare din el? Dacă era vreo spărtură în gard și ajungeau până la șosea? Dacă vreun câine…

Mi-am întrerupt litania mintală a posibilelor catastrofe.

Câinii. Uitasem s-o întreb pe Sandra dacă eu trebuia să mă ocup de ei, dar am presupus că nu le-ar strica o plimbare suplimentară și, cu siguranță, ei puteau să le găsească pe fete. Măcar prezența lor mi-ar da o scuză să merg să le caut prin pădure fără să aibă impresia că mă învârt pe degete. Trebuia să le arăt de la bun început că stăpâneam

situația cu fermitate, altfel autoritatea mea ar fi făcută praf și nu aș recupera-o niciodată.

Am alungat din minte gândul neliniștitor despre ce se va întâmpla când se va întoarce Rhiannon și va trebui să adaug grupului o adolescentă. Cu puțin noroc, poate că Sandra se va întoarce până atunci și mă va ajuta.

La parter, câinii stăteau tolăniți în coșurile lor din bucătărie, dar când m-au văzut intrând cu lesele în mână, amândoi au ridicat capul plini de speranță.

— La plimbare! am spus eu cu entuziasm și ei au sărit imediat din coșuri. Bravo, fetița… ăă… Claude, am spus în timp ce mă chinuiam să găsesc inelul de pe zgardă ca să-i prind lesa, deși nu eram sigură dacă era fata sau băiatul.

Claude sărea nerăbdător în jurul meu în timp ce eu încercam să mă ocup de Hero, dar până la urmă le-am pus lesele la amândoi, am băgat în buzunar o mână de crănțănele pentru câini în caz că apărea vreo problemă și am ieșit pe ușa bucătăriei. Am traversat curtea cu pietriș, am trecut pe lângă vechiul grajd și am intrat în pădure.

Era o zi superbă. În ciuda neliniștii mele crescânde din cauza fetelor, n-am putut să nu observ acest lucru în timp ce mergeam pe o potecă abia bătătorită ce șerpuia printre copaci, cu câinii trăgând în lese. Coroanele copacilor filtrau razele de soare și în timp ce ne mișcăm stârneam fire de praf aurii care se ridicau în vârtejuri deasupra solului argilos, iar soarele se reflecta în particulele minuscule de polen și în semințele de clematic care pluteau în aerul nemișcat de sub copaci.

Câinii păreau să știe bine încotro mergeau și i-am lăsat să mă ghideze, conștientă de faptul că erau probabil nedumeriți că îi țineam în lesă în propria lor grădină. Dar trebuiau să se împace cu asta, pentru că nu știam dacă m-ar asculta când i-aș chema și nu puteam risca să-i pierd și pe ei.

Coboram la vale, spre locul unde începea drumul spre casă, deși nu-l vedeam printre copaci. În spatele meu am auzit un trosnet de crengi și m-am întors imediat, dar nu era nimeni. Probabil fusese un animal, poate o vulpe.

În sfârșit, am ajuns într-un mic luminiș și mi s-a făcut gol în stomac, pentru că acolo era lucrul de care mă temeam încă de când dispăruseră fetele: un iaz. Nu foarte adânc, dar suficient pentru ca o fetiță să se înece în el. Apa sălcie avea culoarea turbei și la suprafața ei plutea un strat uleios de ace de pin în descompunere. Am sondat-o cu un băț și bule de aer stătut s-au ridicat alene la suprafață, dar, spre ușurarea mea, restul iazului părea netulburat, cu apa limpede, mai puțin acolo unde stârnisem vârtejuri de mâl când dădusem cu bățul. Sau… aproape netulburat. Ocolindu-l până pe cealaltă parte, am văzut pe mal niște urme mici de pantofi, care păreau să arate că două fetițe se jucaseră la marginea apei. Nu-mi dădeam seama de când erau, dar păreau destul de recente. Urmele coborau pe mal, devenind tot mai adânci pe măsură ce se înmuia noroiul, apoi se întorceau și se îndepărtau în pădure. Le-am urmărit câțiva metri, până când pământul a devenit prea tare ca să păstreze amprente, dar erau clar două perechi de picioare și măcar acum știam că fetele erau probabil împreună și aproape sigur tefere.

Câinii schelălăiau și trăgeau în lese, disperați să intre în iazul mâlos și să se bălăcească în el, dar eu nici nu mă gândeam să-i las. Asta era tot ce mai lipsea în prima mea zi de muncă: să îmbăiez doi câini murdari.

Nu urca nicio potecă prin pădure în direcția în care duceau urmele de pași, dar am urmat cât am putut o cărăruie, când, deodată, un țipăt cârâit a spintecat aerul. Am încremenit, cu inima bătând să-mi sară din piept pentru a doua oară în ziua aceea. Câinii lătrau isteric și trăgeau cu putere de lese.

O clipă n-am știut ce să fac. Stăteam și mă uitam în jur înnebunită. Țipătul răsunase foarte aproape, dar eu nu vedeam pe nimeni și nici nu auzeam pași, din cauza zgomotului făcut de câini. Apoi s-a auzit iar, îndelung și aproape insuportabil de ascuțit. Am simțit să mi se face rău de la stomac când am înțeles ce era.

Am scos bebe-monitorul din buzunar și am văzut cum creșteau și scădeau în intensitate luminile odată cu acel țipăt de spaimă nesfârșit și clocotitor.

O clipă am rămas pe loc, paralizată, cu monitorul în mână și lesele câinilor înfășurate în jurul încheieturii. Să încerc să accesez camerele?

Cu mâinile tremurânde am scos telefonul și am apăsat pe pictograma aplicației de gestionare a casei.

Happy îți urează bun venit, Rowan, scria pe ecran cu o încetineală agonizantă. *Happy înseamnă Acasă!* Apoi, spre disperarea mea, *Actualizează permisiunea de folosire. Așteaptă, te rog. Happy înseamnă Acasă!*

Am înjurat, am băgat telefonul și monitorul în buzunar și am luat-o la fugă.

Eram departe de casă, pe o pantă, iar când am ieșit din pădure și am văzut casa în fața mea simțeam că nu mai pot să respir. Câinii îmi scăpaseră din mână de ceva vreme, smulgându-și lesele din degetele mele amorțite, iar acum săreau și se zbenguiau în jurul meu, lătrând veseli, crezând că totul era doar un joc.

Când am ajuns la ușa casei am găsit-o întredeschisă, deși știam că fusese închisă când plecasem – eu ieșisem pe ușa camerei de serviciu, pe care o lăsasem deschisă în caz că se întorceau Maddie și Ellie, și pentru o clipă am crezut că leșin. Ce făcusem? Ce se întâmplase cu micuța Petra?

Eram atât de speriată, încât aproape nu mai puteam să urc ultimele trepte ale scării până în

camera fetiței, dar m-am forțat s-o fac. Am lăsat câinii în hol, cu lesele încurcate, și în sfârșit am ajuns în fața ușii Petrei, moartă de frică de ce urma să găsesc acolo.

Ușa era închisă, așa cum o lăsasem, iar eu mi-am înghițit nodul din gât și am rotit mânerul. Dar ce am găsit m-a făcut să mă opresc în prag, clipind nedumerită și încercând să-mi recapăt suflul.

Petra dormea în pătuțul ei, cu brațele desfăcute de-o parte și de alta, cu genele ei negre lăsate peste obrăjorii rozalii. În mâna stângă îl strângea pe Nani și era clar că nu se mișcase de când o culcasem.

Cum era posibil?

Cu puținul autocontrol care îmi mai rămăsese am ieșit din cameră, închizând ușa fără să fac zgomot, și m-am lăsat jos în hol, cu spatele rezemat de balustradă și fața în mâini, străduindu-mă să nu plâng, pradă unui amestec de groază și ușurare, simțind cum îmi șuierau plămânii în încercarea de a obține suficient oxigen ca să-mi calmez pulsul accelerat.

Cu mâinile tremurânde mi-am scos inhalatorul din buzunar și am luat un puf, apoi am încercat să înțeleg. Ce se întâmplase?

Și dacă zgomotul nu se auzise din monitor? Nu, era imposibil: aparatul era prevăzut cu leduri care luminau, pentru a semnaliza când plânge copilul, în caz că aveai volumul oprit. Iar eu văzusem luminile. Și zgomotul se auzise din difuzor, eram sigură de asta.

Oare Petra avusese un coșmar și țipase? Dar când am rememorat momentul, mi-am dat seama că totuși nu avea sens. Nu era un plânset de copil. De asta, în parte, mă și speriasem atât de tare. Ceea ce auzisem nu era plânsetul agitat cu care mă familiarizasem de când lucram la creșă, ci un țipăt de groază prelung și sfredelitor, un țipăt scos de un copil mult mai mare, poate chiar un adult.

— Bună ziua?

Vocea venea de la parter și m-a făcut să zvâcnesc din nou, de data asta convulsiv. M-am ridicat de jos cu pulsul accelerat și m-am uitat peste balustradă.

— Bună ziua. Cine e? am întrebat eu cu o voce tremurătoare și stridentă care trăda frică, nu una fermă și autoritară, așa cum intenționasem. Cine-i acolo?

Fusese o voce adultă, de femeie, iar acum auzeam pași în hol și am văzut și o figură mai jos, care se uita spre mine.

— Mata trebuie să fii noua bonă, nu?

Era o femeie de vreo cincizeci sau șaizeci de ani, cu fața rumenă și corpul scurtat de perspectiva din care o vedeam. Arăta plinuță, cu o înfățișare maternă, dar vocea și expresia ei aveau ceva ce nu puteam să definesc. Nu era ospitalitate, de asta eram sigură. Un fel de dezaprobare disprețuitoare?

Aveam frunze în păr și când am început să cobor treptele spre parter am văzut că lăsasem urme de noroi pe covorul gros, când mă năpustisem val-vârtej spre camera Petrei.

Mi se descheiaseră doi nasturi la bluză. Mi i-am închis și am tușit, simțind că fața încă îmi ardea după atâta fugă și sperietură.

— Ah, bună ziua. Da, da, eu sunt Rowan. Și dumneavoastră trebuie să fiți…

— Eu sunt Jean. Jean McKenzie.

M-a privit din cap până-n picioare, fără să se deranjeze să-și ascundă dezaprobarea, apoi a scuturat din cap.

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, domnișoară, dar nu e o idee bună să ții fetele încuiate afară și îndrăznesc să spun că nici doamnei Ellincourt nu i-ar plăcea.

— Încuiate afară? am zis eu fără să înțeleg. Cum adică?

— Când am venit să fac curățenie, le-am găsit pe bietele copile tremurând pe treapta de la intrare, îmbrăcate în rochițe subțiri.

— Un moment, am spus eu și am întins mâna. Un moment, te rog. Eu n-am încuiat pe nimeni afară. Ele au fugit de mine. Eu am ieșit să le caut și am lăsat ușa din spate deschisă, în caz că se întorceau.

— Era închisă când am venit eu, a spus Jean bățoasă.

Am scuturat din cap.

— Probabil că a închis-o curentul, dar eu n-am încuiat-o cu cheia.

— Era *încuiată* cu cheia, când am ajuns eu, a insistat ea, de data asta cu încăpățânare.

Am simțit cum crește furia în mine, înlocuind spaima întâmplării cu Petra. Mă făcea mincinoasă?

— Păi… poate a căzut zăvorul de unul singur sau așa ceva, am spus până la urmă. Fetele sunt bine?

— Da, sunt cu mine în bucătărie, mănâncă puțin.

— Ați fost…

M-am oprit, încercând să găsesc cea mai bună formulare, în așa fel încât să nu decad și mai mult în ochii ei. Nu știu din ce motiv, dar era limpede că femeia asta nu mă plăcea, iar eu nu trebuia să-i dau motive să mă reclame Sandrei.

— M-am întors pentru că am auzit-o pe Petra în monitor. Dumneavoastră ați auzit-o?

— N-a scos un sunet, a zis Jean fără ezitare. Eu le-am supravegheat pe toate…

„Nu ca tine”, a părut că vrea să spună în continuare.

— …Și aș fi auzit-o dacă ar fi început să cârâie.

— Să cârâie?

— Să plângă, a spus Jean nerăbdătoare.

— Atunci Maddie? Sau Ellie? A urcat vreuna dintre ele până în camera Petrei?

— Ele au fost cu mine în bucătărie, domnișoară, a spus Jean cu o undă de iritare în glas. Și acum, scuză-mă, trebuie să mă întorc la ele. Sunt prea mici să rămână singure lângă aragaz.

— Sigur că da, am zis eu și am simțit că mi se aprind obrajii în fața acestei critici indirecte. Dar, vă rog, le dau eu să mănânce, este treaba mea.

— Le-am dat eu deja. Bietele gâze erau lihnite, aveau nevoie de ceva cald.

Simțeam că începeau să-mi cedeze nervii, deja greu încercați după stresul dimineții.

— Uitați ce e, doamnă…

Nu-mi aminteam cum o cheamă, apoi mi-am amintit.

— Doamnă McKenzie. V-am explicat deja, fetele au fugit de mine, nu eu le-am încuiat afară. Poate le-a fost frig și s-au speriat puțin așteptând să vină cineva să le deschidă ușa, dar o să le fie învățătură de minte, ca altădată să nu mai fugă. Iar acum, dacă nu vă supărați, am treabă.

Am trecut pe lângă ea și am intrat țanțoșă în bucătărie, știind că doamna McKenzie mă sfredelea cu privirea.

În bucătărie, Maddie și Ellie stăteau la barul pentru mic dejun, mâncau fursecuri cu fulgi de ciocolată și beau suc. Lângă chiuvetă, era o farfurie cu ceea ce păreau a fi niște resturi de pizza. Am simțit că mi se încleștează maxilarul. Toate acele alimente figurau pe lista de „tratații strict ocazionale” a Sandrei. Eu mă gândisem să le propun să petrecem o după-amiază liniștită în sala TV, să vedem un film și să mâncăm fursecuri. Acum asta ieșea din discuție, doamna McKenzie era în grațiile fetelor, iar eu mă transformasem în bona afurisită care le încuiase afară și care trebuia să le oblige să mănânce o masă sănătoasă.

Mi-am reprimat iritarea și am afișat un zâmbet plăcut.

— Bună fetelor. V-ați jucat de-a v-ați ascunselea?

— Da, a spus Ellie chicotind, dar apoi și-a amintit de cearta noastră anterioară și s-a încruntat. M-ai strâns de mână și m-a durut.

Mi-a întins-o și, spre întristarea mea, avea niște vânătăi pe pielea albă de la încheietura ei subțire.

Am simțit că mi se aprind obrajii.

Mă gândeam să discut cu ea, dar nu voiam să ridic problema de față cu doamna McKenzie și, în plus, mi se părea că în ziua aceea făcusem destule ca să-mi atrag dușmănia amândurora. Mai bine să-mi înghit mândria.

— Îmi pare foarte rău, Ellie.

M-am aplecat lângă ea până când capetele noastre au fost la aceeași înălțime și am vorbit încetișor, astfel încât să nu audă doamna McKenzie.

— Sincer, n-am vrut. Mi-a fost teamă că te rănești dacă te las pe alee și te rog să mă ierți dacă te-am strâns prea tare de mână. A fost un accident, crede-mă, și îmi pare foarte rău. Putem să fim prietene?

O clipă mi s-a părut că Ellie ezită, apoi s-a smucit și a scos un mic geamăt.

Pe sub tejgheaua barului am văzut că Maddie își retrăgea repede mâna și și-o punea în poală.

— Maddie, am spus eu încet, ce s-a întâmplat?

— Nimic, a spus Maddie cu un glas abia perceptibil, fără să ridice ochii din farfurie.

— Ellie?

— N-nimic, a spus Ellie, dar își freca brațul și avea lacrimi în ochii albaștri și limpezi.

— Nu te cred. Arată-mi brațul.

— Nimic! a repetat Ellie, mai înverșunată de data asta.

Și-a coborât mâneca jachetei și mi-a aruncat o privire furioasă de parcă aș fi trădat-o.

— Am spus nimic. Pleacă!

— Bine.

M-am ridicat. Dacă avusesem o șansă să o câștig pe Ellie de partea mea, de data asta o ratasem. Sau mai degrabă mi-o spulberase Maddie.

Doamna McKenzie stătea sprijinită de tejghea, cu brațele încrucișate, și ne privea. Apoi a

împăturit prosopelul pe care îl avea în mână și l-a atârnat de bara cuptorului.

— Bine, fetelor, eu am să plec acum, a spus ea.

Când vorbea cu fetele o făcea cu o voce blândă și mult mai prietenoasă, nu cu tonul iritat pe care îl avusese cu mine. S-a aplecat și le-a sărutat pe amândouă pe creștetul capului: mai întâi buclele blonde ale lui Ellie, apoi pletele castanii ale lui Maddie.

— Să-i dați și surioarei voastre un pupic din partea mea.

— Da, doamnă McKenzie, a spus Ellie ascultătoare.

Maddie n-a zis nimic, doar a cuprins-o pe doamna McKenzie de mijloc cu un braț și mi s-a părut că văd melancolie în ochii ei când a urmărit-o cu privirea spre ușă.

— La revedere, fetelor, a spus doamna McKenzie și a plecat.

Am auzit afară o mașină pornind și îndepărtându-se pe alee spre drumul principal.

Rămasă singură în bucătărie cu cele două fetițe, mi-am dat seama că mă simțeam epuizată și m-am așezat pe fotoliul din colț. Nu voiam decât să-mi acopăr fața cu mâinile și să bocesc. Ce mă fac eu cu copiii ăștia ostili? Și totuși nu puteam să le învinovățesc pe ele. Îmi imaginam cum aș fi reacționat eu la vârsta lor, dacă aș fi fost lăsată o săptămână cu o străină.

Tot ce-mi lipsea era să le pierd din nou pe fete prin grădină, așa că în timp ce ele își terminau fursecurile, eu m-am dus în hol și am examinat partea din interior a ușii de la intrare. Nu avea cheie – nici măcar închizătoare nu avea, așa cum observasem prima oară când am venit. În schimb, pe panoul alb pe care îl observasem era un senzor de amprentă – Sandra introdusese amprenta mea în aplicația telefonului ei în dimineața aceea, înainte să plece, și îmi arătase cum funcționează.

Pe interior era un panou identic. L-am atins cu grijă și am văzut că s-au luminat o mulțime de pictograme. Una dintre ele era o cheie mare. Mi-am amintit instrucțiunile Sandrei și am atins-o cu precauție. Imediat am auzit cum s-au pus în mișcare resorturile din interiorul ușii. Zgomotul avea ceva dramatic, sumbru chiar, parcă era închizătoarea unei celule dintr-o închisoare. Dar cel puțin acum ușa era bine închisă. Nici Maddie și nici Ellie nu puteau să ajungă la panoul de comandă fără să se urce pe o scară, cu atât mai puțin să activeze încuietoarea, pentru că mă îndoiam foarte tare că Sandra ar fi introdus amprentele lor în sistem.

Apoi, m-am dus în camera de serviciu. Ușa de aici avea o încuietoare obișnuită, se închidea și se deschidea cu o cheie, de parcă Sandra și Bill rămăseseră fără buget ori nu i-ar fi interesat intrarea servitorilor. Sau poate exista vreun motiv de ordin practic pentru care ușa aceea trebuia să funcționeze în mod tradițional. Poate era ceva care avea legătură cu penele de curent sau cu reglementările referitoare la construcții. În orice caz, m-am simțit ușurată să mă aflu în fața unei tehnologii pe care oricine o putea înțelege și am avut un sentiment de satisfacție când am răsucit cu fermitate cheia în încuietoare, după care am lăsat-o pe cadrul de sus al ușii, așa cum scria în dosar. Paragraful suna așa: *Lăsăm toate cheile ușilor cu încuietori obișnuite pe pragul de sus, astfel încât să fie la îndemână în caz de urgență, dar fetele să nu aibă acces la ele.* Era reconfortant s-o văd cocoțată acolo sus, departe de degețelele fetelor.

Odată îndeplinită această misiune, m-am întors în bucătărie, afișând cel mai larg și mai minunat surâs.

— Bine, fetelor, ce-ați zice să mergem la televizor să vedem un film? De exemplu, *Frozen*? Sau *Moana*?

— Da, *Frozen!* a strigat Ellie.

— Nu ne place *Frozen,* a sărit Maddie.

— Nu? am zis eu pe un ton sceptic. Pe bune? Pentru că mie îmi place foarte mult *Frozen.* Am o versiune în care cuvintele apar pe ecran și putem cânta, iar eu știu toate cântecele.

În spatele lui Maddie, Ellie mă privea foarte dornică, dar nu îndrăznea s-o contrazică pe sora ei.

— Nouă nu ne place *Frozen,* a repetat Maddie cu încăpățânare. Vino, Ellie, să mergem să ne jucăm la noi în cameră.

S-a dat jos de pe scaun și a ieșit hotărâtă în hol. Intrigați, câinii o urmăreau cu privirea. S-a oprit în pragul ușii și i-a făcut semn cu capul surorii ei. Lui Elie îi tremura buza de jos.

— Dacă vrei, putem să-l vedem, Ellie, am spus coborând vocea cât am putut de mult. Putem să ne uităm împreună, doar tu și cu mine. Vrei să fac floricele de porumb?

Mi s-a părut că, pentru o clipă, Ellie a ezitat. Dar apoi fețișoara i s-a asprit și a scuturat din cap, a coborât de pe scaun și s-a dus după sora ei.

În timp ce pașii lor se îndepărtau pe scară am oftat, apoi m-am întors și am pus ceainicul pe foc să-mi fac un ceai. Cel puțin voi avea o jumătate de oră pentru mine, să mă gândesc la cele întâmplate.

Dar n-am apucat nici să umplu ceainicul cu apă, când s-a auzit un pârâit din monitorul pe care îl aveam în buzunar, apoi un plâns întretăiat și jalnic, care mă anunța că Petra se trezise și eu trebuia să mă întorc la treabă.

Răul nu avea odihnă.

La ce m-am înhămat?

Știu că mă întind mult. Și știu că vă întrebați probabil când dracului voi ajunge la subiect, la motivul pentru care mă aflu în această celulă și motivul pentru care n-ar trebui să fiu aici.

Credeți-mă, ajungem și acolo. Dar nu știu, nu pot să explic situația pe scurt. Asta a fost problema cu domnul Gates. Niciodată nu mă lăsa să explic așa cum mi-ar fi plăcut mie, să descriu cum s-au derulat lucrurile, micile detalii, nopțile nedormite, singurătatea și izolarea, nebunia acelei case pline de camere de supraveghere și tot felul de mecanisme. Ca să explic bine, trebuie să povestesc cum s-a întâmplat. Zi de zi. Noapte de noapte. Pas cu pas.

Numai așa am impresia că reușesc să construiesc ceva. O casă, poate. Sau imaginea dintr-un puzzle. Piesă cu piesă. Dar adevărul este că a fost exact invers. Bucată cu bucată, mă prăbușeam.

Și prima bucată a căzut în noaptea aceea.

Acea primă noapte… Bine, n-a fost cea mai rea, dar nici cea mai bună, nici pe departe.

Petra s-a trezit indispusă și agitată, iar Maddie și Ellie au refuzat să iasă din camera lor toată după-amiaza, nici măcar pentru cină, în ciuda insistențelor mele, în ciuda ultimatumurilor pe care le-am dat. *Dacă nu coborâți până număr la cinci, nu primiți budincă… Unu… doi… trei…* N-am auzit pași pe scară. *Patru… patru și jumătate…*

Când am ajuns la „patru și jumătate” am înțeles că am pierdut.

Nu aveau de gând să coboare.

Pentru o clipă, m-am gândit să le scot din camera lor. Ellie era destul de micuță ca s-o apuc de mijloc și s-o cobor cu forța pe scări, dar am avut suficientă minte ca să-mi dau seama că, dacă începeam așa, nu voi mai reuși în veci să-i recapăt încrederea. În plus, nu Ellie era problema, ci Maddie, care avea opt ani și o constituție mai

robustă, iar eu n-aș fi putut s-o iau pe sus și să cobor pe scara aceea lungă și arcuită cu un copil care ar fi dat din picioare, ar fi țipat și s-ar fi zbătut, cu atât mai puțin s-o oblig să se așeze la masă și să mănânce, presupunând că reușeam să ajung cu ea în bucătărie.

În final, am capitulat și, după ce am consultat planul de meniuri sugerat de Sandra în dosar, am urcat cu paste și pesto la camera lor, cu toate că încă nu-mi ieșise din minte imaginea acelor căpșoare supuse, aplecate peste fursecurile cu ciocolată ale doamnei McKenzie. Când am bătut la ușă, Maddie mi-a răspuns cu un furios *Pleacă!*

— Eu sunt, am spus împăciuitoare. V-am adus paste. Am să vă las farfuriile aici, la ușă. Dar, dacă vreți budincă, eu și Petra suntem jos, mâncăm înghețată.

Și am plecat. Era tot ce puteam face.

În bucătărie, în timp ce încercam s-o împiedic pe Petra să arunce pastele pe jos, le urmăream pe Maddie și Ellie de pe iPad. Profilul meu de utilizator îmi permitea să văd imaginile de pe camerele de supraveghere din dormitorul fetelor, din camera de joacă, bucătărie și exterior și să controlez luminile și muzica din alte camere, dar în partea stângă era un întreg meniu de setări dezactivate, pe care nu le puteam folosi. Probabil că aș fi avut nevoie de profilul Sandrei ca să le controlez.

Deși în continuare mi se părea cam sinistru să le spionez pe fete de la distanță, am început să apreciez cât de folositor era. Așezată la barul pentru micul dejun, am văzut că Maddie s-a dus spre ușă, a dispărut și a reapărut, trăgând tava cu mâncare pe covor.

În mijlocul camerei era o măsuță și am văzut că i-a arătat lui Ellie să se așeze pe un scaun, apoi a pus castroanele și tacâmurile pe măsuță și s-a așezat în fața surorii ei. Nu aveam sonorul activat, dar era evident din acțiunile ei că o boscorodea pe

Ellie, zicându-i să mănânce tot. Judecând după gesturile de protest ale lui Ellie, probabil o obliga să mănânce mazărea pe care o amestecasem în pesto. Mi s-a strâns puțin inima și am simțit un amestec de furie, milă și afecțiune. *Of Maddie,* îmi venea să zic. *Am putea să ne înțelegem bine. Nu e nevoie să ne dușmănim.*

Dar, cel puțin deocamdată, părea că asta făceam.

După cină am îmbăiat-o pe Petra, ascultând distrată zgomotul ce se auzea din camera lui Maddie și Ellie, care părea a fi o carte audio, apoi am culcat-o sau, mai bine spus, am încercat s-o culc.

Am procedat exact cum spunea în dosar, respectând cu strictețe instrucțiunile, așa cum făcusem la ora prânzului, dar de data asta n-a mers. Petra continua să scâncească, să se zvârcolească și să-și smulgă scutecul, apoi, când i l-am prins la loc și i-am închis capsele la pijama astfel încât să nu-l mai poată scoate, a început să plângă tare și insistent.

Timp de mai bine de-o oră am urmat instrucțiunile din dosar și am stat răbdătoare cu o mână pe spatele ei, ascultând clinchetul repetitiv și liniștitor al caruselului și uitându-mă la cercurile de lumină de pe tavan, dar degeaba. Petra era din ce în ce mai supărată, iar țipetele ei tot mai ascuțite treceau de la iritare la furie, ajungând aproape de isterie.

În timp ce stăteam acolo, mângâind-o pe Petra și încercând să nu-i transmit tensiunea din mâna mea, m-am uitat neliniștită spre camera din colțul încăperii. Poate că eram urmărită chiar acum. Mi-o și imaginam pe Sandra la un eveniment corporatist, bând șampanie și urmărind încordată imaginile din camera Petrei pe ecranul telefonului mobil. Oare la un moment dat o să mă sune să mă întrebe ce dracului făceam?

În dosar scria să evit s-o iau pe Petra din pătuț după ce stingeam lumina, dar alternativa de a o

lăsa pur și simplu acolo tot nu părea să funcționeze. Până la urmă am luat-o în brațe, i-am sprijinit capul de umărul meu și am început să mă plimb cu ea prin cameră, dar ea plângea cu furie, arcuindu-și spatele ca și cum ar fi vrut să scape din brațele mele. Așa că am pus-o la loc în pătuț. Atunci ea s-a ridicat și a rămas în picioare, hohotind furioasă, cu fețișoara roșie lipită de barele pătuțului.

Aveam impresia că nu se mai poate face nimic și că prezența mea doar o înfuria și mai tare.

Până la urmă, aruncând o ultimă privire vinovată spre cameră, am renunțat.

— Noapte bună, Petra, am spus cu voce tare.

M-am ridicat, am ieșit din cameră și am închis ușa cu fermitate. În timp ce mă îndepărtam pe coridor, auzeam cum țipetele ei scădeau în intensitate.

Trecuse de ora nouă și mă simțeam frântă, epuizată de efortul de a mă lupta cu fetele toată seara. Mă gândeam să cobor în bucătărie să-mi torn un pahar de vin, dar în realitate trebuia să văd ce fac Maddie și Ellie.

Nu se auzea niciun zgomot dinspre ușa camerei lor și când m-am uitat pe gaura cheii mi s-a părut că era întuneric. Stinseseră lumina? M-am gândit să bat la ușă, dar am renunțat. Dacă dormeau, cu siguranță că zgomotul ar strica totul.

Așa că am răsucit mânerul cu mare grijă și am împins. Ușa s-a deschis puțin, dar apoi a întâmpinat rezistență.

Nedumerită, am împins mai tare și am auzit că s-a răsturnat ceva, ca și când o grămadă de lucruri – nu știam ce –, stivuite de cealaltă parte a ușii, ar fi căzut trăncănind pe podea. Mi-am ținut respirația, așteptându-mă la plânsete și țipete, dar nu s-a auzit nimic. Aparent, fetele nu se treziseră.

M-am strecurat ușurel prin deschizătură și am aprins lanterna telefonului ca să evaluez pagubele. Când am văzut ce era acolo, nu știam dacă să râd

sau să plâng. Adunaseră practic toate obiectele pe care le găsiseră prin cameră – perne, jucării de pluș, cărți, scaune, măsuța din mijlocul camerei – și construiseră o baricadă la ușa dormitorului. Era comic, dar totodată mai mult decât jalnic. De cine încercau să se apere? De mine?

Am luminat încăperea cu lanterna și am văzut una dintre veioze. O scoseseră din priză și o așezaseră în vârful grămezii. Căzuse pe podea când deschisesem ușa și i se strâmbase abajurul, dar, din fericire, becul nu se spărsese. I-am îndreptat cu grijă abajurul, apoi am pus-o în priză și am așezat-o pe măsuța de noapte a lui Ellie. Când lumina ei plăcută și rozalie a inundat camera, le-am văzut pe amândouă cuibărite în patul lui Maddie. Parcă erau doi heruvimi. Maddie o ținea strâns în brațe pe sora ei, aproape o sugruma, și m-am gândit că poate ar trebui să-i mai slăbesc strânsoarea, dar pe urmă am renunțat. Scăpasem o dată cu tărăboiul pe care îl făcusem intrând, nu avea rost să risc din nou.

Până la urmă am mutat câteva obiecte de la ușă, astfel încât să pot să intru și să ies fără să provoc o nouă avalanșă, apoi am plecat, activând pe telefon funcția de ascultare din aplicația Happy, ca să le aud dacă se trezeau.

Petra încă suspina când am trecut în vârful picioarelor pe lângă camera ei, dar redusese volumul, iar eu mi-am călcat pe inimă și nu m-am uitat înăuntru. Mi-am zis că se va liniști mai repede dacă nu mă vedea. În plus, nu mâncasem și nu băusem nimic de la prânz, fiind prea ocupată să încerc să le dau fetelor să mănânce și să le fac baie și nu apucasem să-mi pregătesc cina. Brusc, mi-am dat seama că eram lihnită, amețită de foame.

Am coborât în bucătărie și m-am apropiat de frigider.

— „Se termină laptele”, a spus vocea robotului când am atins ușa, ceea ce m-a făcut să tresar

speriată. „Dorești să-l adaug pe lista de cumpărături?”

— Hm… da, am îngăimat eu.

Începeam s-o iau razna? Vorbeam cu un aparat electrocasnic?

— „Adaug lapte pe lista de cumpărături”, a spus vocea cu jovialitate și ecranul de pe ușa frigiderului s-a aprins din nou, afișând o listă de alimente. „Cină fericită, Rowan!”

Am încercat să nu mă gândesc de unde știa frigiderul cine stătea în fața lui. Recunoaștere facială? Proximitatea telefonului meu? Indiferent despre ce era vorba, îmi stârnea un sentiment de neliniștite.

La prima vedere, conținutul frigiderului părea exagerat de sănătos: un sertar imens plin cu verdețuri, cutii cu paste proaspete, tot felul de borcane cu lucruri de genul kimehi și harissa, și un recipient mare cu ceva ce părea a fi apă de baltă, dar m-am gândit că ar putea fi kombucha. Totuși, mai în spate, după niște iaurturi organice, am văzut o cutie de pizza. Am tras-o de-acolo cu oarecare dificultate și am deschis-o. Chiar când să bag tava în cuptor, am auzit un zgomot ascuțit dinspre geamul de sticlă aflat de cealaltă parte a mesei de bucătărie.

Am tresărit și m-am întors, uitându-mă cu atenție prin cameră. Afară se înnopta, iar ploaia răpăia în geam și cu toate că în capătul îndepărtat al bucătăriei era întuneric, nu reușeam să văd mai nimic afară, doar stropii strălucitori scurgându-se pe peretele imens de sticlă. Tocmai începeam să cred că mi se păruse sau că, poate, o pasăre se ciocnise de geam, când o siluetă întunecată s-a profilat pe cerul înserării, neagră pe fundalul cenușiu. Afară era ceva. *Cineva.*

— Cine-i acolo? am strigat, ceva mai tăios decât intenționasem.

N-a răspuns nimeni. Am mers pe lângă bar, am ocolit masa de bucătărie și m-am îndreptat spre

peretele de sticlă, care era complet învăluit în întuneric.

Acolo nu era niciun panou de comandă, sau cel puțin nu-l vedeam eu, dar atunci mi-am adus aminte de comanda vocală.

— Aprinde lumina! am spus eu cu hotărâre și, spre surprinderea mea, a funcționat.

Becurile led din uriașul candelabru brutalist de deasupra capului meu s-au aprins brusc. Neașteptata explozie de lumină m-a făcut să clipesc. Dar în timp ce ochii mi se adaptau, mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Cu lumina aprinsă nu mai vedeam absolut nimic afară, doar propria mea reflexie în sticlă, pe când cel de afară putea să mă vadă foarte bine.

— Stinge luminile, am spus.

Toate luminile s-au stins imediat, lăsând bucătăria într-o beznă adâncă.

— Drăcia dracului, am murmurat eu și am început să merg pe bâjbâite până la panoul de lângă ușa bucătăriei, pentru a încerca să găsesc o setare intermediară între strălucirea orbitoare și întunericul total. Încă mă dureau ochii și nu vedeam bine după explozia de lumină de la candelabru, dar când în sfârșit degetele mele au găsit panoul de control, m-am întors să mă uit spre fereastră și, cu toate că nu eram foarte sigură, mi s-a părut că văd ceva care dispărea iute după colțul casei.

Restul timpului cât s-a copt pizza mi l-am petrecut rozându-mi unghiile și privind nervoasă peste umăr spre celălalt capăt al bucătăriei, unde era mai întuneric. Închisesem bebe-monitorul ca să pot auzi mai bine eventualele zgomote de afară, dar suspinele Petrei, deși mai slabe, tot se auzeau până jos și nu mă ajutau cu nimic la reducerea nivelului de stres.

Mă tenta să pun puțină muzică, dar mă neliniștea ideea că astfel nu mai auzeam zgomotele

făcute de un eventual intrus. În fond, nu văzusem și nu auzisem nimic concret ca să sun la poliție. O formă în întuneric și un ciocănit în geam care ar fi putut fi orice, de la o ghindă la o pasăre… Nu era *vineri 13*.

După vreo zece-cincisprezece minute (deși mie mi s-a părut că a trecut mai mult), am auzit din nou un zgomot, de data asta într-o parte a casei. Câinii, care dormeau în coșurile lor în camera de serviciu, au început să latre.

Am tresărit, deși a fost un zgomot mai familiar și mai obișnuit decât trosnetul sec de mai devreme, iar când m-am dus spre camera de serviciu am văzut o siluetă întunecată prin geamurile stropite de ploaie ale ușii.

— Sunt eu, Jack.

Am oftat ușurată.

— Jack!

Am deschis repede și era chiar el, stând încovoiat sub tocul ușii, cu mâinile în buzunarele impermeabilului. Apa îi șiroia din breton și îi picura de pe nas.

— Jack, tu ai fost mai devreme?

— Mai devreme când? a întrebat el nedumerit.

Am deschis gura să-i explic, dar în ultimul moment m-am decis să n-o fac.

— Lasă, nu contează. Te ajut cu ceva?

— Nu, nu vreau să te rețin, a spus el. Voiam doar să văd dacă ești bine, dat fiind că a fost prima ta zi și…

— Mulțumesc, am spus eu jenată, cu gândul la după-amiaza oribilă pe care o avusesem și la faptul că probabil Petra încă se auzea plângând în monitor.

Apoi, dintr-un impuls de moment, am adăugat:

— N-ai vrea… În fine, vrei să intri? Fetele s-au culcat. Eu tocmai îmi pregăteam ceva de mâncare.

— Ești sigură? a întrebat el și s-a uitat la ceas. E cam târziu.

— Sunt sigură.

M-am dat la o parte și l-am lăsat să intre în camera de serviciu.

El a rămas o clipă pe covorul de la intrare, așteptând să se scurgă apa, apoi și-a scos cu grijă ghetele.

— Îmi cer scuze că am venit atât de târziu, a spus el în timp ce mă urma în bucătărie. Am vrut să vin mai devreme, dar până la urmă a trebuit să duc mașina de tuns iarba la un service în Inverness.

— N-ai reușit s-o repari?

— Oh, ba da, am făcut-o să meargă. Dar ieri s-a stricat din nou. Nu știu ce naiba are, că nu-i dau de cap. Dar să lăsăm asta, n-am venit să mă plâng de problemele mele. Tu cum te-ai descurcat cu fetele?

— A fost…

M-am oprit, simțind îngrozită că buza de jos îmi tremura și mă dădea de gol.

Trebuia să fac o figură curajoasă. Dacă Jack le povestea Sandrei și lui Bill? Dar n-am putut. În plus, dacă se uitau la imaginile de pe camerele de securitate, aveau să afle adevărul în scurt timp. Și parcă pentru a confirma raționamentul meu, de la etaj, Petra a scos un bocet lung, suficient de tare ca Jack să întoarcă privirea spre scări.

— Oh, Doamne, pe cine vreau să păcălesc, m-am lamentat eu. A fost groaznic. Fetele au fugit de mine după ce au plecat Bill și Sandra. Eu m-am dus să le caut prin pădure, apoi femeia aia… cum o cheamă? Doamna McKinty?

— Jean McKenzie, m-a corectat Jack.

Și-a dat jos impermeabilul și s-a așezat la masa lungă, iar eu m-am trântit pe un scaun în fața lui. Îmi venea să-mi pun capul în mâni și să plâng, dar m-am forțat și am râs puțin.

— A venit să facă curățenie și le-a găsit pe fete așezate în fața ușii. I-au spus că eu le-am încuiat afară, ceea ce nu era adevărat; lăsasem ușa special deschisă, în caz că se întorceau. Mă urăsc, Jack, și Petra plânge de o oră și…

Plânsetul s-a auzit din nou, iar eu am simțit că-mi crește nivelul de stres odată cu volumul lui.

— Stai jos, a spus Jack cu fermitate când am dat să mă ridic.

Mi-a pus mâna pe umăr și m-a împins înapoi pe scaun.

— Mă duc eu să văd dacă pot s-o liniștesc. Probabil că nu s-a obișnuit cu figura ta. O să vezi că mâine va fi mai bine.

Asta contrazicea toate normele de securitate pe care le învățasem, dar eram prea obosită ca să-mi mai pese și oricum, mi-am zis, Sandra și Bill nu i-ar fi permis să rămână aici dacă l-ar fi considerat un pericol pentru fetele lor.

În timp ce sunetul pașilor lui se pierdea pe scări, am deschis bebe-monitorul și am auzit ușa de la camera Petrei deschizându-se ușor, apoi plânsul ei întretăiat de suspine potolindu-se când a ridicat-o din pătuț.

— Gata, gata, micuța mea, l-am auzit spunând cu afecțiune, iar eu am roșit de parcă ascultam pe furiș, deși Jack probabil știa că bebe-monitorul era deschis. Nu mai plânge, inimioară mică.

Mi s-a părut că sus, fiind departe de mine, vorbea cu un accent scoțian mai pronunțat.

— Șșș… gata, Petra… gata, gata… Nu s-a întâmplat nimic.

Acum Petra se mai potolise din plâns, nu mai urla, ci scotea mai degrabă niște sughițuri și scâncea. Am auzit parchetul scârțâind în timp ce Jack se plimba prin cameră cu fetița în brațe, liniștind-o cu o pricepere care m-a surprins.

În sfârșit, Petra a tăcut și pașii lui Jack s-au oprit. L-am auzit aplecându-se peste balustrada pătuțului și lăsând-o cu grijă pe saltea.

După o pauză lungă, am auzit fâsâitul ușii pe mochetă și din nou pașii lui Jack pe scări.

— Ai reușit? l-am întrebat, aproape fără să-mi vină să cred, când a intrat în bucătărie.

El a clătinat din cap, cu un mic zâmbet.

— Da, cred că era obosită sărăcuța și nu căuta decât un mic ajutor ca să pună capul jos. A adormit aproape de cum am luat-o în brațe.

— Doamne, Jack, probabil crezi că sunt o…

M-am oprit, neștiind ce să spun.

— Mă refer la faptul că *eu* sunt bona. Și se presupune că mă pricep la lucrurile astea.

— Nu vorbi prostii.

S-a așezat din nou la masă, în fața mea.

— Când te vor cunoaște, va fi mai bine. Acum ești o străină pentru ele, atâta tot. Și te pun la încercare. În ultimul an au schimbat atâtea bone, încât nu prea mai au încredere când vine una nouă și preia totul. Știi cum sunt copiii: când vor vedea că ai venit ca să rămâi și nu vor fi abandonate din nou, situația se va schimba.

— Jack…

Era ocazia pe care o așteptam, iar acum, că o aveam, nu știam cum să formulez întrebarea.

— Jack, ce s-a întâmplat cu celelalte bone? Sandra zicea că au plecat pentru că aveau impresia că asta e o casă bântuită, dar mie nu-mi vine să cred… Nu știu, mi se pare ridicol. Tu ai văzut vreodată ceva?

Când am spus asta, m-am gândit la umbra pe care o văzusem afară și am alungat această imagine din minte. Probabil că nu fusese decât o vulpe sau creanga unui copac mișcat de vânt.

— Păi…, a spus Jack încet.

A întins mâna lui mare și muncită, cu unghiile încă înnegrite de ulei, deși probabil le frecase în repetate rânduri, a ridicat bebe-monitorul pe care îl lăsasem pe masă și a început să-l învârtă cu un aer gânditor.

— Păi, eu n-aș zice că…

Nu știu ce a vrut să zică, pentru că a fost întrerupt de o voce puternică și destul de autoritară care a spus:

— Rowan?

Jack a tăcut, dar eu am tresărit atât de tare, încât mi-am mușcat limba și m-am întors brusc, încercând disperată să descopăr de unde venea. Era o voce feminină de adult, nu de copil, și perfect umană, diferită de vocea monotonă de pe aplicația Happy. Era cineva în casă?

— Rowan, a repetat vocea, ești acolo?

— B-bună? am reușit eu să îngaim.

— Ah, bună, Rowan! Sunt eu, Sandra.

Cu un val de ușurare amestecată cu furie, mi-am dat seama că vocea venea din difuzoare. Sandra se conectase la sistemul casei și folosea aplicația ca să vorbească cu noi. Am avut o senzație indescriptibilă de intruziune. De ce mama dracului nu putuse să sune pe telefon pur și simplu?

— Sandra.

Mi-am înghițit furia și am încercat să-mi recapăt tonul vesel și optimist pe care îl avusesem la interviu.

— Bună! Ce mai faci?

— Bine!

Vocea i-a răsunat cu ecou în toată bucătăria, amplificată de sistemul audio ambiental, reverberând sub tavanul înalt de sticlă.

— Obosită! Dar mult mai important e cum ești tu? Ce e pe-acasă?

Am aruncat o privire spre Jack, care rămăsese așezat la masă, gândindu-mă că el reușise s-o culce pe Petra. Oare Sandra văzuse? Trebuia să zic ceva despre asta? M-am rugat în gând ca el să nu intervină în discuție și n-a făcut-o.

— Păi… acum e liniște, am spus eu până la urmă. Fetele sunt în pat și dorm. Dar trebuie să spun că Petra mi-a cam dat de furcă. La prânz a furat-o somnul imediat, dar cred că am lăsat-o să doarmă prea mult, nu știu. Acum, seara, a adormit foarte greu.

— Dar acum doarme? Bravo.

— Da, acum doarme. Și celelalte două dorm ca niște îngerași.

Doi îngerași speriați și furioși, aflați în defensivă, dar măcar se liniștiseră și dormeau.

— Le-am lăsat să mănânce în camera lor, pentru că păreau foarte obosite. Sper că e în regulă, da?

— Da, da, a spus Sandra fără să dea importanță. Și s-au purtat bine în restul zilei?

— Păi… am strâns din buze, întrebându-mă cât de franc să-i răspund. După ce ați plecat voi, au fost puțin cam supărate, sinceră să fiu, mai ales Ellie. Dar după-amiază s-au liniștit. Le-am întrebat dacă vor să se uite la *Frozen,* dar n-au vrut. Până la urmă s-au jucat în camera lor. (Bine, partea asta era adevărată. Problema era că nu ieșiseră din cameră.) Spune-mi, Sandra, există anumite reguli cu privire la grădină?

— Cum adică?

— Adică au voie să iasă singure sau trebuie să le țin în casă? Știu că tu și Bill nu vă faceți griji în privința asta, dar am văzut iazul și… nu știu, mă neliniștește puțin.

— Ah, iazul, a spus Sandra și a început să râdă, iar râsul ei a reverberat atât de puternic în jur, încât mi-a părut rău că nu știam să controlez volumul în difuzoare. Abia dacă are cincisprezece centimetri adâncime. Sincer, de-asta eu și Bill am cumpărat o casă cu mult teren, ca să le dăm fetelor mai multă libertate să alerge pe-afară. Nu trebuie să stai după ele tot timpul. Ele știu că nu au voie să facă prostii.

— Da, eu…

M-am oprit, străduindu-mă să-mi exprim îngrijorările fără să pară că îi criticam metodele de creștere și educație. Eram dureros de conștientă de prezența lui Jack, care stătea la masă vizavi de mine, privind politicos în altă parte și prefăcându-se că nu asculta ce vorbeam.

— Uite, Sandra, tu le cunoști mai bine decât mine, desigur, și dacă tu ești mulțumită așa, eu n-am nimic împotrivă, doar că eu sunt obișnuită cu o supraveghere mai strictă, nu știu cum să spun. Mai

ales că există o apă în apropiere. Știu că apa nu e foarte adâncă, dar mâlul…

— Bine, uite… a spus Sandra.

Vocea ei căpătase un ton defensiv și mi-a părut rău că nu mi-am ținut gura. Mă străduisem atât de mult să nu pară că o critic.

— Uite, trebuie să-ți folosești logica, sigur că da. Dacă le vezi că fac vreo prostie, intervii. Este treaba ta să le supraveghezi, nu trebuie s-o spun eu. Dar nu văd ce rost are să le ții în fața televizorului toată după-amiaza când afară ai o grădină frumoasă și însorită.

Am rămas cu gura căscată. Era o aluzie la faptul că încercasem să le mituiesc cu un film?

A urmat o pauză lungă și incomodă, timp în care m-am gândit ce să spun. Îmi venea să-i spun adevărul, că era imposibil ca o singură persoană să supravegheze așa cum trebuie o fată de cinci ani, alta de opt și un bebe care abia știa să meargă, dacă erau împrăștiate pe nu știu câte hectare de teren. Dar aveam sentimentul că, dacă o făceam, voi fi concediată. Era clar că Sandra nu dorea să discute despre riscurile implicate dacă le lăsam să umble care încotro.

— Bine, am spus într-un târziu. Te înțeleg perfect, Sandra, mă bucur că pot să profit și eu de grădina asta frumoasă, evident. Am să…

M-am oprit, căutându-mi cuvintele.

— Am să-mi folosesc logica, cum ziceai și tu. Oricum, ținând cont că a fost prima zi, a mers foarte bine, iar fetele… se pare că s-au adaptat bine. Vrei să te sun mâine?

— Mâine voi fi în ședințe toată ziua, a spus Sandra pe un ton mai moale, dar am să te sun eu înainte de ora de culcare. Îmi pare rău că nu am reușit să vorbesc cu fetele în seara asta, dar am luat cina cu un client. Și, oricum, probabil că le-aș fi agitat. Eu zic că la început e mai sănătos să stau deoparte, pe principiul că „ochii care nu se văd, se uită”.

— Da, sigur. Te înțeleg.

— Bine, Rowan, noapte bună. Să dormi bine. Sper, pentru că mâine va trebui să te trezești devreme!

A râs din nou, am râs și eu, deși în realitate nu-mi făcea nicio plăcere. Ideea de a o lua de la capăt cu toate la ora șase dimineața îmi stârnea o stare de rău. Cum de crezusem că puteam să fac toate astea?

Amintește-ți de ce ești aici. M-am îmbărbătat eu.

— Da, sunt sigură, am spus, încercând să infuzez puțină veselie în vocea mea. Noapte bună, Sandra.

Am așteptat, dar nu s-a auzit niciun clic sau vreun alt semnal care să-mi dea de știre că închisese sau că ieșise din aplicație.

— S-Sandra? am insistat eu, indecisă, dar se părea că închisese.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și mi-am trecut mâna peste față. Mă simțeam obosită.

— Trebuie să plec, a spus Jack jenat.

Era evident că interpretase gestul meu ca fiind o aluzie. S-a ridicat, împingând scaunul în spate.

— E târziu și presupun că mâine va trebui să te trezești devreme.

— Nu, stai.

M-am uitat la el, simțind dintr-odată că n-aveam chef să rămân singură în această casă plină de ochi, urechi și difuzoare ascunse. Compania unei persoane în carne și oase, nu a unei voci imateriale, era irezistibilă.

— Te rog. Aș prefera să nu mănânc singură.

Dinspre cuptor venea miros de ars și mi-am adus aminte de pizza.

— Tu ai mâncat?

— Nu, dar nu vreau să-ți răpesc cina.

— Nicio grijă. Am pus o pizza la cuptor chiar înainte să vii tu. Probabil că s-a ars, dar e uriașă. Nu pot s-o mănânc singură pe toată. Te rog să mă ajuți și tu. Serios. Chiar te rog.

— Bine…

S-a uitat spre ușa camerei de serviciu, care dădea înspre garaj și, probabil, către micul lui apartament de deasupra, ale cărui ferestre erau întunecate.

— Bine… dacă insiști.

— Da, insist.

Mi-am pus mănușile și am deschis ușa cuptorului. Pizza era făcută. Mai mult decât făcută: brânza se arsese pe margini, dar îmi era prea foame ca să-mi pese.

— Scuze, s-a înnegrit puțin. Am uitat complet de ea. Te deranjează?

— Deloc. Mi-e atât de foame, încât aș mânca un cal, darămite o pizza puțin arsă.

A zâmbit și pielea bronzată de pe obraji i s-a încrețit.

— Și nu știu tu… am continuat, dar eu simt nevoia unui pahar de vin.

— Nu te refuz.

A stat uitându-se cât timp eu am tăiat pizza și am căutat în dulap două pahare.

— Te deranjează dacă mâncăm direct din cutie? am întrebat și el mi-a oferit din nou surâsul lui seducător.

— Absolut deloc. Tu ești cea care riscă să-i mănânc toată cina, dacă nu există limite clar stabilite, dar dacă așa vrei tu, eu n-am nimic împotrivă.

— Nici pe mine nu mă deranjează, am zis și, spre surprinderea mea, i-am răspuns cu un zâmbet ușor timid, dar sincer, nu forțat și palid ca mai devreme.

Câteva minute au trecut în tăcere, timp în care ne-am concentrat asupra câte unei felii de pizza uleioasă și delicioasă, apoi a încă uneia. În final, Jack a luat a treia felie, ținând-o cu vârful degetelor și înclinând-o astfel încât grăsimea să se scurgă în cutie, și a spus:

— Deci… apropo de ce întrebai mai devreme.

— Despre chestiile paranormale?

— Da. Bine, adevărul este că eu n-am văzut nimic cu ochii mei, dar Jean… În fine, nu că ar fi superstițioasă, dar îi plac mult poveștile. Le-a împuiat fetelor capul cu basme. Știi tu: *selkies, kelpies* și chestii de genul ăsta. Iar casa asta e foarte veche, sau cel puțin unele părți din ea. Și presupun că aici au murit oameni și au existat întâmplări violente.

— Deci… tu crezi că Jean le-a povestit fetelor diverse lucruri și ele le-au povestit bonelor?

— Probabil. Nu știu să-ți spun sigur. Dar, uite, aproape toate celelalte bone erau foarte tinere. Nu toată lumea este făcută să trăiască într-un loc ca ăsta, la kilometri distanță de cel mai apropiat oraș, fără un bar sau un pub. Niște *au pairs* nu vor să stea aici, preferă să se ducă în Edinburgh sau Glasgow, unde sunt cluburi de noapte și oameni care vorbesc aceeași limbă, înțelegi?

— Da.

M-am uitat pe fereastră. Afară era foarte întuneric și nu se vedea nimic, dar îmi imaginam drumul pierzându-se în beznă, kilometri și kilometri de dealuri ondulate și munții la orizont. Nu se auzea decât ploaia. Nicio mașină, niciun trecător, nimic.

— Da, înțeleg ce vrei să spui.

Un moment am rămas tăcuți. Nu știu la ce se gândea Jack, dar eu simțeam un amestec de emoții ciudate: stres, oboseală, anxietate la gândul zilelor ce mă așteptau și încă ceva, mai neliniștitor. Ceva ce avea legătură cu Jack, cu prezența lui, cu pistruii presărați pe pomeții lui proeminenți și cu felul în care i se mișcau mușchii sub pielea antebrațelor când a îndoit bine ultima felie de pizza și a terminat-o din două îmbucături rapide.

— Mai bine mă duc să mă culc.

S-a ridicat și s-a întins de i-au trosnit articulațiile.

— Mulțumesc pentru masă, mi-a făcut plăcere să am cu cine să vorbesc.
— Și mie la fel.
M-am ridicat în picioare, simțindu-mă brusc rușinată, de parcă mi-ar fi citit gândurile.
— Te descurci singură? m-a întrebat.
Am clătinat din cap că da.
— Eu stau chiar deasupra garajului, unde era vechiul staul… în caz că ai nevoie de ceva. Se intră pe partea laterală; e o ușă verde, cu o rândunică pe plăcuță. Dacă se întâmplă ceva noaptea…
— Ce să se întâmple? am sărit eu surprinsă.
Jack a început să râdă.
— Nu m-am exprimat bine. Am vrut să spun că, dacă ai nevoie de mine, pentru orice, să știi unde sunt. Sandra ți-a dat numărul meu de mobil?
— Nu.
A luat o broșură agățată de frigider, a scris numărul de telefon pe margine și mi-a dat-o.
— Poftim. Pentru orice eventualitate.
Ce fel de eventualitate? mi-a venit să întreb din nou, dar știam că el va râde.
Eram sigură că făcuse asta ca să mă liniștească, dar n-a reușit decât să mă sperie și mai tare.
— Mulțumesc, Jack, am spus eu puțin încurcată și el a zâmbit din nou.
Și-a îmbrăcat impermeabilul ud, a deschis ușa camerei de serviciu și a ieșit, mergând încovoiat prin ploaie.

După ce a plecat Jack, m-am dus și eu în camera de serviciu să încui ușa cu cheia. În absența lui, casa era foarte tăcută și liniștită. Am oftat și m-am ridicat pe vârfuri să iau cheia de pe pragul de sus al ușii. Dar cheia nu era acolo.
Mi-am plimbat mâna de-a lungul pragului, pipăind cu vârful degetelor prin praf și rămășițe sfărâmicioase de insecte moarte, dar acolo nu era nimic.

Nici pe podea nu era.

Îi schimbase cumva Jean locul? Sau o dăduse jos când ștersese praful?

Numai că eu îmi aminteam perfect că pusesem cheia acolo după ce plecase Jean, așa cum îmi spusese Sandra să fac, s-o am la îndemână în caz de urgență, dar să n-o găsească fetele. Era posibil să fi căzut? În cazul ăsta, ce se întâmplase cu ea? Era mare, de aramă. Prea mare ca să n-o observi pe podea sau ca să intre prin țeava unui aspirator. Oare ajunsese sub ceva?

M-am așezat în genunchi și am luminat cu lanterna telefonului pe sub mașina de spălat și uscător, dar n-am văzut nimic în afară de gresia albă și câteva ghemotoace de praf care au tremurat când am suflat să le dau la o parte. Nu era nici după găleata cu mop. Apoi, deși mi se părea puțin probabil, m-am dus la dulapul unde era aspiratorul, dar compartimentul de praf fusese golit. Înăuntru nu mai era nimic. Era un aspirator fără sac, cu un cilindru de plastic transparent, în care puteai să vezi cum circulă praful. Presupunând că trecuse prin tub, era imposibil ca cineva să fi aruncat o cheie mare de aramă fără s-o observe.

După aceea am răscolit toată bucătăria, m-am uitat chiar și în coșul de gunoi, dar nici acolo nu era.

În final, am deschis ușa camerei de serviciu și m-am uitat spre grajd prin ploaia care cădea. La etaj se aprinsese o lumină. Să-l sun pe Jack? Oare avea o cheie de rezervă? Dar, dacă avea, chiar voiam să creadă despre mine că sunt atât de dezorganizată și de neajutorată, încât, după nici zece minute, dădeam fuga să-i cer ajutorul?

Până să mă hotărăsc, lumina de la fereastra lui s-a stins și m-am gândit că sigur se culcase.

Era prea târziu. N-aveam de gând să-l scot din casă în pijama.

Am aruncat o ultimă privire prin curte, în jurul ușii, în caz că, cine știe, cheia aterizase afară, apoi

am închis ușa.

O să-l întreb dimineață pe Jack.

Până atunci, oh, Doamne, ce să fac? Trebuia să baricadez ușa cu ceva. Era absurd. Eram departe de tot, în spatele unor porți încuiate, dar știam că nu voi dormi dacă aveam un sentiment de nesiguranță.

Mânerul era rotund, nu genul sub care puteai să proptești un scaun ca să-l blochezi, și ușa nu avea zăvor, dar până la urmă, după multe căutări, am găsit în dulap un opritor de ușă în formă de pană. L-am înfipt bine în spațiul de sub ușă, apoi am rotit mânerul să văd dacă ține.

Spre surprinderea mea, a ținut. N-ar fi împiedicat un hoț să intre, dar, dacă era să mă gândesc mai bine, nimic nu l-ar fi împiedicat. Dacă cineva chiar era hotărât să intre în casă, putea să spargă o fereastră. Dar măcar dădea impresia că ușa era încuiată, iar eu știam că asta mă va ajuta să dorm mai liniștită.

Când m-am întors în bucătărie să strâng cutia de pizza și farfuriile, ceasul de perete arăta 11:36. N-am putut să-mi reprim un oftat. Fetele se vor trezi la ora șase, iar eu ar fi trebuit să mă culc de câteva ore bune.

Acum era prea târziu să mai schimb ceva. Va trebui să renunț la duș și să mă culc cât mai repede. Eram foarte obosită și, oricum, mă îndoiam că va observa cineva.

— Stinge luminile, am spus cu voce tare.

Camera s-a cufundat imediat în întuneric; doar lumina slabă de pe coridor se reflecta în podeaua de beton lustruit. Mi-am înăbușit un căscat, am urcat în camera mea și aproape c-am adormit înainte să mă dezbrac.

M-am trezit speriată într-o beznă deplină și cu o senzație de totală dezorientare. Unde eram? Ce mă trezise?

Mi-a luat un minut ca să-mi amintesc: Heatherbrae House. Familia Elincourt. Fetele. Jack.

Am luat telefonul de pe măsuța de noapte și când am văzut că era ora 3:16 am gemut și l-am trântit la loc. Nu era de mirare că încă era întuneric, era toiul nopții.

Ce creier prost.

Dar ce naiba mă trezise? Petra? Țipase vreuna dintre fete în somn?

Am rămas o clipă nemișcată, ascultând. Nu se auzea nimic, dar eram la un etaj distanță de ele și ne despărțeau două uși închise.

Până la urmă m-am ridicat, înăbușindu-mi un oftat, mi-am pus halatul pe mine și am ieșit în hol.

În casă era liniște. Dar… ceva părea în neregulă, deși n-aș fi știut să spun ce. Ploaia se oprise și nu se auzea absolut nimic, nici măcar motorul unei mașini în depărtare sau foșnetul vântului prin copaci.

Până la urmă mi-am dat seama când am observat două lucruri. Primul, umbra de pe peretele din fața mea, o umbră proiectată de bujorii ofiliți de pe măsuța de la parter.

Cineva aprinsese luminile pe holul de la parter. Lumini pe care eram sigură că le stinsesem când urcasem să mă culc.

Al doilea și-a făcut simțită prezența când am început să cobor scara în vârful picioarelor. Aproape că mi-a stat inima în loc, apoi a început să-mi bată atât de tare, încât am crezut că o să-mi sară din piept.

Era zgomotul unor pași pe podeaua de lemn: lenți și hotărâți, exact ca în noaptea precedentă.

Scââârț… Scââârț… Scââărț…

Mi-am simțit pieptul strâns ca într-o menghină. Am rămas nemișcată pe a doua treaptă, uitându-mă la lumina din holul de jos, apoi în sus, de unde părea să vină zgomotul. Doamne, Dumnezeule. Intrase cineva în casă?

Lumina, aș fi putut să înțeleg. Poate că Maddie sau Ellie se treziseră să se ducă la toaletă și o lăsaseră aprinsă. De-a lungul peretelui, la anumite intervale, se aflau mici lămpi de veghe puse în prize, dar probabil că tot ar fi aprins lumina principală din hol.

Dar pașii…?

Mi-am amintit de momentul în care, fără niciun avertisment, vocea Sandrei a răsunat brusc în difuzoarele din bucătărie. Putea fi ăsta un răspuns? Happy, afurisita aia de aplicație? Dar cum? Și, mai important, *de ce?* N-avea niciun sens. Singurii care aveau acces la aplicație erau Sandra și Bill, iar ei nu aveau niciun motiv să mă sperie. Dimpotrivă. Tocmai făcuseră mari eforturi și își asumaseră niște cheltuieli ca să mă angajeze.

În afară de asta, sunetul nu părea să vină din difuzoare. Nu era un sunet imaterial, așa cum fusese vocea Sandrei în bucătărie. Atunci nu avusesem impresia că stătea cineva în spatele meu și vorbea cu mine. Sunase exact așa cum era: ca o voce care se auzea din difuzoare. Acesta, în schimb, era diferit. Auzeam pașii cum porneau dintr-o parte a tavanului și se mișcau încet, dar implacabil, spre cealaltă. Apoi se opreau și o luau înapoi. Sunau ca și cum… nu știu… ca și cum cineva mergea prin camera de deasupra mea. Dar nici asta nu avea sens. Pentru că sus nu era nicio cameră. Nici măcar o ușiță spre podul casei nu era.

Imediat, mi-a apărut în minte imaginea a ceva la care nu mă mai gândisem de când venisem. Ușa încuiată cu cheia din camera mea. Unde ducea? Exista un pod? Părea imposibil ca cineva să fi intrat prin dormitorul meu, dar *auzeam* pașii de sus.

Tremurând, m-am întors în vârful picioarelor în camera mea și am apăsat pe întrerupătorul veiozei de lângă pat. Nu s-a aprins.

Am înjurat, domnule Wrexham. Nu mi-e rușine să recunosc. Am înjurat întruna, cu voce tare. Stinsesem veioza aceea de la întrerupător, de ce dracului nu se aprindea de la întrerupător? Ce rost mai avea tâmpenia aia de sistem de iluminat?

Furioasă, fără să îmi mai pese de muzică, de sistemul de încălzire sau de orice altceva, am lovit cu palma în panoul din perete, apăsând la întâmplare pe pătrate și cadrane, care s-au luminat sub mâna mea. Au început să se aprindă și să se stingă luminile în dulapuri, a pornit ventilatorul din baie, au răsunat niște acorduri de muzică clasică și s-au oprit brusc când am apăsat iar pe panoul de comandă, iar un ventilator ascuns în tavan a început să sufle aer rece. Dar până la urmă s-a aprins și lumina principală.

Am lăsat mâna jos, respirând greoi, dar încântată că reușisem. Apoi m-am hotărât să încerc să deschid ușa încuiată.

Mai întâi am probat cheia de la dormitorul meu, pe care mi-o arătase Sandra, și care era ascunsă pe pragul de sus al ușii, la fel ca celelalte. Nu s-a potrivit.

După care am încercat cheia dulapului din cealaltă parte. Nici asta nu s-a potrivit.

Pe pragul de sus al ușii încuiate nu era decât puțin praf.

Până la urmă m-am lăsat în genunchi și m-am uitat pe gaura cheii. Inima îmi bătea atât de tare, încât simțeam că o să leșin.

N-am văzut absolut nimic, doar întuneric total. Dar simțeam ceva. Un aer rece care m-a făcut să clipesc și să mă îndepărtez de gaura cheii cu ochii înlăcrimați.

În spațiul din spatele ușii nu era un simplu dulap. Acolo era altceva. Poate un pod. Sau cel

puțin un spațiu suficient de mare ca să se creeze curent și o sursă de aer.

Pașii se opriseră, dar eu știam că în noaptea aia nu voi mai adormi, așa că până la urmă m-am învelit bine cu pătura și, cu telefonul în mână și lumina de deasupra capului aprinsă, am rămas uitându-mă la ușa încuiată.

Nu știu ce așteptam. Să văd cum se rotește mânerul? Cum iese cineva… *ceva*?

Indiferent ce așteptam, nu s-a întâmplat nimic. Stăteam și mă uitam, în timp ce afară începea să se crape de ziuă și o fâșie subțire de lumină galben-lămâie înainta pe covor amestecându-se cu lumina artificială de deasupra.

Aveam o stare de greață din cauza fricii și a oboselii, și oroare de ziua ce mă aștepta.

Într-un târziu, când am auzit un scâncet slab ce venea de la etajul de mai jos, am lăsat telefonul din mână, mi-am flexat degetele înțepenite și am văzut că ecranul telefonului arăta ora 5:57.

Era dimineață. Fetele se trezeau.

Când m-am târât jos din pat, involuntar am dus mâna la lănțișorul de la gât, dar degetele mele au pipăit doar clavicula și atunci mi-am adus aminte că mi-l scosesem în prima seară și că îl lăsasem pe măsuța de noapte, exact cum făcusem înainte de interviu.

M-am întors să-l iau, dar nu era acolo. M-am încruntat nedumerită și m-am uitat în spatele noptierei. Nimic, îl luase Jean McKenzie când făcuse curățenie?

Scâncetele de mai jos s-au auzit din nou, de data asta mai tare, iar eu am oftat și m-am lăsat păgubașă. O să-l caut mai târziu.

Dar mai întâi trebuia să întâmpin o nouă zi.

Espressorul de cafea – mai întâi se încarcă cu boabele de cafea și se conectează la rețeaua de alimentare cu apă. Pentru funcționarea prin intermediul aplicației, selectați „electrocasnice” din meniu, apoi „Baristo” și alegeți din opțiunile presetate sau personalizați cu propria opțiune. Dacă apare pictograma cu boabele de cafea, trebuie să umpleți pâlnia. Dacă apare semnul de eroare „!”, înseamnă că este o problemă de Wi-Fi sau o problemă cu presiunea apei. Espressorul poate fi programat pentru a face cafeaua la o anumită oră în fiecare zi, ceea ce este perfect pentru cafeaua de dimineață, dar nu uitați să lăsați o ceașcă pregătită de seara! Opțiunile presetate sunt următoarele…

Of, Doamne. De când venisem aici, mă limitasem să beau numai ceai, în principal pentru că espressorul era extrem de intimidant: o măgăoaie cromată, plină de butoane, mânere și cadrane. Sandra îmi explicase când venisem că era conectat la Wi-Fi și controlat prin aplicație, dar Happy se dovedea a fi sistemul cel mai puțin intuitiv din câte întâlnisem vreodată. Totuși, după o noapte nedormită, hotărâsem că o ceașcă de cafea era singurul lucru care putea să-mi dea o stare de minimă normalitate, așa că, în timp ce Petra molfăia niște mini prăjiturele de orez de pe farfurie, mi-am zis să încerc să văd cum funcționează.

Nici nu apucasem să-l pornesc, când o voce din spatele meu a spus:

— Cioc-cioc…

Cu nervii încă tensionați după spaima din timpul nopții, am tresărit și m-am întors.

Era Jack. Deschisese ușa camerei de serviciu și stătea în prag, cu haina pe el și lesele câinilor în mână. Nu-l auzisem intrând și probabil că șocul și nesiguranța se citeau pe fața mea.

— Scuze, n-am vrut să te sperii. Am ciocănit, dar n-ai auzit, așa că am intrat. Am venit să scot câinii la plimbare.

— Nicio problemă, am spus și m-am apropiat de Petra ca să-i iau prăjiturelele.

Nu le mai mânca, ci își îndesa una în ureche. Prezenta neașteptată a lui Jack îmi răspundea, cel puțin, la întrebarea dacă tot eu trebuia să mă ocup și de câini și puteam să tai acest lucru de pe listă. Claude și Hero începuseră să se agite, bucuroși că ieșeau afară, și Jack le-a ordonat să se potolească. Câinii l-au ascultat imediat, mult mai repede decât o ascultaseră pe Sandra, iar Jack l-a apucat pe cel mai mare de zgardă ca să-i prindă lesa.

— Ai dormit bine? m-a întrebat el în timp ce cârligul lesei a intrat în inelul de pe zgardă.

M-am întors și mâna cu care ștergeam fața Petrei mi-a rămas suspendată în aer. *Dacă am dormit bine?* Ce voia să zică? Adică… știa?

O clipă am rămas așa, uitându-mă la el cu gura căscată, timp în care Petra a profitat de momentul meu de neatenție, a înșfăcat o prăjiturică moale și mi-a fleoștit-o pe mânecă.

Atunci mi-am revenit. Jack nu făcuse decât să-mi pună o întrebare din politețe.

— Nu prea bine, am răspuns eu scurt, ștergându-mi mâneca cu o cârpă și luând prăjitura din mâna Petrei. Aseară n-am găsit cheia de la ușa din spate și n-am putut să încui. Tu nu știi unde ar putea fi?

— Ușa asta?

A arătat cu bărbia spre camera de serviciu, ridicând o sprânceană, și eu am clătinat din cap.

— Nu are nici zăvor. Până la urmă am blocat-o cu o pană de lemn.

Deși nu servise la mare lucru. Probabil Jack o împinsese la o parte fără măcar s-o observe, când deschisese ușa.

— Știu că suntem în mijlocul pustietății, dar tot n-am putut să dorm liniștită.

„De-asta și din cauza zgomotului de pași”, am gândit eu, dar n-am îndrăznit să-i povestesc. La lumina zilei mi se părea o prostie și existau destule explicații alternative. Conductele de încălzire care se dilatau. Grinzi care se contractau odată cu răcirea acoperișului după o zi călduroasă. Obișnuitele mișcări ale caselor vechi. În adâncul sufletului meu știam că nimic din toate astea nu explica zgomotele pe care le auzisem. Dar nu știam cum să-l conving pe Jack de asta. Cu cheia, însă, era altceva. Era ceva clar… și concret.

Jack s-a încruntat.

— Sandra obișnuiește să lase cheia pe pragul de sus. Nu-i place s-o lase în ușă ca să n-o ia fetele.

— Știu, am spus eu cu o urmă de nerăbdare în glas, dar am încercat imediat să mă controlez.

Nu era vina lui Jack pentru ce se întâmplase.

— Adică mi-a spus. Scria în dosar. Și ieri am pus-o acolo, dar acum nu mai e. Crezi că ar fi putut să o ia Jean?

— Jean? – a spus Jack mirat, apoi a râs scurt și a scuturat din cap. Nu, nu cred. De ce-ar lua-o? Ea are cheile ei.

— Atunci altcineva?

Dar el a continuat să scuture din cap.

— Aici nu vine nimeni fără să știu eu. În primul rând, n-ar putea să treacă de poartă.

N-am vrut să-i amintesc că Jean găsise ușa încuiată când m-am întors după ce le căutasem pe Maddie și Ellie. Și nu o încuiasem eu. Atunci cine?

— Poate a căzut pe undeva, a spus el și s-a întors în camera de serviciu să se uite.

Câinii l-au urmat ca niște umbre credincioase, amușinând pe jos, în timp ce el a dat la o parte uscătorul și s-a uitat sub mașina de spălat.

— Am căutat deja, am spus eu, încercând să-mi ascund iritarea.

Apoi, când am văzut că el nu se ridica și nu abandona căutarea, am adăugat:

— Jack, m-ai auzit? Am căutat peste tot, chiar și în coșul de gunoi.

Dar el deja împingea mașina de spălat la o parte, cu un mic icnet de efort, în timp ce rotițele scrâșneau pe gresie.

— Jack? M-ai auzit? Am spus că acolo deja…

El nu m-a luat în seamă. S-a aplecat și a întins un braț prin spatele mașinii.

— *Jack…*

De data asta aveam un ton de-a dreptul iritat, dar el m-a întrerupt.

— Am găsit-o.

S-a ridicat triumfător, ținând cu două degete o cheie de aramă plină de praf. Am închis gura.

Și eu căutasem acolo. *Căutasem.* Îmi aminteam perfect că mă uitasem pe sub mașina de spălat și nu văzusem nimic, decât praf.

— Dar…

A venit la mine și mi-a pus cheia în palmă.

— Dar… m-am uitat și eu.

— Era în spatele unei rotițe. Normal că n-ai văzut-o. Probabil a căzut când s-a trântit ușa și a alunecat acolo. Dar totul e bine când se termină cu bine, nu?

Am închis încet palma, simțind în ea marginile ascuțite ale cheii de aramă. *Mă uitasem.* Mă uitasem *cu atenție.* După rotiță sau nu, cum de nu văzusem o cheie de aramă de opt centimetri, când exact asta căutam?

Era imposibil să nu fi văzut cheia, dacă fusese acolo. Ceea ce însemna că poate… *nu fusese* acolo. Decât dacă o aruncase cineva acolo.

M-am uitat la Jack și am văzut că ochii lui de culoarea alunei mă priveau nevinovați și surâzători. Nu, nu se putea să fie el. Era prea cumsecade.

Sau poate… totuși, prea cumsecade?

Te-ai dus direct la mașina de spălat, îmi venea să zic. *Cum de-ai știut?*

Dar nu am îndrăznit să-mi exprim suspiciunile cu voce tare. În schimb, am spus:

— Mulțumesc.

Dar glasul mi-a sunat pierit chiar și mie.

Jack n-a răspuns. Deja își scutura praful de pe mâini și se întorcea spre ușă, în timp ce câinii lătrau și săreau pe la picioarele lui.

— Ne vedem cam într-o oră, bine? a spus el, dar de data asta, când a zâmbit, inima nu mi-a mai tresărit.

Am observat, în schimb, tendoanele de pe dosul mâinilor lui și felul cum ținea câinii în lesele foarte scurte, la picior, dominându-i.

— Bine, am spus eu încet.

— Oh, era să uit… Astăzi Jean are zi liberă. N-o să vină, așa că să nu-i lași vase la spălat.

— Nicio problemă.

A ieșit în grădină cu câinii ținuți bine în lesa scurtă și în timp ce îl priveam îndepărtându-se am rememorat succesiunea evenimentelor, încercând să înțeleg ce se întâmplase.

Deși o menționasem pe Jean, în realitate nu credeam că ea era vinovată. Mi-am amintit că pusesem cheia pe tocul ușii după ce ea plecase. Așa că, dacă nu se întorsese mai târziu, ceea ce părea puțin probabil, nu puteam s-o învinovățesc pe ea.

Ce se întâmplase după aceea… Îmi amintesc că Jack intrase pe ușă, dar o descuiasem eu cu cheia? Nu… Eram foarte sigură că doar o deschisesem. Probabil că Jack o descuiase cu propria lui cheie. Sau o descuiasem chiar eu? Nu reușeam să-mi amintesc.

Oricum, teoretic era posibil ca Jack să fi subtilizat cheia la un moment dat, când fusese aici ultima oară, și acum s-o fi pus intenționat după mașina de spălat. Dar de ce? Ca să mă sperie? Puțin probabil. Ce-ar avea de câștigat provocând încă o bonă să-și dea demisia?

Mai degrabă aș fi putut să cred că fusese Jean, care în mod evident nu mă plăcea. Dar chiar și așa, lăsând la o parte posibilitatea ca ea să se fi întors și să fi intrat în casă pe furiș, ceea ce părea tot mai puțin plauzibil cu cât mă gândeam mai bine, îmi dăduse impresia că avea o sinceră afecțiune pentru fete, iar eu nu puteam să cred că ar lăsa casa descuiată și nesigură în mod deliberat în timp ce ele dormeau.

Pentru că mai rămânea o posibilitate cu adevărat neliniștitoare. Poate că o luase cineva ca să intre în casă în timpul nopții. Nu Jean sau Jack, care aveau propriile lor chei, ci… altcineva.

Dar nu, asta era o nebunie. Începeam să mă las purtată spre isterie. Poate că într-adevăr fusese acolo. Ascunsă în spatele roții, cum spusese Jack. Oare nu mă uitasem eu suficient de bine?

Încă învârteam toate astea în minte când am auzit un zgomot de nerăbdare care venea din bucătărie. M-am întors și am văzut că Petra lovea iritată cu picioarele în scaun. M-am grăbit să mă întorc, i-am desfăcut centura și am pus-o în țarcul din colțul bucătăriei. Apoi mi-am strâns mai bine părul prins în coadă, mi-am pregătit cel mai plăcut zâmbet și am început să le caut pe Maddie și Ellie.

Erau în camera de joacă, băgate într-un colț, și șușoteau, dar au ridicat amândouă capul când am bătut din palme.

— Foarte bine! Haideți, fetelor, astăzi ieșim la un picnic. Putem să luăm cu noi sendvișuri, chipsuri, prăjiturele de orez…

Aproape că mă așteptasem ca ele să refuze, dar, spre surprinderea mea, Maddie s-a ridicat de jos, scuturându-și colanții.

— Unde mergem?

— În grădină. Vreți să-mi arătați voi împrejurimile? Am auzit de la Jack că aveți o grotă secretă.

Asta era o minciună. El nu-mi spusese nimic, dar eu nu cunoșteam niciun copil care să nu aibă o

ascunzătoare sau un fel de vizuină.

— Tu nu ai voie să vezi grota noastră, a spus Ellie imediat. E secretă. Adică…

S-a oprit, pentru că Maddie a fulgerat-o cu privirea.

— Adică noi nu avem nicio grotă, a adăugat ea spășită.

— Oh, ce păcat, am zis eu fără să dau importanță. Dar nu-i nimic, sunt sigură că există multe alte locuri interesante. Puneți-vă cizmele de ploaie. O s-o instalez pe Petra în cărucior, ca să nu se îndepărteze de noi, și mergem. Puteți să-mi arătați voi cele mai bune locuri de picnic.

— Bine, a spus Maddie.

Avea o voce calmă, ba chiar puțin triumfătoare, și nu m-am putut abține să nu o privesc suspicioasă.

Chiar și cu colaborarea lui Maddie, a durat surprinzător de mult să pregătesc picnicul și să scot pe toată lumea din casă, dar până la urmă am reușit și am ieșit toate patru în spatele casei, de unde am pornit pe o cărare pietruită care ducea în vârful unei mici coline, apoi cobora la vale. Priveliștea de pe partea aceea a fermei era la fel de spectaculoasă, însă mai austeră. În loc de mici ferme și sătucuri risipite între noi și munții îndepărtați, aici nu era decât pădure. În depărtare, o pasăre de pradă se rotea alene deasupra copacilor, căutându-și prada.

Am traversat o grădină de legume destul de neîngrijită, unde Maddie, amabilă, mi-a arătat zmeura și straturile de plante medicinale, și am trecut pe lângă o fântână a cărei apă era acoperită de un strat verzui de alge. Nu funcționa, iar statuia din vârf era crăpată și acoperită de licheni, și m-am gândit atunci ce contrast ciudat era între casă și această grădină neîngrijită, aproape sălbăticită. Mă așteptasem să găsesc locuri unde să te așezi, terase și zone frumos amenajate, nu această paragină și degradare oarecum tristă. Poate că Sandra nu era o

persoană pasionată de activități în aer liber. Sau poate că au lucrat atât de mult la casă, încât n-au mai avut timp să se ocupe de teren.

În spatele unei sere dărăpănate erau niște leagăne, iar Maddie și Ellie au sărit în ele și au început să se întreacă să vadă care ajungea mai sus. O clipă am stat și m-am uitat la ele, după care am simțit ceva zbârnâind în buzunar și mi-am dat seama că îmi suna telefonul.

Când l-am scos și am văzut pe ecran numele apelantului, mi-a tresărit inima. Era ultima persoană la care mă așteptam și a trebuit să respir adânc înainte să glisez cu degetul pe ecran ca să accept convorbirea.

— Alo?

— Buuună! a țipat ea atât de tare, încât a trebuit să îndepărtez telefonul de ureche. Sunt eu, Rowan! Ce mai faci? Doamne, ce mult a trecut de când n-am mai vorbit!

— Sunt bine! Tu unde ești? Cred că te costă o avere.

— Păi da! Sunt în India, într-o comună. Frate, e incredibil aici. Și foaaarte ieftin! Ar trebui să-ți dai demisia și să vii aici cu mine.

— Păi… am demisionat, am spus râzând ușor jenată. Nu ți-am spus?

— CEEE?

Am îndepărtat din nou telefonul de la ureche. Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbiserăm la telefon și uitasem cât de tare vorbea.

— Da, am spus, ținând în continuare telefonul la câțiva centimetri de ureche. Mi-am dat demisia de la Little Nippers și am plecat acum câteva zile. Fața pe care a făcut-o Janine când i-am spus că poate să-și bage undeva slujba aia tâmpită a compensat toate orele petrecute acolo.

— Te cred. Doamne, era o dobitoacă. Tot nu-mi vine să cred că Val nu ți-a dat ție postul când am plecat eu.

— Nici mie. Uite, am vrut să te sun, am vrut să-ți spun… m-am mutat din apartament.

— Cum?

Semnalul începea să se piardă și vocea ei se auzea distorsionat de la atâtea mii de kilometri depărtare.

— Nu te-am auzit. Ai zis cumva că ai plecat din apartament?

— Da, am plecat. Aici, unde m-am angajat, lucrez ca bonă internă. Dar nu te îngrijora, plătesc chiria în continuare, aici am un salariu foarte bun. Deci lucrurile tale sunt tot acolo, iar tu o să ai unde să te întorci când o să-ți închei călătoria.

— Poți să-ți permiți asta?

Vocea ei, slabă și îndepărtată, era impresionată.

— Uau! Înseamnă că postul ăla e *foarte* bine plătit. Cum ai reușit?

M-am eschivat să-i răspund.

— Aveau nevoie imediat de cineva, am spus. (Cel puțin asta era adevărat.) Dar lasă, tu ce mai faci? Ai de gând să te întorci?

Am încercat să păstrez un ton dezinvolt, care să nu arate cât de important era răspunsul ei pentru mine.

— Da, normal! (Am auzit-o râzând.) Dar nu acum. Biletul meu expiră abia peste șapte luni. Dar, oh, ce mă bucur că ți-am auzit vocea. Mi-e dor de tine!

— Și mie mi-e dor de tine!

Ellie și Maddie se dăduseră jos din leagăn și acum se îndepărtau pe o alee din cărămidă care șerpuia printre niște tufe mari de erică. Mi-am sprijinit telefonul la ureche cu umărul și am început să împing căruciorul pe terenul denivelat, luându-mă după ele.

— Știi, de fapt eu lucrez chiar acum, așa că… poate-ar fi mai bine să…

— Da, sigur că da. Și eu trebuie să închid, nu vreau să dau faliment. Dar tu ești bine, da?

— Da, sunt bine.

A urmat un moment de tăcere stânjenitoare.

— Bine, pa, Rowan.

— Pa, Rach.

Apoi a închis.

— Cine era? a întrebat o voce mică lângă mine și eu am tresărit.

Când m-am uitat, am văzut că era Maddie care se uita încruntată la mine.

— Ah… o prietenă care lucra cu mine. Am fost colege de apartament în Londra, dar ea a plecat într-o călătorie.

— Îți plăcea?

Era o întrebare simpatică și eu am început să râd.

— Cum? Da, da, sigur că-mi plăcea.

— Mie mi s-a părut că nu voiai să vorbești cu ea.

— Nu știu de unde ți-a venit ideea asta.

Am mers mai departe și, în timp ce căruciorul a trecut hurducându-se peste o cărămidă ieșită din pământ, am reflectat la remarca ei. Avea în ea un sâmbure de adevăr?

— Suna din străinătate, am spus într-un târziu. Convorbirea telefonică este foarte scumpă. Nu voiam ca prietena mea să dea prea mulți bani.

Maddie m-a privit o clipă și eu am avut o senzație foarte ciudată când ochii ei negri și rotunzi i-au sfredelit pe ai mei. Apoi s-a întors și a fugit după Ellie, strigând: „Vino după mine! Vino după mine!”

Cărarea continua să coboare, îndepărtându-se tot mai mult de casă și devenind tot mai accidentată. Fusese făcută din cărămizi așezate în spic, care însă crăpaseră din cauza gerurilor și acum se mișcau, iar unele chiar lipseau. În depărtare se vedea un zid de cărămidă înalt de aproape doi metri, cu o poartă din fier forjat, și părea că într-acolo se îndreptau fetele.

— Acolo se termină curtea? am strigat eu după ele. Opriți-vă, nu vreau să ieșiți în pădure.

S-au oprit și m-au așteptat. Ellie stătea cu mâinile în șolduri și gâfâia, cu obrajii aprinși.

— E o grădină, a spus ea. E înconjurată de ziduri, ca o cameră, doar că nu are acoperiș.

— Interesant, am comentat eu. Ca în *Grădina Secretă*. Ai citit-o?

— Normal că nu. E prea mică să citească o carte, a replicat Maddie dominatoare. Dar am văzut filmul.

Ajunseserăm aproape de zid și acum am înțeles ce a vrut să spună Ellie. Era un zid vechi, din cărămidă roșie care se fărâmița, puțin mai înalt decât mine, care părea să înconjoare un colț al terenului formând un dreptunghi, fără legătură cu restul amenajării peisagistice. Era genul de structură care ar fi putut adăposti o grădină de zarzavat, făcută să protejeze de ger ierburi delicate și pomi fructiferi, dar copacii și plantele agățătoare care se zăreau pe deasupra zidurilor nu păreau deloc comestibili.

Am încercat să deschid poarta.

— E încuiată.

Prin lucrătura din fier forjat se vedea o masă sălbatică și luxuriantă de tufișuri și plante agățătoare și un fel de statuie, parțial acoperită de vegetație.

— Ce păcat. Pare foarte interesant înăuntru.

— *Pare* încuiată, a spus Ellie cu entuziasm, dar eu și Maddie știm un mijloc secret de intrare.

— Nu cred că… am dat eu să spun, dar până să termin ea și-a băgat mâna mică prin lucrătura complicată din fier forjat, printr-un spațiu atât de îngust, încât nici cea mai subțire mână a unui adult n-ar fi putut să încapă, și a făcut ceva de cealaltă parte a încuietorii, dar nu am reușit să văd ce. Poarta s-a deschis imediat.

— Uau! am exclamat eu impresionată. Cum ai reușit?

— Nu e foarte greu, a răspuns Ellie îmbujorată de mândrie. Are un cârlig înăuntru.

Am împins cu grijă poarta, ale cărei balamale au scârțâit, și am intrat cu căruciorul Petrei, dând la o parte lăstarii unei plante cățărătoare care atârnau de deasupra. Frunzele mi-au măturat fața și am simțit o ușoară gâdilătură, ca înțepăturile de urzică. Maddie a intrat după mine, încercând să-și ferească fața de frunze, apoi a intrat și Ellie. Expresia de pe chipul ei avea ceva răutăcios și m-am întrebat de ce țineau Bill și Sandra acel loc încuiat.

La adăpostul zidurilor, plantele erau mai puțin expuse decât cele de pe restul terenului, iar contrastul pe care îl făceau cu erica și arborii de afară, precum și cu austeritatea mlaștinilor aflate mai departe, era surprinzător. Aici era o abundență de tufișuri veșnic verzi, încărcate cu fructe de pădure de toate felurile, plante cățărătoare care creșteau după bunul lor plac și câteva flori care se luptau să supraviețuiască în această invazie. Am recunoscut câteva dintre ele: spânzul și hurmuzul, care răsăriseră printre lauri cu frunze întunecate, și ceea ce mi s-a părut a fi salcâm galben. Am cotit și am trecut pe sub o tisă foarte bătrână, atât de bătrână, încât ramurile ei formau un tunel peste cărare, iar ciudatele ei fructe cilindrice se spărgeau sub picioarele noastre. Frunzele ei otrăviseră pământul și sub ramuri nu mai creștea nimic. Am văzut că existau și mai multe sere și, cu toate că erau mici, în ramele lor metalice rămăseseră destule geamuri pentru a forma o cantitate impresionantă de condens. Partea din interior a sticlei era acoperită cu un strat atât de gros de licheni verzi și mucegai, încât abia se mai vedeau resturile de plante dinăuntru, deși unele tindeau să treacă prin panourile sparte ale acoperișului.

Patru cărări pietruite împărțeau grădina în patru și se întâlneau într-un mic cerc în mijloc, unde se înălța statuia. Era acoperită cu iederă și alte plante cățărătoare, încât cu greu o distingeam, dar când m-am apropiat, dând la o parte frunzișul, am văzut

că era o femeie: slabă, aproape costelivă, cu haine zdrențuite, cu fața ca un craniu și niște ochi de piatră inexpresivi, care îi fixau pe ai mei cu o privire acuzatoare. Pe față avea niște urme ce păreau a fi zgârieturi și când m-am uitat mai bine am văzut că unghiile mâinilor ei scheletice erau lungi și ascuțite.

— Doamne, am spus eu surprinsă, ce statuie oribilă. Cine-ar pune așa ceva într-o grădină?

Dar nu mi-a răspuns nimeni. Cele două fete se ascunseseră în vegetația deasă și nu le mai zăream.

M-am apropiat și am văzut că pe piedestalul pe care stătea chircită femeia era un nume. *Achlys.* Era vreun monument comemorativ?

Brusc, am simțit nevoia imperioasă de a evada din acest amalgam apăsător de plante sălbăticite și de a ieși în spațiul deschis al pajiștii și al munților.

— Maddie! am strigat. Ellie, unde sunteți?

Nu mi-au răspuns, iar eu mi-am reprimat neliniștea de moment.

— Maddie! Mergem să mâncăm. Haideți să căutăm un loc pentru picnic.

Au așteptat suficient de mult cât să ajung să simt o panică adevărată, apoi le-am auzit râzând și au ieșit amândouă din ascunzătoare, după care au luat-o la fugă pe cărare în fața mea spre poartă și spre aerul curat de afară.

— Vino, a strigat Maddie peste umăr. Să-ți arătăm pârâul.

Restul dimineții a trecut fără incidente. Am avut un prânz liniștit, chiar plăcut, pe malul unui pârâu cu ape maronii, care curgea pe la marginea fermei, apoi fetele și-au scos pantofii și șosetele și s-au bălăcit în apa de culoarea ceaiului, scâncind de frig și stropindu-ne pe mine și pe Petra cu apa rece ca gheața care pe mine m-a făcut să țip, iar pe Petra să râdă gâlgâit de bucurie și încântare. Doar două lucruri au stricat puțin buna dispoziție generală: primul, că Ellie și-a scăpat un pantof în apă. Am reușit să-l recuperez, dar ei i s-au umplut ochii de lacrimi și a început să se smiorcăie când a venit momentul să plecăm și a trebuit să se încalțe cu pantoful ud.

Al doilea a fost usturimea pe care o simțeam pe frunte, acolo unde mă atinsese planta agățătoare. Furnicăturile pe care le observasem la început se transformaseră acum într-o mâncărime ca după înțepătura de urzică, doar că mai dureroasă. M-am clătit cu apă rece din pârâu, dar tot nu mi-a trecut și era greu de ignorat. Era vreo reacție alergică? Nu făcusem niciodată alergie de la o plantă, dar poate că aceasta era originară din Scoția, iar eu n-o întâlnisem în sud. Oricum, gândul că reacția s-ar putea înrăutăți cât timp eram singură cu fetele mă neliniștea și, colac peste pupăză, mi-am dat seama că uitasem inhalatorul acasă.

Una peste alta, m-am bucurat când cerul s-a înnorat și am putut să le propun fetelor să strângem și să ne întoarcem acasă. Petra a adormit în drum spre casă și i-am lăsat căruciorul în camera de serviciu. Spre surprinderea mea, Maddie și Ellie au acceptat propunerea de a vedea un film și pe când eram adunate în sala TV (eu, cu o senzație crescândă de superioritate), am auzit un zgomot și vocea Sandrei a răsunat în difuzoare.

— Rowan? Poți vorbi?

— Oh, bună, Sandra.

Fiind a doua oară, nu am mai fost atât de derutată, dar tot mi-a produs o oarecare neliniște. M-am uitat spre camere, întrebându-mă cum de știuse unde eram. Fetele erau concentrate la film și nu păreau să fi observat vocea mamei lor.

— Un moment, mă duc în bucătărie ca să putem vorbi fără să le deranjăm pe fete.

— Dacă ți-e mai ușor, poți să direcționezi apelul către telefonul tău.

Vocea imaterială a Sandrei m-a urmat când m-am tras de sub Ellie și m-am dus în bucătărie.

— Deschide aplicația Happy și apasă pe pictograma cu telefonul, apoi săgeata de direcționare.

I-am urmat instrucțiunile, ignorând acel mesaj enervat „Happy înseamnă Acasă”, am apăsat pe pictograme și am dus telefonul la ureche. Spre ușurarea mea, vocea s-a auzit din nou, de data asta din difuzorul telefonului.

— Gata?

— Da, acum sunt la telefon. Mulțumesc că m-ai învățat.

Dacă mi-ar fi spus asta în seara precedentă, nu mai purtam acea conversație incomodă în fața lui Jack… dar nu mai conta. Mă mânca iritația de pe frunte și încercam din răsputeri să nu mă scarpin.

— N-ai pentru ce, zicea Sandra. Happy e o aplicație senzațională, dacă te obișnuiești cu ea, dar trebuie să recunosc că îți ia ceva timp până îi înveți toate chichițele! În fine, cum merge astăzi?

— Oh, minunat.

M-am cocoțat pe marginea unui scaun de la bar, rezistând tentației de a mă uita spre camera din colț.

— Foarte bine, mulțumesc. Am petrecut toată dimineața explorând grădina. Petra doarme și fetele sunt…

Am ezitat, gândindu-mă la remarca ei din ziua anterioară, dar apoi am continuat. N-avea niciun rost să mă îndoiesc mereu de ce trebuia să-i spun

și, oricum, probabil știa ce făceau fetele, dacă se uitase pe camere înainte să sune.

— Fetele se uită la un film. M-am gândit că nu te superi, pentru că au stat toată dimineața în aer liber. Cred că aveau nevoie de puțină odihnă.

— Să mă supăr? a spus Sandra râzând. Doamne, cum să mă supăr? Nu sunt o mamă care își supraveghează non-stop copiii.

— Vrei să vorbești cu ele?

— Sigur că da. De-asta am și sunat. Bine, și ca să văd cum te-ai descurcat tu. Vrei să mi-o dai mai întâi pe Ellie?

M-am întors în camera cu televizorul și i-am dat telefonul lui Ellie.

— E mami.

Ea a luat telefonul cu o oarecare ezitare, dar când a auzit vocea mamei a început să zâmbească, iar eu m-am întors în bucătărie, nedorind să rămân să ascult în mod evident, însă am tras puțin cu urechea de la distanță. La un moment dat, probabil că Sandra a cerut să i-o dea pe Maddie, pentru că am auzit-o pe Ellie protestând, apoi vocea lui Maddie, și Ellie a venit să mă caute, tristă și neconsolată.

— Mi-e dor de mami, a spus ea și buza de jos îi tremura.

— Sigur că ți-e dor de ea.

M-am lăsat în jos. N-am vrut să risc s-o îmbrățișez și ea să mă respingă, dar, așezându-mă la înălțimea ei, am încercat să-i arăta că eram la dispoziția ei dacă simțea nevoia s-o consolez.

— Și ei îi este dor de tine. Dar noi vom avea o mulțime de…

Aici am fost întreruptă de Maddie, care a intrat în bucătărie și mi-a întins telefonul cu o expresie ciudată în ochii ei negri. Nu-mi dădeam seama ce era… părea un amestec de jubilație și agitație.

— Mami vrea să vorbească cu tine, a spus ea.

Am luat telefonul.

— Rowan… (Vocea Sandrei avea acum un ton ascuțit și supărat). Aud că le-ai dus pe fete în grădina încuiată, cum așa?

— Păi…

Am rămas înmărmurită. Ce dracului vrea să spună? Sandra nu-mi zisese nicio clipă că grădina aceea era interzisă.

— Da, le-am dus, dar…

— Cum îndrăznești să intri cu forța într-o zonă pe care noi o ținem expres încuiată pentru a le proteja pe fete? Nu-mi vine să cred că ai fost atât de iresponsabilă…

— Stai puțin. Dacă am greșit, îmi pare rău, Sandra, dar eu habar n-aveam că această grădină încuiată era interzisă. Și n-am intrat cu forța niciunde. Ellie și Maddie…

Se pare că Ellie și Maddie știau cum să deschidă poarta, asta urma să spun, dar Sandra nu m-a lăsat să termin. M-a întrerupt cu un oftat de furie și exasperare, iar eu am tăcut, pentru că nu voiam să vorbesc peste ea și s-o enervez și mai tare.

— Ți-am spus să-ți folosești logica, Rowan. Dacă ție ți se pare logic să intri într-o grădină cu plante otrăvitoare…

— *Cum?* am sărit eu, fără să-mi mai pese de politețe. Ce-ai spus?

— E o grădină cu plante *otrăvitoare,* m-a repezit Sandra. Ceea ce ar trebui să știi dacă te-ai fi ostenit să citești dosarul pe care ți l-am dat. Și e clar că nu l-ai citit.

— Grădină cu…

Am luat dosarul și am început să-l răsfoiesc înnebunită. Mă simțeam victima unei nedreptăți. Citisem dosarul ăla nenorocit, dar avea 250 de pagini. Dacă existau informații vitale, Sandra ar fi trebuit să le pună mai la vedere, nu îngropate în pagini peste pagini despre ce marcă de cartofi prăjiți era acceptabilă și ce tip de încălțăminte să poarte fetele la ora de educație fizică.

— Dar… ce naiba e asta?

— Fostul proprietar al Heatherbrae a fost analist chimist, specializat în toxine biologice, și asta era…

S-a oprit, evident prea enervată de întreaga situație ca să-și mai găsească cuvintele.

— Locul lui personal de experimentare, presupun. Toate plantele din grădina aia sunt toxice într-o măsură mai mare sau mai mică, unele chiar *extrem* de toxice. Și multe dintre ele nici nu e nevoie să fie ingerate, e de-ajuns să te freci de ele sau să le atingi frunzele ca să-și facă efectul.

Oh. Am dus mâna la erupția usturătoare de pe frunte care, brusc, avea o explicație.

— Încercăm să găsim cea mai bună soluție de a scăpa de ea, dar se pare că afurisita asta este un bun de patrimoniu sau nu știu ce. Până atunci o ținem bine închisă și trebuie să spun că nu mi-am imaginat vreodată că ai putea duce fetele la o plimbare…

Acum era rândul meu s-o întrerup.

— Sandra, am spus pe un ton cumpătat, mai calmă și mai ponderată decât mă simțeam în realitate, îmi cer mii de scuze că n-am acordat suficientă atenție acelei pagini din dosar. Pentru asta sunt vinovată numai eu și am să rectific imediat acest lucru. Dar trebuie să știi că nu a fost ideea mea să mergem acolo. Maddie și Ellie au venit cu propunerea și ele știau cum să deschidă încuietoarea fără să aibă nevoie de cheie. Pe interior e un fel de cârlig și Ellie poate să ajungă la el. E clar că au mai fost acolo și în alte dăți.

Cu asta i-am închis gura Sandrei. În timp ce așteptam să răspundă, la celălalt capăt al firului s-a făcut tăcere. O auzeam respirând și m-am întrebat o clipă dacă nu cumva comisesem o eroare de strategie aducând în discuție faptul că, evident, ea habar n-avea pe unde hoinăreau fetele ei. Apoi a tușit puțin.

— Bun. Deocamdată să nu mai vorbim despre asta. Poți să mi-o dai din nou pe Maddie, te rog?

Și nimic mai mult. Nici „mulțumesc că mi-ai spus”. Nici cea mai mică tentativă de a recunoaște că nici ea nu era tocmai părintele perfect. Dar poate că aveam eu așteptări prea mari în privința ei.

I-am dat telefonul lui Maddie, care mi-a aruncat un zâmbet când a întins mâna și m-a privit cu ochii ei negri plini de malițiozitate.

L-a luat și s-a întors în camera cu televizorul. Ellie s-a dus după ea, în speranța că i-o va da din nou pe Sandra la telefon, iar eu, când n-am mai putut auzi ce vorbea Maddie, am luat tableta de pe tejgheaua din bucătărie, am intrat pe Google și am tastat „Achlys”.

În partea de sus a ecranului mi-au apărut o serie de imagini terifiante: fețe de femeie, albe și supte ca niște cranii, în diferite faze de descompunere, unele palide și frumoase, cu obrajii scobiți, altele putrede, cu gurile încremenite într-un rictus din care ieșea duhoarea morții.

Dedesubt erau diferite rezultate pentru această căutare și am apăsat pe unul la întâmplare.

Achlys (pronunțat Aclis) – zeița greacă a morții, tristeții și otrăvurilor, scria.

Am închis ecranul. Ei bine, indiferent că citisem sau nu dosarul, acum nu mai puteam spune că nu am fost avertizată. Fusese acolo, scris pe piedestalul statuii din centrul grădinii. Doar că eu nu înțelesesem mesajul.

— Am terminat, s-a auzit vocea lui Maddie.

Stăpânindu-mi iritarea, m-am întors în sala cu televizorul, unde fetele stăteau cuibărite pe canapea și era clar că mă așteptau cu o oarecare neliniște. N-am spus nimic când Maddie mi-a dat telefonul. Doar am apăsat pe redare pentru a relua filmul pus pe pauză și m-am așezat la celălalt capăt al canapelei ca să continuăm să-l vedem, deși ele nu încetau să-mi arunce priviri pe furiș, fiecare cu o expresie diferită pe chip. A lui Ellie exprima îngrijorare… Se aștepta să fie certată.

Știuse că nu aveau voie să intre în grădină, dar se lăsase ispitită de această ocazie ca să arate că era isteață și știa cum să deschidă poarta ca să ne lase să intrăm. Expresia de pe chipul lui Maddie era diferită și mai greu de descifrat, dar cred că știam ce arăta. Triumf.

Își propusese să-mi creeze probleme și reușise.

Abia mult mai târziu, la cină, în timp ce îi ștergeam Petrei sosul de roșii de pe obraji și îmi terminam de mâncat porția de paste-alfabet, am spus în treacăt:

— Fetelor, voi știați că plantele din grădină sunt periculoase?

Ellie i-a aruncat o privire lui Maddie, care părea să ezite.

— Ce grădină? a spus ea într-un târziu, deși tonul ei nu exprima un semn de întrebare.

Încerca să mai câștige timp, m-am gândit. I-am zâmbit frumos și i-am aruncat o privire care spunea *Nu te pune cu mine, fetițo.*

— Grădina cu plante otrăvitoare, am spus. Cea cu statuia. Mama voastră spunea că nu aveți voie să intrați acolo. Știați asta?

— Nu avem voie să intrăm fără un adult, a răspuns Maddie pe un ton evaziv.

— Ellie, tu ai știut?

M-am întors spre ea, dar n-a vrut să mă privească, așa că am apucat-o de bărbie și am obligat-o să se uite la mine.

— Au!

— Ellie, uită-te la mine. Tu știai că plantele acelea sunt otrăvitoare?

Ea n-a spus nimic, doar a încercat să-și tragă bărbia din mâna mea.

— *Știai?*

— Da, a răspuns până la urmă cu glas scăzut. Altă fată a murit.

Nu era răspunsul la care mă așteptam și, surprinsă, i-am dat drumul.

— Ce-ai spus?

— A mai fost o fetiță, a repetat Ellie, care evita în continuare să mă privească. A murit. Ne-a spus Jean.

— Drace!

Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau și după zâmbetul răutăcios al lui Maddie mi-am dat seama că și pe asta și-o notase ca să i-o spună Sandrei data viitoare când suna.

— Ce s-a întâmplat? Când?

— Cu mult timp în urmă, a spus Maddie.

Era clar că, spre deosebire de Ellie, pe ea n-o deranja să discute despre acest subiect. Mai mult decât atât, după tonul ei, părea să-i facă plăcere.

— Înainte să ne naștem noi. A fost fetița unui om care a locuit aici înaintea noastră. De asta s-a zărghit.

Pe moment n-am înțeles expresia, apoi mi-am dat seama că Maddie repeta ce îi spusese Jean McKenzie.

— S-a zărghit? Adică a înnebunit?

— Da, au trebuit să-l ducă la casa de nebuni. Nu imediat, după mai mult timp. Trăia aici cu fantoma ei, a spus Maddie cu naturalețe. Fata îl trezea noaptea cu plânsul ei. După ce a murit. Ne-a spus Jean. După un timp, omul n-a mai putut să doarmă. Se plimba prin casă toată noaptea. Apoi a înnebunit. Pentru că, dacă nu-i lași să doarmă mai mult timp, oamenii înnebunesc, știai? Înnebunesc și pe urmă *mor.*

Se plimba prin casă. Când am auzit asta am tresărit și o clipă n-am știut ce să spun. Apoi mi-am amintit altceva.

— Maddie…

Am înghițit în sec, gândindu-mă cum să formulez întrebarea.

— Maddie… asta ai vrut să zici? Atunci? Când ai spus că fantomele nu vor?

— Nu știu la ce te referi.

Avea o figură rigidă și inexpresivă și a dat farfuria la o parte.

— Când m-ai îmbrățișat, în prima zi când am venit aici. Ai spus că *fantomele nu vor.*

— Nu-i adevărat, a spus ea imperturbabilă. Nu te-am îmbrățișat. Eu nu îmbrățișez pe nimeni.

Dar cu această ultimă remarcă a stricat totul. Poate că mă îndoiam că Maddie spusese ce mi se păruse mie că aud, dar era imposibil să uit acea îmbrățișare strânsă și disperată. Sigur că mă îmbrățișase. Și, brusc, această certitudine m-a convins că auzisem bine. Am scuturat din cap.

— Tu știi că fantomele nu există, nu? Nu știu ce v-a spus Jean, dar sunt prostii, Maddie. Sunt povești inventate de oameni triști că le-a murit cineva, care și-ar dori să-l vadă din nou și atunci își imaginează că-l văd. Dar sunt numai prostii.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus Maddie.

A scuturat din cap și părul ei drept și întunecat i-a fluturat peste obraji.

— Nu există fantome, Maddie. Îți garantez. Sunt doar niște închipuiri. Nu pot să-ți facă niciun rău: nici ție, nici mie, nici altcuiva.

— Pot să plec acum? a întrebat ea impasibilă.

Am oftat.

— Nu vrei desert?

— Nu mi-e foame.

— Atunci, du-te.

S-a dat jos de pe scaun și Ellie a urmat-o ca o mică umbră ascultătoare.

I-am pus Petrei un iaurt dinainte, apoi am ocolit masa că să adun farfuriile fetelor. Ellie lăsase obișnuitul amestec de firimituri de pâine prăjită și sos de spaghete, ascunzând sub lingură cât mai multe boabe de mazăre. Dar în farfuria lui Maddie… Eram pe punctul de a goli resturile în găleata de compost, când m-am oprit și am ridicat din nou farfuria.

Mâncase aproape tot, dar lăsase vreo zece litere din pastele-alfabet și acum, chiar când să le arunc, am văzut că acestea păreau să formeze niște cuvinte. Propoziția alunecase în diagonală pe

farfuria înclinată spre găleata de compost, dar încă se putea citi.

TE U
RA
M

Te urâm.

Nu știu de ce, dar când am văzut cuvintele scrise cu niște inocente litere din paste m-au tulburat și mai mult. Am golit farfuria cu atâta furie, încât pastele au ricoșat din găleată în capac, apoi am aruncat-o în chiuvetă, unde a lovit un pahar, ambele s-au spart și câteva cioburi și stropi de sos de roșii au sărit în lături.

La dracu'.

La dracu'. La dracu'. La dracu'. *La dracu'.*

„Și eu vă urăsc!" îmi venea să strig în urma lor în timp ce intrau tăcute în sala TV să vadă ceva pe Netflix. „Și eu vă urăsc, ticăloase mici și jegoase!"

Dar nu era adevărat. Nu în totalitate.

Le uram, da, în acel moment. Dar, în același timp, mă vedeam pe mine. O fetiță iritabilă, plină de emoții prea mari pentru trupul ei mic, emoții pe care nu le înțelegea și nu știa să le controleze.

„Te urăsc", mi-am amintit că spuneam plângând, cu fața îngropată în pernă, după ce mama mi-a aruncat ursulețul preferat, pentru că, după părerea ei, era prea vechi, prea jerpelit, prea infantil pentru o fată mare ca mine. *„Te urăsc! Te urăsc! Te urăsc!"*

Dar nici atunci nu era adevărat. O iubeam pe mama. O iubeam atât de mult, încât o sufocam sau cel puțin asta era impresia pe care mi-o dădea. Îmi aminteam de câte ori, în toți acei ani, îmi descleșta mânuțele de pe mânecile și fustele ei sau mi le desfăcea din jurul gâtului ei. *„Gata, ajunge, îmi strici părul",* sau *„Of, Doamne, ai mâinile murdare",* sau *„Nu te mai comporta ca un copil mic, acum ești fată mare".* În toți acei ani am fost

un copil prea dependent, prea acaparator și prea posesiv, care încerca să fie mai bun, mai îngrijit și mai demn de a fi iubit.

Mama mea nu mă dorea. Sau cel puțin așa părea uneori.

Dar ea era tot ce aveam.

Maddie avea mult mai mult decât mine: un tată, trei surori, o casă frumoasă, doi câini. Dar eu o vedeam și îi recunoșteam tristețea, furia, frustrarea – ai fi zis că era un copil schimbat la naștere, o fetiță brunetă printre surorile ei blonde.

Ba chiar semănăm fizic.

Când s-a uitat la mine cu expresia aceea de triumf, mi s-a părut că recunosc și altceva în ochii ei negri și strălucitori. Acum știam ce. Era reflexia mea. Un licăr al ochilor mei căprui închis și al firii mele hotărâte. Maddie avea un plan, exact ca mine. Întrebarea era: ce plan?

Eram atât de obosită după noaptea în care nu dormisem aproape deloc, încât le-am trimis pe fete la culcare mult mai devreme decât de obicei. Spre surprinderea mea, nu au protestat, iar eu m-am întrebat dacă și ele erau la fel de obosite ca mine.

Petra a adormit cu un simplu protest simbolic și când m-am dus să văd ce fac Maddie și Ellie le-am găsit pe amândouă în pijama sau pe-aproape, în cazul lui Ellie. Am ajutat-o să-și îmbrace corect bluza, apoi le-am însoțit pe amândouă la baie, unde s-au spălat ascultătoare pe dinți în timp ce eu le supravegheam.

— Vreți să vă citesc o poveste? am întrebat când le-am învelit în paturile lor.

Am văzut-o pe Ellie uitându-se la sora ei, cerându-i permisiunea să vorbească. Dar Maddie a scuturat din cap.

— Nu. Suntem prea mari pentru povești.

— Eu știu că nu-i adevărat, am spus râzând. Tuturor copiilor le plac poveștile înainte de culcare.

În orice altă seară m-aș fi așezat, aș fi deschis o carte și aș fi început să citesc, în ciuda refuzului lui Maddie. Dar eram obosită. Atât de obosită. Să stau cu fetele toată ziua, de dimineață până seara, era epuizant într-un mod cu totul diferit decât la creșă, lucru pe care nu-l anticipasem și nu-l înțelesesem până acum. Mi-am amintit de toate mamele care atunci când ne lăsau copiii se plângeau că erau obosite și de ușorul dispreț pe care îl simțeam față de ele, când tot ce aveau de făcut era să se ocupe de un copil sau cel mult doi; dar acum îmi dădeam seama despre ce vorbeau. Nu era o muncă obositoare fizic, cum era la creșă, și nici intensă, dar te obosea faptul că se prelungea la nesfârșit, că cererile nu încetau niciodată și nu aveai niciun moment când puteai să-i lași în grija colegei pentru ca tu să ieși să fumezi o țigară și să te odihnești.

Aici nu eram niciodată liberă. Sau, cel puțin, nu într-un viitor previzibil.

— Uite cum facem, am spus până la urmă, văzând că lui Ellie îi tremura bărbia. Putem să punem o carte audio.

Am scos telefonul, am reușit să intru în sistemul multimedia al aplicației Happy, am căutat arhiva audio și am început să mă uit în lista de titluri. Erau organizate anapoda, fără nicio distincție între diferitele tipuri de fișiere, așa că Mozart apărea lângă *Moana,* Thelonious Monk și L.M. Montgomery, dar în timp ce căutam am simțit un căpșor cald care se strecura sub brațul meu și mânuța lui Ellie mi-a luat telefonul.

— Dacă vrei, îți arăt eu, a spus ea și a apăsat pe o pictogramă care semăna cu un urs panda stilizat, apoi pe o alta, care arăta ca un V turtit, și care, atunci când Ellie a apăsat-o, mi-am dat seama că reprezenta o carte.

A apărut o listă de cărți audio pentru copii.

— Știi pe care o vrei? am întrebat, dar ea a scuturat din cap, așa că m-am uitat peste listă și am ales una la întâmplare:

Babe – Cel mai curajos porcușor din lume, de Dick King-Smith.

Mi s-a părut perfectă. Lungă, liniștitoare, frumoasă și educativă.

Am apăsat Play, am selectat „Camera fetelor” din lista de difuzoare și am așteptat să se audă primele note din muzica introductivă. Apoi am învelit-o pe Ellie.

— Vrei un pupic? am spus.

Ea n-a răspuns, dar mi s-a părut că dă timid din cap în semn de da, așa că m-am aplecat și am sărutat-o repede pe obrăjorul moale, înainte să se răzgândească.

Pe urmă m-am dus la Maddie. Stătea întinsă, cu ochii strâns închiși, dar i-am văzut cum se mișcau sub pleoapele subțiri ca hârtia și, după cum respira, mi-am dat seama că nu doarme nicidecum.

— Vrei un pupic de noapte bună, Maddie? am întrebat, știind care va fi răspunsul, dar vrând să fiu corectă.

Ea n-a zis nimic. Am stat o clipă, ascultându-i respirația, apoi am spus:

— Noapte bună, fetelor. Vise plăcute și să dormiți bine, mâine mergem la școală.

Apoi am plecat, închizând ușa după mine.

În hol am scos un oftat tremurat de ușurare.

Aproape că nu-mi venea să cred. Să fie adevărat? Chiar erau toate în patul lor, spălate, aranjate și nu mai plângea niciuna? Comparativ cu seara trecută, părea derutant de simplu.

Dar poate… poate că relația noastră trecuse de o cotitură. Poate că primul protest furios a fost doar un mod de a-și manifesta șocul că erau departe de mama lor, lăsate în grija unei străine. Poate că o zi plăcută împreună și un telefon de la Sandra fuseseră de ajuns.

Inima mi s-a înmuiat când am verificat încuietoarea ușii de la camera de serviciu, m-am luptat cu panoul de comandă al ușii de la intrare și cu luminile din hol, apoi am urcat scările spre camera mea, cu o oboseală pe care îmi era tot mai greu s-o înving.

Când am trecut pe lângă camera lui Bill și a Sandrei mi s-a părut că aud ceva. Sau poate am avut impresia că zăresc ceva; greu de spus. O mișcare fugitivă în fâșia de întuneric dintre ușă și cadrul ei. Mi se păruse? Eram atât de obosită. Poate că mintea îmi juca feste.

Încet, foarte încet ca să nu le trezesc pe fete, am împins ușa cu palma și am auzit fâsâitul pe care îl scotea la frecarea de mocheta argintie și groasă.

Înăuntru era pustiu și liniște. Draperiile nu erau trase și, cu toate că în Londra probabil că deja se întuneca, aici eram atât de în nord, încât soarele abia se lăsa dincolo de munți. Niște dreptunghiuri palide de lumină roz se proiectau oblic pe podea, transformând covorul într-un fel de tablă de șah în

flăcări, deși colțurile camerei erau cufundate într-un întuneric impenetrabil. Când am trecut pe lângă patul lor, mi-am lăsat mâna să alunece pe pătura de bumbac groasă și perfect întinsă, uitându-mă spre zonele aflate în întuneric și simțind cum îndrăzneala acestei intruziuni îmi accelera pulsul. Ce ar vedea Sandra dacă s-ar uita acum prin monitor? Pe cineva umblând prin dormitorul ei, pipăindu-i așternuturile. *Mi s-a părut că am auzit un zgomot*... Îmi exersam în minte scuza, dar știam că nu mai era adevărat. Căutam un pretext ca să intru acolo.

Pe noptiera cea mai apropiată de ușă era o pereche de cercei. Probabil că aceea era partea Sandrei. Ceea ce însemna că Bill dormea…

Am ocolit patul în vârful picioarelor, încercând pe cât posibil să rămân în zona de umbră. Din ce văzusem pe camera din dormitorul lui Maddie și Ellie, știam că în întuneric rezoluția imaginilor nu era foarte bună. Era greu să distingi ceva dincolo de mica baltă de lumină slabă proiectată de lampa de veghe, iar aici, contrastul dintre dreptunghiurile de lumină naturală și umbra întunecată din restul camerei era și mai mare.

Am deschis cu foarte mare grijă sertarul noptierei lui Bill și m-am uitat la amestecul de obiecte personale dinăuntru. Un ceas cu cureaua ruptă. O mulțime de bani mărunți. Câteva chitanțe, un spray nazal antialergic, un pieptăn. Nu știu sigur ce anume mă așteptam să găsesc, dar dacă am vrut să-mi fac o idee despre persoana care locuia aici, dormea aici, punea capul pe perna aceea albă, impecabilă, am fost dezamăgită. Era îngrozitor de impersonal.

M-am gândit la întâlnirea din bucătărie, la genunchiul lui strecurându-se între coapsele mele cu o obrăznicie și o încredere născute din obișnuință și am simțit că mi se face greață. *Cine ești?*

Brusc, am simțit nevoia imperioasă de a ieși de acolo și am traversat în grabă covorul pe care soarele în asfințit proiecta pătrate de lumină, fără să mă mai sinchisesc că trebuia să rămân în umbră ori că Sandra sau Bill puteau să mă vadă. N-aveau decât să mă vadă. Amândoi.

Întoarsă în camera mea, am închis ușa cu sentimentul că mă baricadam departe de restul casei. Când draperiile s-au tras automat peste geam, ultimele lucruri pe care le-am zărit în lumea de afară au fost dunga sângerie a apusului de soare pălind după piscurile îndepărtate ale munților Cairngorms și o lumină la fereastra lui Jack, care ardea statornic în cealaltă parte a curții întunecate.

M-am gândit la el când mi-am lăsat capul să se afunde în moliciunea pernei cu fulgi de gâscă. M-am gândit la mâinile lui în dimineața aceea, la ușurința cu care stăpânise cei doi câini agitați, ia modul în care îi dominase, forțându-i să rămână lângă piciorul lui. Și m-am gândit la cheie și la faptul că el se dusese, fără să stea pe gânduri, direct la locul unde era ascunsă, un loc unde eu căutasem deja.

Dar apoi mi-am amintit de alte lucruri: de cât de amabil fusese cu mine în acea primă seară, când venise să vadă dacă sunt bine. De vocea lui prin bebe-monitor, când se dusese s-o adoarmă pe Petra, îngânându-i cântecelul cu o delicatețe care făcuse să mi se încleșteze stomacul într-un mod neobișnuit, pe care nu puteam să-l definesc. Acolo nu fusese niciun pic de înșelătorie, niciun pic de prefăcătorie. Delicatețea aceea era reală, eram convinsă de asta.

Și m-am întrebat, dacă ar fi fost el în bucătărie în seara aceea, în locul lui Bill, aş mai fi ieșit îngrețoșată de-acolo, panicată și plină de dezgust? Sau aș fi reacționat cu totul altfel? Poate mi-aș fi desfăcut picioarele ca să le fac loc alor lui. Poate m-aș fi aplecat în față și aș fi roșit.

Dar chiar când mi-a venit în minte gândul acesta, făcând să-mi ardă obrajii în întuneric, mi-am amintit din nou cum stăteam în genunchi în camera de serviciu, luminând cu lanterna telefonului pe sub mașina de spălat. Cheia *nu* fusese acolo. Orele care se scurseseră de-atunci nu mă făcuseră să mă îndoiesc de asta, ci dimpotrivă. Acum eram absolut sigură.

Ceea ce însemna că…

Mi-am trecut mâinile peste față și am rezistat impulsului de a mă scărpina în locul unde iritația provocată de planta otrăvitoare începea să dispară. Era absurd. Nu aveam niciun motiv să cred că Jack ar fura cheia doar ca să mă sperie pe mine. În fond, el avea propriul lui set de chei, iar amprenta sa digitală era autorizată pentru a deschide ușa de la intrare. (Deși… probabil că de fiecare dată când cineva deschidea ușa aceea rămânea înregistrat, mi-a șoptit subconștientul. O înregistrare care nu ar exista cu o încuietoare și o cheie tradiționale.)

Dar nu. *Nu.* Era absurd. De ce s-ar deranja să facă o cheie să dispară pentru câteva ore? Ce ar avea de câștigat din asta? Nimic, doar m-ar pune pe mine în gardă. Și unde era lănțișorul meu, pe care încă nu îl găsisem, deși nu avusesem timp să-l caut bine. Pe asta nu putuse s-o facă tot Jack. Începeam să fiu paranoică. Se întâmplă mereu să pierdem lucruri. Să ne cadă cheile pe jos. Să punem un lănțișor într-un buzunar sau într-un sertar și să-l găsim câteva zile mai târziu. Exista o explicație perfect logică pentru toate acestea, o explicație pentru care nu era nevoie de o teorie a conspirației.

Am alungat din minte acest gând, m-am întors pe cealaltă parte și am lăsat somnul să mă învăluie ca o pătură grea.

Ultimul gând înainte să adorm nu a fost despre Jack, nici despre cheie, nici chiar despre Bill. A fost despre pașii care se auziseră din pod.

Și despre bătrânul care își pierduse fiica din cauza grădinii cu plante otrăvitoare.

A mai fost o fetiță.

Am dus mâna la gât cu gândul să-mi ating lănțișorul, dar degeaba, pentru că nu mai era acolo. Apoi, în sfârșit, am adormit.

M-am trezit în țipete și o hărmălaie atât de asurzitoare, încât primul meu instinct, imediat ce m-am ridicat în fund, a fost să-mi acopăr urechile cu mâinile, privind în jurul meu îngrozită și tremurând de frig.

Toate luminile erau aprinse și ardeau la intensitate maximă, pe punctul să mă orbească. Iar în cameră era un frig de înghețai. Dar zgomotul… Dumnezeule mare, *zgomotul.*

Era muzică sau cel puțin așa mi s-a părut. Dar răsuna atât de tare și de distorsionat, încât melodia era de nerecunoscut, iar urletele și chirăielile care se năpusteau din difuzoarele din tavan o transformau într-un vacarm de nedescris.

Un minut am rămas blocată, neștiind ce dracului să fac. Apoi am dat fuga la panoul de pe perete și am început să apăs pe butoane, în timp ce propriul meu puls îmi bubuia în urechi și muzica aceea stridentă îmi răcnea în creieri. Nu s-a întâmplat nimic; doar s-au aprins și luminile din dulapuri.

— Oprește muzica! am strigat. Oprește difuzoarele! Coboară volumul!

Nimic și iar nimic.

De la parter se auzeau lătrături furioase și din camera Petrei veneau niște țipete îngrozite, ca niște țignale de tren. Până la urmă am renunțat să mai încerc la panou, mi-am înhățat halatul și am ieșit în fugă.

La etajul unde dormeau fetele muzica răsuna la fel de tare, ba chiar mai tare, pentru că pereții holului îngust păreau s-o canalizeze. Și aici luminile erau aprinse, ceea ce mi-a permis s-o văd pe Petra prin ușa întredeschisă a camerei: stătea în picioare în pătuț, cu părul ciufulit și țipa îngrozită.

Am luat-o în brațe și am fugit în capătul coridorului, unde era camera fetelor. Am deschis ușa și am găsit-o pe Maddie ghemuită în poziție fetală în patul ei, cu mâinile la urechi, dar Ellie nu se vedea pe nicăieri.

— Unde-i Ellie? am urlat eu ca să mă fac auzită peste zgomotul muzicii și țipetele asurzitoare ale Petrei.

Maddie s-a uitat la mine, albă la față de frică, fără să-și ia mâinile de la urechi. Am apucat-o de mână și am ridicat-o din pat.

— *Unde-i Ellie?* i-am țipat direct în față.

Ea s-a îndepărtat de mine și a fugit pe scări în jos. M-am dus după ea.

În holul de la intrare zgomotul se auzea la fel de puternic, și acolo, în mijlocul covorului persan de la baza scării, era Ellie. Se ghemuise ca un arici, acoperindu-și capul cu brațele. În jurul ei, câinii săreau înnebuniți, scăpați din camera de serviciu, unde aveau coșurile, contribuind cu lătrăturile lor la acea cacofonie.

— Ellie! am strigat. Ce s-a întâmplat? Ai apăsat pe ceva?

Ea m-a privit buimacă, neînțelegând, și eu am scuturat din cap, apoi am alergat la tableta de pe barul pentru micul dejun. Am deschis aplicația de gestionare a casei, dar când am tastat codul meu de acces nu s-a întâmplat nimic. Nu mi-l aminteam bine? L-am tastat din nou, în timp ce lătrăturile furioase ale câinilor îmi sfredeleau creierul. Tot nimic. *Ești blocată* – am apucat să citesc, după care ecranul s-a luminat puțin, apoi s-a stins. Cu o fracțiune de secundă înainte să se închidă, un led roșu a pâlpâit, semn că bateria se descărcase. *Fir-ar al dracului.*

Am lovit cu palma în panoul de pe perete și luminile de deasupra plitei s-au aprins, iar un ecran de pe frigider a început să ruleze un video de pe YouTube, dar volumul muzicii tot n-a scăzut. Simțeam că inima îmi bătea nebunește în piept și că deveneam din ce în ce mai panicată, dându-mi seama că nu aveam cum să opresc această nebunie.

O casă inteligentă. Ce idee tâmpită! Era cel mai puțin inteligent lucru pe mi-l puteam imagina.

Fetele tremurau. Petra continua să mă asurzească cu țipetele ei disperate în timp ce câinii alergau în cercuri în jurul nostru, iar eu încercam neputincioasă să deschid tableta, deși nu credeam că se va deschide și nici nu s-a deschis. Ecranul era complet negru. Telefonul meu rămăsese la etaj, dar cum puteam să las fetele aici, îngrozite, și eu să mă duc să-l iau?

Mă uitam în jur întrebându-mă ce naiba să fac, când am simțit o atingere pe umăr. Am tresărit atât de tare, încât era s-o scap pe Petra din brațe și când m-am răsucit cu o pornire acuzatoare am văzut că era Jack Grant, care stătea atât de aproape de mine, încât umărul meu i-a atins pieptul gol când m-am întors. Amândoi am făcut involuntar un pas înapoi, eu aproape să cad, împiedicându-mă de un scaun.

Jack era dezbrăcat de la brâu în sus și, judecând după cât de ciufulit îi stătea părul, era clar că abia sărise din pat. A strigat ceva, arătând spre ușă, dar eu am scuturat din cap și el a venit mai aproape, făcându-și mâinile pâlnie la urechea mea.

— Ce s-a întâmplat? De la grajd am auzit gălăgia.

— Habar n-am! am răspuns țipând. Eu dormeam… Poate a apăsat una dintre fete pe ceva… Nu reușesc să-l opresc.

— Mă lași să încerc eu? a strigat el și mie mi-a venit să râd.

Dacă îl las? L-aș pupa, dacă ar reuși. I-am pus tableta în brațe aproape agresiv.

— N-ai decât!

A încercat să deschidă tableta și și-a dat seama, așa cum făcusem și eu, că nu mai avea baterie. Atunci s-a dus în camera de serviciu și a deschis dulapul unde erau routerul Wi-Fi și contorul de electricitate. Nu știu exact ce a meșterit acolo, pentru că eu eram prea ocupată s-o consolez pe Petra, care era tot mai agitată, dar deodată s-a făcut întuneric beznă și zgomotul a încetat atât de brusc,

încât am rămas dezorientată. Mi-am dat seama că îmi țiuiau urechile.

În liniștea care s-a lăsat o auzeam pe Ellie gemând panicată și pe Maddie legănându-se înainte și înapoi.

În brațele mele, Petra s-a oprit din plâns și i-am simțit trupul mic crispându-se de surprindere. Apoi a început să râdă gâlgâit.

— Noapte! Noapte! a spus ea.

În acel moment s-a auzit un clic și luminile s-au aprins din nou, dar nu toate și la o intensitate mai scăzută de data asta.

— Gata, a spus Jack, venind spre mine și ștergându-și fruntea, în timp ce câinii țopăiau în urma lui, dintr-odată liniștiți. L-am trecut pe setările implicite. Drăcia dracului. În fine.

Avea fruntea transpirată, deși în casă era frig, și când s-a așezat la tejgheaua din bucătărie, cu tableta în mâini, am văzut că mâinile îi tremurau.

Am pus-o pe Petra lângă Maddie și am văzut că și ale mele tremurau.

Jack a băgat tableta în priză și a lăsat-o pe bar, așteptând să se încarce suficient ca să o deschidă.

— Mulțumesc, am bâiguit eu.

Ellie rămăsese în hol și gemea.

— Ellie, nu mai plânge, scumpa mea. E în regulă acum. Uite… hm…

M-am dus până la dulapurile din bucătărie și am început să caut în ele.

— Uite… ia un Jammie Dodgers. Și pentru tine, Maddie.

— Ne-am spălat pe dinți, a spus Maddie pe un ton plat, iar eu m-am abținut să nu izbucnesc într-un râs isteric.

Dă-l dracului de spălat, îmi venea să zic, dar mi-am mușcat limba.

— Eu zic că dacă-i doar o dată, nu se întâmplă nimic. Am tras toate o sperietură zdravănă. Zahărul e bun la sperieturi.

— Da, așa e, a spus Jack pe un ton solemn. Pe vremea când eram eu mic, îți dădea să bei ceai îndulcit, dar cum mie nu-mi place ceaiul cu zahăr am să iau și eu un Jammie Dodger, mulțumesc, Rowan.

— Vezi?

I-am dat unul lui Jack, apoi am luat unul pentru mine și am mușcat din el.

— Nu se întâmplă nimic, am zis eu cu gura plină. Poftim, Maddie.

A luat biscuitul cu reținere, apoi l-a băgat în gură de parcă îi era teamă c-o să i-l iau.

Ellie îl mânca pe-al ei mai încet.

— Mie! a strigat Petra ridicând brațele.

Și ce dacă? mi-am zis. Nu aspiram să câștig vreun premiu pentru nutriția copilului, așa că nu mă mai interesa. Am rupt un biscuit în două, i-am dat ei o bucată, apoi am aruncat și câinilor câte o bucată, să fie pentru toată lumea.

— Gata, am pus-o în funcțiune, a spus Jack în timp ce Petra, încântată, își îndesa biscuitul în gură.

O clipă nu mi-am dat seama ce a vrut să spună, apoi am văzut că ținea tableta în mână și că pe față i se reflecta lumina ecranului.

— Am deschis aplicația. Mai întâi încearcă tu cu PIN-ul tău.

Am luat tableta, am selectat userul meu din micul meniu afișat și am introdus PIN-ul pe care mi-l dăduse Sandra pentru aplicația de gestionare a casei.

ACCESUL BLOCAT, a apărut pe ecran. Apoi, când am apăsat pe butonul „i” de lângă mesaj, a apărut: *Ne pare rău, ai introdus un număr incorect de prea multe ori și acum accesul tău este blocat. Te rugăm să introduci parola de administrator sau să aștepți patru ore până la următoarea încercare.*

— Ah, a spus Jack cu părere de rău. Într-o astfel de situație e ușor să greșești.

— Dar stai, am spus eu intrigată. Stai puțin, că nu înțeleg. Eu am introdus parola mea o singură dată. Cum să mă blocheze pentru asta?

— N-ar trebui, a spus Jack. Ai trei încercări și te avertizează. Dar poate că în tămbălăul ăla…

— Am introdus-o o singură dată, am repetat.

Apoi, când el n-a răspuns, am spus mai apăsat:

— O singură dată!

— Bine, bine, a spus Jack cu blândețe, deși m-a privit pe sub breton cu un soi de neîncredere. Dă-mi să încerc eu.

I-am dat tableta, cu o iritare disproporționată. Era clar că nu mă credea. Atunci ce se întâmplase? Încercase cineva să se conecteze folosind numele meu de utilizator?

Sub privirea mea, Jack a schimbat utilizatorul și a introdus PlN-ul său. Ecranul s-a luminat scurt, apoi s-a deschis aplicația.

Ecranul lui era altfel configurat decât al meu. Am văzut că avea unele permisiuni pe care eu nu le aveam – acces la camerele din garaj și din exterior, dar nu la cele din camera fetelor și din camera de joacă, așa cum aveam eu. Pictogramele pentru aceste încăperi erau gri, deci dezactivate. Dar când a selectat bucătăria a putut să scadă intensitatea luminilor apăsând pe controalele din aplicație.

Asta mi-a produs un mic șoc.

— Stai puțin… m-am repezit eu înainte să mă gândesc cum să formulez fraza. Tu poți controla luminile de aici din aplicație?

— Doar dacă sunt aici, a spus el, trecând mai departe la un alt ecran. Dacă ești administrator, ca Sandra și ca Bill, poți controla totul de la distanță, dar noi, ceilalți, putem controla doar camerele în care suntem. E ca un fel de geolocalizare. Dacă ești suficient de aproape de panoul din cameră, ai acces la sistem.

M-am gândit că da, avea sens. Dacă erai suficient de aproape de un întrerupător de lumină,

de ce să nu ți se permită accesul la celelalte comenzi ale camerei? Dar, pe de altă parte… ce însemna „aproape”? Aici eram exact sub camera lui Maddie și Ellie. Putea el să controleze luminile de-acolo de pe telefonul lui de aici? Dar din curte?

Însă m-am abținut să zic ceva. N-avea niciun sens. El n-avea nevoie să acceseze comenzile din curte pentru că avea un set de chei.

Și totuși… asta era cea mai bună modalitate de a face pe cineva să creadă că nu ești implicat, când de fapt ești.

Am scuturat din cap. Trebuia să încetez cu ideile astea. Poate fusese Ellie, care se jucase cu iPad-ul noaptea. Poate coborâse să joace Candy Crush sau să se uite la un film și din greșeală apăsase pe ce nu trebuia. Poate fusese un fel de setare preprogramată pe care o schimbasem eu fără să-mi dau seama, ca atunci când suni pe cineva de pe telefon fără să vrei. Poate fuseseră Bill și Sandra, la o adică. Dacă era să fiu paranoică, de ce să nu merg cu suspiciunile până la capăt? De ce să mă limitez la un biet responsabil cu întreținerea? De ce să nu le extind asupra tuturor? Faptul că ei abia mă angajaseră și nu aveau niciun motiv aparent să mă alunge n-avea nicio importanță. În plus, existau și alți utilizatori. Cine știe ce permisiuni avea Rhiannon?

Brusc mi-am dat seama că Jack mă privea cu brațele încrucișate peste pieptul gol. Mi-am văzut reflexia în peretele de sticlă al bucătăriei (fără sutien, cu bluza mea minusculă, cu urme de pernă pe față și cu părul de-ai fi zis că m-am târât prin boschete) și m-am gândit că eram atât de departe de imaginea îngrijită, profesionistă, pe care încercam s-o prezint în timpul zilei, încât te pufnea râsul văzând contrastul. Am simțit că roșesc.

— Doamne, Jack, îmi pare rău. Nu trebuia să…

M-am oprit.

El s-a privit la rândul lui, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că era pe jumătate dezbrăcat, și a

râs jenat, înroșindu-se la față.

— Scuze, trebuia să pun ceva pe mine. Dar am crezut că vă omoară cineva în paturile voastre și n-am mai stat să mă îmbrac… Uite, tu du-te și culcă fetele, iar eu mă duc să pun o cămașă pe mine, liniștesc câinii și pe urmă rulez un antivirus pe aplicație.

— Nu, nu e nevoie s-o faci în noaptea asta, am protestat eu, dar el a scuturat din cap.

— Ba trebuie. Nu înțeleg de ce face figuri și nu vreau să vă scoale din pat a doua oră într-o singură noapte. Dar tu nu trebuie să stai trează din cauza mea. Încui eu când plec. Sau pot să dorm aici dacă ești îngrijorată. (A arătat spre canapea.) Pot să-mi aduc o pătură.

— Nu! am strigat eu, mai tăios și mai apăsat decât aș fi vrut.

Apoi m-am grăbit să-mi disimulez izbucnirea:

— Nu, serios… Nu vreau să te deranjezi. Sincer, eu…

Taci din gură, proasto, mi-am zis.

Am înghițit în sec.

— Mă duc să culc fetele și mă întorc. Nu stau mult.

Cel puțin așa speram eu. Petra arăta extrem de vioaie, ceea ce mă îngrijora.

O oră mai târziu, după ce le-am băgat pe fete în pat pentru a doua oară în noaptea aceea și am liniștit-o pe Petra, care a rămas aproape adormită, am coborât în bucătărie. Mă gândeam că Jack a terminat ce avea de făcut și a plecat, dar el mă aștepta, de data asta într-o cămașă cadrilată din flanel și cu o ceașcă de ceai în mână.

— Vrei și tu una? m-a întrebat.

O clipă n-am înțeles la ce se referă, apoi el a ridicat ceașca și eu am scuturat din cap.

— Nu, mulțumesc. Dacă beau ceva cu cafeină la ora asta, nu mai pot să dorm.

— Am înțeles. Tu ești bine?

Nu știu de ce tocmai această întrebare simplă m-a făcut să cedez. Poate a fost îngrijorarea sinceră din vocea lui sau enorma ușurare că eram în compania unui adult după atâtea ore de stat singură cu copiii. Poate a fost șocul celor întâmplate, pe care în sfârșit îl resimțeam. Dar am izbucnit în lacrimi.

— Hei…

S-a ridicat stângaci în picioare, și-a băgat mâinile în buzunare, după care și le-a scos, iar apoi, ca și cum s-ar fi hotărât, a venit repede spre mine și m-a cuprins cu brațul pe după umeri. Eu n-am putut să mă mai abțin: m-am întors spre el și, zguduită de hohote de plâns, mi-am îngropat fața în umărul lui.

— Hei, liniștește-te… a spus el, iar de data asta vocea lui a ajuns la mine prin cutia lui toracică, mai profundă și mai slabă, și parcă mai lentă.

Mâna i-a rămas o clipă suspendată deasupra umărului meu, după care a coborât cu delicatețe pe părul meu.

— Rowan, totul o să fie bine.

Tocmai acest cuvânt, *Rowan,* m-a trezit la realitate, mi-a amintit cine eram eu, cine era *el* și ce făceam eu aici. Mi-am înghițit cu furie saliva și am făcut un pas înapoi, ștergându-mi ochii cu mâneca.

— Oh, Doamne, Jack, îmi pare atât de r-rău…

Vocea încă îmi tremura și era răgușită de plâns, iar el a întins mâna. O clipă am crezut că mă va mângâia pe obraz și nu am știut dacă să mă îndepărtez de el sau să mă apropii ca să-i primesc mângâierea. Apoi mi-am dat seama: îmi oferea un șervețel de hârtie. L-am luat și mi-am suflat nasul.

— Of, Doamne, am zis într-un târziu, apoi m-am dus și m-am așezat pe canapeaua din bucătărie, pentru că simțeam că nu mă mai țin picioarele. Jack, poate crezi că sunt o proastă neajutorată.

— Eu cred că ești o femeie care a tras o sperietură zdravănă și care a acționat cu mult

sânge rece ca să le protejeze pe fete. Și mai cred că…

S-a oprit, mușcându-și buza. Eu m-am încruntat.

— Ce?

— Lasă, nu contează.

— Ba contează.

Brusc, îmi doream foarte tare să știu ce voise să spună, chiar dacă îmi era teamă să aud ce era.

— Spune-mi, am insistat eu și el a oftat.

— N-ar trebui s-o spun. Nu-mi place să-mi vorbesc de rău șefii.

Oh. Deci nu era vorba de ce mă temeam eu. Acum doar îmi stârnea curiozitate.

— Dar?

— Dar… s-a oprit iar, mușcându-și buza, apoi s-a hotărât să vorbească. Eh, ce mai contează? Deja am vorbit prea mult. Cred că Sandra și Bill n-ar fi trebuit să te pună în această situație. Nu e corect nici față de tine, nici față de copii, dacă e pe-așa.

I-auzi.

Acum era rândul meu să mă simt incomod. Ce puteam să spun?

— Știam la ce m-am înhămat, am spus până la urmă.

— Oare?

S-a așezat lângă mine și pernele canapelei au scârțâit.

— Eu cred că n-au fost absolut sinceri cu tine în legătură cu una dintre ele…

— Cine? Maddie?

El a clătinat din cap și eu am oftat.

— Așa e. Ai dreptate, n-au fost absolut sinceri. Dar eu sunt specialistă în creșterea copiilor, Jack. Nu e ceva nou pentru mine.

— Serios?

— Bine, poate n-am mai văzut pe cineva ca Maddie, dar totuși e un copil, Jack. Abia ne cunoaștem. Astăzi ne-am înțeles bine.

Nu era tocmai adevărat, nu? Încercase să mă pună în situația de a fi concediată, mai întâi

păcălindu-mă să intru în blestemata aia de grădină cu plante otrăvitoare, apoi spunându-i minciuni mamei sale ca să pic eu prost în fața ei.

— Jack, crezi că e posibil ca…

M-am oprit și am corectat ce voiam să zic:

— Ca una dintre fete să fi declanșat toată nebunia aia? Mai devreme s-au jucat cu tableta. Crezi că se poate să… nu știu, să fi făcut vreo setare din greșeală?

„Sau intenționat”, m-am gândit eu, dar n-am spus-o.

Însă el a scuturat din cap.

— Nu cred. Dacă ar fi fost accesat sistemul, ar fi rămas înregistrat. Și oricum, din ce mi-ai spus, a afectat toate difuzoarele și sistemul de iluminat din casă. Niciun utilizator de pe tabletă nu are acces să facă asta. Ți-ar trebui o parolă de administrator.

— Deci… practic ar trebui să fii Bill sau Sandra, nu? Asta vrei să spui?

Era o idee bizară și probabil că mi se citea îndoiala pe față.

— Crezi că fetele ar fi putut să obțină parola lor?

— Poate, dar ele nici măcar nu apar ca utilizatori pe tableta asta. Uite.

A deschis micul meniu din aplicația de gestionare a casei, unde apăreau toți utilizatorii de pe dispozitiv. Eu, el, Jean și un cont denumit „Invitat”. Atât.

— Deci asta înseamnă că…

Vorbeam rar, încercând să înțeleg ce spuneam.

— …pentru a avea acces ca administrator ai nevoie nu doar de parola Sandrei, ci și de telefonul ei?

— Cam așa, da.

Și-a scos telefonul și mi-a arătat panoul lui de acces.

— Vezi? Eu sunt singurul utilizator instalat pe telefonul meu. Așa e configurată aplicația.

— Și ca să instalezi noi utilizatori pe un dispozitiv…

— Ai nevoie de un anume cod. Probabil că Sandra ți-a dat unul când ai venit aici, nu?

Am clătinat din cap.

— Și, lasă-mă să ghicesc… Codul poate fi generat numai de…

— Un administrator. Exact.

Nu avea niciun sens ca Sandra sau Bill să fi făcut asta. Nu era exclus – citisem despre aplicație când Sandra îmi spusese prima dată despre ea și, din câte înțelesesem, frumusețea era că puteai controla sistemul din orice loc unde exista conexiune la internet: puteai să vezi imaginile de pe camerele de supraveghere când erai în vacanță în Verbier, puteai să aprinzi luminile când erai la etaj și voiai să cobori la parter, puteai să reduci căldura când erai blocat în trafic în Invernes. Dar de ce ar face-o?

Mi-am amintit ce spusese Jack când am plecat să duc fetele la culcare și, deși știam că mă agăț de un fir de păr, tot trebuia să-l întreb.

— Ai rulat antivirusul?

El a clătinat din cap.

— Da, n-a găsit nimic pe tabletă. E curată ca lacrima.

— Drace.

Mi-am trecut mâinile prin păr și el mi-a pus mâna pe umăr, atingându-mă iar, delicat, dar eu am simțit un fel de curent între noi, care a făcut să mi se zbârlească părul de pe braț și m-a trecut un mic fior.

Probabil că Jack a interpretat greșit reacția mea, pentru că a făcut o figură spășită.

— Scuză-mă, trăncănesc întruna. Iar tu probabil ai înghețat de frig și ești obosită… Te las să te duci la culcare.

Nu era adevărat. Nu acum. Nu-mi era frig și, brusc, nu mă mai simțeam nici obosită. Nu-mi doream decât să beau un pahar cu el și, dacă se

putea, unul de tărie. De obicei nu consumam băuturi tari, dar îmi stătea pe vârful limbii să-i zic de sticla de whisky pe care o văzusem în dulapul din bucătărie. Însă știam că dacă aș face-o aș începe o nebunie și s-ar putea să nu mă mai pot opri.

— Bine, am spus până la urmă. Cred că e un sfat bun. Mulțumesc, Jack.

M-am ridicat în picioare, la fel și el. A pus ceașca jos și s-a întins; am auzit cum i-au trosnit încheieturile și i-am văzut o porțiune mică din abdomenul plat între poalele cămășii și centura pantalonilor.

Atunci am făcut un lucru care m-a surprins chiar și pe mine. Un lucru pe care nu-l plănuisem, dar pe care l-am făcut spontan.

M-am ridicat în vârful picioarelor și, trăgându-l de umăr spre mine, l-am sărutat pe obraz. I-am simțit sub buze supletea obrazului, asprimea începutului de barbă și căldura pielii. Și am simțit tensiunea dorinței din adâncul meu.

Când m-am dat înapoi, am văzut că arăta surprins și pentru o clipă am crezut că am comis o mare greșeală. Senzația de fluturi din stomacul meu s-a intensificat până s-a transformat în greață. Dar apoi el a zâmbit larg, s-a aplecat și m-a sărutat foarte delicat pe obraz cu buzele lui calde.

— Noapte bună, Rowan. Ești sigură că acum te descurci? Sigur nu vrei să… rămân?

A făcut o pauză infinitezimală înainte de ultimul cuvânt.

— Sunt sigură.

El a clătinat din cap. Apoi s-a întors și a ieșit pe ușa din camera de serviciu.

Am încuiat după el (cheia s-a rotit în încuietoare cu un zgomot metalic liniștitor), după care am pus-o la locul ei și am rămas să privesc cum se îndepărta silueta lui Jack, profilată în lumina ce se revărsa pe ferestrele grajdului, unde își avea apartamentul. Când a urcat scările spre ușa lui, s-a

întors și mi-a făcut cu mâna și cu toate că nu eram sigură că mă vedea prin întuneric i-am făcut și eu cu mâna.

Apoi a intrat, ușa s-a închis în urma lui și lumina din exterior s-a stins, lăsând în urma ei o beznă șocant de adâncă. Eu am rămas acolo în picioare, înfrigurată, stăpânindu-mi impulsul de a-mi atinge obrazul cu vârful degetelor acolo unde fuseseră buzele lui.

Nu știam ce intenții avusese când s-a oferit să rămână. Ce spera, ce așteptări avea.

Dar știam ce îmi doream eu. Și știam că am fost foarte aproape de a spune da.

Știu ce credeți, domnule Wrexham. Nimic din toate astea nu mă va ajuta în fața unui judecător. Așa credea și domnul Gates.

Pentru că știm amândoi unde duc, nu-i așa?

Duc la o seară ploioasă de vară când m-am strecurat afară din casă cu bebe-monitorul în mână, am traversat curtea în fugă și am urcat scările spre apartamentul din clădirea fostului grajd.

Și la cadavrul unei fetițe care zăcea… Dar nu. Nu pot să mă gândesc la asta, fiindcă încep iar să plâng. Iar aici unde sunt eu acum, dacă te pierzi cu firea, ești terminat. Acum, știu. Înainte nu știam că sunt atâtea moduri de a-ți stăpâni o durere atât de mare, încât devine insuportabilă, dar aici le-am văzut pe toate. Femei care se automutilează, care își smulg părul din cap și ung pereții celulelor în care stau cu sânge, rahat și urină. Cele care trag pe nas, se injectează și fumează până nu mai știu de ele. Cele care dorm, și dorm, și dorm, și nu se mai scoală din pat nici măcar ca să mănânce, până ajung numai piele și os, încărunțite și deznădăjduite.

Dar *trebuie* să fiu sinceră cu dumneavoastră, asta n-a înțeles domnul Gates, n-a putut să înțeleagă. Dacă am ajuns la Heatherbrae House a fost pentru că am jucat un rol. „Rowan, bona perfectă”, cu cardiganele ei încheiate până sus, cu zâmbetul ei imperturbabil și CV-ul ei perfect nu a existat, iar dumneavoastră știți asta. În spatele acelei fațade ordonate și vesele era altcineva: o femeie care fuma, bea și înjura, și care de multe ori trebuia să se controleze ca să nu te plesnească peste față. Am încercat să o ascund: să-mi împăturesc frumos tricourile, când instinctul meu era să le arunc pe jos, să zâmbesc și să clatin din cap afirmativ, când îmi venea să le spun celor din familia Elincourt să se ducă dracului. Și când poliția m-a reținut pentru interogatoriu, domnul Gates a vrut ca eu să continui să mă prefac, să

ascund cum eram în realitate. Dar unde m-a dus această prefăcătorie? Aici.

Trebuie să vă spun adevărul, tot adevărul și numai adevărul. Pentru că, dacă aș ascunde aceste părți, n-aș spune tot adevărul. Și dacă v-aș spune doar părțile care mă exonerează, aș cădea din nou în vechea capcană. Pentru că minciunile m-au adus aici unde sunt. Și trebuie să cred că adevărul mă va scoate de-aici.

Când m-am trezit, nici nu mai știam ce zi era. A sunat alarma și, adormită, am auzit niște voci de copii, apoi, când nu s-a mai auzit nimic, am apăsat pe butonul de temporizare și m-am culcat la loc. A sunat din nou peste zece minute și de data asta mi s-a părut că aud niște zgomote care veneau de jos. Am mai stat culcată încă zece minute, pregătindu-mă pentru o nouă zi, apoi mi-am dat jos picioarele din pat și m-am ridicat, clătinându-mă puțin, amețită de lipsa de somn. Pe urmă am coborât în bucătărie, unde nu le-am găsit pe Maddie și Ellie, ci pe Jean McKenzie, care spăla vasele cu un aer contrariat.

— Fetele încă nu s-au trezit? a întrebat ea când am intrat în bucătărie, frecându-mă la ochi și tânjind după o ceașcă de cafea.

Am scuturat din cap că nu.

— Nu, am…

Ce să spun? Brusc nu m-am simțit în stare să-i povestesc toată tărășenia.

— Am avut o noapte cam agitată, am încheiat până la urmă. M-am gândit să le mai las să doarmă.

— Mă rog, asta o fi bine în weekend, dar acu' e 7:25 și ele tre' să se spele, să se îmbrace și să fie în mașină până la opt și-un sfert.

Opt și un sfert? M-am concentrat și apoi mi-am dat seama. Drace!

— Vai de mine, azi e luni.

— Și dacă vrei să ajungă la timp, tre’ să te miști mai repede.

*

— Nu mă duc.

Maddie stătea în pat cu fața în jos și își acoperea urechile cu mâinile. Începeam să mă simt disperată. Nu îmi păsa de ce-aș fi putut să-i spun Sandrei dacă nu reușeam să le trimit pe fete la școală, ci de faptul că aveam nevoie de o pauză. Abia dacă dormisem trei ore în noaptea aceea. Puteam să mă descurc cu un copilaș capricios, dar nu și cu două școlărițe, cu atât mai puțin dacă una era obraznică și recalcitrantă ca Maddie.

— Ba te duci și cu asta am terminat discuția.

— Ba nu mă duc, nu poți să mă obligi.

Ce puteam să răspund la una ca asta? În fond, avea dreptate.

— Dacă te îmbraci repede, mai ai timp să mănânci niște Coco Pops.

La asta ajunsesem. La fiecare obstacol pe care îl întâmpinam din partea ei, practic o mituiam cu lista de alimente interzise a Sandrei. Tactica funcționase cu Ellie, care presupuneam că era jos, mai mult sau mai puțin îmbrăcată (deși nu se spălase și nici nu se pieptănase), și mânca cereale cu Jean.

— Nu vreau Coco Pops. Nu-mi *plac* Coco Pops. Sunt pentru bebeluși.

— Păi, tocmai de-aia, pentru că te comporți ca un bebeluș! am repezit-o eu, dar imediat am regretat când am auzit-o râzând.

Nu reacționa, mi-am zis. N-o lăsa să te domine. Trebuie să rămâi calmă, altfel va ști că are putere asupra ta.

M-am gândit să număr până la zece, apoi mi-am amintit de acel penibil „patru și jumătate” din urmă cu două seri și m-am corectat repede.

— Maddie, deja începi să mă plictisești. Dacă vrei să nu te trimit la școală în pijama, te sfătuiesc să-ți pui imediat uniforma.

Ea n-a zis nimic, iar eu, în final, am oftat.

— Bine. Dacă tu vrei să te porți ca un copil mic, te voi trata ca pe un copil mic și te voi îmbrăca eu, așa cum fac cu Petra.

Am luat hainele și m-am îndreptat spre patul ei, sperând că avertismentul o va face să se ridice și să se îmbrace, dar ea nici nu s-a clintit, lăsându-se cât mai grea și mai moale, așa încât după ce am încercat o vreme s-o îmbrac cu forța a început să mă doară spatele. Era flexibilă ca o păpușă din cârpe, dar de o sută de ori mai grea, și când am terminat gâfâiam de atâta efort. Fusta îi stătea strâmbă și părul îi era ciufulit, pentru că îi trăsesem bluza peste cap, dar cel puțin se putea spune că era îmbrăcată.

La sfârșit, profitând de pasivitatea ei, i-am pus șosetele în picioare, apoi am încălțat-o cu pantofii de școală.

— Gata, am spus, încercând ca vocea să nu-mi trădeze satisfacția. Ești îmbrăcată. Foarte bine, Maddie. Acum, mă găsești jos, mă duc să mănânc Coco Pops cu Ellie. Dacă vrei, vino și tu. Dacă nu, te aștept în mașină în cincisprezece minute.

— Nu m-am spălat pe dinți, a spus ea stând țeapănă ca un lemn, mișcându-și doar buzele.

Am început să râd.

— Mă doare-n…

M-am oprit la timp, apoi am schimbat continuarea.

— …cot. Dar dacă ții neapărat…

M-am dus la baia de pe hol și am pus puțină pastă de dinți pe periuță, cu intenția s-o las pe ea în caz că se hotăra să se spele, dar când m-am întors în cameră cu periuța în mână am găsit-o stând în fund pe pat.

— Poți să mă speli tu? mi-a spus pe un ton aproape normal, care contrasta cu îmbufnarea și

răutatea ei din urmă cu câteva minute.

M-am încruntat. La vârsta de opt ani nu era prea de mare ca s-o spele altcineva pe dinți? Ce scria în dosar în privința asta? Nu-mi aminteam.

— Hmm… Bine, am zis până la urmă.

A deschis gura ca o păsărică ascultătoare și eu i-am pus periuța pe dinți, dar n-am apucat să-i perii decât câteva secunde, pentru că ea a întors capul, îndepărtându-se de periuță, și m-a scuipat drept în față. Saliva albă și mentolată mi s-a scurs pe obraz și pe buze, după care mi-a căzut pe bluză.

Un minut am rămas mută, n-am putut să articulez niciun cuvânt, apoi, până să-mi dau seama ce fac, mâna mi-a plecat spre ea s-o plesnesc.

Ea s-a ferit, iar eu mi-am oprit mâna la câțiva centimetri de fața ei, într-un efort supraomenesc, cu respirația accelerată și întretăiată.

M-a privit și a început să râdă, dar era un râs lipsit de veselie, un soi de cotcodăceală satisfăcută. Îmi venea s-o scutur.

Tremuram din tot corpul, încărcată de adrenalină, și știam cât de aproape fusesem s-o plesnesc, să-i șterg zâmbetul ăla de suficiență de pe față. Dacă ar fi fost copilul meu, aș fi făcut-o, fără îndoială. Simțisem o furie viscerală.

Dar mă oprisem. Mă oprisem la timp.

Oare se văzuse pe monitor, în caz că Sandra se uita?

Nu îndrăzneam să vorbesc, așa că m-am ridicat și am lăsat-o pe Maddie așezată pe pat, scoțând acel râs forțat, apoi m-am dus clătinându-mă la baie, cu periuța după mine, și cu mâini tremurânde mi-am șters pasta de dinți de pe față și de pe piept, apoi mi-am clătit gura, pentru că îmi intraseră stropi din saliva ei.

Am rămas aplecată peste chiuvetă, cu robinetul deschis, cu mâinile sprijinite pe marginea de ceramică, de-o parte și de alta, în timp ce un plâns înăbușit îmi scutura tot corpul.

— Rowan?

Mă striga cineva de jos. Abia se auzea peste apa care curgea și peste plânsul meu înecat. Era Jean McKenzie.

— Jack Grant așteaptă în mașină.

— Vin, am reușit să-i răspund, sperând că vocea nu-mi trăda lacrimile.

După care m-am clătit cu apă pe față, mi-am șters ochii și m-am întors în camera unde aștepta Maddie.

— Bine, Maddie, am spus, încercând să păstrez un ton egal. E ora de mers la școală. Jack e afară cu mașina, să nu-l lăsăm să aștepte.

Spre stupoarea mea, ea s-a ridicat liniștită, și-a luat ghiozdanul și s-a îndreptat spre scări.

— Pot să mănânc o banană în mașină? a întrebat ea peste umăr și eu m-am pomenit încuviințând din cap, ca și cum nimic nu se întâmplase.

— Da, am spus și m-a surprins propria mea voce, monotonă și lipsită de emoție.

Apoi m-am gândit: „Trebuie să zic ceva. Nu pot lăsa lucrurile așa."

— Maddie, în legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme… Nu se poate să scuipi oamenii așa. E dezgustător.

— Ce?

S-a întors și m-a privit cu o figură care întruchipa inocența rănită.

— Ce? Eu am strănutat. Nu m-am putut abține.

Apoi a coborât restul treptelor în fugă și a ieșit în curte, unde aștepta mașina, ca și când confruntarea dură din ultimele douăzeci de minute nu fusese decât rodul imaginației mele.

Am căzut pe gânduri, cât timp am verificat scaunul de mașină al Petrei și mi-am prins centura de siguranță pe locul din față lângă Jack, întrebându-mă cine câștigase confruntarea. Atunci mi-am dat seama că dinamica dintre noi era o porcărie, că în relația mea cu această fetiță

traumatizată nu era vorba despre grijă și atenție, ci despre război, dominare și cine câștigă.

Nu. Indiferent care fusese rezultatul acestei situații, eu nu câștigasem. Pierdusem în clipa când îi permisesem lui Maddie să o transforme într-o luptă.

Dar nu o lovisem. Și asta însemna că cel puțin câștigasem în fața celor mai rele instincte ale mele.

Nu lăsasem demonii să câștige. Nu de data asta.

Când poarta școlii s-a închis, am simțit că mă invadează un fel de ușurare amestecată cu slăbiciune și aproape că m-am prăbușit acolo, pe trotuar, cu spatele rezemat de grilajul de fier și cu fața în mâini.

Reușisem. Chiar reușisem. Și acum recompensa mea erau cinci ore de ceva foarte asemănător cu relaxarea. O aveam totuși pe Petra, desigur, dar cinci ore cu ea erau un fleac în comparație cu tristețea enervantă a lui Ellie sau cu înverșunata campanie de răzbunare a lui Maddie.

Nu știu cum, dar am reușit să rămân în picioare și m-am întors pe strada laterală, unde Jack mă aștepta în mașină cu Petra.

— Victorie? a întrebat el când am deschis portiera și m-am așezat lângă el.

N-am putut să-mi ascund ușurarea și am simțit că zâmbesc cu gura până la urechi.

— Da. Următoarele câteva ore le vor petrece după gratiile alea.

— Vezi? Te descurci foarte bine, a spus el relaxat în timp ce a apăsat acceleratorul și ne-am îndepărtat de bordură cu acel murmur derutant de silențios cu care mă obișnuisem.

— Nu știu ce să zic, am spus. Sinceră să fiu, nu eram sigură că Maddie o să coboare din mașină. Dar am supraviețuit încă o dimineață și probabil că asta e tot ce contează.

— Acum ce vrei să faci? a întrebat Jack în timp ce ne îndreptam spre centrul micului orășel unde era școala fetelor. Dacă ai treabă, putem să ne întoarcem acasă, dar, dacă vrei, putem să ne oprim undeva să bem o cafea și eu pot să-ți arăt un pic Carn Bridge.

— Mi-ar plăcea să dăm o mică raită. Adevărul este că n-am avut ocazia să văd și altceva în afară de Heatherbrae, iar Carn Bridge mi s-a părut foarte frumos când veneam încoace.

— Da, e un oraș frumușel. Are și o cafenea foarte bună, The Parritch Pot. E în celălalt capăt al orașului, dar acolo nu prea ai unde să parchezi, așa că am să las mașina lângă biserică, iar de-acolo mergem pe jos pe strada principală și îți arăt ce e de văzut.

Zece minute mai târziu o pusesem pe Petra în căruciorul ei și ne plimbam pe strada principală din Carn Bridge. Jack îmi arăta magazinele și puburile și, din când în când, saluta câte un trecător. Era un orășel pitoresc, mai mic decât părea din afară, cu clădiri de granit mai ordonate și mai înguste decât se vedeau de la distanță. Am observat că erau și magazine goale: unul care înainte fusese o măcelărie și altul care părea să fi fost o librărie sau o papetărie. Jack mi-a confirmat când i le-am arătat.

— Sunt multe case mari prin împrejurimi, dar prăvăliile mici o duc totuși foarte greu. Cele pentru turiști merg, dar cele mici nu pot concura cu prețurile supermarketurilor.

Parritch Pot era o mică ceainărie victoriană, aflată chiar în capătul străzii principale, cu un clopoțel de aramă la intrare care a sunat când Jack a deschis ușa și a ținut-o ca să mă lase să intru cu căruciorul Petrei.

Înăuntru, o femeie cu înfățișare maternă a ieșit de după tejghea ca să ne salute.

— Jackie Grant! De mult n-ai mai trecut pe-aici la o prăjitură. Ce mai faci, dragă?

— Mulțumesc, bine, doamnă Andrews. Dumneavoastră?

— Oh, bine, nu pot să mă plâng. Și cine este prietena ta?

Mi-a aruncat o privire pe care n-am știut să o descifrez. Avea în ea ceva… nu știu, *viclean* este cel mai apropiat cuvânt pentru a o descrie. Parcă ar fi vrut să mai zică ceva, dar se abținea. Poate era doar o curiozitate nevinovată, de modă veche. Mi-a venit să dau ochii peste cap. Nu mai eram în anii

’50. Un bărbat și o femeie aveau voie să stea împreună la o ceașcă de ceai fără ca lumea să înceapă să șușotească, chiar și într-un orășel cum era Carn Bridge.

— Oh, ea e Rowan, a spus Jack cu nonșalanță. Rowan, ți-o prezint pe doamna Andrews, proprietara ceainăriei. Rowan este noua bonă de la Heatherbrae, doamnă Andrews.

— Oh, vasăzică tu ești, a spus doamna Andrews luminându-se la față și zâmbind. Mi-a spus Jean McKenzie, dar am uitat. Mă bucur să te cunosc. Să sperăm că tu vei rezista mai mult timp decât celelalte fete.

— Am auzit și eu că n-au stat prea mult, am îndrăznit să spun.

Doamna Andrews a râs și a clătinat din cap.

— Nu, așa e. Dar tu nu pari genul care se sperie ușor.

Am reflectat la cuvintele ei în timp ce o scoteam pe Petra din cărucior și o așezam în scaunul înalt pe care Jack îl adusese din fundul localului. Era adevărat? În urmă cu câteva zile aș fi zis că da. Dar acum, când îmi aminteam cum stăteam în pat și tremuram de frică în timp ce deasupra mea se auzeau pași – *scââârț... scâârț... scââârț...* – nu mai eram atât de sigură.

— Jack, am zis până la urmă, după ce comandaserăm și așteptam băuturile, tu știi ce este deasupra dormitorului meu?

— Deasupra dormitorului tău? a spus el surprins. Nu. Nici nu știam că mai este o încăpere deasupra. E un pod sau o mansardă?

— Nu știu. N-am urcat acolo. Dar în camera mea este o ușă încuiată care cred că duce sus și… nu știu…

Am înghițit în sec, neștiind cum să continui.

— Mi s-a părut că… în fine, acum câteva nopți se auzeau niște zgomote ciudate de-acolo.

— Șobolani? a întrebat el ridicând o sprânceană.

Am ridicat din umeri, prea rușinată ca să-i spun adevărul.

— Nu știu. Poate. Dar, totuși, nu cred. Păreau mai degrabă niște zgomote… (Am înghițit din nou, încercând să nu spun cuvântul care îmi stătea pe limbă – *omenești)* de ceva mai mare.

— Să știi că șobolanii pot să facă mult zgomot noaptea. Am niște chei pe undeva pe-acasă… vrei să încerc după-amiază să deschid ușa aia?

— Da, te rog.

Faptul că îmi împărtășisem teama, chiar dacă nu în mod deschis, mi-a produs o oarecare ușurare, deși mă simțeam ușor ridicolă acum, că o spusesem cu voce tare. În fond, ce mă așteptam să găsesc acolo în afară de praf și mobilă veche? Dar nu strica și poate exista o explicație simplă: o fereastră lăsată deschisă sau poate un curent de aer care mișca un balansoar vechi sau făcea să se legene o lampă.

— Îți mulțumesc mult.

— Poftim, s-a auzit o voce din spatele nostru.

Când m-am întors, am văzut-o pe doamna Andrews care aducea două cafele: două cappuccino adevărate, făcute de un om, nu de o nenorocită de aplicație. Am dus ceașca la buze și am luat o înghițitură zdravănă și fierbinte, care m-a ars pe gât și m-a încălzit pe interior. Pentru prima dată în câteva zile, am simțit că-mi recapăt încrederea în mine.

— E minunată, mulțumesc foarte mult, i-am spus doamnei Andrews și ea a zâmbit încântată.

— Cu plăcere. Sunt sigură că nu se compară cu cea făcută de mașinăria aia modernă pe care o au domnul și doamna Ellincourt la Heatherbrae, dar facem și noi ce putem.

— Nici vorbă, am spus eu râzând, gândindu-mă la ușurarea pe care o simțeam fiind servită de o ființă în carne și oase. Adevărul e că espressorul lor este cam *prea* modern pentru mine, nu-mi dau seama cum funcționează.

— Din ce zicea Jean McKenzie, cam toată casa e așa, nu? Cică e lucrul dracului până aprinzi lumina.

Am zâmbit, schimbând o privire rapidă cu Jack, dar n-am zis nimic.

— Mă rog, ce au făcut ei cu casa nu e pe gustul meu, dar bine că măcar au ocupat-o, a continuat doamna Andrews și și-a șters mâinile de șorț. Pe-aici n-au îndrăznit prea mulți, cu istoria pe care o are.

— Ce istorie? am întrebat tresărind și ea a făcut semn cu mâna să mă liniștesc.

— Oh, nu asculta ce spun. Sunt doar o femeie bătrână și bârfitoare. Dar casa aia are ceva aparte. Acolo au murit mai mulți copii. Se vorbește că fetița doctorului n-a fost prima.

— Ce vreți să spuneți?

Am mai luat o gură de cafea, încercând să stăpânesc neliniștea ce creștea în mine.

— Înainte se numea Casa Struan, mi-a explicat doamna Andrews.

Apoi a coborât vocea și a adăugat:

— Familia Struan era o familie foarte veche și nu erau prea… (A strâmbat din buze). Mă rog, nu erau prea zdraveni la minte. Unul și-a omorât soția și copilul, i-a înecat în cadă. Altul s-a întors de la război și s-a sinucis cu propria pușcă.

Dumnezeule. Imediat mi-a venit în minte baia principală de la Heatherbrae, mobilată luxos, cu cada imensă și gresia marocană, dar nu puteam concepe că era vorba de aceeași baie.

— Am auzit vorbindu-se despre o… otrăvire, am spus eu cu jumătate de gură și ea a clătinat din cap.

— Da, a fost medicul ăla, doctorul Grant. S-a mutat în casa aia în anii ’50, după ce ultimul Struan a vândut-o și a plecat din Scoția. Și-a otrăvit fata sau cel puțin așa se spune. Unii zic că din greșeală, alții că…

S-a oprit. Intrase o altă clientă, făcând să sune clopoțelul de deasupra ușii. Doamna Andrews și-a netezit șorțul și s-a întors cu un zâmbet pe buze.

— Dar tu n-asculta ce trăncănesc eu! Astea nu-s decât bârfe și superstiții, n-ar trebui să le iei în seamă. Hei, bună, Caroline! Cu ce te servesc în dimineața asta?

În timp ce se îndepărta pentru a o servi pe nou-venită, m-am întrebat ce voise să zică. Dar apoi mi-am scos gândul ăsta din cap. Avea dreptate. Erau doar superstiții. În toate casele care aveau o anumită vechime se produseseră decese și tragedii, iar faptul că un copil murise la Heatherbrae nu însemna nimic.

Totuși, cuvintele lui Ellie mi-au răsunat în minte în timp ce-i potriveam Petrei bavețica sub bărbie și căutam în geantă pachetul cu prăjiturele de orez.

A mai fost o fată.

Ne-am întors la Heatherbrae pe drumul mai lung, mergând fără grabă pe lângă pâraiele de culoarea turbei și prin pădurile de pini pătați de lumina soarelui. Petra moțăia pe bancheta din spate în timp ce Jack îmi arăta diverse lucruri: un castel în ruine, o fortăreață abandonată, o gară victoriană dezafectată, victimă a Planului Beeching. În depărtare se vedeau munții și am încercat să identific vârfurile pe care le numea Jack.

— Îți plac drumețiile? m-a întrebat el în timp ce așteptam să treacă un camion la intersecția cu șoseaua principală.

Mi-am dat seama că nu știam ce să răspund la asta.

— Păi… nu știu ce să zic. N-am fost niciodată într-una. Dar cred că îmi place să mă plimb. De ce?

— Ah… păi…

Glasul îi șovăia și când am întors capul să mă uit la el am văzut că avea obrajii îmbujorați.

— Mă gândeam… Când se întorc Sandra și Bill, și vei fi liberă la sfârșit de săptămână, am putea să… Am putea să urcăm pe una dintre culmile Munro. Dacă ți-ar surâde ideea.

— Ah… da, am spus și a fost rândul meu să roșesc. Chiar mi-ar surâde. Asta dacă nu te-ar deranja că eu sunt puțin mai lentă. Presupun că ar trebui să-mi caut încălțăminte adecvată și alte lucruri necesare.

— Ți-ar trebui niște ghete bune. Și un impermeabil. La munte, vremea se schimbă foarte repede. Dar…

Telefonul lui a scos un mic țârâit și Jack a aruncat o privire spre el, apoi s-a încruntat și mi l-a dat mie.

— Scuze, Rowan, e un mesaj de la Bill. Te deranjează dacă mi-l citești tu? Nu vreau să mă uit în telefon în timp ce conduc, dar de obicei nu-mi trimite mesaje decât dacă este ceva foarte urgent.

Am apăsat pe pictograma de pe ecranul principal și mesajul a fost previzualizat fără a debloca telefonul, dar era suficient.

„Jack, am nevoie urgent de o copie printată a fișierelor Pemberton până diseară. Te rog să lași totul și să mi le aduci...” Și aici textul se oprea.

— La dracu’, a exclamat Jack și imediat, simțindu-se vinovat, s-a uitat în oglinda retrovizoare să vadă dacă Petra dormea. Scuze, n-am vrut să vorbesc urât, dar mi-a stricat după-amiaza și seara. Și dimineața de mâine. Aveam și eu planurile mele.

N-am întrebat ce planuri avea. Doar am simțit brusc o senzație de… nu chiar de pierdere… nici de frică… ci de neliniște la gândul că el va fi plecat, iar eu voi rămâne singură cu fetele în următoarele douăzeci și patru de ore, cât timp i-ar lua lui Jack să se ducă cu mașina până acolo, să se odihnească, apoi să se întoarcă.

Dar în timp ce ieșeam din întunericul tunelului de pini și ajungeam la lumina soarelui de iunie mi-

am dat seama că asta însemna încă ceva: nu mai aveam ocazia de a deschide ușa mansardei până se întorcea el.

Jack a plecat aproape imediat ce ne-am întors și, cu toate că acceptasem cu recunoștință oferta lui de a lua și câinii cu el, ceea ce mă scutea pe mine de obligația de a-i hrăni și a-i scoate la plimbare, pentru că aveam deja destule pe cap, în casă s-a instalat o tăcere neobișnuită după plecarea lor. I-am dat Petrei să mănânce și am dus-o să doarmă, iar eu am rămas o vreme în bucătăria enormă, bătând darabana cu degetele pe blatul de beton al mesei, și am privit cerul schimbător prin ferestrele înalte. Priveliștea era spectaculoasă, și atunci, la lumina zilei, am înțeles de ce Sandra și Bill tăiaseră casa pe jumătate, sacrificând arhitectura victoriană pentru a încorpora această panoramă atotcuprinzătoare de dealuri și landă.

Cu toate acestea, îți producea o ciudată senzație de vulnerabilitate: fațada pătrățoasă rămânea intactă, în timp ce partea din spate era deschisă, expunând interiorul casei. Ca un pacient care îmbrăcat arăta bine, dar dacă îi ridicai cămașa vedeai că rănile rămăseseră necusute și sângerau. Îți crea și o stranie senzație de identitate scindată, ca și când casa încerca din răsputeri să fie un lucru, în timp ce Sandra și Bill se încăpățânau să tragă de ea în altă direcție, amputându-i membrele, practicând operații dure pe oasele ei bătrâne, hotărâți să o transforme în altceva împotriva voinței ei, în ceva ce casa nu intenționase niciodată să fie: o clădire modernă, elegantă și ingenioasă, în timp ce ea nu dorea decât să fie solidă și modestă.

Fantomele nu vor... Am auzit din nou vocea mică și ascuțită a lui Maddie și am clătinat din cap. Fantomele. Ce ridicol. Doar legende și zvonuri și un bătrân nefericit care a locuit aici după moartea fetiței lui.

Am deschis telefonul mai mult din plictiseală și pentru că nu aveam altceva de făcut și am tastat „Heatherbrae House, fetiță moartă, grădină cu plante otrăvitoare”.

La început, mai toate rezultatele au fost irelevante, dar pe măsură ce am tot derulat în jos, am ajuns la un blog local, scris de un fel de istoric amator.

> STRUAN – Casa Struan (acum rebotezată Heatherbrae), lângă Carn Bridge, în Scoția, este o altă curiozitate pentru istoricii pasionați de grădini, având una dintre puținele grădini cu plante otrăvitoare din Marea Britanie (un alt exemplu faimos este Castelul Alnwick, din Northumberland). Plantată inițial de analistul chimist Kenwick Grant în anii cincizeci, se crede că adăpostește unele dintre cele mai rare și mai otrăvitoare exemplare de plante domestice, cu predilecție varietățile autohtone din Scoția. Din păcate, grădina a fost lăsată în paragină după decesul fiicei lui Grant, Elspeth, care a murit în 1973, la vârsta de 11 ani, când, potrivit unei legende locale, a ingerat accidental o plantă din grădină. Deși grădina a rămas o vreme deschisă cercetătorilor și publicului larg, doctorul Grant a închis-o complet după moartea fiicei sale, iar după moartea lui, în 2009, casa a fost vândută unui cumpărător privat. După această vânzare, Struan a fost rebotezată Heatherbrae House și a fost supusă unui proces extins de restaurare. Nu știm ce va rămâne din această grădină cu plante otrăvitoare, dar sperăm că actualii proprietari apreciază importanța istorică și botanică a acestui monument din istoria Scoției și păstrează moștenirea doctorului Grant cu respectul pe care îl merită.

Nu erau fotografii, dar m-am întors pe Google și am tastat „Dr. Kenwick Grant”. Era un nume neobișnuit și căutarea nu a returnat prea multe rezultate, dar majoritatea fotografiilor păreau să fie ale aceluiași bărbat. Prima era fotografia alb-negru a unui bărbat în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, cu un barbișon bine îngrijit și ochelari mici, cu rame din sârmă, care stătea în fața porții din fier forjat a grădinii împrejmuite în care eu, Maddie și Ellie intraserăm cu o zi în urmă. Nu zâmbea. Avea înfățișarea unui om care nu zâmbea ușor și o expresie de seriozitate naturală, deși se citea o oarecare mândrie în atitudinea lui.

Următoarea fotografie oferea un contrast deprimant. Era tot în alb și negru și în ea puteai recunoaște același bărbat, numai că de data asta doctorul Grant avea cincizeci de ani. Expresia lui era complet diferită: o mască distorsionată de emoție, ce putea fi durere, teamă, furie sau un amestec din toate trei. Părea să vină alergând spre cel care îl fotografia, cu mâna întinsă fie pentru a îndepărta camera, fie pentru a-și feri fața, nu era clar. În spatele barbișonului, gura i se schimonosea într-o grimasă amenințătoare care m-a făcut să tresar, deși o vedeam pe un ecran mic și la o distanță de zeci de ani.

Ultima fotografie era color și părea să fi fost făcută printre barele unei porți. Arăta un bătrân cocârjat, cu o salopetă de culoare bej și o pălărie cu boruri largi, care îi umbrea fața. Era extrem de slab, aproape descărnat, și se sprijinea într-un baston. Purta niște ochelari cu lentile groase și încețoșate, dar ațintea o privire fioroasă spre persoana care îl fotografia și avea mâna liberă ridicată, strânsă într-un pumn osos, parcă amenințându-l pe privitor. Am dat clic pe fotografie, încercând să aflu contextul în care a fost făcută, dar n-am găsit nimic. Era doar o pagină de Pinterest, fără informații despre locul

unde fusese găsită fotografia. *Dr. Kenwick Grant, 2002,* scria sub fotografie.

Când am închis telefonul, emoția care mă copleșea era un fel de tristețe profundă pentru doctorul Grant, pentru fiica lui și pentru această casă, unde se întâmplase totul.

Nu mai puteam să stau în liniște, adâncită în gândurile mele, așa că m-am ridicat, mi-am pus bebe-monitorul în buzunar, am luat un ghem de sfoară dintr-un sertar și am ieșit din casă pe ușa camerei de serviciu, luând-o pe cărarea pe care mi-o arătaseră fetele cu o zi în urmă.

Soarele dimineții dispăruse în nori și când am ajuns la poteca pietruită care ducea spre grădina cu plante otrăvitoare deja mi se făcuse frig. Nici n-ai fi zis că eram în luna iunie: la Londra aș fi fost îmbrăcată în fuste scurte și bluze fără mâneci, aș fi transpirat și aș fi înjurat sistemul de aer condiționat de rahat de la Little Nippers. Aici, în schimb, fiind mult mai aproape de cercul polar, începeam să regret că nu-mi luasem jacheta. Bebe-monitorul tăcea în buzunarul meu când am ajuns la poartă și mi-am strecurat mâna prin grilaj încercând să ridic cârligul, așa cum făcuse Ellie.

Era mai greu decât mi se păruse la ea. Nu doar că spațiul din grilaj era prea mic ca să-mi intre mâna cum trebuia, dar și unghiul era prost. Chiar și după ce am reușit să bag mâna prin el, înjurând când fierul ruginit mi-a zdrelit articulațiile, tot n-am reușit să ajung cu degetele la cârlig.

Am schimbat poziția și am îngenuncheat pe pietrele umede; simțeam frigul trecând prin materialul subțire al ciorapilor, dar până la urmă am reușit să ajung cu vârful unui deget la limba zăvorului. Am apăsat, am apăsat mai tare… apoi poarta s-a deschis cu zgomot și eu aproape am căzut în nas pe cărămizile tocite.

Părea greu de crezut că la un moment dat o confundasem cu o grădină obișnuită. Acum, că îi

cunoșteam istoria, vedeam peste tot semnele de avertizare. Boabe de laur negre și grase, ace subțiri de tisă, zone răzlețe unde se extinsese degetarița, tufe de urzici pe care le confundasem cu niște buruieni când intrasem prima oară în grădină, dar printre care, am văzut acum, era o etichetă din metal ruginit înfiptă în pământ, pe care scria *Urtica dioica.* Erau și alte plante pe care nu știam să le recunosc: una cu niște flori mov spectaculoase, alta care, atunci când m-a șters pe picior, mi-a dat senzația că am atins niște ace mici, și încă una care părea a fi salvie, dar probabil era altceva. Iar când am deschis ușa unui șopron dărăpănat am găsit o abundență de ciuperci de toate soiurile, care continuau să germineze tenace în întuneric.

N-am putut să-mi reprim fiorul care m-a străbătut când am închis cu grijă ușa, simțind cum lemnul umed a rașchetat pavelele. Erau aici atâtea otrăvuri: unele tentante, altele dimpotrivă. Unele plante îmi erau cunoscute, dar pe altele eram sigură că nu le văzusem niciodată. Unele erau atât de frumoase, încât îmi venea să rup o crenguță și să o pun într-un vas cu apă în bucătărie, doar că nu îndrăzneam. Aici, până și plantele mai cunoscute păreau ciudate și amenințătoare, cultivate nu pentru florile și culorile lor minunate, ci pentru calitatea lor letală.

Mergeam cu brațele încrucișate pe piept, în parte ca să mă protejez, deși grădina era atât de luxuriantă, încât era imposibil să eviți complet să te atingi de plante. Contactul cu frunzele îmi provoca furnicături și nu mai știam dacă era vorba de plante toxice la o simplă atingere sau doar de paranoia mea, care făcea să mă mănânce și să mă înțepe pielea când treceam pe lângă ele.

Abia când m-am întors să plec, am observat încă ceva: o foarfecă de grădinărit așezată pe zidul jos de cărămidă care mărginea unul dintre straturile de flori. Era nou-nouță, fără nicio urmă de rugină.

Când m-am uitat în sus, am văzut că arbustul care creștea deasupra capului meu fusese tuns – nu mult, dar destul cât să elibereze cărarea. Iar puțin mai încolo am văzut că fusese folosită niște sfoară de grădină pentru a da deoparte lăstarii unei plante cățărătoare.

De fapt, cu cât mă uitam mai bine, cu atât eram mai convinsă că această grădină nu era atât de abandonată pe cât părea. Cineva o îngrijea – și nu Maddie sau Ellie. Niciun copil nu s-ar fi gândit să taie atât de atent ramura care atârna; presupunând că ar fi fost suficient de înalt ca s-o observe ar fi rupt-o sau s-ar fi aplecat să treacă pe dedesubt.

Atunci cine? Sandra nu, de asta eram sigură. Jean McKenzie? Jack Grant?

Numele lui mi-a sunat ciudat în minte. Jack… Grant.

Nu era un nume neobișnuit, mai ales în regiunea aceea, și totuși… Doctorul Kenwick Grant. Să fie cumva o simplă coincidență?

În timp ce stăteam și mă întrebam, bebe-monitorul din buzunarul meu a scos un mic mormăit, trezindu-mă la realitate, și mi-am adus aminte de ce venisem acolo.

Am luat foarfeca de grădinărit, am fugit înapoi la poartă, am ieșit și am închis-o ferm. Zăngănitul metalic a stârnit un stol de păsări care se odihneau în ramurile pinilor de pe povârniș și a răsunat în dealurile de vizavi, ecoul întorcându-se la mine, dar eu eram acum mult prea grăbită ca să-mi pese.

Am scos sfoara din buzunar, am tăiat o bucată mai lungă, apoi m-am ridicat în vârful picioarelor și am început s-o înfășor de mai multe ori în jurul părții de sus a porții, deasupra capului meu, la o înălțime la care niciun copil nu putea ajunge, răsucind-o printre ornamentele porții, apoi trecând-o pe după grinda de cărămidă până a ajuns la capăt și poarta a fost securizată complet. Apoi am legat-o de mai multe ori, trăgând cu atâta forță de capetele ei, încât mi s-au albit vârfurile degetelor.

Bebe-monitorul din buzunarul meu a scos din nou un scâncet, de data asta cu mai multă hotărâre, dar acum eu eram sigură că poarta fusese închisă bine și că de-aici înainte Maddie și Ellie aveau nevoie de scară ca să intre. Am băgat foarfeca în buzunar, mi-am scos telefonul și am apăsat pe difuzorul aplicației Happy.

— Vin, Petra, vin imediat, scumpa mea, nu plânge că vin acum.

Și am luat-o la fugă pe cărarea pietruită până acasă.

Am petrecut următoarele ore ocupându-mă de Petra, apoi încercând să-mi dau seama cum funcționa Tesla, ca să iau fetele de la școală. Jack plecase cu cealaltă mașină a familiei Elincourt, un Land Rover, ca să se întâlnească cu Bill și, înainte de plecare, îmi ținuse un curs intensiv despre cum se conduce Tesla, dar totul era foarte diferit și m-am obișnuit cu ea abia după ce am parcurs câteva mile: nu avea ambreiaj, nici schimbător de viteze și de fiecare dată când ridicai piciorul de pe accelerație viteza se reducea ciudat.

Fetele erau foarte obosite după o zi de școală. Până acasă n-au scos o vorbă, iar după-amiaza și seara au trecut fără incidente. Au luat cina, au făcut cu rândul ca să se joace pe tabletă, apoi s-au schimbat în pijama și s-au băgat în pat fără să zică nici pâs. La opt, când am urcat să le sting lumina și să le învelesc, am auzit o voce de adult care ieșea din difuzoare.

La început am crezut că ascultau o carte audio, dar apoi am auzit-o pe Maddie zicând ceva cu o voce care abia se auzea prin ușă și vocea amplificată de difuzoare i-a răspuns:

— Bravo, scumpa mea! Un zece! Sunt foarte mândră de tine. Dar tu, Ellie? Ai mai făcut exerciții de ortografie?

Era Sandra. Sunase direct în camera fetelor și vorbea cu ele înainte de culcare.

Am rămas un moment în fața ușii, cu mâna pe clanță, ascultându-le conversația și sperând, sau mai degrabă temându-mă, că le voi auzi vorbind despre mine.

Dar am auzit-o doar pe Sandra spunându-le fetelor să se cuibărească în pat și, cu lumina diminuată, a început să le cânte un cântec de leagăn.

Era ceva atât de tandru, atât de intim în gestul acesta simplu (vocea Sandrei tremura ușor la notele mai înalte și se împotmolea la versurile mai dificile), încât m-am simțit prost că trăgeam cu urechea. Îmi venea, mai mult ca orice, să deschid ușa, să intru în vârful picioarelor, să le îmbrățișez pe Maddie și Ellie, să le sărut fruntea mică și caldă, să le spun cât sunt de norocoase că au o mamă care măcar dorea să fie acolo, chiar dacă nu putea.

Dar știam că, dacă intram, le spulberam iluzia că mama lor era prezentă, așa că m-am îndepărtat. Dacă Sandra dorea să vorbească cu mine, nu trebuia decât să sune în bucătărie când termina.

Cât timp am mâncat și am strâns farfuriile am așteptat, ușor agitată, să-i aud vocea prin difuzor, dar Sandra nu m-a sunat. La ora nouă în casă era liniște, iar eu am încuiat ușile și m-am dus la culcare cu sentimentul că mergeam pe coji de ouă.

După ce m-am spălat pe dinți și am stins luminile, m-am băgat în pat. Simțeam că mă dor toate de atâta oboseală. Aveam telefonul în mână, dar în loc să-l pun la încărcat și să mă culc, am început iar să-l caut pe Google pe doctorul Grant.

M-am uitat îndelung la fotografia lui și mi-am adus aminte de ceea ce zisese doamna Andrews la cafenea. Contrastul dintre prima și ultima fotografie era aproape șocant, trădând nopți lungi de suferință și agonie, poate chiar în această cameră. Cum o fi fost să trăiești aici atâția ani, în timp ce toți vecinii te vorbeau pe la colțuri, chinuit de amintiri dureroase despre fiica ta?

M-am întors la ecranul de căutare, am tastat „Elspeth Grant moartă Carn Bridge” și am așteptat să apară linkurile.

Nu era nicio fotografie sau cel puțin n-am găsit eu. Și nici nu-i fuseseră dedicate lungi necrologuri, doar un scurt pasaj în *Carn Bridge Observer* (acum dispărut), care spunea că mult iubita fiică a doctorului Kenwick Grant și a răposatei Ailsa Grant murise la Spitalul St Vincent Cottage pe 21 octombrie 1973, la vârsta de 11 ani.

O scurtă notă publicată câteva săptămâni mai târziu, de data asta în *Inverness Gazette,* relata rezultatele autopsiei și ale anchetei asupra morții lui Elspeth. Se pare că murise pentru că ingerase *Prunus laurocerasus,* sau cireșe de laur, din care, din greșeală, fusese făcut gem. După câte se pare, aceste boabe puteau fi confundate ușor cu cireșele sau cu boabele de soc, dacă nu aveai experiență, și se credea că fata le culesese singură și le adusese menajerei care pur și simplu le pusese în cratiță fără să se gândească. Doctorul Grant nu mânca niciodată gem, prefera fiertura de ovăz cu sare, menajera nu era internă și mânca la ea acasă în sat, iar bona lui Elspeth demisionase cu aproape două luni înainte de incident, așa că Elspeth a fost singura persoană care a ingerat otrava. I s-a făcut rău aproape imediat și a murit după ce i-au cedat mai multe organe, în ciuda imenselor eforturi de a-i fi salvată viața.

S-a dat verdictul de moarte accidentală și nu au fost făcute acuzații împotriva nimănui.

Vasăzică Elspeth fusese singura persoană care mâncase din gemul acela. Acum înțelegeam de ce moartea ei stârnise atâtea suspiciuni, deși nu reușeam să-mi explic de ce îl vizau pe doctorul Grant și nu pe menajera al cărei nume nu era menționat. Poate fusese un caz în care localnicii se protejau între ei. Și ce era cu bona? Demisionase „cu doar două luni în urmă”, potrivit autorului articolului, care reușise să formuleze acea frază în

așa fel încât să pară și nevinovată, și insinuantă totodată, dar probabil că ea nu avusese nicio legătură cu incidentul, altfel ar fi fost anchetată. Absența ei fusese menționată doar în legătură cu faptul că Elspeth nu era supravegheată de nimeni când a cules fructele otrăvite și, în concluzie, era mai probabil ca fata să fi comis o eroare în identificarea plantelor.

Totuși, cu cât mă gândeam mai mult la această idee, cu atât mai îndoielnică mi se părea supoziția că Elspeth culesese fructele din întâmplare. Eu crescusem într-un cartier de la periferia Londrei în anii ’90, habar n-aveam ce însemnă să culegi fructe, dar până și eu știam cât de cât să fac diferența între laur și soc. Îmi era greu să cred că fiica unui expert în otrăvuri, posesor al unei grădini încuiate și destinate explicit plantelor otrăvitoare, făcuse o astfel de greșeală.

Recitind articolul, am simțit brusc un val de simpatie pentru bonă, veriga lipsă a cazului. Ea nu a fost interogată. Nimeni nu spunea ce se întâmplase cu ea. Dar numai câteva săptămâni lipsiseră pentru ca ea să fie implicată în scandal. La urma urmei, ce viitor mai avea o bonă căreia îi murise copilul dat în grijă? Unul foarte sumbru, fără îndoială.

Nu știu când am adormit cu telefonul în mână, dar știu că era foarte târziu când m-a trezit un zgomot. Era un ding-dong, ca sunetul unei sonerii, nu una dintre alertele mele de pe telefon. M-am ridicat în fund clipind și frecându-mă la ochi, apoi mi-am dat seama că zgomotul venea de la telefonul meu. M-am uitat la ecran și am văzut că aplicația Happy era activată. *Sună la ușa principală,* scria pe ecran. S-a auzit din nou un „ding-dong” mai slab, care părea să ignore toate setările mele de a nu fi deranjată. Când am apăsat pe pictogramă, a apărut un mesaj: *Deschizi ușa? Confirmă/Anulează.*

M-am grăbit să apăs *Anulează* și am căutat pictograma camerei amplasate în fața intrării. Pe ecran mi-a apărut imaginea ușii principale, dar lumina de afară nu era aprinsă și în interiorul verandei nu reușeam să văd nimic, doar un întuneric puricos și pixelat. Se întorsese Jack? Își uitase cheile? În orice caz, când soneria a sunat a treia oară, acel ding-dong a răsunat pe scări în sus, dar și din telefonul meu și am știut că trebuia să răspund înainte ca zgomotul să le trezească pe fete.

În cameră era neobișnuit de frig, așa că mi-am luat halatul pe mine și am coborât tiptil pe scări, pășind desculță pe mocheta groasă, fără să aprind lumina ca să nu le trezesc pe fete. În hol m-am luptat puțin cu panoul pentru amprenta digitală, apoi ușa s-a deschis silențios și… nimic. Nu era nimeni.

Era întuneric beznă. Locul de parcare al Land Roverului era tot gol și nu se aprinsese niciuna dintre lămpile de securitate cu senzor de mișcare din curte, deși lumina din verandă s-a activat imediat ce am trecut pragul, detectând prezența mea. Mi-am pus mâna streașină la ochi ca să-mi feresc privirea de strălucirea ei puternică și am scrutat curtea și aleea, tremurând ușor de frig. Nimic. Nici în apartamentul lui Jack nu se vedea lumină. Declanșase ceva soneria din greșeală?

Am închis ușa și am urcat încet spre camera mea, dar când am ajuns pe la mijlocul celui de-al doilea rând de scări soneria s-a auzit din nou.

Ei drăcie.

Oftând, mi-am strâns mai bine cordonul halatului și am coborât iar, de data asta grăbită.

Dar când am deschis ușa nu era nimeni.

Am trântit ușa mai tare, fără să vreau, într-o răbufnire de oboseală și frustrare, și am rămas în hol, pe întuneric, ținându-mi respirația și ascultând dacă se auzea vreun zgomot de sus, poate plânsul ca o sirenă al Petrei. Dar nu s-a auzit nimic.

Oricum, de data asta, în loc să urc direct la mine, m-am oprit și m-am uitat în camera Petrei, care dormea liniștită, apoi în camera lui Maddie și Ellie. În strălucirea slabă a lămpii de noapte le-am văzut pe amândouă dormind duse, cu părul puțin transpirat și răsfirat pe pernă, cu gurile lor de heruvimi întredeschise, scoțând un sforăit ușor, care abia perturba liniștea. Adormite, amândouă mi se păreau atât de mici și de vulnerabile, încât am simțit o strângere de inimă când mi-am adus aminte ce tare mă înfuriasem pe Maddie în dimineața aceea. Mi-am zis că a doua zi mă voi descurca mai bine, că îmi voi aminti că era doar un copil și cât de debusolată trebuia să se simtă pentru că era lăsată cu o femeie pe care n-o cunoștea. Oricum, era clar că niciuna dintre ele nu se jucase la sonerie. Am închis încet ușa și am urcat în camera mea.

Era încă foarte frig și când am închis ușa perdelele s-au umflat, iar eu mi-am dat seama de ce. Fereastra cu ghilotină era deschisă.

M-am încruntat și m-am apropiat de ea.

Era deschisă, și nu doar puțin, ca și cum cineva ar fi vrut să aerisească încăperea, ci era deschisă de tot, jumătatea de jos fiind complet ridicată. Părea că cineva (gândul mi-a venit instantaneu) se aplecase pe geam să fumeze o țigară, deși asta era absurd.

Normal că în cameră se făcuse frig. Bine că măcar problema era ușor de rezolvat, mult mai ușor decât să mă chinui cu panoul de control, în orice caz. În casa asta draperiile, ușile, luminile, porțile, până și espressorul erau automatizate, dar măcar ferestrele victoriene rămăseseră originale și se puteau închide sau deschide manual. Slavă Domnului.

Am coborât fereastra, am tras zăvorul de alamă, apoi m-am băgat repede sub pilota care încă era caldă, înfiorându-mă de plăcere când m-am cuibărit între faldurile ei.

Când eram pe punctul să adorm am auzit… de data asta nu soneria, ci un singur și prelung *scââââârț.*

M-am ridicat în pat, cu telefonul strâns la piept. Drace. Drace. *Drace.*

Dar nu s-a mai auzit nimic. Nu auzisem eu bine? Erau pașii care mă treziseră cu o noapte în urmă sau era altceva? O creangă mișcată de vânt sau o scândură din podea umflându-se?

Nu mai auzeam nimic, în afară de vâjâitul sângelui meu în urechi, și până la urmă m-am lăsat încet în jos, cu telefonul în mână, și am închis strâns ochii.

Dar toate simțurile mele erau în alertă maximă și mi se părea imposibil să adorm. Timp de peste patruzeci de minute am rămas întinsă, simțindu-mi pulsul precipitat și mintea zumzăind de gânduri, un amestec de paranoia și superstiții nebunești.

Apoi, așa cum mă temeam și mă așteptam, s-a auzit din nou.

Scâââârț…

Și pe urmă, după o foarte scurtă pauză: *Scârț…*

Scââârț… scââârț…

De data asta nu mai aveam nicio îndoială: erau pași.

Mi s-a ridicat un nod în gât și aproape că-mi venea să vomit, iar pulsul mi s-a accelerat într-atât încât pentru o clipă am crezut că o să leșin, dar apoi m-a cuprins furia. Am sărit din pat și am alergat la ușa încuiată din colțul camerei, unde am îngenuncheat și m-am uitat pe gaura cheii, în timp ce inima bătea să-mi sară din piept.

Așezată în genunchi, în pijama și cu un ochi larg deschis lipit de gaura cheii, m-am simțit absurd de vulnerabilă și o clipă mi-a venit în minte ideea oribilă că cineva împingea ceva prin gaura cheii, o scobitoare sau un creion bine ascuțit, care îmi perfora corneea. M-am îndepărtat de ușă clipind, cu ochiul lăcrimând din cauza curentului de aer încărcat de praf.

Dar nu era nimic acolo. Nicio scobitoare malefică nu-mi străpunsese ochiul. Am simțit aerul rece și stătut din pod, dar n-am văzut nimic, doar beznă totală. Chiar dacă scara făcea o cotitură sau la etaj era o ușă închisă, dacă ar fi existat o lumină aprinsă în pod tot ar fi contaminat, oricât de puțin, întunericul absolut de pe scară. Dar nu era nimic. Nici cea mai mică geană de lumină, în caz că acolo se afla cineva, indiferent ce făcea, făcea pe întuneric.

Scââârț... scââârț... scââârț... S-a auzit din nou, cu o regularitate insuportabilă. Apoi o pauză și din nou: *scââârț... scââârț... scââârț...*

— Te aud! am strigat eu până la urmă, pentru că nu mai suportam să stau și să ascult îngrozită în liniște.

Mi-am apropiat gura de gaura cheii și, cu o voce tremurată, în care se amestecau furia și groaza, am strigat din nou:

— Te aud! Ce dracului faci acolo, psihopatule? Cum îndrăznești? Să știi că sun la poliție, așa că mai bine cară-te dracului de-acolo!

Dar pașii nici măcar n-au ezitat. Vocea mea s-a stins de parcă strigasem într-un spațiu vid. *Scââârț... scââărț... scââârț...* și apoi, exact ca înainte, o mică pauză, după care au reînceput în același ritm. *Scââârț... scââârț... scââârț...* În sinea mea, știam că nu voi suna la poliție. Ce naiba să le spun? „Oh, vă rog, domnule polițist, se aud niște scârțâituri în pod”? Cea mai apropiată secție de poliție era în Inverness și cu siguranță nu făceau patrulări de rutină la miezul nopții. Nu-mi rămânea decât să sun la urgențe, dar oricât de îngrozită eram, îmi și imaginam ce-ar fi zis operatoarea dacă o femeie isterică suna la 999 în toiul nopții să reclame că din podul casei se auzeau niște zgomote dubioase.

Măcar de-ar fi fost Jack aici, măcar de-ar fi fost cineva, în afară de cele trei fetițe pe care eram plătită să le protejez, nu să le sperii și mai tare.

Doamne, Dumnezeule! Brusc n-am mai putut să suport și am înțeles ce le făcuse pe cele patru bone dinainte să demisioneze și să fugă îngrozite. Să stai acolo noapte de noapte, să asculți, să aștepți holbându-te prin întuneric la ușa încuiată, la gaura cheii care se căsca spre întuneric…

Nu aveam ce să fac. Puteam să mă duc să dorm în camera de zi, dar dacă începeau și acolo zgomotele mă gândeam că o să înnebunesc de tot și, într-un fel, era mai rău să știu că acele zgomote continuau în pod în timp ce eu dormeam jos și nu le auzeam. Cel puțin dacă eram aici, ascultând vigilentă ce era în pod, nu putea să…

Am înghițit în sec, în întuneric. Mi se uscase gura.

Mâinile îmi transpirau și n-am putut să-mi duc gândul până la capăt.

Acum știam că în noaptea asta nu voi mai închide un ochi.

Așa că m-am înfășurat în pilotă, tremurând ca o frunză, am aprins lumina și am stat cu telefonul în mână, ascultând sunetul ritmic și constant al pașilor de deasupra mea. Și m-am gândit la doctorul Grant, bătrânul care locuise înainte aici, omul de care Sandra și Bill făcuseră tot posibilul să scape zugrăvind, curățând și restaurând până când aproape că nu mai rămăsese nici urmă de el, în afară de acea grădină de plante otrăvitoare din spatele porții încuiate.

Și în afară, poate, de ceea ce umbla prin pod noaptea.

Am auzit din nou vocea rece și indiferentă a lui Maddie, de parcă era lângă mine, șoptindu-mi la ureche. *După un timp, n-a mai putut să doarmă. Doar se plimba noaptea de colo-colo. Apoi a înnebunit. Oamenii înnebunesc dacă nu-i lași să doarmă, știai?*

Începeam cumva să-mi pierd mințile? Asta mi se întâmpla?

Doamne! Ce prostie. Oamenii nu înnebunesc după două nopți nedormite. Deja dramatizam.

Și totuși, în timp ce pașii se auzeau din nou deasupra mea, lenți și implacabili, am simțit cum creștea în mine un fel de panică ce punea stăpânire pe mine și nu mai reușeam să-mi dezlipesc privirea de ușa încuiată, imaginându-mi că se deschidea, iar mersul acela lent, mersul unor picioare bătrâne, se auzea pe scara din interior, apoi chipul cadaveric și descărnat venea spre mine prin întuneric și un braț osos se întindea…

Elspeth…

Nu era un sunet ce se auzea de deasupra, ci venea din capul meu: un horcăit de moarte, strigătul unui tată îndurerat de pierderea fiicei lui. *Elspeth…*

Dar ușa nu s-a deschis. N-a venit nimeni. Și totuși, deasupra mea, oră de oră, pașii au continuat să se audă. *Scââârț… scââârț… scââârț…* Mersul neîntrerupt al unei persoane care nu avea odihnă.

N-am îndrăznit să sting lumina. Nu de data asta. Nu cu acei pași neîntrerupți și neobosiți ce se auzeau deasupra mea.

Am rămas în pat culcată pe-o parte, cu fața la ușa încuiată și telefonul în mână, fixând-o și așteptând până când podeaua de sub fereastra de vizavi de patul meu a început să se lumineze odată cu revărsatul zorilor, iar eu m-am ridicat în sfârșit, amorțită și amețită de oboseală, și am coborât în căldura bucătăriei să-mi fac cea mai tare cafea pe care puteam s-o beau pentru a înfrunta o nouă zi.

Parterul era pustiu și răsunător, învăluit într-o liniște stranie fără gâfâielile și pufniturile câinilor. Am constatat cu surprindere că o parte din mine simțea lipsa boturilor lor neliniștite și a privirilor lor care cereau mereu să le arunci ceva bun.

Când am trecut prin hol spre bucătărie, m-am trezit culegând de pe jos un șir de lucruri de-ale fetelor: creioane colorate împrăștiate pe covorul din hol, o figurină din My Little Pony abandonată sub tejgheaua barului și, ciudat, o floare mov ofilită, lăsată în mijlocul podelei din bucătărie. M-am aplecat nedumerită și m-am întrebat de unde apăruse. Era o singură floare și părea să fi căzut dintr-un buchet sau de la o plantă de interior, dar în această încăpere nu erau flori. O culesese una dintre fete? Și dacă da, când?

Mi-a părut rău s-o las să moară, așa că am umplut o cană de cafea cu apă și am pus lujerul în ea, apoi am așezat-o pe masa din bucătărie. Poate își revenea.

Tocmai îmi beam în liniște a doua ceașcă de cafea și priveam răsăritul soarelui peste dealurile din estul casei, când am auzit o voce venind parcă din eter.

— Rowan…

Era o voce subțire și tremurată, abia audibilă și totodată suficient de puternică pentru a răsuna în liniștea bucătăriei. Am tresărit atât de tare, încât mi-am vărsat cafea fierbinte pe mână și pe mâneca halatului.

— Drace.

Am început să mă șterg, răsucindu-mă totodată să văd de unde venea.

Nu era nimeni sau cel puțin nimeni vizibil.

— Cine-i acolo? am strigat și de data asta am auzit un scârțâit dinspre scări, un singur scârțâit atât de sinistru și de asemănător cu cele din noaptea precedentă, încât am simțit că îmi stă inima.

— Cine e? am strigat din nou, mai agresiv decât intenționasem, și am ieșit nervoasă în hol.

Mai sus de mine, o siluetă mică ezita în capul scărilor. Ellie. Avea o fețișoară îngrijorată și buza de jos îi tremura.

— Oh, scumpo… am spus eu plină de remușcări. Îmi pare rău, m-ai speriat. N-am vrut să mă răstesc. Haide, coboară.

— Nu am voie, a spus ea.

Ținea o pătură în mâini și îi răsucea cu degetele marginea de mătase. Cu buza de jos care îi tremura gata să plângă, nu mai părea o fetiță de cinci ani, ci una mult mai mică.

— Ba sigur că ai voie. Cine zice că nu ai voie?

— Mami. Nu avem voie să ieșim din cameră până când iepurașul nu ridică urechile.

Oh. Imediat mi-am adus aminte de paragraful din dosar despre faptul că Ellie avea obiceiul să se trezească devreme și despre regula ceasului cu iepurașul fericit care ridica urechile la ora șase dimineața. Atunci m-am uitat dincolo de arcadă spre ceasul din bucătărie. Era 5:47.

Nu puteam să contrazic pe față regulile Sandrei… dar asta era situația și o parte din mine se simțea ușurată că vedeam o ființă umană. Cu Ellie în preajmă, fantomele nopții păreau să se retragă în absurd.

— Păi… am spus eu prudentă, încercând să găsesc un echilibru între a-mi asculta șefa și a consola o fetiță aflată pe punctul de a plânge. Păi, acum te-ai trezit. Doar de data asta, eu cred că putem să ne prefacem că iepurașul s-a trezit și el mai devreme.

— Dar ce o să spună mami?

— Dacă tu nu spui nimănui, nu spun nici eu, am zis și imediat după aceea am regretat.

Este una dintre regulile fundamentale ale educației copiilor: niciodată să nu-i ceri unui copil să păstreze secrete față de părinții săi, pentru că asta duce la tot felul de neînțelegeri și

comportamente periculoase. Dar acum o spusesem și speram ca Ellie să o ia ca pe o remarcă fără importanță, nu ca pe o invitație de a conspira împotriva mamei sale. Nu m-am putut abține și m-am uitat la camera de supraveghere din colț, dar fără îndoială că Sandra nu era trează la ora șase dimineața decât dacă era absolut necesar.

— Haide, coboară. O să bem împreună o ceașcă de ciocolată caldă și pe urmă, când se trezește iepurașul, te duci sus să te îmbraci.

Ellie a coborât în bucătărie, s-a așezat pe un scaun și a început să lovească cu călcâiele în picioarele scaunului, în timp ce eu am încălzit o cană de lapte pe plita cu inducție și i-am adăugat pulbere de ciocolată. În timp ce Ellie bea din cana ei și eu sorbeam din cafeaua mea, care de-acum se răcea, am vorbit despre școală, despre prietena ei cea mai bună, Carrie, despre câini și faptul că ne era dor de ei, iar la final am riscat și am întrebat-o dacă îi era dor de părinții ei. Atunci ea a făcut o mică grimasă.

— Putem să vorbim cu mami la telefon și în seara asta?

— Sigur că da. Putem încerca. Mama ta are multă treabă, știi asta.

Ellie a clătinat din cap. Apoi, uitându-se pe fereastră, a spus:

— El a plecat, nu?

— Cine? am întrebat eu nedumerită.

Vorbea despre tatăl ei sau despre Jack? Sau poate… poate despre altcineva?

— Cine a plecat?

Ea n-a răspuns, doar a continuat să bată cu picioarele în scaun.

— Îmi place mai mult când e plecat. Le obligă să facă lucruri pe care ele nu vor să le facă.

Nu știu de ce, dar asta mi-a adus aminte de ceva la care aproape că nu mă mai gândisem din prima mea noapte petrecută aici: biletul mototolit și neterminat al Katyei. Cuvintele ei mi-au răsunat în

minte ca și cum cineva mi le șoptea pe un ton imperios: *Îți scriu acest bilet pentru că aș vrea să te rog să fii…*

Atunci, mai mult ca niciodată, mi s-a părut că e un avertisment.

— Cine? am insistat eu, de data asta pe un ton apăsat. La cine te referi, Ellie?

Dar ea n-a înțeles întrebarea mea sau poate în mod voit a interpretat-o greșit.

— La fete, a răspuns ea pe un ton indiferent.

Apoi a lăsat cana cu ciocolată caldă și s-a dat jos de pe scaun.

— Pot să mă duc să mă uit la televizor?

— Ellie, stai, am spus ridicându-mă la rândul meu.

Brusc, am simțit că inima îmi bătea în piept cu putere.

— La cine te referi? Cine e plecat? Cine le obligă pe fete să facă lucruri?

Dar eram prea insistentă și, când am apucat-o de încheietura mâinii, ea s-a smucit, brusc speriată de interesul meu.

— Nimic. Nu-mi amintesc. Am inventat eu. Maddie m-a pus să zic. Oricum, n-am zis eu.

Scotea scuzele una după alta, fiecare mai absurdă decât cele dinainte, și și-a tras mâna din strânsoarea mea. Nu știam ce să spun. M-am gândit să mă duc după ea când a plecat din bucătărie și am auzit melodia de la filmul Peppa Pig în camera de joacă, dar știam că n-o să meargă. O speriasem și ratasem ocazia. Ar fi trebuit s-o întreb cu un aer mai indiferent. Acum se închisese în ea, așa cum fac copiii mici când își dau seama că au spus ceva mai important decât credeau. Era aceeași panică pe care o văzusem și la alți copii când repetau un cuvânt nepotrivit, fără să înțeleagă reacția pe care o provoca: o încercare speriată de a se îndepărta de o reacție pe care n-o anticipaseră, urmată de o închidere totală în sine și o negare a ceea ce tocmai spuseseră. Dacă o obligam acum pe

Ellie să vorbească, nu făceam decât să mă autosabotez și s-o determin să nu-mi mai facă alte confidențe.

Fetele… Le obligă să facă lucruri pe care ele nu vor să le facă…

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Era un lucru asupra căruia toate manualele de prevenție atrăgeau atenția: scenariul de coșmar pe care sperai să nu-l întâlnești niciodată. Dar… așa era? Despre ce fete vorbea Ellie? Despre ea și Maddie? Sau despre alte fete? Și cine era „el"? Bill? Jack? Sau cu totul altcineva… un profesor sau…?

Dar nu. Am alungat din minte acea figură îndurerată care mă privise de pe ecranul telefonului mobil. Era pură fantezie. Dacă m-aș duce cu așa ceva la Sandra mi-ar râde în nas, și pe bună dreptate.

Dar *aș putea* să-i povestesc Sandrei un astfel de lucru? Un lucru pe care Ellie ar nega că l-a spus și care poate nu avea niciun fel de importanță? În fond, eu nu aveam nicio probă, nimic care să susțină îngrijorarea mea în fața Sandrei.

Încă mă uitam după Ellie și îmi rodeam o unghie, când un zgomot care venea din hol m-a făcut să tresar. M-am întors, am văzut ușa deschizându-se și pe Jean McKenzie în prag, scoțându-și haina.

— Doamnă McKenzie, am spus.

Era îmbrăcată îngrijit, cu o fustă de lână și o bluză albă de bumbac, iar eu m-am rușinat brusc că eram mai mult goală, doar cu halatul pe mine și nu mare lucru pe dedesubt.

— Te-ai trezit devreme, a fost tot ce a spus, dar am simțit înțepătura tonului ei dezaprobator.

Nu știu dacă a fost din cauza lipsei de somn sau a neliniștii pe care mi-o provocaseră cuvintele lui Ellie, dar imediat m-a scos din sărite.

— De ce nu mă agreați deloc? am întrebat.

Ea s-a întors și s-a uitat la mine, în timp ce-și punea haina în dulapul de pe hol.

— Poftim?

— M-ați auzit. Vă purtați așa cu mine de când am venit aici. De ce?

— Eu cred că îți imaginezi lucruri, domnișoară.

— Știți foarte bine că nu. Dacă e vorba de ce s-a întâmplat în prima zi, vă asigur că *nu* am închis ușa aia nenorocită și *nu* le-am încuiat pe fete afară. De ce să fac așa ceva?

— Omul se judecă după fapte, nu după vorbe, a spus Jean enigmatică și s-a îndreptat spre camera de serviciu, dar eu am alergat după ea și am apucat-o de braț.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Și-a smuls brațul din strânsoarea mea și mi-a aruncat o privire încărcată de ură.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai trata așa, domnișoară, și dacă nu ai vorbi urât în fața fetelor.

— V-am pus o întrebare perfect rezonabilă, am replicat eu, dar ea m-a ignorat și s-a dus în camera de serviciu, frecându-și brațul cu o grijă exagerată de parcă îi jupuisem pielea. Și nu-mi mai spune „domnișoară”, am strigat după ea. Nu suntem în Downtown Abbey.

— Și cum preferi să-ți spun? mi-a aruncat ea peste umăr.

Mă întorsesem să mă duc s-o trezesc pe Maddie, dar când am auzit asta m-am oprit în loc, m-am întors încă o dată și am rămas uitându-mă la spatele ei indiferent, aplecat deasupra chiuvetei din camera de serviciu.

— Ce-ați spus?

Dar nu mi-a răspuns. Doar a deschis robinetele și zgomotul apei mi-a acoperit vocea.

— La revedere, fetelor, am strigat, privindu-le prin poarta școlii în timp ce se îndreptau spre clasele lor.

Maddie n-a răspuns, doar și-a văzut de drum cu capul plecat, fără să le ia în seamă pe celelalte fetițe care sporovăiau de zor. În schimb, Ellie s-a întrerupt din conversația ei cu o fetiță roșcată, a ridicat privirea și mi-a făcut cu mâna. Mi-a adresat un zâmbet vesel și drăgăstos, iar eu i-am răspuns la fel, apoi i-am zâmbit și Petrei, care se mișca și gângurea în brațele mele. Era soare, păsările cântau și lumina caldă a acelei frumoase zile de iunie se strecura printre frunzele copacilor. Temerile și închipuirile din noaptea trecută – amintirea feței schimonosite de durere și suferință care mă privise de pe ecranul telefonului –, toate mi s-au părut brusc ridicole în lumina zilei.

Tocmai o instalam pe Petra în scăunelul pentru mașină, când telefonul meu a scos un mic bing. M-am uitat la el, întrebându-mă dacă era ceva important. Era un e-mail. De la Sandra.

Fir-ar să fie.

Prin minte au început să-mi treacă tot felul de gânduri paranoice: văzuse filmarea de pe cameră când fusesem pe punctul s-o lovesc pe Maddie sau lista interminabilă de dulciuri cu care le mituisem pe fete? Sau era altceva? Ceva ce spusese Jean McKenzie?

Simțeam furnicături prin stomac când am deschis telefonul, dar subiectul mesajului mi s-a părut destul de banal: *Actualizare.* Nu prea știam ce voia să însemne asta.

> Bună, Rowan,
>
> Scuze că te contactez prin e-mail, dar sunt într-o ședință și nu pot să vorbesc. Am vrut să te informez rapid despre cum stau lucrurile aici. La târg a fost super bine, dar Bill a trebuit să plece în Dubai să rezolve niște probleme acolo, ceea ce înseamnă că mă voi ocupa eu de proiectul Kensington. Nu e tocmai ceea ce îmi doream, pentru că asta înseamnă că voi fi plecată puțin mai mult

timp decât credeam, dar nu am încotro. Ar trebui să mă întorc marțea viitoare (adică de azi într-o săptămână). Crezi că te descurci? Ți se pare fezabil?

În ceea ce le privește pe fete, Rhiannon termină școala azi. Mama lui Elise a avut amabilitatea de a se oferi să le ia pe amândouă (locuiesc în apropiere de Pitlochry, deci oricum le era în drum) și Rhi va ajunge la Heatherbrae oricând după ora 12. I-am trimis un mesaj ca să știe cum stau lucrurile și abia așteaptă să te cunoască.

Jack a vorbit ieri cu Bill și i-a spus că te descurci foarte bine cu cele mici, iar eu mă bucur să aud că totul merge perfect. Te rog să mă suni dacă ai vreo problemă. Voi încerca să telefonez diseară, înainte ca fetele să se culce.

Sandra x

Am închis e-mailul, neștiind dacă sentimentul ce mă năpădise era ușurare sau îngrijorare. Sigur, mă simțeam ușurată, mai ales pentru că Jack pusese o vorbă bună pentru mine. Dar încă o săptămână… Până să citesc mesajul Sandrei nici nu-mi dădusem seama cât de mult contam pe întoarcerea ei vineri, numărând în minte zilele rămase de parcă ispășeam o condamnare la închisoare.

Și acum… Acum mai primeam încă patru zile. Și nu doar cu cele mici, ci și cu Rhiannon. Eram pregătită pentru asta?

Perspectiva de a mai avea pe cineva în casă era reconfortantă, fără îndoială. Poate că pașii aceia lenți și măsurați erau doar rodul imaginației mele, dar chiar și la lumina zilei mi se zbârlea părul pe mine când îmi aminteam cum stăteam culcată în pat și îi ascultam plimbându-se dintr-un capăt în altul. Sigur că eram mai liniștită să am pe cineva în dormitorul de alături, chiar dacă era o adolescentă țâfnoasă.

Dar în timp ce porneam Tesla, prin minte mi-a trecut o altă imagine, diferită: aceea a textului cu litere stacojii de pe ușa dormitorului – *DISPARI, DACĂ INTRI, TE OMOR*. Acolo se întâmpla ceva. Ceva foarte asemănător cu furia mută a lui Maddie.

Indiferent ce era, poate cu ajutorul lui Rhiannon voi reuși să aflu despre ce era vorba.

Drumul de la școală până la Heatherbrae a durat mai mult decât în dimineața precedentă, pentru că am avut o furgonetă în față. Am mers încet după ea de la Carn Bridge, apăsând ușor pe accelerator, convinsă că va vira la următoarea răscruce la care ajungeam, dar, în mod inexplicabil, părea să meargă în același loc, deși drumul se îngusta și devenea tot mai rural. M-am bucurat când am văzut că ne apropiam de cotitura spre Heatherbrae House și tocmai mă pregăteam să semnalizez stânga, când furgoneta a făcut același lucru și a intrat pe alee, obligându-mă să calc frâna.

În timp ce așteptam cu Tesla torcând silențios, portiera pasagerului din față s-a deschis și a coborât o fată cu rucsacul pe umăr. I-a spus ceva șoferului și portbagajul s-a deschis. Fata a tras afară un geamantan imens, l-a trântit fără menajamente pe pietriș, apoi a închis cu putere ușa și s-a dat înapoi, în timp ce șoferul s-a îndepărtat. Mă pregăteam să scot capul pe geam s-o întreb cine era și ce făcea în locul ăsta pustiu, când și-a extras telefonul din buzunar și l-a apropiat de senzorul de proximitate al porților, care s-au deschis. N-avea cum să fie Rhiannon, ea trebuia să ajungă după prânz, iar furgoneta aceea prăpădită nu părea să fie a mamei cuiva. Să fie cineva care lucra aici? Dar în cazul ăsta, ce era cu geamantanul acela imens?

Am așteptat câteva minute până când fata a intrat, apoi am apăsat pe accelerator. Tesla a alunecat ușor pe alee în spatele necunoscutei, care s-a întors surprinsă. Oricum, în loc să se dea la o parte, a rămas pe loc, cu mâinile în șolduri și bagajul imens la picioare. Am frânat din nou și pietrișul a scrâșnit sub pneuri. Am coborât geamul.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, a spus fata.

Avea părul lung și blond și un accent elegant, fără urmă de dialect scoțian.

— Tu cine dracului ești și ce cauți în mașina părinților mei?

Deci, da, era Rhiannon.

— Oh, bună. Tu trebuie să fii Rhiannon. Scuze, nu mă așteptam să ajungi decât peste câteva ore. Eu sunt Rowan.

Fata continua să mă privească inexpresiv, iar eu, simțind că începeam să-mi pierd răbdarea, am adăugat:

— Noua bonă? Credeam că ți-a spus mama ta.

Mi s-a părut ridicol că purtam conversația aceea prin geamul mașinii, așa că am parcat mașina, am coborât și i-am întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Scuze că nu te-am recunoscut, dar mama ta zicea că ajungi după ora doisprezece.

— Rowan? Dar ești… a dat să spună fata, încruntându-se, apoi a părut că ceva s-a limpezit în mintea ei și a clătinat din cap.

Pe buzele ei a apărut un surâs care mie nu mi-a plăcut deloc.

— Nu contează, a conchis ea.

— Sunt ce? am întrebat eu lăsând mâna jos.

— Am spus că nu contează, a insistat Rhiannon. Și nu lua în seamă ce a spus mama, ea habar n-are de nimic. După cum ai văzut și tu.

M-a măsurat din cap până-n picioare și a adăugat:

— Ei, ce mai aștepți?

— Poftim?

— Ajută-mă cu bagajul.

Eram din ce în ce mai enervată, dar n-avea rost să încep cu stângul, așa că m-am controlat și am tras de geamantan până în spatele Teslei. Era mai greu decât părea. Rhiannon n-a așteptat să-l bag în portbagaj, ci a urcat pe bancheta din spate, lângă Petra.

— Bună, micuțo, a spus ea pe un ton scăzut, dar cu o căldură care lipsise cu desăvârșire când îmi vorbise mie.

Apoi, către mine, când m-am așezat la volan:

— Haide, doar n-o să stăm aici toată ziua să admirăm peisajul.

Am strâns din dinți, mi-am înghițit mândria și am apăsat atât de tare pe accelerator, încât roțile din spate au aruncat în sus pietrișul de pe drum când am pornit spre Heatherbrae House.

Odată intrată în casă, Rhiannon s-a dus la bucătărie, lăsându-mă să vin singură de la mașină cu Petra și geamantanul enorm. Când, în sfârșit, am intrat cu Petra de mână, am văzut că Rhiannon se instalase deja la barul pentru micul dejun și mânca un sendviș uriaș pe care tocmai și-l făcuse.

— Așaaa, vasăzică tu ești Rowan, nu? a spus ea lungind puțin cuvintele. Trebuie să recunosc că nu arăți deloc așa cum mă așteptam.

M-am încruntat. Simțeam ceva malițios în vocea ei, dar nu înțelegeam la ce se referea.

— Și cum te așteptai?

— Ah… nu știu. Altfel. Nu arăți ca o Rowan.

A zâmbit, apoi, până să reacționez, a mai luat o mușcătură din sendviș și a continuat cu gura plină:

— Trebuie să adaugi „maioneză” pe lista de cumpărături. Ah, și unde dracu’ sunt câinii?

Am clipit perplexă. Simțeam că eu ar trebui să pun întrebări și s-o interoghez pe ea. De ce întotdeauna eu mă aflam în partea greșită a luptelor pentru putere? Dar era o întrebare perfect rezonabilă, așa că am încercat să-mi păstrez vocea calmă când am răspuns.

— Jack a trebuit să plece să-i ducă tatălui tău niște documente. A luat și câinii cu el. S-a gândit că o să le placă excursia.

Nu asta spusese Jack, dar nu am vrut să recunosc în fața unei adolescente arogante că nu

mă simțisem în stare să țin în frâu trei fete mici și doi labradori.

— Și când se-ntoarce?

— Jack? Nu știu. Cred că astăzi.

Rhiannon a clătinat din cap, mestecând gânditoare, apoi, tot cu gura plină, a spus:

— Apropo, diseară e ziua lui Elise și mama ei m-a invitat să rămân să dorm la ea. E-n regulă?

A spus-o pe un ton din care rezulta clar că mă întreba doar de formă, dar am aprobat, clătinând din cap.

— Am să-i trimit un SMS mamei tale ca să mă asigur, dar da, din partea mea e-n regulă. Unde locuiește?

— În Pitlochry. E la o oră de mers cu mașina, dar va veni fratele lui Elise să mă ia.

Am clătinat din cap, am scos telefonul și i-am trimis repede un mesaj Sandrei. *Rhiannon a ajuns. Vrea să rămână să doarmă acasă la Elise în noaptea asta. Presupun că e în regulă, dar confirmă-mi, te rog.*

Sandra mi-a răspuns aproape imediat. *Da, nicio problemă. Voi suna pe la ora 6. Pupici pentru Rhi.*

— Mama ta îți trimite pupici și zice că poți să te duci, i-am transmis lui Rhiannon, care a ridicat ochii în tavan de parcă ar fi spus *Nu zău.* La ce oră vine să te ia?

— După prânz.

A coborât de pe scaun și a împins farfuria murdară spre mine.

— Hai pa.

Am privit-o în timp ce urca treptele în uniforma de școală, parcurgând cu picioarele ei lungi curba elegantă a scării, până a dispărut după colț.

Nu a coborât la masa de prânz. Asta nu m-a surprins prea mult, ținând cont de sendvișul pe care îl mâncase cu câteva ore mai devreme, dar pentru că tot pregăteam masa pentru mine și Petra, am simțit că trebuia măcar s-o întreb dacă dorește

să ni se alăture. Am încercat să vorbesc cu ea prin interfon, dar nu am putut să mă conectez, în schimb, a apărut un mesaj prin intermediul aplicației. *NU MI-E FOAME.* Poftim. Nici nu știam că se poate.

OK, i-am răspuns. În timp ce puneam telefonul deoparte, mi-a mai venit o idee. L-am scos iar din buzunar și am redeschis aplicația Happy. Cu o oarecare nervozitate, am apăsat pe meniul care arăta lista camerelor de supraveghere la care aveam eu acces. În timp ce derulam lista până la litera R, îmi spuneam că n-ar trebui să mă uit, dar așa măcar aș ști… Când am ajuns la „camera lui Rhiannon”, am văzut că opțiunea era dezactivată, ceea ce mi-a produs o mare ușurare. Mi s-ar fi părut extrem de nepotrivit să existe camere video în camera unei fete de paisprezece ani.

Abia când îi dădeam niște iaurt nerăbdătoarei Petra, ocolindu-i degețelele cu care încerca să-mi apuce lingura, am auzit niște pași pe scară și când m-am uitat spre hol am văzut-o pe Rhiannon cu o geantă mică într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

— A venit fratele lui Elise, a spus ea scurt.

— E la ușă? am întrebat-o și m-am uitat nedumerită la ecranul telefonului. N-am auzit când a sunat.

— Normal. E la poartă.

— Bine. (M-am abținut să nu-i trântesc o replică sarcastică.) Îi deschid.

Telefonul meu era pe tejghea, dar nici n-am apucat să pornesc aplicația, cu atât mai puțin să navighez prin meniul pentru diferitele porți, uși și garaje la care aveam și eu acces, că Rhiannon era deja în drum spre ușă.

— Nu-i nevoie, a zis ea și a pus degetul pe panoul de comandă, apoi a deschis ușa principală. Mă așteaptă jos, la șosea.

— Stai.

Am mutat iaurtul mai departe de Petra, apoi m-am grăbit să mă duc după Rhiannon.

— Așteaptă puțin. Am nevoie de numărul de telefon al mamei lui Elise.

— Ah… pentru ce? a întrebat Rhiannon pe un ton plin de sarcasm, iar eu am scuturat din cap, refuzând să-i fac jocul.

— Pentru că ai paisprezece ani și pentru că eu nu o cunosc pe femeie. Îl ai? Dacă nu, am să i-l cer mamei tale.

— Da, îl am.

A dat ochii peste cap, dar a scos telefonul și s-a uitat în jur după o bucată de hârtie. Pe o treaptă a scării era un desen de-al lui Maddie; l-a luat și a notat numărul pe spatele lui.

— Poftim. Mulțumită?

— Da, am spus, deși nu era chiar așa.

A ieșit trântind ușa în urma ei și eu am urmărit-o pe fereastră până a dispărut în curba aleii, apoi m-am uitat la foaia de hârtie. Scrisese numărul într-un colț, alături de numele Cass, iar eu l-am introdus în aplicația de mesagerie de pe telefonul meu.

Bună, Cass. Sunt Rowan, noua bonă a familiei Elincourt. Voiam doar să-ți mulțumesc că o primiți pe Rhiannon la voi în noaptea asta. Dacă e vreo problemă, te rog să mă suni sau să-mi trimiți SMS la acest număr. Dacă poți, spune-mi la ce oră o aduci înapoi. Mulțumesc. Rowan.

Răspunsul a venit repede, ceea ce m-a liniștit, în timp ce îi dădeam Petrei ultima lingură de iaurt.

Bună! Mă bucur să te „cunosc”. Cu plăcere, ne bucurăm întotdeauna când Rhiannon rămâne la noi. Cred că o vom aduce mâine, înainte de prânz, dar mai vedem până atunci. Cass.

Abia când am pus desenul lui Maddie înapoi pe scară m-am uitat și eu la el. Îmi amintea de desenul pe care îl găsisem în prima seară, cel cu casa și fetișoara palidă care se uita pe fereastră. Dar acesta avea ceva mult mai sinistru și mai tulburător.

În centrul paginii era o figură desenată rudimentar – o fetiță cu părul ondulat și cu fustiță

– care părea încuiată într-un fel de închisoare. Când m-am uitat mai atent, mi-am dat seama că reprezenta mai degrabă grădina cu plante otrăvitoare. Figura fetei se afla în spatele barelor negre și groase ale porții de fier și cu o mână se agăța de ele, iar în cealaltă ținea ceva – o ramură, mi s-a părut, acoperită cu frunze verzi și boabe roșii. Îi curgeau lacrimi pe obraji, iar gura îi era deschisă într-un strigăt de disperare. Pe față și pe rochie avea dâre roșii de sânge. Întreaga imagine era încercuită de o spirală neagră și groasă, ceea ce îmi dădea impresia că mă uitam invers printr-un telescop, într-un fel de tunel de coșmar care dădea spre trecut.

Pe de o parte era doar desenul unei fetițe și nu se deosebea prea mult de alte desene violente pe care le văzusem la creșă: supereroi care doborau ticăloși, polițiști care se luptau cu hoți. Dar pe de altă parte… Nu știu. Nu reușeam să-mi dau seama ce anume mă făcea să mă înfior, însă desenul avea ceva indescriptibil de neplăcut, atât de înfiorător, de plin de satisfacție și jubilație în fața acelei scene macabre, încât l-am lăsat să-mi cadă dintre degete de parcă m-ar fi ars.

Stăteam acolo încremenită, fără să iau în seamă strigătele furioase ale Petrei din spatele meu („Gios. Gios! Peta gios acuma!”), și mă uitam la el. Îmi venea să-l mototolesc și să-l arunc la gunoi, dar știam care ar fi fost protocolul pentru protecția copilului la Little Nippers. Să pun desenul la dosar. Să comunic îngrijorările mele responsabilului cu prevenirea riscurilor. Să discut tema desenelor cu părinții/tutorii copilului, dacă era cazul.

În fine, aici singurul responsabil cu prevenirea riscurilor eram eu. Dar dacă aș fi fost în locul Sandrei, cu siguranță că aș fi vrut să știu despre asta. Nu-mi dădeam seama de unde scotea Maddie astfel de lucruri, dar trebuia să înceteze.

Mai tulburată decât aș fi vrut să admit, am ridicat desenul de pe jos și l-am pus la păstrare

într-un sertar din birou. Apoi m-am întors în bucătărie, am șters-o pe Petra la gură și am dus-o la culcare.

Nu îmi propusesem sa adorm în camera Petrei, dar m-am trezit speriată, cu țesătura cadrilată a fotoliului udă de salivă sub obrazul meu și cu inima bubuind dintr-un motiv pe care nu reușeam să-l identific. Petra dormea adânc în pătuțul ei când m-am ridicat cu greu, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase și ce anume mă trezise atât de brusc.

Probabil că ațipisem în timp ce așteptam ca ea să adoarmă. Nu cumva… Fir-ar să fie! Gândul care mi-a venit în minte m-a lovit ca un pumn în plexul solar. Nu cumva trecuse ora la care trebuia să mă duc să le iau pe fete de la școală? Dar nu. Când m-am uitat la telefon arăta doar 13:30.

Atunci s-a auzit din nou zgomotul care mă trezise din somn: soneria de la intrare. *Sună la ușa principală,* spunea mesajul care îmi lumina ecranul telefonului. Apoi *Deschizi ușa? Confirmă/Anulează.*

Un val de groază pavloviană mi-a inundat tot corpul și, pentru o clipă, am rămas ca paralizată, temându-mă și așteptându-mă să aud din nou acel *scââârț... scââârț...* la fel ca în noaptea precedentă, dar nu s-a auzit și până la urmă m-am forțat să mă mișc. Am pus picioarele jos și m-am ridicat, așteptând ca pulsul să mi se normalizeze și inima să nu-mi mai bubuie în urechi de atâta panică.

În timpul ăsta mi-am șters colțul gurii și m-am uitat la mine. Trecuseră doar câteva zile de când venisem aici întruchipând-o impecabil pe „Rowan, bona perfectă”, cu fusta de tweed și cardiganul încheiat până la gât. Acum nu mai arătam nici pe departe perfectă. Purtam niște blugi șifonați și un tricou pe care Petra mi-l pătase la micul dejun. Semănăm mai degrabă cu persoana care eram în realitate, ca și cum eul meu adevărat se infiltra prin crăpăturile fațadei, punând stăpânire pe ea.

În fine, acum era prea târziu să mă schimb. Am lăsat-o pe Petra dormind liniștită în pătuț, iar eu am coborât în hol, unde am pus degetul pe panoul de comandă și am văzut cum ușa s-a deschis silențios.

O clipă am avut impresia că era o continuare a nopții trecute: la ușă nu era nimeni. Dar apoi am văzut Land Rover-ul parcat pe alee, am auzit niște pași îndepărtându-se pe pietriș și când m-am uitat spre colțul casei am văzut o siluetă înaltă, cu umeri lați, care dispărea spre clădirea grajdului, cu doi câini sărind după ea.

— Jack? am strigat cu vocea răgușită de somn.

Mi-am dres vocea și am încercat din nou:

— Hei, Jack, tu ai sunat?

— Rowan!

S-a întors când m-a auzit și a venit spre mine cu pași mari și cu un zâmbet larg pe buze.

— Da, eu am sunat. Voiam să te întreb dacă ți-ar plăcea o ceașcă de ceai. Dar am crezut că erai plecată.

— Nu… nu, eram…

M-am oprit, neștiind ce să spun, apoi, dându-mi seama că aveam hainele șifonate și părul ciufulit, am decis că cel mai bine era să spun adevărul.

— De fapt, am adormit. O culcasem pe Petra și probabil am ațipit și eu. În fine, azi-noapte nu m-am odihnit prea bine.

— Oh… te-au supărat fetele?

— Nu, nu, n-a fost asta. A fost din cauză că…

M-am oprit din nou, apoi mi-am luat inima în dinți.

— Din cauza zgomotelor despre care îți spuneam. Cele care se aud din pod. M-au trezit din nou. Jack, cheile alea de care ziceai…

El a clătinat din cap.

— Da, sigur, nicio problemă. Vrei să le încerc acum?

De ce nu? Fetele erau la școală și Petra cu siguranță avea să mai doarmă cel puțin o oră. Era

un moment cum nu se putea mai potrivit.

— Da, te rog.

— Va trebui să le caut, dar lasă-mă zece minute și vin.

— Sigur, am spus.

Deja mă simțeam mai bine. Cel mai probabil, zgomotul acela avea o explicație simplă și noi urma s-o descoperim.

— Mă duc să pun de ceai. Ne vedem peste zece minute.

S-a întors după nici zece minute, cu o legătură de chei ruginite într-o mână și cu o trusă de scule în cealaltă, din care se ițea o sticlă mare cu lubrifiant multifuncțional. Câinii au intrat după el gâfâind nerăbdători, iar eu m-am pomenit zâmbind când i-am văzut cum adulmecau sârguincioși prin bucătărie, oprindu-se la toate resturile de mâncare pe care le scăpaseră fetele pe jos. Apoi s-a așezat fiecare în coșul lui din camera de serviciu, ca și cum călătoria îi obosise peste măsură.

Apa din ceainic începuse să fiarbă. Am turnat în două căni și i-am întins una lui Jack. El și-a pus cheile în buzunarul de la spate, a luat cana și a zâmbit.

— Exact ce-mi trebuia. Vrei să bem ceaiul aici sau să-l luăm cu noi sus?

— Păi, Petra încă doarme. Mă gândesc c-ar fi bine să terminăm înainte să se trezească ea.

— Perfect de acord, a spus el. Am stat în mașină toată dimineața. Prefer să beau ceaiul în picioare.

Am dus totul sus cu mare grijă și am trecut în vârful picioarelor pe lângă camera Petrei, deși, când am aruncat o privire înăuntru, am văzut că dormea dusă, cu mâinile și picioarele desfăcute, ca cineva care ar fi căzut de la mare înălțime pe o saltea moale.

În camera mea draperiile încă acopereau ferestrele, patul era nefăcut și hainele mele purtate erau împrăștiate pe covorul moale, de culoarea

grâului. Am simțit că roșesc și, lăsând cana jos, m-am grăbit să-mi adun o bluză, sutienul și chiloții pe care îi schimbasem seara trecută și le-am băgat pe toate în coșul de rufe din baie, după care am deschis draperiile.

— Scuze, am spus. De obicei nu sunt atât de dezordonată.

Era o mare minciună. În apartamentul meu de la Londra aproape toată lenjeria mea intimă stătea maldăr într-un colț al camerei și o spălam doar când nu mai rămânea nicio pereche curată în sertar. Dar aici mă străduiam să păstrez imaginea unei persoane ordonate și meticuloase. Se pare că nu reușeam mereu.

Oricum, Jack n-a părut deranjat și deja examina ușa.

— Asta e, nu?

— Da, asta.

— Și ai încercat toate cheile de la celelalte dulapuri?

— Da… pe toate pe care le-am găsit.

— Hai să vedem dacă se potrivește vreuna dintre astea.

Inelul pe care îl ținea în mână avea vreo douăzeci-treizeci de chei de diferite mărimi, de la una enormă și neagră, de fier, care cred că trebuie să fi fost cheia originală a porții înainte de instalarea încuietorii electronice, până la una mică, de aramă, care părea să fie pentru birouri sau seifuri.

Jack a încercat una de mărime mijlocie, care a intrat în orificiu, dar înăuntru se învârtea în gol, evident prea mică pentru încuietoare, apoi una puțin mai mare, care încăpea, dar nu se răsucea deloc.

A stropit interiorul încuietorii cu niște ulei lubrifiant și a încercat din nou, dar de data asta cheia s-a rotit doar un sfert, apoi s-a oprit.

— Hmm… ar putea fi înfundată, dar dacă nu asta este cheia, nu vreau să risc s-o forțez și să se

rupă înăuntru. Să mai încerc câteva.

M-am uitat cum a încercat alte patru sau cinci chei de aceeași dimensiune, dar a fost și mai rău: fie nu încăpeau deloc, fie se blocau înainte să apuce să le răsucească măcar puțin. Până la urmă a părut să se hotărască și a revenit la a doua cheie pe care o încercase.

— Asta e singura cheie care s-a rotit puțin, așa că am s-o încerc din nou cu mai multă forță și, dacă se rupe, va trebui să chemăm un lăcătuș. Ține-mi pumnii.

— Îți țin pumnii, am spus și el a început să forțeze cheia.

Fără să vreau, m-am crispat cu anticipație în timp ce mă uitam cum se opintea să o învârtă, la început mai ușor, apoi cu o asemenea forță, încât am văzut cum tija s-a îndoit puțin și capul ei rotund a început să se răsucească.

— Oprește-te! am strigat exact în clipa când Jack a scos un strigăt de satisfacție și s-a auzit un scrâșnet puternic, urmat de un clic.

Cheia se rotise până la capăt.

— Am reușit!

S-a ridicat în picioare, ștergându-și uleiul de pe mâini, apoi s-a întors spre mine și a făcut în glumă o mică plecăciune.

— Doriți să faceți onorurile, domniță?

— Nu! am răspuns eu impulsiv, fără să stau să mă gândesc, apoi m-am forțat să zâmbesc. Adică… nu mă deranjează. Cum vrei tu. Dar te avertizez că dacă sunt șobolani o să țip.

Era o minciună. Nu-mi era frică de șobolani. De obicei, puține lucruri mă sperie. Faptul că mă adăposteam în spatele unui bărbat înalt și puternic mi se părea unul dintre cele mai groaznice clișee feminine. Dar Jack nu dormise în camera aceea și nu se trezise, noapte de noapte, din cauza acelor pași lenți și misterioși de deasupra.

— În cazul ăsta, îmi asum eu responsabilitatea, a spus el și mi-a făcut repede cu ochiul.

După care a răsucit mânerul și ușa s-a deschis.

Nu știu ce mă așteptam să găsim acolo. O scară care dispărea în întuneric. Un coridor plin de pânze de păianjen. Când ușa s-a dat la o parte mi-am ținut respirația și m-am uitat peste umărul lui Jack.

Indiferent care fuseseră așteptările mele, nu corespundeau cu ce am văzut acolo. Era doar o altă debara. Plină de praf și prost finisată (se vedeau crăpăturile în rigips), mult mai mică și mai puțin adâncă decât cea în care îmi țineam hainele, dar, totuși, o debara. La vreo cincisprezece centimetri de tavan era o bară ușor îndoită, care parcă își aștepta umerașele și hainele.

— Phi! a exclamat Jack și a aruncat gânditor cheile pe pat. Ce ciudat.

— Ce e ciudat? Să ai o debara perfect utilizabilă și s-o ții încuiată?

— Probabil că da. Dar eu mă refeream la curentul de aer.

— La curentul de aer? am repetat eu prostește și el a clătinat din cap.

— Uită-te la podea.

M-am uitat unde mi-a arătat el. Pe parchet se vedeau niște dâre, ca și cum un curent de aer împinsese praful și acesta se adunase în spațiile mici dintre scândurile de lemn. Uitându-mă mai atent la plăcile de rigips pătate și prăfuite am văzut același lucru. Când am întins mâna spre spațiul dintre ele am simțit un ușor curent de aer rece și același miros de umezeală pe care îl remarcasem noaptea trecută, când mă uitasem pe gaura cheii și văzusem doar întuneric.

— Vrei să spui că…

— E ceva dincolo. Dar a fost acoperit.

A trecut pe lângă mine și a început să caute prin geanta cu scule. Brusc, am simțit că nu mai eram atât de sigură că vreau să fac ce făceam.

— Jack, nu cred că… Nu știu, poate că Sandra…

— Ah, sigur n-o să se supere. Am să astup din nou mai bine, dacă va fi cazul, și va avea o debara funcțională în loc de o ușă încuiată.

A scos o mică rangă. Am deschis gura să mai zic ceva, ceva despre faptul că acela era dormitorul meu și nu doream să stric nimic, dar…

Era prea târziu. S-a auzit un trosnet și un panou de rigips s-a desprins și a căzut în cameră. Jack s-a ferit la timp. Apoi l-a ridicat, având grijă să nu se înțepe în cuiele ruginite care ieșeau pe margini, și l-a rezemat de perete, iar eu i-am auzit vocea răsunând cu ecou când a exclamat cu satisfacție „Aaaah…”

— „Ah” ce? am întrebat eu nerăbdătoare, încercând să mă uit pe lângă el, dar silueta lui mare obtura cadrul ușii și n-am putut să văd decât întuneric.

— Poftim, a spus el și s-a dat la o parte. Uită-te și tu. Ai avut dreptate.

Și, da, era așa cum îmi imaginasem. Treptele de lemn. Pânzele de păianjen. Scara care urca în întuneric.

Mi se uscase gura și când am înghițit am scos un mic zgomot.

— Ai o lanternă? a întrebat Jack și eu am scuturat din cap, simțind brusc că nu mai puteam să vorbesc.

El a ridicat din umeri.

— Nici eu n-am. Va trebui să luminăm cu telefoanele. Ai grijă să nu calci în cuiele alea.

Și a luat-o înainte prin întuneric.

O clipă am rămas ca paralizată, uitându-mă cum dispărea pe scara îngustă, în timp ce lumina de la lanterna telefonului strălucea slab în întuneric și pașii lui răsunau: *scââârț… scââârț…*

Zgomotul era asemănător cu cel din noaptea trecută și totuși foarte diferit. Pașii erau mai… consistenți. Mai reali, mai repezi, însoțiți de scrâșnetul rigipsului.

— Să dea dracii! l-am auzit când a ajuns sus.

Apoi:

— Rowan, urcă și tu. Trebuie să vezi ce-i aici.

Aveam un nod în gât, de parcă îmi venea să plâng, deși știam că n-o voi face, că ceea ce simțeam era doar frică pură și frica asta mă amuțea, împiedicându-mă să-l întreb pe Jack ce era acolo, ce găsise, ce trebuia să-mi arate atât de urgent.

Am aprins lanterna telefonului cu degete tremurânde și m-am dus după el în întuneric.

Jack stătea în picioare în mijlocul podului, uitându-se în jurul său cu gura căscată. Stinsese lanterna telefonului, pentru că venea lumină din altă parte, o lumină slabă, cenușie, a cărei sursă n-am localizat-o imediat. Probabil că era o fereastră pe undeva, dar nu la asta mă uitam eu. Mă uitam la pereți, la mobilă, la *penele de pasăre.*

Erau peste tot.

Risipite peste balansoarul rupt dintr-un colț, în pătuțul plin de praf și pânze de păianjen, pe căsuța păpușilor șubredă și pe tabla de scris prăfuită, peste grămada de păpuși din porțelan sparte și strânse la perete. Pene și iar pene. Și nu proveneau dintr-o pernă ruptă. Erau pene groase și negre, pene căzute de la o cioară sau un corb, m-am gândit eu. Și mirosea a moarte.

Dar nu era doar asta. Și nici măcar cel mai rău dintre toate.

Cel mai ciudat arătau pereții sau, mai bine spus, ce scria pe ei.

Erau acoperiți de cuvinte scrise cu creioane colorate de mâna unui copil, unele cu litere mai mici, iar altele uriașe, mâzgălite. Mi-a luat un minut sau două să le descifrez, pentru că literele erau strâmbe și multe cuvinte erau scrise greșit. Dar cele din fața mea, cele care mă priveau de pe micul șemineu din centrul camerei, erau foarte clare. *TE URÂM.*

Exact aceeași propoziție pe care o scrisese Maddie cu litere din pastele-alfabet. Văzând-o aici, într-o încăpere închisă cu cheia și zidită cu panouri de rigips, unde era imposibil ca ea să fi intrat, am avut un șoc, de parcă aș fi primit un pumn în stomac. Îngrozită, am ridicat telefonul ca să luminez și alte fraze.

Fantomele nu te vor.

Ele te urăsc.

Vrem să pleci.

Fantomele sunt supărate.

Te urăsc.
Pleacă.
Ele sunt supărate.
Noi te urăm.
Te urâm.
PLEACĂ
Te urâm.

Peste tot, mari și mici: de la literele mărunte, scrise cu o ură intensă într-un colț lângă ușă, până la scrisul uriaș și lăbărțat de deasupra șemineului, pe care îl văzusem la început, când intrasem.

Te urăm. Cuvintele mă marcaseră destul de tare când le văzusem scurgându-se din farfurie odată cu resturile de zeamă vâscoasă, portocalie. Dar aici, scrise de o mână dementă și ocupând peretele până la ultimul centimetru, mi se păreau de-a dreptul sinistre. În capul meu răsuna din nou vocea mică și plângăcioasă a lui Maddie, de parcă mi-ar fi șoptit aceste cuvinte la ureche: *Fantomele nu te vor.*

Era exact aceeași propoziție, nu putea fi o coincidență. Dar, în același timp, era absolut imposibil. Camera nu era doar încuiată cu cheia, ci și baricadată, și singura cale de acces era prin dormitorul meu. Și nu încăpea nicio îndoială că aici fusese cineva, dar acel cineva nu fusese Maddie. Auzisem acei pași neobosiți la doar câteva minute după ce o văzusem pe fată dormind adânc.

Nu Maddie scrisese acele cuvinte. Ea doar mi le repetase mie. Ceea ce însemna că… Repeta ceva ce altcineva îi șoptise *ei…?*

— Rowan.

Vocea părea să vină de foarte departe, greu de auzit prin zumzetul strident din capul meu. Am simțit o mână pe brațul meu.

— Rowan. *Rowan,* ești bine? Arăți cam palidă.

— Da… sunt bine, am reușit eu să îngaim, deși vocea mi-a sunat ciudat. Mă simt bine. Doar că… Oh, Doamne, cine a *scris* asta?

— Sunt lucruri scrise de copii, nu crezi? Și uite explicația pentru zgomotele pe care le auzeai.

A împins cu piciorul ceva ce se afla într-un colț, iar când m-am uitat am văzut că era o grămadă de pene și oase care se descompuneau și pe care doar praful le mai ținea laolaltă.

— Biata pasăre, probabil că a intrat pe fereastra aia și n-a mai putut să iasă, s-a zbătut să scape până a murit.

A arătat spre peretele opus, unde era o ferestruică puțin mai mare decât o coală de hârtie. Avea geamul murdar, aproape opac, și era întredeschisă. Jack mi-a dat drumul la braț și s-a dus s-o închidă.

— Oh… oh, Doamne.

Brusc, am simțit că nu mai pot să respir. Țiuitul din urechi s-a întețit. Făceam un atac de panică? Am bâjbâit după ceva de care să mă țin și degetele mele au strivit niște insecte moarte. Am scos un geamăt gâtuit.

— Știi ce, hai să ieșim de-aici, a spus Jack cu un sănătos simț practic. Du-te să-ți pui ceva de băut. Vin și eu imediat, după ce curăț resturile de pasăre.

M-a luat de mână și m-a condus cu fermitate până la scară. Am simțit că mâna lui mare și caldă, care o ținea pe a mea, mi-a produs o liniște extraordinară și pentru o clipă m-am lăsat dusă spre ușă și spre scară, înapoi în casă. Dar apoi ceva din mine s-a răzvrătit. Indiferent care era adevărul despre podul acela, Jack nu era cavalerul meu alb. Iar eu nu eram un copil speriat, care trebuia protejat de realitatea ce se afla dincolo de această ușă încuiată.

Când Jack s-a întors într-o parte, ca să treacă printre o grămadă de scaune stivuite și o cutie de vopsea uscată, am profitat de ocazie și mi-am tras mâna dintr-a lui.

O parte din mine simțea că sunt nerecunoscătoare. La urma urmei, el nu încerca decât să mă liniștească. Dar cealaltă parte din mine știa că, dacă mă complăceam în acest rol, era posibil să nu mai scap de el niciodată, iar eu nu-mi

permiteam ca Jack să mă vadă așa: o altă femeie isterică și superstițioasă, care începea să hiperventileze în fața unei grămezi de pene și a unor mâzgăliturі copilărești.

Așa că în momentul când Jack a dispărut pe scara care cobora spre camera mea m-am forțat să mă opresc, m-am întors și m-am uitat îndelung, pentru ultima oară, la încăperea plină de praf, păpuși și jucării dezmembrate, mobilă veche și resturi deteriorate ale unei copilării pierdute.

— Rowan? s-a auzit vocea lui Jack, răsunând cavernoasă prin coridorul îngust. Vii?

— Da! i-am răspuns.

Aveam vocea răgușită și am tușit, simțind o apăsare în piept.

— Vin!

M-am grăbit să-l urmez, cuprinsă brusc de groaza că ușa se va închide, iar eu voi rămâne captivă aici, în praful din jur, cu păpușile și mirosul morții. Dar probabil că am atins ceva cu piciorul, pentru că în momentul în care am ajuns în capul scării s-a auzit un huruit și mormanul de păpuși s-a dărâmat. Brațe și picioare de porțelan s-au lovit între ele, spărgându-se cu zgomote sinistre, stârnind praful din rochițele zdrențuite și mâncate de molii.

— Drace, am spus și am privit îngrozită până ce mica avalanșă s-a oprit.

În sfârșit, s-a făcut liniște; doar un cap de porțelan se rostogolea lent spre centrul camerei. Deși știam că podeaua era mai înclinată în direcția aceea, o clipă am avut impresia că mă urmărea, că va coborî scara după mine, bântuindu-mă cu zâmbetul acela de cherubin și cu ochii lui goi.

A fost, însă, doar atât, o iluzie, și câteva secunde mai târziu s-a oprit cu fața spre ușă.

Avea un ochi scos și o crăpătură pe obrajii rozalii, care făcea ca zâmbetul să aibă o ciudată expresie de batjocură.

Te urâm, mi-a răsunat în minte, ca și cum cineva îmi șoptea la ureche.

Apoi am auzit din nou vocea lui Jack, care mă striga de jos, așa că m-am întors și am coborât treptele de lemn.

Când am ajuns în căldura și lumina casei, parcă mă întorsesem dintr-o altă lume, după o călătorie într-o Narnia de coșmar și extrem de întunecată. Jack s-a dat la o parte să mă lase să trec, apoi a închis ușa în urma noastră și a încuiat-o. Cheia a protestat cu un scârțâit, după care ne-am întors și am coborât amândoi în confortul familiar al bucătăriei luminoase.

Am vrut să clătesc ceștile de ceai și să pun apa la fiert, dar am constatat că îmi tremurau mâinile. După ce m-a privit timp de câteva minute, Jack s-a ridicat și s-a apropiat de mine.

— Așază-te și de data asta lasă-mă pe mine să-ți pregătesc ceaiul. Sau preferi ceva puțin mai tare? O gură de whisky, ce zici?

— Whisky? am întrebat surprinsă, iar el a zâmbit și a încuviințat din cap.

Am râs nervos și am adăugat:

— Cum dracu', Jack? Nu e nici ora prânzului.

— Bine, atunci, ceai. Dar tu așază-te acolo și îl fac eu. Și-așa alergi toată ziua după fetele alea. De data asta, odihnește-te.

Eu, însă, am scuturat din cap, încăpățânată ca un catâr. Eram hotărâtă să nu fiu genul acela de femeie. Nu voi fi ca toate celelalte patru bone…

— Ba nu, îl fac eu. Dar ar fi minunat dacă ai putea să…

M-am oprit, încercând să mă gândesc la ceva de făcut pentru el, ca să-mi îndulcesc refuzul.

— Să cauți niște fursecuri.

Mi-am amintit că le dădusem lui Maddie și Ellie niște biscuiți Jammie Dodgers ca să le liniștesc după șocul provocat de difuzoarele care porniseră în toiul nopții. *Zahărul este bun pentru șocuri,* mi-

am spus în sinea mea, de parcă eram un copil speriat, pe care puteai să-l înveselești oferindu-i o bomboană.

De obicei nu mă comport așa, îmi venea să spun. Și era adevărat. Nu eram superstițioasă, nici nevricoasă, nu eram genul de persoană care vedea semne și prevestiri rele la tot pasul și se închina dacă vedea o pisică neagră vinerea, pe 13. Eu nu eram așa.

Dar aveam deja trei nopți în care dormisem prea puțin sau deloc și oricât încercam să mă conving de contrariu *auzisem* acele zgomote, clar și tare, și nu era vorba de o pasăre, indiferent ce credea Jack. Zbaterile zadarnice și înnebunite ale unei păsări care rămăsese blocată acolo m-ar fi speriat, fără îndoială, dar nu semănau deloc cu scârțâitul lent și măsurat care mă ținuse trează noapte de noapte. În afară de asta, pasărea era moartă de multă vreme. Imposibil să fi făcut zgomot noaptea trecută sau în ultimele nopți. De fapt, judecând după miros și starea de descompunere, probabil că era acolo de câteva săptămâni.

Mirosul…

Îmi rămăsese în nări, stricat și asfixiant, și în timp ce duceam ceaiul la canapea mi-am dat seama că încă îl simțeam, deși mă spălasem pe mâini. Mi se impregnase în haine și în păr, iar când m-am uitat în jos am văzut că aveam o dâră lungă și cenușie pe mâneca hanoracului.

Soarele intrase în nori și, în ciuda încălzirii din pardoseală, în bucătărie nu era suficient de cald, dar mi-am scos hanoracul. Preferam să înghet de frig decât să mi-l pun la loc.

— Poftim, Jack.

Jack s-a așezat lângă mine, făcând să scârțâie arcurile canapelei, și mi-a oferit un biscuit delicios. L-am înmuiat automat în ceai, apoi am luat o mușcătură și nu m-am putut abține să nu tremur.

— Îți este frig?

— Puțin. Nu prea. De fapt, am un pulover, dar… n-am putut…

Am înghițit în sec, apoi, simțindu-mă jenată, i-am arătat urma de praf de pe mâneca hanoracului.

— Nu pot să-mi scot din minte mirosul ăla. M-am gândit că poate mi-a rămas impregnat în hanorac.

— Înțeleg, a spus el cu glas scăzut, apoi, ca și când mi-ar fi citit gândurile, și-a scos jacheta murdară de pânze de păianjen și a pus-o deoparte.

Pe dedesubt purta doar un tricou, dar, spre deosebire de mine, avea brațele calde, atât de calde, încât îi simțeam căldura pielii, deși nu ne atingeam, doar stăteam foarte aproape unul de altul pe canapeaua incomod de mică, de două locuri.

— Ți s-a făcut pielea de găină, a spus el, apoi încet, ca și cum mi-ar fi dat timp să mă îndepărtez, a întins o mână și m-a frecat delicat pe antebraț.

Am tremurat din nou, dar nu de frig, și pentru un lung moment am simțit o dorință aproape copleșitoare de a închide ochii și a mă sprijini de el.

— Jack, am spus eu și în același timp el a tușit ușor ca să-și dreagă vocea, iar din bebe-monitorul de pe tejghea s-a auzit un geamăt.

Petra.

— Trebuie să mă duc s-o iau.

M-am ridicat, am pus ceașca de ceai pe tejghea și m-am clătinat pe picioare, cuprinsă de un val de amețeală pentru că mă ridicasem prea repede.

— Hei.

S-a ridicat și Jack și m-a apucat de braț să mă sprijine.

— Hei, te simți bine?

— Sunt bine.

Era adevărat, senzația de leșin trecuse.

— Nu-i nimic. Uneori îmi scade tensiunea. Și nici… Nici n-am dormit bine azi-noapte.

Pf! Asta i-o mai spusesem. O să creadă că mă pierdusem de tot, adăugând amnezia pe lista mea

de slăbiciuni. Nu eram atât de slabă. Eram mai puternică. Trebuia să fiu.

Muream să fumez o țigară, dar în CV-ul pe care i-l dădusem Sandrei scria „nefumătoare” și nu puteam risca să dau cuiva ocazia să tragă de acel fir. Nu voiam să se destrame totul.

Fără să vreau, m-am uitat spre ochiul în formă de ou, care ne urmărea mereu din colțul camerei.

— Jack, ce-o să-i spunem Sandrei? am întrebat eu și bebe-monitorul a făcut iar zgomot, dar de data asta era un plâns mai hotărât, pe care îl auzeam din difuzor și dinspre scări. Așteaptă, mă întorc imediat.

Și m-am grăbit să fug spre scări.

Zece minute mai târziu am coborât cu Petra, cu scutecul schimbat, morocănoasă și încă somnoroasă, ciufulită și confuză ca mine. Când am intrat în bucătărie s-a uitat încruntată la Jack și s-a agățat cu mânuțele de tricoul meu de parcă era un mic animal marsupial. Dar când el a gâdilat-o sub bărbie a zâmbit, la început mai reținut, apoi a hohotit din toată inima, întorcându-și fața într-o parte, când el a făcut o strâmbătură comică, așa cum fac copiii mici când știu că sunt făcuți să râdă deși ei nu vor.

Am instalat-o în scaunul înalt și i-am dat câteva bucățele de mandarină, apoi m-am întors spre Jack.

— Cum îți ziceam… Sandra și Bill. Trebuie să le spunem despre pod… nu? Sau crezi că ei știu?

— Nu sunt sigur, a spus Jack gânditor și și-a frecat bărbia, trecându-și degetele peste barba nerasă, de un castaniu închis. Ei sunt niște perfecționiști, iar modul în care a fost zidit dulapul pe interior nu pare a fi opera lor. Nu-mi imaginez că ar fi lăsat tot jegul ăla acolo. Scuză-mi limbajul, Petra, a spus el solemn, mimând o mică plecăciune. Tot gunoiul ăla, asta am vrut să spun. Din câte am înțeles, au golit casa înainte să se

mute. Eu n-am început să lucrez pentru ei decât la vreo doi ani după ce au cumpărat-o, așa că nu am văzut lucrările de renovare, dar lui Bill îi place să vorbească despre opera lui; dacă îi oferi cea mai mică scuză, e în stare să-ți povestească ore în șir. Nu-mi imaginez de ce ar fi lăsat așa ceva. Nu, pun pariu că ei n-au deschis niciodată debaraua și n-au știut că există podul, încuietoarea era foarte înțepenită, ar fi destul de ușor de crezut că nu aveau cheia de la ușa aceea. Eu am reușit s-o deschid doar pentru că sunt un încăpățânat și am forțat-o.

— Dar… grădina cu plante otrăvitoare, am spus eu gânditoare. Pe asta au ignorat-o, nu?

— Grădina cu plante otrăvitoare?

S-a uitat la mine surprins.

— De unde știi de ea?

— Fetele m-au dus în ea, am zis eu scurt. Atunci nu știam ce era. Dar ce vreau eu să spun este că și acolo au făcut la fel, nu? Au încuiat ușa și au uitat de ea?

— Păi… a dat Jack să spună. Nu știu, eu cred că e vorba de altceva. În curte nu au făcut atâtea modificări. Acolo sus, totuși, nu e nimic periculos.

— Și scrisul de pe pereți?

— Da, e un pic ciudat, ai dreptate.

A sorbit lung din ceai și s-a încruntat.

— Părea scris de copil, nu? Dar din ce povestea Jean, până să se mute familia Elincourt, în casa asta nu mai fuseseră de peste patruzeci de ani copii.

— Da, părea a fi scrisul unui copil.

Gândul mi-a zburat la Maddie, apoi la Elspeth, apoi la mersul apăsat pe care îl auzisem noapte de noapte. Acela nu era mersul unui copil, ci al unui bărbat.

— Sau… al cuiva care a vrut să pară a fi de copil, am adăugat eu gânditoare și el a clătinat din cap.

— Poate au fost niște vandali, mă gândesc, care au vrut să sperie oamenii și să-i alunge. Casa a fost goală foarte mult timp, e adevărat. Dar, pe de altă parte… nu, n-are niciun sens. Vandalii n-ar fi blocat intrarea în pod și n-ar fi încuiat ușa. Probabil că foștii proprietari au făcut-o.

— Doctorul Grant… m-am oprit, gândindu-mă cum să formulez întrebarea care mă rodea de când citisem articolul din ziar. Tu ai… Adică, ești cumva…?

— Rudă cu el? a spus Jack.

A început să râdă și a scuturat din cap.

— Nu, Doamne ferește. Grant e un nume foarte des întâlnit în Scoția. Presupun că în trecut am făcut cu toții parte din același clan, dar în ziua de azi nu există o legătură între familiile noastre. Nici n-am auzit de omul ăsta până am început să lucrez aici. Bietul nefericit și-a omorât propria fiică, nu așa se spune?

— Nu știu.

M-am uitat la Petra, la curba căpșorului ei delicat și vulnerabil, acoperit de părul fin ca puful de scaieți.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Potrivit anchetatorilor, a mâncat niște boabe otrăvite.

— Eu am auzit că i-a dat să mănânce ceva dintr-un experiment de-al lui. Asta spun oamenii din Carn Bridge dacă îi întrebi.

— Doamne!

Am scuturat din cap, deși nu eram sigură dacă în semn de dezgust sau negare. Faptul că îl auzeam pe Jack insinuând acest lucru pe un ton vesel și degajat mi se părea nespus de bulversant și nu știam ce mă deranja mai mult: ideea că doctorul Grant s-ar fi putut să-și fi omorât fiica și să scape nepedepsit sau că bârfele localnicilor îl judecaseră și îl proclamaseră criminal, fără să aibă probe concrete.

Totuși, mi se părea imposibil ca cineva să-și otrăvească propriul copil și asta nu se potrivea

deloc cu figura răvășită de durere pe care o văzusem pe internet. Doctorul Grant arăta ca un om distrus de propria sa durere și deodată am simțit o dorință puternică de a-l apăra.

— În articolul pe care l-am citit scria că Elspeth a cules din greșeală boabe de laur, crezând că erau de soc sau așa ceva, și bucătăreasa a făcut gem din ele, fără să-și dea seama ce erau. Nu înțeleg cum se poate interpreta asta altfel decât un accident.

— Bine, oamenii de pe-aici ți-ar spune că el era…

S-a oprit, uitându-se la Petra, și a părut să se răzgândească, renunțând să spună ceea ce intenționa, deși fetița era prea mică să priceapă ceva. Eu l-am înțeles. Într-un fel, era obscen să vorbești despre astfel de lucruri în fața Petrei.

— În fine, nu contează. Oricum, e o poveste foarte tristă.

Și-a golit ceașca și a pus-o frumos în mașina de spălat vase, apoi a schițat un zâmbet ironic, foarte diferit de zâmbetul lui obișnuit, cald și deschis.

— Nu degeaba a rămas casa goală timp de zece ani până s-o cumpere Sandra și Bill. Puțini oameni de pe-aici ar fi trăit în casa Struan, chiar dacă ar fi avut bani s-o renoveze.

Struan. Numele acesta, care apărea în articol, mi-a produs un mic frison, amintindu-mi că, în ciuda eforturilor făcute de Sandra și Bill pentru a-l șterge, casa aceasta avea un trecut pe care oamenii din Carn Bridge și-l aminteau. Dar Jack a continuat să vorbească imperturbabil.

— Deci, tu ce vrei să fac?

— Eu? am întrebat surprinsă. De ce trebuie să decid eu?

— Păi, ușa e în dormitorul tău. Nu sunt un tip superstițios, dar nu cred că mi-ar plăcea să dorm în apropiere de lucrurile alea.

Nu m-am putut abține și m-am cutremurat.

— Da, nici mie. Deci… ce opțiuni am?

— Păi, eu cred că pot s-o acopăr cu scânduri și când se întorc Sandra și Bill să îi lăsăm pe ei să decidă. Sau aș putea să… să fac puțină curățenie în pod.

— Să faci curățenie?

— Să zugrăvesc pereții ca să acopăr scrisul ăla, a spus el. Dar asta ar însemna să las deschis. Bine, aș putea să încui ușa cu cheia, dar n-ar avea rost să o plachez spre interior, dacă intenționăm să intrăm iar acolo. Nu știu, cum ți s-ar părea?

Am clătinat din cap, mușcându-mi buza. Adevărul era că nu mai voiam să dorm în camera aceea și, de fapt, nici nu credeam că mai puteam. Gândul de a mă culca în patul de acolo și de a auzi dușumeaua scârțâind, știind că scrisul acela dement era la doar câțiva pași de mine, în spatele unei biete uși încuiate de debara… ei bine, făcea să mi se încrețească pielea pe mine. Dar nici ideea de a acoperi intrarea în pod nu mi se părea cu mult mai bună.

— Cred că va trebui să zugrăvim, am spus până la urmă. Dacă Sandra și Bill sunt de acord, desigur. Nu putem… nu putem să lăsăm așa. E oribil.

Jack a clătinat din cap. Apoi a scos legătura de chei din buzunarul de la spate și a început să desfacă de pe ea cheia lungă și neagră de la ușa podului.

— Ce faci? am întrebat chiar în momentul în care cheia ieșea de pe inel cu un mic clic.

— Ia-o.

— Eu? Dar nu vreau…

Am înghițit în sec, încercând să nu arăt repulsia pe care o simțeam.

— Nu vreau să urc iar acolo.

— Știu asta. Dar, dacă aș fi în locul tău, m-aș simți mai bine să știu că e la mine.

Am strâns din buze și am luat cheia de la el. Era grea și foarte rece, dar, spre surprinderea mea, Jack a avut dreptate. Acum, că țineam cheia în mână, simțeam ceva… Nu era neapărat o senzație de

putere, dar măcar iluzia că dețineam controlul. Ușa aceea era încuiată. Și eu eram singura care puteam s-o deschid.

Am băgat-o în buzunarul de la blugi. Tocmai mă gândeam ce să spun, când Jack a făcut semn din cap spre ceasul de la mâna lui.

— Ai văzut cât e ora?

M-am uitat la ceasul de pe telefonul meu.

— Drace!

Întârziam să iau fetele de la școală.

— Trebuie să plec, dar… îți mulțumesc, Jack.

— Pentru ce? a întrebat el sincer surprins. Pentru cheie?

— Nu, nu pentru cheie. Pentru… Nu știu. Pentru că m-ai luat în serios. Pentru că nu m-ai făcut să mă simt ca o idioată din cauză că m-am speriat.

— Uite, a spus el și expresia de pe chipul lui s-a înmuiat. Și pe mine m-au speriat mâzgălelile alea și eu stau în celălalt capăt al curții. Dar s-a terminat, bine? Gata cu zgomotele misterioase, gata cu scrisul de pe pereți, gata cu întrebările despre ce-o fi în spatele ușii. Acum știm, e sinistru și puțin cam trist, dar s-a terminat, bine?

— Bine, am spus și am clătinat din cap.

Ar fi trebuit să știu că era prea frumos ca să fie adevărat.

În închisoare mi-a fost frică de multe ori, domnule Wrexham. În prima noapte când am dormit aici, ascultând râsetele, strigătele și țipetele celorlalte femei, încercând să mă obișnuiesc cu încăperea strâmtă de beton care mă ținea captivă, și în multe, multe alte nopți după aceea. Și mai târziu, după ce una dintre fete m-a bătut în cantină și am fost mutată într-o altă aripă a clădirii pentru propria mea siguranță. Culcată în celula aceea, care nu era a mea, îmi aminteam tremurând ura de pe chipul ei și faptul că gardienele așteptaseră puțin prea mult ca să intervină, și număram orele până a doua zi, când trebuia să dau din nou ochii cu ele. În nopțile când îi vedeam din nou chipul în vis și mă trezeam cu miros de sânge în nări, tremurând din tot corpul.

Oh, Doamne, ce speriată eram.

Dar n-am fost niciodată atât de speriată ca în noaptea aceea în Heatherbrae House.

Din fericire, fetele s-au dus la culcare foarte devreme, frânte de oboseală, și la opt și jumătate toate trei dormeau duse.

Așa că la nouă fără un sfert am urcat în dormitorul (nu-l mai consideram dormitorul meu) de la ultimul etaj.

Când am pus mâna pe clanța ușii, mi-am dat seama că îmi țineam respirația. Fără să vreau, îmi imaginam că ceva oribil va ieși în zbor și mă va ataca – o pasăre care mă va zgâria cu ghearele pe față sau poate că scrisul acela se întinsese ca un cancer dincoace de ușa debaralei și invadase pereții camerei. Dar când, în sfârșit, am rotit mânerul și am deschis ușa cu atâta forță, încât am izbit-o de perete, am văzut că nu era nimic acolo. Ușa debaralei era închisă, camera arăta exact ca în prima noapte când o văzusem și doar pe covor erau câteva urme de praf pe care eu și Jack le lăsaserăm când ne grăbiserăm să ieșim din pod.

Și totuși, știam că n-aș mai putea dormi aici, așa că am băgat mâna sub pernă și mi-am luat repede pijamaua, de parcă îmi era teamă că acolo voi găsi ceva respingător care mă aștepta. M-am schimbat în pijama la baie, m-am spălat pe dinți, apoi am rulat pilota și am cărat-o la parter, în camera cu televizorul.

Știam că dacă mă culcam și așteptam să vină somnul voi aștepta mult și bine, poate toată noaptea, asaltată de imaginile din podul casei și de cuvintele de pe pereți, care mi-ar fi sunat iar și iar în urechi. M-am gândit că cel mai bine ar fi să-mi distrag atenția cu un film amuzant. Cel puțin dacă în urechi mi-ar răsuna niște hohote de râs la volum mare, n-aș mai tresări la fiecare scârțâit de parchet sau oftat de câine. Nu eram sigură că mai suportam să stau acolo în liniște, așteptând să aud iar *scââârț... scââârț...*

Mi s-a părut că *Friends* avea nivelul potrivit de intensitate, așa că l-am pus pe televizorul cu ecran uriaș, mi-am tras pilota până sub bărbie... și am adormit.

Când m-am trezit, eram complet dezorientată. Televizorul intrase în modul așteptare în timpul nopții și lumina zilei se strecura pe sub jaluzelele camerei.

Simțeam o greutate caldă pe picioare... nu... *două* greutăți. Și abia puteam să respir. M-am ridicat în fund, mi-am dat la o parte părul care îmi cădea pe față și m-am uitat în jos, așteptându-mă să văd cei doi câini, dar la picioarele canapelei era întins un singur monstru blănos. Celălalt trupușor cald era al lui Ellie.

— Ellie? am spus cu vocea răgușită, apoi am căutat în buzunarul halatului.

Am găsit inhalatorul, întotdeauna îl aveam aproape, dar când l-am scos s-a ciocnit de ceva și imediat mi-am adus aminte de cheie și de toate întâmplările ciudate din ziua anterioară. Apoi am șters gura inhalatorului de halat, l-am dus la buze

și am inspirat lung, cu putere. Ușurarea a fost imediată; am inspirat încă o dată, mai adânc, simțind cum mi se eliberează pieptul, după care am spus din nou, mai tare:

— Ellie. Scumpo, ce faci aici?

Ea s-a trezit, clipind confuză, apoi și-a dat seama unde era și mi-a zâmbit.

— Bună dimineața, Rowan.

— Bună dimineața și ție, dar ce faci aici, la parter?

— N-am putut să dorm. Am avut un vis urât.

— Bine, dar…

Dar… ce? Nu știam ce să spun. Prezența ei mă tulburase de-a binelea. Cât timp umblase singură prin casă noaptea trecută fără ca eu s-o aud? Era evident că reușise să se dea jos din pat, să coboare până la parter și să se bage lângă mine fără ca eu să aud absolut nimic.

Dar deocamdată nu aveam mare lucru de spus, așa că m-am frecat la ochi și mi-am tras picioarele de sub câine, după care m-am ridicat.

Chiar atunci, ceva a căzut dintre faldurile pilotei și s-a lovit de parchet cu un trăncănit surd, de ceramică spartă.

Zgomotul m-a făcut să tresar. Doborâsem o cană de cafea uitată pe-acolo? Seara băusem niște lapte cald, dar aș fi jurat că lăsasem cana în siguranță, pe măsuța de cafea. De fapt, da, cana era acolo, așezată pe suportul ei. Atunci ce anume făcuse zgomotul ăla?

L-am văzut abia când am ridicat jaluzelele și am împăturit pilota. Se rostogolise pe jumătate sub canapea, înainte de a se opri cu fața la mine, privindu-mă cu ochi răi și cu zâmbetul crăpat, de parcă râdea de mine.

Era capul păpușii din pod.

Senzația pe care am avut-o a fost… a fost că cineva mi-a turnat o găleată cu apă rece în cap și peste umeri, un potop paralizant de spaimă pură

care m-a lăsat încremenită, incapabilă să fac altceva decât să tremur și să gâfâi.

Am auzit, parcă venind de foarte departe, vocea subțirică a lui Ellie care spunea:

— Rowan, ești bine? Ai pățit ceva, Rowan? Arăți ciudat.

A trebuit să fac un efort uriaș ca să nu mă las doborâtă de panică și să-mi dau seama că Ellie vorbea cu mine iar eu trebuia să-i răspund.

— Rowan! a insistat ea speriată, de data asta aproape scâncind, și m-a tras de bluza pijamalei, atingându-mă cu degețelele ei reci pe pielea taliei. *Rowan!*

— Sunt… sunt bine, scumpo, am îngăimat eu.

Vocea îmi suna ciudat și era răgușită. Am vrut să mă duc să mă așez pe canapea, dar nu eram în stare să mă apropii de acel… acel obiect, cu zâmbetul său batjocoritor.

Însă trebuia s-o fac. Nu puteam să-l las acolo, ca pe o mică grenadă ofensivă care aștepta să explodeze.

Cum? Cum ajunsese acolo? Jack încuiase ușa, îl *văzusem* făcând asta. Și coborâse scara înaintea mea. Iar eu aveam cheia în buzunar. O simțeam pe coapsă, impregnată de căldura corpului meu. Cumva *eu…?* Aș fi putut eu să…?

Dar nu. Era absurd. Imposibil.

Și totuși, era acolo.

În timp ce stăteam în picioare, încercând să mă liniștesc, Ellie s-a aplecat să vadă la ce mă uitam și a scos un mic strigăt.

— O păpușică!

S-a aplecat, cu fundulețul ridicat, așa cum fac copiii mici, a întins mâna și imediat mi-a răsunat un urlet în urechi. Era propria mea voce care striga la ea:

— Ellie, n-o atinge, pentru Dumnezeu!

Am apucat-o de subsuori și am ridicat-o în aer, aproape fără să-mi dau seama ce fac.

A urmat un lung moment de tăcere, în care îmi auzeam propria respirație sacadată. Ellie atârna în brațele mele grea și moale, apoi s-a încordat din tot corpul și a scos un strigăt indignat și speriat, totodată, după care a început să plângă cu tristețea sfâșietoare a unui copil certat pentru ceva despre care nu și-a dat seama că era un lucru rău.

— Ellie, am dat eu să spun, dar ea se zbătea în brațele mele cu fața roșie, schimonosită de furie și supărare. Ellie, stai puțin, n-am vrut să…

— Dă-mi drumul! țipa ea.

Prima mea reacție a fost s-o țin mai strâns, dar ea se zbătea ca o pisică, înfigându-și unghiile în brațele mele.

— Ellie… Ellie, liniștește-te, mă doare.

— Nu-mi pasă! Dă-mi drumul!

Am îngenuncheat cu greu, încercând să-mi feresc fața de mâinile ei, din care dădea fără încetare, și am lăsat-o jos, unde s-a prăbușit pe covor urlând.

— Ești rea! Ai țipat la mine!

— Ellie, n-am vrut să te sperii, dar păpușa aia…

— Pleacă! a spus ea plângând. Te urăsc!

Apoi s-a ridicat agitată și a fugit din cameră. Eu am rămas acolo plină de mâhnire, frecându-mi brațele zgâriate. Am auzit-o urcând scările și apoi ușa de la camera ei trântindu-se.

Oftând, m-am dus în bucătărie și am deschis tableta. Când am accesat camera video, am văzut-o pe Ellie întinsă în pat cu fața în jos, plângând de mama focului, și pe Maddie frecându-se la ochi, somnoroasă și surprinsă că fusese trezită așa.

Drăcia dracului. Ellie venise noaptea la mine ca s-o liniștesc și pentru o clipă am crezut că începem să ne înțelegem. Iar eu stricasem totul. Încă o dată.

Și asta din cauza acelui blestemat cap de păpușă.

Trebuia să scap de el, dar nu mă puteam hotărî să-l ating, așa că până la urmă m-am dus în camera de serviciu și am luat de-acolo o pungă pentru

gunoi. Mi-am tras-o pe mână ca și cum mi-aș fi pus o mănușă, apoi am îngenuncheat și am întins mâna sub canapea.

Mi-am dat seama că îmi țineam respirația, deși era absurd, în timp ce bâjbâiam după capul de porțelan prin spațiul acela întunecat și ușor prăfuit. Mai întâi i-am atins părul, câteva meșe subțiri, fiindcă era aproape chel, și am reușit să-l trag mai aproape, după care l-am apucat cu o mișcare fermă și iute, de parcă ar fi fost un șobolan mort sau o insectă care, chiar și moartă fiind, mă temeam că mă poate înțepa.

L-am apucat bine, ca și cum forța cu care îl strângeam ar fi putut să-l împiedice să explodeze sau să-mi scape din mâini. Nu s-a întâmplat nici una, nici alta. Dar când m-am ridicat cu grijă, am simțit o durere în degetul arătător și am văzut că era un ciob de sticlă, atât de ascuțit, încât nici nu observasem când mă înțepasem în el. Străpunsese punga și îmi intrase în deget, făcând să-mi dea sângele, care acum picura într-un ritm constant pe podeaua de lemn. Atunci mi-am dat seama: capul păpușii nu era din porțelan, ci din sticlă vopsită.

M-am dus la chiuvetă, mi-am scos ciobul din deget, apoi mi-am înfășurat mâna într-un prosop de hârtie. Pe urmă am învelit capul într-un șervet de bucătărie și l-am pus într-o altă pungă de gunoi. Am legat punga și am îndesat-o la fundul coșului de gunoi, de parcă îngropam un cadavru. Când am apăsat-o am simțit că degetul îmi zvâcnea și m-am strâmbat de durere.

— Ce a pățit Ellie?

Vocea m-a făcut să tresar, de parcă fusesem prinsă ascunzând dovada unei delict, iar când m-am întors am văzut că era Maddie, care stătea în pragul ușii. Avea o figură mai puțin ostilă decât de obicei și așa, cu părul zburlit, arăta mai mult a ceea ce era: o fetiță care abia se dăduse jos din pat, trezită prea devreme.

— Oh… e vina mea, am spus eu plină de regret. Am țipat la ea. Am vrut s-o opresc să pună mâna pe o sticlă spartă și am speriat-o. Probabil a crezut că m-am supărat… Dar n-am vrut decât s-o împiedic să se rănească.

— Zicea că a găsit o păpușă și tu n-ai lăsat-o să se joace cu ea.

— Un cap de păpușă. (Nu voiam să intru în detalii cu Maddie.) Dar era din sticlă și avea o muchie ascuțită în locul unde s-a spart. Uite, și eu m-am tăiat când l-am luat să-l arunc.

Am ridicat mâna ca să-i arăt că spuneam adevărul și ea a clătinat din cap un aer sobru, aparent satisfăcută de explicația mea incompletă.

— Bine. Pot să mănânc Coco Pops la micul dejun?

— Poate. Dar, Maddie…

M-am oprit, neștiind cum să formulez întrebarea pe care voiam să i-o pun. Apropierea noastră mi se părea atât fragilă, încât îmi era teamă că o pun în pericol, dar în minte îmi zumzăiau prea multe întrebări ca s-o las baltă.

— Maddie, tu ai… Tu știi de unde a apărut păpușa aia?

— Ce vrei să spui? a întrebat ea cu o figură inocentă și nedumerită. Noi avem multe păpuși.

— Știu, dar aceasta era o păpușă specială, foarte veche.

N-am vrut să pescuiesc capul spart și grotesc din coșul de gunoi, așa că am scos telefonul și am căutat „păpușă victoriană" pe Google Imagini. Am derulat până am găsit o versiune mai puțin sinistră decât păpușa din pod. Maddie s-a uitat la ea, încruntată.

— Am văzut odată una așa la televizor. La o emisiune despre anchității…

— Anchități? am întrebat, clipind nedumerită.

— Da, obiecte vechi, care valorează mulți bani. O doamnă a vrut să vândă o păpușă veche, dar

prezentatorul emisiunii i-a spus că nu valorează nimic.

— Ah… antichități. Știu la ce emisiune te referi. Dar n-ai văzut niciodată una în realitate?

— Nu cred, a spus Maddie.

Mi-a întors spatele, iar eu am încercat să descifrez expresia de pe chipul ei. Nu cumva era prea relaxată? Un copil normal n-ar pune mai multe întrebări? Dar apoi m-am oprit. Acest fel de a mă îndoi de orice începea să se învecineze cu paranoia. Copiii sunt egocentrici. Știam asta foarte bine de la creșă. La naiba, erau atâția *adulți* care nu întrebau nimic pentru simplul fapt că nu erau suficient de curioși.

Tocmai căutam un mod de a readuce discuția la scrisul de pe perete și la fraza scrisă de Maddie cu litere din pastele-alfabet, când ea a schimbat brusc subiectul, revenind la întrebarea ei inițială, cu hotărârea tipică copiilor mici.

— Deci, am voie Coco Pops la micul dejun?

— Păi…

Mi-am mușcat buza. Alimentele „ocazionale” de pe lista Sandrei erau consumate tot mai frecvent cu fiecare zi. M-am gândit însă că, dacă nu voia ca fetele să le mănânce, n-ar trebui să le cumpere, nu?

— Da, cred că da, doar azi. Dar e ultima dată pe săptămâna asta, bine? De mâine mâncăm Weetabix. Du-te sus să-ți pui uniforma de școală și eu le pregătesc până coborâți voi. Ah, și spune-i, te rog, lui Ellie că am un bol și pentru ea, dacă vrea.

Maddie a clătinat din cap și în timp ce ea dispărea pe scări am luat ibricul în mână.

Tocmai îi dădeam Petrei o lingură de terci cu mâna rănită, când o fetișoară micuță a apărut la ușa bucătăriei, apoi a dispărut imediat, lăsând pe podea o foaie de hârtie.

— Ellie?

Dar nu mi-a răspuns. Am auzit doar niște pași care se îndepărtau. Oftând, m-am asigurat că Petra

avea centura bine prinsă și m-am dus să ridic foaia de hârtie de pe jos.

Spre surprindere mea, era o scrisoare redactată la calculator, de forma unui e-mail, dar fără subiect și fără destinatar. Sub logoul Gmail era o singură frază, fără semne de punctuație.

> Dagă Owan îmi pare rău că te-am zgâriat și am fugit de tine și ți-am zis că te urăsc te rog să nu te superi și să nu pleci ca celelalte îmi pare rău te iubesc Ellie p.S. m-am îmbrăcat singură

Dagă Owan? Asta m-a făcut să mă încrunt nedumerită, dar în rest, intenția mesajului era inconfundabilă. I-am desfăcut Petrei centura, am pus-o în țarcul din colț și am luat iar scrisoarea.

— Ellie?

Tăcere.

— Ellie, am primit scrisoarea ta, îmi pare foarte rău că am țipat la tine. Pot să-ți spun și eu că îmi pare rău?

A urmat o pauză lungă, apoi o voce subțirică a spus:

— Sunt aici.

Am trecut prin camera cu televizorul și am intrat în salon. La prima vedere părea că nu e nimeni, dar apoi am sesizat o mișcare și m-am îndreptat încet spre un colț unde era mai întuneric, pentru că soarele dimineții încă nu ajunsese acolo. Ea era ascunsă între capătul canapelei și perete și nu i se vedeau decât părul blond și vârfurile pantofilor.

— Ellie.

M-am aplecat și i-am întins scrisoarea.

— Tu ai scris asta?

Ea a clătinat din cap.

— Ai scris foarte bine. Cum ai știut să scrii? Te-a ajutat Maddie?

— Nu, am scris-o eu singură. Doar… ghinda m-a ajutat.

— Ghinda? am întrebat eu nedumerită și ea a clătinat din cap.

— Apeși pe ghindă și îi spui ce vrei să scrii și ea îți scrie.

— Ce ghindă?

Nu mai înțelegeam nimic.

— Vrei să-mi arăți?

Ellie s-a îmbujorat ușor, încântată că putea să-mi arate cât era de isteață, și a ieșit din ascunzătoare. Avea praf pe fusta de școală și pantofii și-i pusese invers, dar n-am luat în seamă lucrurile astea și m-am dus după ea în bucătărie, unde a luat tableta, a deschis Gmail și a apăsat pe simbolul microfonului de deasupra tastaturii. Acesta s-a aprins, într-adevăr, semăna puțin cu o ghindă stilizată, mai ales dacă nu știai cum arată un microfon de modă veche.

Ellie a vorbit spre tabletă.

— „Dragă Rowan, îți scriu această scrisoare ca să-ți spun că îmi pare foarte rău, te iubesc, Ellie", a spus ea încet, articulând cuvintele cu toată claritatea pe care i-o permitea vălul palatin de copil.

Dagă Owen – literele au apărut pe ecran ca prin magie – *îți scriu această scrisoare ca să-ți spun că îmi pare foalte…*

A urmat o pauză infinitezimală și aplicația s-a auto- corectat: *foarte rău te iubesc Ellie.*

— Apoi apeși pe punctele de aici și tipărește la imprimanta din biroul lui tati, a spus ea cu mândrie.

— Ah, înțeleg.

Nu știam dacă să râd sau să plâng. Până la urmă m-am aplecat și am îmbrățișat-o.

— Ești o fetiță foarte isteață și scrisoarea ta este frumoasă. Și mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să țip la tine și îți promit că nu plec nicăieri.

M-a îmbrățișat, respirând zgomotos lângă gâtul meu, cu obrăjorul ei cald lipit de al meu.

— Ellie, am spus cu blândețe, știind că riscam să distrug încrederea câștigată cu greu, dar trebuia s-o întreb. Ellie, pot să te întreb ceva?

Ea n-a spus nimic, dar am simțit că a clătinat din cap, împungându-mă cu bărbia mică și ascuțită în tendonul ce se întinde de la claviculă la umăr.

— Tu ai… tu mi-ai pus capul de păpușă în poală?

— Nu!

S-a îndepărtat de mine și m-a privit puțin supărată, dar nu într-atât de mult cât mă temeam. A scuturat din cap vehement și părul i-a fluturat, ușor ca puful de scaieți. Mă privea cu ochi mari și se vedea în ei un fel de disperare de a fi crezută. Dar de ce? Pentru că spunea adevărul? Sau pentru că mințea?

— Ești sigură? Îți promit că n-o să mă supăr. Atâta doar că… mă întrebam cum a ajuns acolo.

— Nu eu, a spus ea bătând din picior.

— Bine, bine, am spus eu, dând înapoi, pentru că nu voiam să pierd terenul pe care îl câștigasem. Te cred.

A urmat o pauză, apoi ea și-a strecurat mâna într-a mea.

— Dar… am reluat eu cu mare grijă, pentru că era prea important ca să nu insist încă puțin. Tu… știi cine l-a pus?

Și-a mutat privirea în altă parte.

— Ellie?

— Altă fată l-a pus, a zis ea.

Atunci am înțeles că nu voi mai scoate nimic de la ea.

— Maddie, Ellie, să mergem!

Stăteam în hol, cu cheile în mână, când Maddie a coborât scările în fugă, îmbrăcată și încălțată.

— Oh, bravo, scumpa mea. Ți-ai pus singură pantofii!

A trecut pe lângă mine, evitându-mi brațele întinse, dar Ellie, care ieșea din toaleta de la parter, n-a fost atât de rapidă și am prins-o în brațe, mormăind ca un urs, am pupat-o pe burtica moale, apoi am pus-o jos, țipând și râzând, iar ea a fugit pe ușă după sora ei ca să urce în mașină.

M-am întors să le iau ghiozdanele și era cât pe ce să mă ciocnesc de doamna McKenzie, care stătea cu brațele încrucișate în arcada dinspre bucătărie.

— Drace!

Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau și am roșit, furioasă pe mine că îi dădeam și mai multe motive să mă urască.

— Scuze, n-am auzit când ați intrat, doamnă McKenzie. Îmi cer scuze, m-am speriat.

— Am intrat pe ușa din spate, pentru că aveam noroi pe pantofi, s-a mulțumit ea să spună, dar mi s-a părut că expresia de pe chipul ei era mai blândă decât de obicei, în timp ce le urmărea pe fete cu privirea până la mașină. Ești… a dat ea să spună, dar s-a oprit, apoi a clătinat din cap. Nu contează.

— Ce voiați să spuneți? am întrebat eu deranjată. Haideți, dacă aveți ceva de spus…

Ea a strâns din buze, iar eu mi-am încrucișat brațele, așteptând. Atunci, spre marea mea surpriză, a zâmbit și figura ei aspră s-a transformat, făcând-o să arate mult mai tânără.

— Voiam doar să spun că te descurci foarte bine cu fetele. Și-acum ați face bine să plecați, altfel o să-ntârziați.

Pe drumul de întoarcere de la școala primară din Carn Bridge, în timp ce Petra stătea în scăunelul de

mașină lângă mine, arătând cu degetul pe fereastră și bolborosind silabe și cuvinte pe care doar ea le înțelegea, mi-am adus aminte de primul meu drum de la gară pe care l-am făcut cu Jack, de lumina asfințitului care poleia dealurile, de zumzetul slab al Teslei pe șoseaua ce șerpuia printre câmpiile cu iarbă cosită pe care pășteau oile și vacile scoțiene și traversa poduri de piatră. Acum era înnorat și burnița, iar peisajul arăta altfel: cenușiu și crud, nici n-ai fi zis că era vară. Până și vacile pe de câmp păreau deprimate, cu capetele plecate, cu stropi de ploaie picurându-le din vârful coarnelor.

Când poarta s-a deschis și am început să urcăm pe drumul sinuos spre casă, am avut, fulgerător, sentimentul că revăd acea primă seară când stăteam lângă Jack și aproape că nu mai puteam să respir, plină de speranță și entuziasm.

Am luat ultima curbă a drumului și a apărut fațada pătrățoasă și cenușie a casei, iar eu mi-am adus aminte de valul de emoție care m-a cuprins când am văzut-o pentru prima oară, aurie, caldă și plină de promisiuni.

Astăzi, arăta cu totul altfel. Nu mai vedeam în ea posibilitatea unei noi vieți, a unor noi oportunități, ci mi se părea cenușie și amenințătoare ca o închisoare victoriană, numai că eu știam că și asta era o minciună, că fațada victoriană pe care casa o oferea aleii era doar jumătate din poveste și că, dacă ocoleam prin spate, vedeam o casă care fusese sfârtecată și peticită cu sticlă și oțel.

În final am contemplat acoperișul, țiglele ude și alunecoase din cauza ploii. Fereastra pe care Jack o închisese nu se vedea, întrucât dădea spre panta interioară a acoperișului, dar știam că era acolo și gândul acesta m-a făcut să mă cutremur.

Nu se vedea mașina lui Jean McKenzie pe alee, probabil că își terminase treaba și plecase, dar nu se vedeau nici Jack și nici câinii pe nicăieri și, după tot ce se întâmplase, nu-mi venea să intru

singură în casă. În timp ce parcam mașina și îi desfăceam Petrei centura scăunelului, mă gândeam că până și să mă feresc de câini ca să nu-și bage boturile sub fusta mea ar fi fost o distracție binevenită în casa aceea tăcută și vigilentă, cu ochii ei sticloși de forma unui ou, care mă urmăreau din toate colțurile.

Măcar aici, afară, puteam să gândesc, să simt și să vorbesc fără să-mi cenzurez fiecare cuvânt, fiecare expresie, fiecare stare de spirit.

Puteam să fiu eu însămi, fără să-mi fie teamă că voi comite o gafă.

— Vino, i-am spus Petrei.

Căruciorul ei era în portbagajul mașinii. L-am scos, l-am deschis și am așezat-o în el, apoi i-am fixat husa de ploaie deasupra.

— Hai să ne plimbăm.

— Io pimb! a strigat Petra, împingând cu mânuțele în folia de plastic, dar eu am scuturat din cap.

— Nu, dulceață mică. Plouă și nu ai impermeabilul pe tine. Stai cuminte acolo, să nu te uzi.

— *Ba-ta!* a spus Petra arătând prin folia de plastic. *Peta sale ba-ta!*

Mi-a luat câteva momente până am înțeles ce voia să spună, dar când m-am uitat în direcția în care privea și am văzut băltoaca imensă care se formase în curtea pietruită a vechiului grajd mi-a picat fisa.

Balta de ploaie. Voia să sară prin bălțile de ploaie.

— Ah! Ca Peppa Pig, nu?

Ea a clătinat viguros din cap.

— Nu ai cizmele de ploaie… Dar, uite…

Am început să merg repede, apoi să alerg și am trecut cu căruciorul prin mijlocul bălții, stropind în preajmă cu putere. Apa ne-a învăluit și a căzut peste hanoracul meu și peste protecția de ploaie a căruciorului.

Petra râdea în hohote.

— Aide! Mai vleau ba-tă!

Puțin mai încolo, într-o parte a casei, mai era o baltă, așa că am trecut, cu generozitate, și prin aceea, apoi prin alta, de pe aleea cu pietriș care cobora spre tufișuri.

Când am ajuns la grădina de legume eram udă leoarcă și mă prăpădeam de râs, dar mi se făcuse surprinzător de frig și casa începea să nu mi se mai pară atât de neprimitoare. Sigur, era plină de camere video și aparatură de înaltă tehnologie care dădea rateuri, dar cel puțin înăuntru era cald și uscat, iar aici, afară, fricile care mă năpădiseră în noaptea precedentă mi se păreau nu doar stupide, ci și penibile.

— Ba-ta! a strigat Petra, săltând în cărucior atât cât îi permiteau centurile. Mai vleau ba-tă!

Dar eu am scuturat din cap, încă râzând.

— Nu, ajunge, dulceață mică, sunt fleașcă! Uite!

M-am postat în fața ei ca să-i arăt blugii uzi și ea râs din nou, privind cu fețișoara deformată prin plasticul boțit.

— Roun udă!

Roun. Era pentru prima oară când încerca să-mi rostească numele și am simțit că mi se umple inima de bucurie, dar și de tristețe totodată, pentru toate câte nu puteam să-i povestesc.

— Da! am spus.

Aveam un nod în gât, dar zâmbetul meu era sincer.

— Da, Rowan este udă!

Abia când să întorc căruciorul, ca să pornim înapoi spre casă, mi-am dat seama cât de departe ajunseserăm: până aproape de capătul aleii care ducea spre grădina cu plante otrăvitoare. Când am început să împing căruciorul pe aleea abruptă, pavată cu cărămizi, m-am uitat peste umăr, aruncând o privire spre grădină. Atunci m-am oprit.

Ceva se schimbase de când fusesem ultima dată acolo.

Lipsea ceva.

Abia după câteva clipe mi-am dat seama ce. Sfoara cu care legasem poarta dispăruse.

— Așteaptă puțin, Petra, am spus, și ignorând protestele și strigătele ei de „Vleau bată!” am tras frâna căruciorului și am coborât în fugă pe alee până la poarta de fier, poartă lângă care, cu mulți ani în urmă, doctorul Grant poza mândru în fața laboratorului său de cercetare, poartă pe care eu o legasem cu un nod strâns și suficient de sus ca să nu poată ajunge la el mâinile unui copil.

Sfoara groasă și albă dispăruse. Nu doar că fusese desfăcută, tăiată sau aruncată, ci dispăruse complet.

Cineva zădărnicise măsurile de precauție pe care le luasem eu.

Dar cine? Și de ce?

Gândul nu-mi dădea pace în timp ce urcam încet spre locul unde o lăsasem pe Petra, care devenise tot mai agitată și a continuat să mă sâcâie în timp ce împingeam căruciorul cu putere pe panta dealului spre acasă.

Când am ajuns la ușa principală, Petra era supărată și începuse să scâncească. M-am uitat la ceas și am văzut că trecuse de mult ora pentru gustare, de fapt, ne apropiam de ora prânzului. Roțile căruciorului erau pline de noroi, dar pentru că lăsasem cheia de la camera de serviciu în casă nu aveam altă soluție decât să intru pe ușa principală, așa că până la urmă am luat-o pe Petra în brațe, am pliat cu greu căruciorul cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă o țineam sprijinită de șoldul meu ca să nu fugă după alte bălți, și l-am lăsat pe verandă. Apoi am pus degetul mare pe panoul care s-a luminat și m-am dat înapoi când ușa s-a deschis silențios.

Un miros de costiță prăjită m-a lovit instantaneu.

— Bună!

Am lăsat-o pe Petra cu grijă pe treapta de jos a scării, am închis ușa și mi-am scos cizmele noroite.

— Bună! Cine-i acolo?

— Ah, tu ești.

Era vocea lui Rhiannon care, în timp ce eu am luat-o pe Petra în brațe și am pornit spre bucătărie, a ieșit în pragul ușii ținând în mână un sendviș cu costiță, din care picura grăsimea. Arăta groaznic, palidă și încercănată, de-ai fi zis că dormise chiar mai puțin decât mine.

— Ah, te-ai întors, am spus eu, deși nu era nevoie, iar ea a dat ochii peste cap și a trecut pe lângă mine spre scări, mușcând zdravăn din sendviș.

— Hei, am strigat după ea când un strop zdravăn de sos maroniu a căzut pe gresie cu un pleoscăit. Hei! Ia-ți o farfurie, bine?

Dar ea dispăruse deja, urcând cu pași mari scările spre camera ei.

Când a trecut pe lângă mine am simțit un alt iz, care era mascat de mirosul de costiță, un iz mai slab, dar atât de ciudat și nelalocul lui și în același timp atât de familiar, încât m-am oprit în loc.

Era un miros dulceag, ușor rânced, care m-a trimis înapoi în timp în anii adolescenței, deși mi-a luat un minut ca să-l identific. Când, în sfârșit, am făcut legătura, nu mai aveam nicio îndoială: era damful ca de cireșe coapte al alcoolului ieftin, care emana din piele a doua zi dimineața după ce te-ai îmbătat.

Fir-ar să fie.

Fir-ar să fie.

O parte din mine voia să protesteze că nu era treaba mea, că eu eram bona și fusesem angajată pentru experiența mea cu copiii mici, că nu aveam experiență cu adolescenții și nu știam ce

considerau Sandra și Bill ca fiind potrivit. În ziua de azi adolescenții de paisprezece ani consumau alcool? Se considera acceptabil?

Dar cealaltă parte din mine știa că aici eram *in loco parentis*. Indiferent dacă Sandra s-ar fi îngrijorat sau nu, eu văzusem destul ca să mă îngrijorez. Și nu era primul semnal de alarmă pe care îl detectam în comportamentul lui Rhiannon. Însă întrebarea era: ce trebuia să fac în privința asta? Ce *puteam* să fac?

Am continuat să-mi pun această întrebare în timp ce pregăteam niște sendvișuri pentru Petra și pentru mine, după care am dus-o pe Petra la culcare. Acum puteam să merg s-o chestionez pe Rhiannon, dar eram convinsă că avea o scuză, presupunând că binevoia să discute cu mine.

Atunci mi-am adus aminte de Cass. Cel puțin ea putea să-mi explice ce anume se petrecuse în seara precedentă și poate mă ajuta să înțeleg dacă dădeam eu prea mare importanță atitudinii lui Rhiannon. Un grup de fete de paisprezece ani la o petrecere aniversară… nu era exclus ca însăși Cass să le fi oferit niște alcopops și Rhiannon să fi băut mai mult decât trebuia.

Aveam încă răspunsul lui Cass în lista de mesaje, așa că l-am căutat și i-am luat numărul. Apoi am sunat și am așteptat să răspundă.

— Alo, da?

Era o voce aspră, cu accent scoțian, și evident masculină.

Am clipit, m-am uitat la telefon să văd dacă formasem corect numărul, apoi l-am pus din nou la ureche.

— Alo? am spus eu circumspectă. Cu cine vorbesc?

— Eu sunt Craig, a spus vocea.

Nu părea a fi un copil. Părea să aibă cel puțin douăzeci de ani, poate chiar mai mult. Și în niciun caz nu părea a fi mama cuiva, nici tatăl…

— Întrebarea e cine dracu’ ești tu?

Am fost prea șocată ca să-i răspund. O clipă am rămas mută, cu gura căscată, încercând să găsesc ceva de spus.

— Alo? a spus Craig iritat. Alooo?

Apoi, cu glas scăzut, a adăugat:

— ’Ți-ar al dracu’ de curve, nici măcar să formați un număr nu știți.

Și a închis.

Am închis și eu gura și m-am plimbat încet prin bucătărie, încercând să înțeleg ce se întâmplase.

Un lucru era cert: indiferent al cui era numărul, nu era al mamei lui Elise. Ceea ce însemna că… În fine, putea însemna că Rhiannon nu mi-l notase corect, numai că eu trimisesem un SMS la numărul acela și primisem o confirmare care se presupunea că era de la Cass.

Asta însemna că Rhiannon mă mințise.

Și mai însemna că, foarte probabil, nu-și petrecuse noaptea acasă la Elise. Cel mai probabil și-o petrecuse cu Craig.

Drăcia dracului.

Tableta era pe insula din bucătărie. Am luat-o și am încercat să le scriu un e-mail Sandrei și lui Bill.

Problema era că nu știam de unde să încep. Erau prea multe de spus. Să încep cu Rhiannon? Sau cu comportamentul lui Maddie? Sau să încep cu îngrijorările mele legate de podul casei? Să le spun de zgomote, că eu și Jack forțaserăm intrarea acolo și ce scria pe pereți?

Îmi venea să le povestesc tot – de la mirosul de mortăciune care îmi rămăsese în nări, la capul de sticlă al păpușii pe care îl îndesasem în tomberonul din capătul aleii și până la desenul lui Maddie cu închisoarea și conversația mea cu Craig.

Ceva nu merge bine, am vrut să scriu. Nu, taie asta, *totul merge prost.* Dar… cum să le spun de Rhiannon și Maddie fără să pară că îi criticam pentru felul cum își educau copiii? Cum puteam să le spun ce văzusem și auzisem în această casă fără să par și eu o bonă superstițioasă? Cum puteam să

conving pe cineva care nu intrase niciodată în acea cameră sinistră și înspăimântătoare?

Mai întâi, subiectul mesajului. Tot ce îmi venea în minte era absolut inadecvat sau ridicol de dramatic și până la urmă m-am oprit la *Noutăți de la Heatherbrae.*

Bun. Bun. Calm și concret. Era foarte bine. Acum, corpul mesajului.

Dragă Sandra și Bill, am scris, apoi m-am oprit și am început să-mi rod marginea destrămată a plasturelui pe care mi-l pusesem la deget, încercând să mă gândesc ce să zic în continuare.

În primul rând aș vrea să vă spun că Rhiannon a ajuns cu bine acasă azi-dimineață, dar am câteva îndoieli în legătură cu varianta ei despre șederea la Elise.

Da, mergea așa. Era clar, concret și deloc acuzator. Dar cum să trec de la asta la „Curve proaste, nici măcar să formați un număr nu știți”?

Ca să nu mai zic de:

Te urâm.

Sunt supărate.

PLEACĂ.

Te urâm.

Și, mai ales, cum să le explic că nu mai voiam, nu mai puteam să mai dorm vreodată în camera aceea, să ascult pașii de deasupra mea, să împart același aer cu penele acelea putrede și prăfuite.

Până la urmă am rămas uitându-mă la ecran, amintindu-mi de acel *scââârț... scââârț...* lent pe podeaua de deasupra mea, și abia când am auzit plânsul indispus al Petrei prin interfon și m-am uitat la ceas, mi-am dat seama că se făcuse ora când trebuia să le iau pe Maddie și Ellie de la școală.

Plec să le iau pe fete de la școală, i-am scris lui Rhiannon pe telefon. *Când mă întorc, trebuie să vorbim.* Apoi, lăsând pe tabletă e-mailul netrimis, am fugit s-o schimb pe Petra și s-o instalez în mașină.

Mi-am amintit de e-mail abia când s-a făcut aproape nouă seara. Fusese o după-amiază plăcută. Maddie și Ellie se bucuraseră să o vadă pe Rhiannon, iar ea fusese înduioșător de drăgăstoasă cu ele – departe de fițele și aroganța elevei de școală privată pe care le avea față de mine. Era vizibil mahmură, dar s-a jucat cu ele de-a Barbie vreo două ore în camera de joacă, a mâncat puțină pizza, apoi s-a dus sus, în timp ce eu m-am luptat cu îmbăiatul și pregătirea de culcare, apoi, în sfârșit, le-am învelit pe fete, le-am dat câte un pupic și am stins luminile.

Când am coborât la parter, m-am pregătit pentru discuția promisă, încercând să-mi imaginez ce ar fi făcut Rowan, bona perfectă. Trebuia să fiu fermă și clară. Să nu încep cu pedepse și acuzații, ci s-o fac să vorbească.

Dar Rhiannon mă aștepta în bucătărie, bătând darabana cu unghiile în tejghea, iar mie nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut cum arăta: complet machiată, cu pantofi cu toc înalt, minijupă și o bluziță scurtă care lăsa să i se vadă un piercing în buric.

Drace!

— Hmm, am început eu.

Dar Rhiannon mi-a luat-o înainte.

— Eu am plecat.

O clipă n-am știut ce să spun. Apoi mi-am revenit.

— Nu cred că pleci.

— Ba eu cred că da.

Am zâmbit. Puteam să-mi permit un zâmbet. Începea să se întunece. Cheile Teslei erau la mine în buzunar, iar cea mai apropiată stație era la peste cincisprezece kilometri.

— Ai de gând să mergi pe jos cu tocurile alea? am întrebat.

Dar Rhiannon mi-a răspuns tot zâmbind:

— Nu, vine cineva să mă ia.

La naiba.

— Uite, Rhiannon, este foarte amuzant, dar tu crezi că am să te las să pleci așa? Va trebui să-i sun pe părinții tăi. Trebuie să le spun…

Ah, nu, dă-le dracului de *acuzații.* Trebuia să spun ceva care s-o facă să-și dea seama că fusese descoperită.

— Trebuie să le spun că ai venit acasă duhnind a alcool.

Mă așteptam ca vorbele mele s-o lase fără replică, dar ea nici n-a tresărit.

— Nu cred că e o idee bună, s-a mulțumit ea să zică.

Dar eu deja luasem telefonul în mână.

Nu-l mai verificasem dinainte de cină și, spre surprinderea mea, am văzut că pictograma e-mailului era aprinsă. Aveam un mesaj de la Sandra.

L-am deschis, în caz că era ceva ce trebuia să știu înainte să vorbesc cu ea, și am clipit uluită când a apărut subiectul mesajului:

> Re: Noutăți de la Heatherbrae

Ce? Trimisesem e-mailul fără să-mi dau seama? Intrasem în contul meu de Gmail de pe tableta fetelor, cea pe care o foloseau să joace jocuri, și mi-am dat seama, oripilată, că uitasem să mă deconectez. Să-l fi trimis Petra din întâmplare, Maddie sau Ellie?

Panicată, am deschis răspunsul Sandrei, așteptându-mă să citesc ceva de genul „Cum?? Ce s-a întâmplat?”, dar mesajul era cu totul diferit.

> Mulțumesc că mă ții la curent, Rowan. Mă bucur că Rhiannon s-a simțit bine acasă la Elise. Bill a plecat în Dubai în seara asta și eu iau masa cu un client, dar te rog să-mi trimiți mesaj dacă e ceva urgent. Mâine am să încerc să mă conectez la FaceTime ca să vorbesc cu fetele. X

Nu înțelegeam. Sau cel puțin nu am înțeles până am derulat puțin mai jos și m-am uitat la e-mailul pe care se presupunea că i-l trimisesem la 14:48, adică la vreo douăzeci de minute după ce am plecat să le iau pe Maddie și Ellie.

> Dragă Bill și Sandra,
>
> Doar ca să fiți la curent: aici totul merge strună, Rhiannon s-a întors cu bine de la Elise și se pare că s-a simțit minunat acolo.
>
> Am petrecut o după-amiază foarte plăcută împreună, puteți fi mândri de ea.
>
> Maddie și Ellie vă sărută pe amândoi.
>
> Rowan

A urmat o tăcere deplină, apoi m-am întors spre Rhiannon.

— Ce nemernică ești!

— Frumooos, a spus ea. Ăsta e limbajul pe care îl folosiți la Little Nippers?

— Little… ce?

De unde știa unde lucrasem? Dar m-am repliat, refuzând să-i fac jocul.

— Uite ce e, nu încerca să schimbi subiectul. Este absolut inacceptabil și o tâmpenie pe deasupra. În primul rând, știu de Craig.

O umbră de surprindere a trecut fulgerător peste chipul lui Rhiannon, dar și-a revenit repede și aproape instantaneu a adoptat o expresie de indiferență și plictiseală. Totuși, eu o văzusem și nu mi-am putut reține un zâmbet de satisfacție.

— Oh, da, nu ți-am spus? Am sunat-o pe „Cass”. Evident, primul lucru pe care am să-l fac va fi s-o sun pe mama ta și să-i explic că tu ai trimis e-mailul; și al doilea, să-i povestesc despre acest Craig, să-i explic că vrei să ieși cu acest individ pe care eu nu l-am văzut niciodată,

îmbrăcată cu o bluziță care nu-ți acoperă nici măcar buricul, și să vedem atunci ce părere are.

Nu știu la ce mă așteptasem: poate la o izbucnire de furie sau chiar ca Rhiannon să înceapă să plângă și să mă roage să o iert.

Dar reacția ei a fost cu totul alta. Mi-a zâmbit destul de amabil, ceea ce m-a scos din sărite, și a spus:

— Oh, nu cred că ai s-o faci.

— Dă-mi un motiv pentru care să n-o fac!

— Mai mult decât atât, a spus ea. Am să-ți dau două. Rachel. Gerhardt.

Dumnezeule mare!

În bucătărie s-a lăsat o tăcere absolută.

O clipă, am crezut că mi se înmoaie genunchii. M-am târât până la un scaun și m-am trântit pe el, simțind că nu mai pot să respir.

Mi-am dat seama că eram încolțită. Dar, deocamdată, nu știam până în ce punct.

Pentru că de aici lucrurile se complică pentru mine, nu-i așa, domnule Wrexham?

Dacă, inițial, poliția a considerat că nu eram decât o persoană aflată în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, de aici înainte m-a considerat o persoană care avea un mobil al crimei.

Pentru că Rhiannon avea dreptate. Nu puteam să-i sun pe Sandra și Bill.

Nu puteam să fac asta, pentru că Rhiannon știa adevărul.

Dacă ați citit articolele din ziar, pe dumneavoastră n-o să vă surprindă, domnule Wrexham.

Pentru că ați știut de la bun început că bona arestată în cazul Elincourt nu era Rowan Caine, ci Rachel Gerhardt.

Dar pentru poliție a fost ca o bombă. Sau nu, nu ca o bombă. Mai degrabă ca acele *piñatas* care explodează și te acoperă de daruri.

Pentru că eu le oferisem rezolvarea cazului pe tavă.

După aceea, s-au concentrat foarte tare să afle cum am reușit s-o fac, de parcă eram vreun geniu criminal care plănuise totul până la ultimul detaliu. Dar ce nu păreau ei să înțeleagă era cât de tentant și de ridicol de simplu fusese. Nu comisesem niciun fals în acte sau un furt de identitate elaborat. *Cum ai obținut documentele de identitate false, Rachel?* mă tot întrebau ei, dar adevărul era că nu avusesem documente false. Nu făcusem decât să iau documentele prietenei mele Rowan din camera ei aflată în apartamentul nostru comun și să i le arăt Sandrei. Cazierul, fișa Ofsted, certificatul de absolvire a cursului pentru acordarea primului ajutor, CV-ul, niciunul dintre aceste documente nu avea fotografie. Nu trebuise să falsific nimic, iar Sandra nu avusese de unde să știe că femeia din fața ei nu era persoana la care se refereau certificatele pe care i le prezenta.

Și, așa cum am încercat să-mi spun și mie, nu a fost cine știe ce înșelăciune. La urma urmei, aveam acele acreditări – în fine, majoritatea dintre ele. Aveam un certificat de cazier și certificatul cursului de instruire în acordarea primului ajutor. La fel ca Rowan, lucrasem în sala bebelușilor de la Little Nippers, chiar dacă nu atât de mult timp ca ea și nu ca supervizoare. Și mai lucrasem ca bonă înainte, deși nu chiar atât de mult, și nu eram sigură că referințele mele ar fi fost atât de

impresionante ca ale ei. Dar, în principiu, aveam tot. Chestia cu numele era doar un… detaliu tehnic. Chiar aveam un permis de conducere fără sancțiuni, așa cum îi spusesem Sandrei. Singura problemă era că nu puteam să i-l arăt din cauza fotografiei. Dar tot ce îi spusesem era adevărat, toate calificările pe care pretinsesem că le am erau adevărate.

Totul, în afară de numele meu.

Sigur, a fost vorba și de noroc. Am avut noroc că Sandra acceptase rugămintea mea și nu-i contactase pe cei de la Little Nippers să le ceară referințe. Dacă ar fi făcut-o, i s-ar fi spus că Rowan Caine plecase în urmă cu două luni. Am avut noroc că nu insistase nici în privința permisului de conducere.

Și tot noroc a fost că Sandra îmi plătea salariul prin agenția din Manchester, așa că n-a trebuit să prezint pașaportul lui Rowan în persoană, pur și simplu am trimis copia scanată pe care ea o lăsase pe biroul calculatorului împreună cu facturile noastre comune.

Dar cel mai mare noroc a fost că pe cei de la bancă, oricât de incredibil ar părea, nu i-a interesat al cui nume apărea la transfer, atâta timp cât numărul contului și codul bancar se potriveau. A fost ceva la care nu mă așteptasem. Stătusem trează în pat, întrebându-mă cum să rezolv problema asta. Să spun că aveam un cont deschis pe un alt nume? Să cer să mă plătească în numerar sau în cecuri acordate lui R. Gerhardt și să mă rog ca Sandra să nu mă întrebe de ce? Efectiv m-a pufnit râsul când am văzut că n-a contat nimic din toate astea, că dacă plăteai prin transfer puteai să-l treci și pe rățoiul Donald în căsuța beneficiarului, că tot aia era. Mi s-a părut o neglijență incredibilă.

Dar adevărul era că, de la bun început, eu nici măcar nu privisem dincolo de această primă fază. Mă concentrasem doar să obțin interviul, să intru în Heatherbrae House și să-i privesc în ochi pe

Sandra și Bill. Asta a fost tot ce îmi dorisem. Acesta a fost singurul motiv pentru care răspunsesem acelui anunț. Și totuși, cumva, oportunitățile mi se oferiseră una după alta, ca niște cadouri ambalate atrăgător și puse pe o tavă, implorându-mă să le iau și să mi le însușesc.

Acum știu că n-ar fi trebuit să fac asta, domnul Wrexham. Dar nu vedeți? Nu vedeți cum a fost?

Acum, stând în bucătărie cu Rhiannon care îmi râdea în față, am simțit că mă cuprinde un val de panică, urmat de o altă senzație ciudată, aproape de ușurare, de parcă aș fi știut că acest moment urma să vină mai devreme sau mai târziu și mă bucuram că scăpasem odată pentru totdeauna.

O clipă m-am gândit să blufez, s-o întreb ce vrea să zică și să mă prefac că n-am auzit în viața mea de Rachel Gerhardt. Dar numai o clipă. Dacă Rhiannon se ostenise atâta ca să-mi descopere adevăratul nume nu se va lăsa înșelată de refuzul meu de a recunoaște, oricât de indignată m-aș arăta.

— Cum ai aflat? am întrebat-o.

— Pentru că, spre deosebire de scumpii mei părinți, mă ostenesc să fac câteva mici cercetări când o bonă nouă își face apariția aici din senin. Ai fi surprinsă să știi ce poți afla de pe internet. Acum te învață la școală cum să-ți gestionezi amprenta digitală, știai? Presupun că nu se făcea asta pe vremea ta.

Era, evident, o remarcă răutăcioasă, dar nu m-am deranjat să răspund. Nu mi se părea important. Ce mă interesa pe mine era să știu până unde ajunsese cu săpăturile și de ce, și ce anume aflase.

— Nu mi-a luat mult s-o găsesc pe Rowan Caine, a continuat Rhiannon. E destul de anostă, nu? Nu mi-a dat prea multă muniție.

„Muniție”. Vasăzică despre asta era vorba. Rhiannon căutase pe internet în speranța că va găsi vreo mică indiscreție pe care s-o folosească în

favoarea ei. Numai că ea dăduse peste ceva mult mai serios.

— Nu înțelegeam, a spus ea cu un mic zâmbet în colțul gurii. Totul se potrivea: numele, data nașterii, perioada de angajare la creșa aia cu nume tâmpit – *Little Nippers,* a spus ea pe un ton batjocoritor. Pff! Dar pe urmă au apărut pozele ale din Thailanda și Vietnam. Și când te-am văzut pe alee, am început să cred că mă înșelasem, că poate am confundat persoana. Mi-a luat câteva ore ca să descopăr cine ești cu adevărat. Probabil că am început să-mi pierd îndemânarea. Ghinionul tău că nu-și ține lista de prieteni în privat. Sau că tu n-ai catadicsit să-ți ștergi profilul de Facebook.

Drace! Vasăzică atât de simplu fusese. Doar se uitase pe lista de prieteni de Facebook a lui Rowan și găsise figura mea, pe care eu avusesem amabilitatea să o fac publică să o vadă toată lumea. Cum putusem să fiu atât de proastă? Dar adevărul era că nu-mi trecuse niciodată prin minte că cineva ar putea face legătura cu atâta asiduitate. Și, mai ales, nu-mi propusesem să înșel pe nimeni. Asta am încercat să explic și poliției. Dacă mi-aș fi propus să-mi inventez o a doua viață frauduloasă, nu m-aș fi străduit mai mult să-mi acopăr urmele?

Pentru că nu a fost o escrocherie. Nu în sensul în care o vedea poliția. A fost… a fost doar un accident, sincer. Echivalent cu a împrumuta mașina unei prietene când e plecată de acasă. Nu am vrut niciodată să se întâmple toate astea.

Problema era – ceea ce eu n-am putut să explic poliției – de ce venisem la Heatherbrae sub un nume fals. Mă întrebau întruna și insistau, iar eu mă chinuiam să le explic, încercam să găsesc argumente, cum că referințele lui Rowan erau mai bune ca ale mele (ceea ce era adevărat) și că ea avea mai multă experiență decât mine (și asta era adevărat). Cred că, la început, au crezut că ascundeam ceva legat de profesia mea: o acreditare expirată sau o condamnare pentru vreun

delict sexual sau altceva asemănător. Bineînțeles că nu era vorba de nimic din toate astea și, oricât se străduiau să găsească ceva, toate documentele mele erau în regulă.

Mi-am dat seama, încă de atunci, că situația mea nu arăta bine deloc. Dar continuam să-mi spun că, dacă Rhiannon nu descoperise de ce venisem aici, atunci poate că nici poliția nu va afla.

Dar a fost o prostie din partea mea, bineînțeles. Poliția e poliție. E treaba ei să insiste să caute.

Le-a luat ceva timp. Zile, poate chiar săptămâni, nu-mi amintesc prea bine. Interogatoriul începe să se estompeze după o vreme, zilele se confundă unele cu altele, după cât au insistat, m-au presat, m-au chestionat. Dar până la urmă au intrat în încăpere cu o foaie de hârtie în mână, zâmbind ca pisica Cheshire, încercând în același timp să afișeze seriozitate și profesionalism.

Atunci am știut. Am știut că știau.

Am știut că eram pierdută.

Dar asta a fost după aceea. Am luat-o înainte.

Trebuie să vă povestesc cealaltă parte. Partea cea mai grea. Partea pe care nu-mi vine s-o cred nici acum.

Partea pe care nu mi-o pot explica nici măcar mie.

Trebuie să vă povestesc ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

După ce a plecat Rhiannon, am rămas o vreme în hol uitându-mă cum se îndepărtau luminile furgonetei pe alee și încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac. Să o sun pe Sandra? Și ce să-i spun? Să-i mărturisesc? Să înfrunt situația?

M-am uitat la ceas. Se făcuse nouă și jumătate. O frază din e-mailul Sandrei îmi răsuna în minte: *Bill a plecat în seara asta în Dubai, iar eu iau masa cu un client, dar te rog să-mi trimiți un mesaj dacă e ceva urgent.*

Nu puteam să o sun în timpul unei cine cu un client, și cu atât mai puțin să-i trimit un SMS.

Oh, bună, Sandra, ce mai faci? Ca să știi și tu, Rhiannon a ieșit cu un tip dubios, iar eu am aplicat pentru slujba asta sub un nume fals. Ne auzim curând!

Ideea ar fi fost amuzantă, dacă situația n-ar fi fost atât de gravă. Fir-ar să fie. *Fir-ar să fie.* Dar dacă îi trimiteam un e-mail și îi explicam totul pe îndelete? Poate. Deși, dacă era să fac asta, ar fi trebuit s-o fac mai devreme, înainte ca Rhiannon să trimită mesajul acela în numele meu. Acum ar fi mai greu să dau explicații.

Dar în timp ce trăgeam tableta spre mine, mi-am dat seama că nu puteam să trimit un e-mail. Ar fi fost un gest de lașitate. Sandra merita să-i dau un telefon, să mă explic, dacă nu față în față, atunci măcar prin viu grai. Dar ce dracului puteam să spun?

Fir-ar să fie.

Sticla de vin stătea pe tejgheaua din bucătărie ca o invitație și mi-am turnat un pahar ca să mă calmez puțin, apoi încă unul, de data asta aruncând o privire spre camera video care stătea pitită în colț. Dar nu-mi mai păsa. Buba urma să se spargă și, curând, imaginile înregistrate cu mine pe care Sandra și Bill le vor vedea vor fi cea mai mică dintre grijile mele.

În timp ce îmi umpleam paharul a treia oară, în adâncul inimii mele știam că mă autosabotam în mod deliberat. Când în sticlă a mai rămas vin pentru un singur pahar, mi-am dat seama de situație: eram prea beată ca s-o mai sun pe Sandra acum. Atât de beată, încât singurul lucru rezonabil pe care puteam să-l fac era să mă duc să mă culc.

Am urcat la ultimul etaj și am rămas mult timp cu mâna pe mânerul rotund al ușii de la dormitorul meu, încercând să-mi fac curaj să intru. Dar n-am putut. Era o crăpătură întunecată în partea de jos a ușii și, dintr-odată, am avut imaginea neliniștitoare a ceva oribil și tenebros care se strecura pe acolo și venea după mine pe scări, învăluindu-mă în beznă…

Am lăsat mâna jos, după care m-am dat înapoi, de parcă acel lucru tenebros ar fi putut cu adevărat să vină după mine dacă mă întorceam cu spatele. Apoi, în capul scării, m-am întors hotărâtă și am coborât în fugă spre căldura bucătăriei, rușinată de mine însămi, de lașitatea mea, de tot.

În bucătărie era cald și luminos, dar dacă închideam ochii simțeam încă mirosul de aer rece din pod care pătrundea pe sub ușa dormitorului meu și în timp ce stăteam nehotărâtă, întrebându-mă dacă să dorm pe canapea sau să încerc să rămân trează până se întorcea Rhiannon, am simțit durerea care îmi pulsa în deget, acolo unde mă tăiasem cu acel blestemat cap spart de păpușă. Îmi pusesem un plasture peste rană, dar îmi simțeam pielea de sub el umflată, ca și cum începea să se infecteze.

M-am dus la chiuvetă, mi-am smuls pansamentul și am tresărit convulsiv când am auzit o bătaie în ușa din spate.

— Ci-cine e? am strigat încercând să nu-mi tremure vocea.

— Sunt eu, Jack. Am adus câinii.

Vocea venea de afară, înăbușită de vânt.

— Intră, eu tocmai…

Ușa s-a deschis, lăsând înăuntru o rafală de vânt rece, după care i-am auzit pașii când a intrat în camera de serviciu, zgomotul surd al ghetelor când și le-a scos, lăsându-le să cadă pe covoraș, și lătratul câinilor care săreau în jurul lui în timp ce el încerca să-i potolească. Până la urmă animalele s-au așezat în coșurile lor și el a intrat în bucătărie.

— De obicei nu-i plimb atât de târziu, dar astăzi am fost foarte prins. Mă mir că ești trează la ora asta. Cum a fost azi?

— Nu prea bine, am spus.

Îmi vâjâia capul și din nou am realizat cât de beată eram. Oare observa și Jack?

— Nu? a spus Jack ridicând o sprânceană. Ce s-a întâmplat?

— Am…

Doamne, nici nu știam cu ce să încep.

— Am avut o discuție cu Rhiannon.

— Ce fel de discuție?

— S-a întors acasă și am…

M-am oprit, neștiind cum să-i explic. Mi se părea absolut incorect să-i povestesc totul lui Jack înainte să-i mărturisesc Sandrei și eram convinsă că aș încălca toate regulile de confidențialitate dacă aș discuta problemele lui Rhiannon cu cineva care nu era părintele ei. Dar, pe de altă parte, simțeam că o să înnebunesc dacă nu povesteam măcar o parte unui adult. Și poate că nu eram singura care avea impresia asta, pentru că era din ce în ce mai clar că în imensul dosar roșu nu fusese inclus totul.

— Ne-am certat, am spus până la urmă. Am amenințat-o că o sun pe Sandra și ea… ea a…

Dar n-am putut să termin fraza.

— Ce s-a întâmplat?

Jack a tras un scaun și eu m-am așezat, simțind că mă cuprinde din nou disperarea.

— A plecat. A plecat singură, cu un prieten de-al ei total nepotrivit. I-am spus să nu plece, dar ea tot

a plecat și nu știu ce să fac, ce să-i spun Sandrei.

— Uite, nu-ți face griji pentru Rhiannon. E o fată isteață, foarte independentă, și mă îndoiesc foarte tare c-o să pățească ceva, indiferent cât ar dezaproba Sandra și Bill ce face.

— Dar dacă i se întâmplă ceva? Dacă i se întâmplă ceva cât timp este în grija mea?

— Ești bonă, nu temnicer. Ce era să faci? S-o legi de pat?

— Ai dreptate, am spus până la urmă. Știu că ai dreptate, doar că… oh, Doamne! am exclamat eu fără să vreau. Sunt atât de obosită, Jack. Nu pot să gândesc și, pe deasupra, mă doare rău mâna de câte ori ating ceva.

— Ce-ai pățit la mână?

M-am uitat la ea, cum o țineam în poală, și am simțit că îmi pulsează odată cu bătăile inimii.

— M-am tăiat.

N-am vrut să intru în detalii, dar amintirea acelei figuri malefice m-a făcut să mă cutremur.

Jack s-a încruntat.

— Îmi dai voie să mă uit?

N-am zis nimic, doar am clătinat din cap și i-am întins mâna, iar el mi-a luat-o cu delicatețe și a întors-o spre lumină. A apăsat foarte ușor pielea inflamată de-o parte și de alta a tăieturii și a făcut o grimasă.

— Nu te supăra că ți-o spun, dar nu arată prea bine. Ți-ai pus ceva pe ea când te-ai tăiat?

— Doar un plasture.

— Mă refeream la un antiseptic sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că e nevoie?

El a clătinat din cap.

— E adâncă și nu-mi place că s-a inflamat, se poate infecta. Mă duc să văd dacă are Sandra ceva în dulapul cu medicamente.

S-a ridicat, împingând scaunul cu zgomot, și s-a dus în camera de serviciu, unde era un mic dulăpior cu medicamente agățat pe perete. Acolo

găsisem și eu plasturii, dar nu văzusem niciun antiseptic sau spirt medicinal, doar o grămadă de plasturi Peppa Pig și niște sticle cu sirop de paracetamol pentru copii.

— N-are nimic, a spus Jack întorcându-se în bucătărie. În afară de Calpol cu șase arome diferite. Să mergem la mine. Am în apartament o trusă de prim ajutor așa cum trebuie.

— Nu, nu pot.

M-am îndreptat de spate, mi-am tras mâna și am îndoit degetul rănit în palmă, simțind cum zvâcnea de durere.

— Nu pot să le las pe fete singure.

— Nu le lași singure, a spus Jack cu răbdare. Mergem doar vizavi, poți să iei monitorul cu tine. Sandra și Bill stau foarte mult timp în grădină vara. Nu e nicio diferență. Dacă auzi un zgomot cât de mic, poți să te întorci înainte ca ele să se trezească

— Nu știu ce să zic, am spus eu nehotărâtă.

Au început să-mi treacă prin minte tot felul de idei nedefinite și încețoșate de cantitatea de vin pe care o băusem mai devreme. Puteam să-i cer lui Jack să aducă aici trusa de prim ajutor, nu? Dar o mică parte din mine… Bine, nu, o mare parte din mine era curioasă. Voiam să mă duc cu Jack. Voiam să văd cum era în apartamentul lui.

Și, ca să fiu complet sinceră, domnule Wrexham, voiam să ies din casa aceea.

Dacă chiar credeai că exista un pericol, cum ai putut să lași copiii singuri? Asta m-a întrebat polițista, care nici măcar nu s-a deranjat să-și ascundă dezgustul când mi-a pus întrebarea.

Eu am încercat să-i explic. Am încercat să-i spun că fetele nu văzuseră și nu auziseră nimic. Că acea rea-voință fusese îndreptată numai spre mine. *Eu* auzisem pașii. *Eu* fusesem cea care citise acele mesaje. Eu nu putusem să dorm noapte de noapte din cauza zgomotelor, a soneriilor și a frigului.

Nimeni altcineva, nici măcar Jack, nu văzuse și nu auzise nimic.

Dacă în casa aceea era ceva, și nici acum nu prea cred că era, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, *dacă* a fost ceva, eu am fost cea vizată. Eu și celelalte patru bone care își făcuseră bagajele și plecaseră val-vârtej.

Nu-mi doream decât cinci minute departe de influența ei. Doar cinci minute, cu bebe-monitorul în buzunar și tableta cu sistemul de supraveghere sub braț. Am cerut prea mult?

Polițista nu m-a crezut. S-a ridicat, scuturând din cap cu scepticism și zâmbind cu dispreț spre cățeaua proastă, egoistă și neglijentă din fața ei.

Dar *dumneavoastră,* domnule Wrexham, mă credeți? Înțelegeți ce greu mi-a fost să stau închisă acolo și să aud noapte de noapte pașii din pod? Înțelegeți de ce acei câțiva metri de la casă până la grajd nu păreau mare lucru și, în același timp, însemnau totul?

Nu știu. Nu știu dacă am reușit să vă conving, să vă explic cum era, cum era în realitate.

Tot ce pot să vă spun este că am luat bebe-monitorul și tableta și l-am urmat pe Jack, care a traversat bucătăria, a ținut ușa ca să mă lase să ies și a închis-o după ce am ieșit amândoi. I-am simțit căldura pielii în timp ce mă conducea prin întunericul din curtea pietruită până la scara care ducea spre apartamentul lui. Am urcat după el, uitându-mă cum i se contractau și se mișcau mușchii sub tricou în timp ce urca treptele.

Când am ajuns sus, Jack a scos cheia din buzunar, a răsucit-o în broască, apoi s-a dat la o parte să mă lase să intru.

După ce am intrat, m-am așteptat ca Jack să bâjbâie după un panou de comandă sau să-și scoată telefonul, dar el a întins mâna, a apăsat pe ceva și când s-a aprins lumina am văzut că era un întrerupător obișnuit, din plastic alb. Am simțit o ușurare atât de mare, atât de absurdă, încât aproape că am izbucnit în râs.

— Nu ai un panou de control?

— Nu, slavă Domnului! Apartamentele astea au fost concepute pentru cazarea personalului. N-avea niciun rost să irosească tehnologia pentru unii ca noi.

— Da, așa cred și eu.

A aprins încă o lumină și am văzut o cameră de zi micuță, mobilată simplu, cu o canapea cu tapițeria de bumbac decolorată. Într-un colț era o mică sobă, în care încă ardeau resturile unui foc de lemne, iar în fund de tot se vedea o chicinetă. Alături mai era o ușă, care am dedus că era de la dormitorul lui, dar nu mi s-a părut politicos să întreb.

— Bun, așază-te aici, a spus el arătând spre canapea. Mă duc să iau ce trebuie ca să-ți pansez rana.

Am încuviințat din cap, recunoscătoare că cineva avea grijă de mine, dar mai ales mă bucuram de faptul că stăteam acolo, simțind căldura focului pe față și la spate perna reconfortantă a unei canapele Ikea ieftine și vesele, în timp ce Jack cotrobăia prin dulapul din bucătărie. Canapeaua era identică cu cea pe care Rowan și cu mine o aveam în apartamentul din Londra. Se chema Ektorp sau ceva asemănător. Fusese a mamei lui Rowan înainte de a ne-o da nouă. Avea o garanție de zece ani și o husă de bumbac lavabilă care, în cazul lui Jack, fusese cândva roșie, dar se decolorase de la soare și spălări repetate și acum căpătase o culoare roz închis, deloc uniformă.

Stând pe ea, mă simțeam de parcă ajunsesem acasă.

După luxoasa personalitate dublă a Heatherbrae, locul acesta era nu doar odihnitor, ci și agreabil. Avea o construcție solidă, dintr-o singură bucată, fără treceri bruște, perturbatoare, de la opulența victoriană la tehnologia futuristă, cu linii elegante. Totul era primitor și intim, de la urmele rotunde de cană de pe măsuța de cafea până la colecția de fotografii de pe polița șemineului: prieteni cu copii sau poate nepoți și nepoate. Un băiețel apărea de mai multe ori și, judecând după trăsături, era evident o rudă apropiată.

Simțeam că mi se închid ochii. Cele două nopți nedormite își spuneau cuvântul… Apoi am auzit pe cineva tușind și am văzut că Jack stătea în fața mea, cu un pansament și niște dezinfectant într-o mână și două pahare în cealaltă.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat și eu am ridicat capul nedumerită.

— De băut? Nu, nu, mulțumesc.

— Ești sigură? S-ar putea să-ți prindă bine când o să-ți pun ăsta. O să te usture. Și cred că ți-a mai rămas un fragment de sticlă sau ceva acolo.

Am refuzat scuturând din cap, dar a avut dreptate. A usturat al dracului, mai întâi când a tamponat cu antiseptic și apoi când a introdus o pensetă în rană și am simțit frecarea oribilă a metalului de sticlă și înțepătura unui fragment rămas acolo, când a intrat puțin mai adânc.

— Băga-mi-aș! am exclamat fără vreau, dar Jack a ridicat penseta și, zâmbind, mi-a arătat ceva însângerat în vârful ei.

— L-am scos. Bravo. Cred că a durut al dracului de tare.

Îmi tremura mâna, când s-a așezat lângă mine.

— Să știi că tu ai rezistat mai mult decât ultimele.

— La cine te referi?

— La ultimele bone. De fapt nu, mint. Katya a rezistat trei săptămâni, mi se pare. Dar de la Holly încoace au venit și-au plecat ca fluturii.

— Cine era Holly?

— Ea a fost prima, cea care a stat cel mai mult. A avut grijă de Maddie și Ellie când erau foarte mici și a stat vreo trei ani, până când…

S-a oprit, părând să se gândească mai bine la ceea ce intenționase să spună.

— În fine, nu contează. Și cea de-a doua, Lauren, a stat aproape opt luni. Dar următoarea n-a rezistat nici o săptămână. Și cea dinainte de Katya, Maja o chema, a plecat în prima noapte.

— În prima noapte? Ce s-a întâmplat?

— A chemat un taxi și a plecat în toiul nopții. Și-a lăsat aici jumătate din lucruri. Sandra a trebuit să i le expedieze pe urmă.

— Nu mă refer la asta. Mă refer la ce s-a întâmplat de a făcut-o să plece.

— Ah, bine… asta nu prea știu. Întotdeauna am crezut că…

S-a înroșit, inclusiv pe gât, și și-a coborât privirea în paharul gol.

— Continuă, l-am îndemnat eu, dar el a scuturat din cap, de parcă se supărase pe el însuși.

— Dă-o naibii. Am spus că n-o să fac asta.

— Să faci ce?

— Nu-mi place să-mi vorbesc șefii de rău, Rowan, ți-am spus asta din prima zi.

Auzind numele „Rowan”, am simțit o împunsătură de remușcare și mi-am amintit de tot ce îi ascundeam, dar am alungat gândul acesta. Mă interesa prea mult ce voise să spună ca să mă mai preocupe propriile mele secrete. Dintr-odată, trebuia să știu ce anume le alungase pe celelalte fete, predecesoarele mele. Ce anume le pusese pe fugă?

— Uite ce e, Jack… am spus eu și am ezitat o clipă, apoi i-am pus o mână pe braț. Asta nu este o lipsă de loialitate. Și eu sunt angajata lor, ai uitat?

Tu și cu mine suntem colegi. Doar nu îți dai drumul la gură în fața cuiva din afară. Ai voie să vorbești despre chestii de serviciu cu o colegă. Te ajută să nu o iei razna.

— Da?

A ridicat privirea din paharul cu whisky și mi-a adresat un zâmbet între ironic și amar.

— Chiar așa? Păi atunci… Deja am spus jumătate, așa că pot la fel de bine să-ți povestesc tot. Poate că, totuși, ai dreptul să știi și tu. Întotdeauna am crezut că ceea ce le-a speriat…

A inspirat adânc, de parcă se pregătea să facă un lucru neplăcut.

— Am crezut că a fost… Bill.

— Bill?

Nu era răspunsul pe care îl așteptasem.

— În… în ce sens?

Dar abia mi-au ieșit cuvintele din gură că am și înțeles. Mi-am amintit comportamentul lui din prima seară, coapsele desfăcute, insistența de a-mi oferi vin, genunchiul lui încercând să-și facă loc între ale mele…

— Drace! am spus. Nu, nu trebuie să-mi spui. Îmi imaginez.

— Maja… era foarte tinerică, a spus Jack cu reținere. Și foarte drăguță. Și mi-a trecut prin minte că poate el… în fine… se dăduse la ea și ea nu a știut ce să facă. Mă mai întrebasem și înainte… Bill a avut odată un ochi vânăt, pe când era Lauren aici, și m-am gândit că poate ea îi… mă-nțelegi…

— Îi dăduse un pumn?

— Da. Și dacă ea a făcut-o, înseamnă că el a meritat-o, altfel ar fi fost concediată, nu?

— Probabil. Doamne. De ce nu mi-ai spus?

— Ei, cum să-ți spun? *Ah, bună. Apropo, șeful meu e oleacă pervers, știai?* E greu să aduci vorba despre așa ceva din prima zi.

— Înțeleg. Drace!

Îmi simțeam obrajii roșii ca ai lui Jack, numai că ai mei erau mai mult din cauza vinului.

— Măiculiță. Îh! Dezgustător!

Senzația de trădare pe care o simțeam era disproporționată, știam asta. Nu era ca și cum n-aș fi știut. La urma urmei, încercase și cu mine. Dar, nu știu, ideea că Bill hărțuise în mod sistematic și alte îngrijitoare ale fiicelor lui, în repetate rânduri, fără să-l intereseze că prin asta le alunga… Brusc, am simțit nevoia imperioasă de a mă spăla, de a îndepărta de pe pielea mea orice urmă de-a lui, deși trecuseră zile de când nu-l mai văzusem, iar când îl văzusem, abia dacă mă atinsese.

Glăsciorul ascuțit al lui Ellie mi-a răsunat în minte. *Îmi place mai mult când e plecat. Le făcea să facă lucruri pe care ele nu voiau să le facă.*

Era posibil ca ea să se fi referit la tatăl ei care hărțuia tinerele pe care soția lui le angaja să aibă grijă de fiicele lui?

— Dumnezeule, am exclamat eu, lăsându-mi capul în mâini. Ce nenorocit!

— Ascultă… a spus Jack care părea jenat. Poate mă înșel. N-am nicio dovadă, doar că…

— N-ai nevoie de dovezi, am spus eu cu părere de rău. A încercat și cu mine în prima seară.

— *Ce?*

— Da. Nu s-a întâmplat nimic.

Am înghițit în sec și am strâns din dinți.

— Nimic pentru care să-l aduc în fața unui tribunal. Doar a făcut niște remarci ambigue și mi-a blocat „accidental” drumul. Dar îmi dau seama când sunt hărțuită.

— Iisuse, Rowan, îmi pare rău… îmi pare foarte rău…

— Nu e vina ta, nu e cazul să te scuzi.

— Ar fi trebuit să te avertizez! Nu mă mir că erai un car de nervi, crezând că auzeai pe cineva care se strecoară înăuntru…

— Nu, am spus eu cu convingere. Asta nu are nicio legătură. Jack, sunt femeie în toată firea, mi

s-au mai făcut avansuri, nu e o situație căreia să nu-i pot face față. Chestia cu podul nu are absolut nicio legătură. E… e altceva.

— E dezgustător, asta e.

Îi ardeau obrajii și s-a ridicat în picioare, de parcă dacă stătea jos nu putea să-și stăpânească furia. S-a dus până la fereastră, apoi s-a întors, cu pumnii încleștați.

— Aș vrea să…

— Las-o baltă, Jack, m-am grăbit să spun.

M-am ridicat și eu, i-am pus mâna pe braț, făcându-l să se întoarcă cu fața spre mine, și atunci… Doamne, nici nu știu cum s-a întâmplat.

Nu știu cum să descriu, fără să pară ceva dintr-un roman de prost gust. Ne-am topit unul în brațele celuilalt. Buzele ni s-au întâlnit ca niște valuri. Toate clișeele astea stupide.

Numai că n-a fost ceva ca o topire. N-a fost ceva delicat. A fost dur, rapid și urgent, ba chiar puțin cam dureros de intens ce a fost. Sărutam și mă lăsam sărutată, apoi mușcam și el mă mușca pe mine, apoi mi-am trecut degetele prin părul lui și mâinile lui îmi descheiau nasturii, până când ne-am lipit unul de altul, piele peste piele, buze peste buze și… Nu, nu pot să vă povestesc asta. Nu pot să descriu asta aici, dar nu pot să nu-mi amintesc. Nu știu cum să mă opresc.

Pe urmă am rămas unul în brațele celuilalt în fața focului de lemne, cu pielea asudată și lipicioasă, și el a adormit cu capul pe pieptul meu, ridicându-se și coborând ușor în ritmul respirației mele. O vreme am stat așa și l-am privit: felul în care pielea îi devenea albă ca laptele mai jos de mijloc, pistruii presărați pe puntea nasului, genele negre răsfrânte pe obraji, mâna lui arcuită pe umărul meu. Apoi am ridicat privirea spre șemineu, unde era bebe-monitorul așteptând în liniște.

Nu mă simțeam în stare să mă întorc. Și totuși trebuia s-o fac.

Până la urmă, când am simțit că începeam și eu să alunec în somn, mi-am dat seama că trebuia să mă ridic, altfel riscam să rămân acolo toată noaptea și a doua zi în zori să mă întorc acasă acoperită de rușine și să le găsesc pe fete pregătindu-și singure micul dejun.

Mai era și Rhiannon. Nu puteam risca să mă găsească aici când se întorcea de pe unde plecase. Și-așa aveam destule explicații de dat Sandrei, nu voiam să mai adaug pe listă și ieșirile mele nocturne.

Pentru că trebuia să-i mărturisesc. Era singurul lucru pe care îl puteam face. Îmi dădusem seama de asta în timp ce stăteam în brațele lui Jack… ori poate că o știusem chiar dinainte. Trebuia să-i mărturisesc tot și să risc să-mi pierd slujba. Dacă mă concedia… în fine, nu puteam s-o învinuiesc pentru asta. Și în ciuda situației financiare dificile în care m-aș afla, fără slujbă, fără bani, fără referințe, în ciuda a toate astea trebuia să înghit gălușca pentru că o meritam.

Dar dacă îi explicam, dacă îi explicam cu adevărat de ce făcusem ce făcusem, atunci poate…

Tocmai îmi puneam blugii pe mine când am auzit un zgomot. Nu s-a auzit din monitor, ci de undeva din afara casei, un zgomot între trosnet și bufnitură, ca și cum ar fi căzut o creangă dintr-un copac. M-am oprit și am ascultat, ținându-mi respirația, dar nu s-a mai auzit nimic, nici măcar un plâns din monitor, care să-mi arate că zgomotul le trezise pe Petra și pe celelalte.

Totuși, mi-am scos telefonul și am deschis aplicația. Am apăsat pictograma camerei din dormitorul Petrei și am văzut-o culcată pe spate, în poziția ei obișnuită. Imaginea era pixelată și slab definită pentru că era aprinsă doar lumina de veghe, dar forma era clară. În timp ce mă uitam, ea a oftat și și-a băgat degetul în gură.

Camera din dormitorul fetelor nu arăta nimic, pentru că uitasem să aprind lumina de veghe când le învelisem, iar rezoluția era prea slabă, încât nu se vedea decât un fond negru, puricos, presărat din când în când cu mici pete gri din cauza interferențelor. Dar dacă s-ar fi trezit ar fi aprins veioza, așa că întunericul era un semn bun.

Scuturând din cap mi-am încheiat blugii, am tras tricoul pe mine, apoi m-am aplecat și l-am sărutat pe Jack pe obraz. El n-a zis nimic, doar s-a întors pe partea cealaltă și a murmurat ceva nedeslușit, dar care mi s-a părut a fi „Noapte bună, Lynn”.

O clipă parcă mi-a stat inima în loc, dar apoi mi-am revenit. Ar fi putut fi orice altceva. *Noapte bună, iubi. Noapte bună, pe mâine.* Și chiar dacă a fost „Noapte bună, Lynn” sau Liz sau orice alt nume, ce? Și eu aveam un trecut. Poate și Jack avea. Și, Dumnezeu mi-era martor, eu aveam prea multe secrete ca să le scot pe-ale altora la lumină și să le condamn.

Ar fi trebuit să plec atunci.

Ar fi trebuit să-mi iau bebe-monitorul, să mă duc la ușă și să ies.

Dar înainte să mă întorc în casă n-am rezistat și m-am uitat încă o dată la Jack, întins acolo, cu pielea aurie în lumina focului, cu ochii închiși și buzele întredeschise, invitându-mă parcă să-l sărut pentru ultima oară.

Și când am întors capul am mai văzut ceva.

O floare mov, pe blatul din chicinetă. O clipă n-am reușit să înțeleg nici de ce mi se părea cunoscută, nici de ce îmi atrăgea atenția. Apoi mi-am dat seama: semăna cu floarea pe care o găsisem în dimineața aceea în bucătărie și o pusesem în cana de cafea ca să-și revină. *Jack* să fi lăsat floarea pe jos în bucătărie? Dar nu… el nu fusese în noaptea aceea, plecase să facă niște comisioane pentru Bill, nu? Sau asta a fost în altă noapte? Lipsa somnului făcea ca zilele să se confunde în capul meu și îmi era tot mai greu să-mi amintesc cărei dimineți îi corespundea fiecare dintre lungile intervale de întuneric și coșmar.

În timp ce stăteam acolo încruntată, încercând să-mi amintesc, am observat altceva. Ceva și mai prozaic, dar care m-a făcut să mă opresc din drum, simțind un gol în stomac. Un mic ghemotoc de sfoară. Total inofensiv, dar de ce îmi stârnise atâta neliniște?

M-am întors în cameră și l-am luat în mână.

Era o bucată de sfoară albă, îndoită de mai multe ori și legată cu nod marinăresc, care imediat mi s-a părut extrem de familiar. Fusese tăiată în două cu un cuțit foarte bine ascuțit, poate chiar cu foarfecă pentru copaci pe care o găsisem în grădina cu plante otrăvitoare.

Indiferent cu ce, nu mai conta.

Conta doar faptul că era aceeași bucată de sfoară cu care legasem poarta grădinii, suficient de sus pentru ca mânuțele unui copil să nu poată ajunge

la ea, sfoara pe care o pusesem acolo ca să le protejez pe fete. Dar ce căuta în bucătăria lui Jack? Și de ce era alături de floarea aparent inofensivă?

Am scos telefonul și am intrat pe Google. Simțeam o neliniște îngrozitoare în piept, de parcă știam deja ce urmează să găsesc. „Floare mov otrăvitoare” am scris în bara de căutare, apoi am apăsat pe imagini Google și am găsit-o. Era a doua imagine: cu ciudata sa formă înclinată și culoarea mov aprins, inconfundabilă. *Aconitum napellus (omag),* am citit, și cu fiecare rând mi se accentua senzația de amețeală. *Una dintre cele mai toxice flori din Regatul Unit. Aconitina are un nivel foarte ridicat de toxicitate, atacă inima și sistemul nervos, și toate părțile plantei, inclusiv tulpina, frunzele, petalele sau rădăcinile, pot fi fatale. În cele mai multe cazuri, moartea se produce prin ingerare, iar grădinarilor li se recomandă să fie extrem de precauți dacă trebuie să taie planta, întrucât inclusiv contactul cu pielea poate provoca reacții grave.*

Dedesubt era o listă cu morți și crime asociate cu această plantă.

Am închis telefonul și m-am întors să mă uit la Jack. Nu-mi venea să cred. Chiar el să fi fost în tot acest timp?

El să fi fost cel care îngrijea plantele otrăvitoare din grădina interzisă și întreținea acel loc înfiorător?

El să fi zădărnicit măsurile de siguranță luate de mine în încercarea de a le proteja pe fete?

El să fi ales cu grijă cea mai otrăvitoare plantă care creștea acolo și să o fi lăsat pe jos în mijlocul bucătăriei? Eu nu făcusem decât să o iau, dar la fel de bine ar fi putut să o găsească fetele sau unul dintre câini.

Și eu tocmai mă culcasem cu el.

Dar de ce? De ce să facă asta? Și de ce altceva se mai făcea vinovat?

El să fi fost cel care intrase în sistem ca să ne scoale din pat în toiul nopții cu o muzică asurzitoare și țipete terifiante?

El să fi fost cel care sunase la ușa casei, sculându-mă din somn, și nu mă lăsase să dorm cu acel înfiorător zgomot de pași?

Și, cel mai rău dintre toate, el să fi scris acele lucruri oribile din podul încuiat, după care să fi acoperit intrarea doar ca să o „redescopere” la momentul potrivit?

Începusem să respir întretăiat și când am băgat telefonul în buzunar mâinile îmi tremurau. Brusc, am simțit nevoia să ies de acolo, să mă îndepărtez de el cu orice preț.

Fără să mă mai străduiesc să nu fac zgomot am deschis ușa apartamentului și am ieșit în noapte, trântind-o după mine. Începuse din nou să plouă și am luat-o la fugă, simțind picăturile de apă pe obraji, nodul din gât și lacrimile din ochi.

Ușa camerei de serviciu rămăsese descuiată. Am intrat pe acolo, m-am rezemat cu spatele de ușă și mi-am șters lacrimile cu tricoul, încercând să mă liniștesc.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Ce era cu bărbații din viața mea? De ce erau toți niște nemernici?

În timp ce stăteam acolo, încercând să-mi controlez respirația, mi-am amintit de zgomotul slab pe care îl auzisem mai devreme, pe când mă îmbrăcam. Casa era așa cum o lăsasem, nu se vedeau pantofii cu toc înalt ai lui Rhiannon aruncați în hol sau geanta abandonată pe treapta de jos a scării. Dar, sinceră să fiu, nici nu mă așteptasem să văd ceva din toate astea. Aș fi auzit o mașină oprind în fața casei. Probabil că fusese unul dintre câini.

Mi-am șters din nou ochii, mi-am scos pantofii din picioare și am intrat încet în bucătărie, simțind sub tălpi căldura slabă ce venea de la sistemul de încălzire prin pardoseală. Hero și Claude dormeau încovrigați în coșurile lor, sforăind ușor. Au ridicat

capul când am intrat, apoi l-au lăsat în jos obosiți când m-am așezat la barul pentru micul dejun și mi-am proptit capul în mâini, încercând să decid ce să fac.

Nu mă puteam duce la culcare. În ciuda celor spuse de Jack, Rhiannon încă nu se întorsese și eu nu puteam să fac abstracție de lucrul ăsta. Ce trebuia să fac (de fapt, ceea ce trebuia *obligatoriu* să fac) era să-i scriu Sandrei un e-mail. Un e-mail formal, în care să-i explic tot ce se întâmplase.

Dar, înainte de asta, trebuia să mai fac un lucru.

Pentru că, cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mai clar îmi explicam comportamentul lui Jack. Și nu era vorba doar despre grădina cu plante otrăvitoare, ci despre tot. Cum era el mereu prin preajmă când lucrurile mergeau prost. Faptul că părea să aibă chei de la toate camerele și acces la funcții din aplicația de gestionare a casei la care n-ar fi trebuit să aibă. Cum de știuse el să dezactiveze aplicația în noaptea când muzica a pornit să urle la maximum din difuzoare? Cum de avusese o cheie de la ușa spre podul casei?

Și, indiferent ce zicea el, problema era că îl chema Grant. Dacă exista vreo legătură pe care eu n-o vedeam? Era posibil să fi fost o rudă îndepărtată de-a doctorului Kenwick Grant care se întorsese pentru a izgoni familia Elincourt din casa strămoșească?

Dar nu, ultima supoziție era prea de tot. Aici nu era vorba de drama răzbunării unui țăran din secolul al nouăsprezecelea. Ce ar avea Jack de câștigat dacă ar determina familia Elincourt să plece din propria ei casă? Nimic. Singurul lucru care s-ar întâmpla ar fi ca în locul lor să vină un alt cuplu de englezi. Și, oricum, ținta nu părea să fie familia Elincourt, ci eu.

Pentru că adevărul era că patru bone – cinci, dacă o luam în calcul și pe Holly – plecaseră de la familia Elincourt. Sau, mai bine zis, fuseseră îndepărtate sistematic, una după alta. Poate aș fi

crezut că de vină era Bill, cu mâinile lui neastâmpărate, dacă n-aș fi avut propriile mele experiențe la Heatherbrae House. Cineva din casa asta, cineva sau *ceva,* le alunga pe bone printr-o susținută și deliberată campanie de persecuție.

Dar nu știam cine.

Am început să simt o durere surdă care îmi pulsa undeva în spatele ochilor, un ecou al durerii de la mână. Amețeala de la vinul pe care îl băusem mai devreme se transforma treptat într-o mahmureală oribilă. Dar nu puteam să cedez tocmai acum. Încet, cu mișcări nesigure, m-am dat jos de pe scaunul înalt, m-am dus la chiuvetă și m-am clătit cu apă pe față, încercând să mă trezesc și să-mi limpezesc mintea pentru ce voiam să fac.

Dar în timp ce stăteam cu apa picurându-mi din părul desfăcut și mâinile sprijinite de marginea chiuvetei am văzut ceva. Ceva ce nu fusese acolo când plecasem, eram sigură de asta. Sau, cel puțin, relativ sigură, pentru că acum nu mai eram sigură de nimic.

În dreapta chiuvetei era sticla de vin pe care n-o golisem de tot. Numai că acum era complet goală. Deși mai rămăsese în ea cam un pahar, acum dispăruse. Și în șanțul din jurul tocătorului de resturi alimentare era o boabă zdrobită.

Ar fi putut fi resturi de afină sau de zmeură, prea zdrobite ca să le identific, dar, cumva, am știut că nu asta erau.

Inima îmi bătea cu putere în piept când am întins foarte încet mâna spre tocător.

Am băgat-o adânc în gura de metal, până am ajuns cu degetele la ceva pe fund. Ceva totodată moale și tare, o masă în care degetele mi s-au afundat când am luat din ea.

Era un piure de fructe zdrobite. De tisă. De laur. De laur cireș.

Și cu toate că lăsasem apa să curgă, încă se simțea foarte clar că boabele miroseau a vin.

Nu avea sens. *Nimic* nu avea sens. Boabele acelea nu fuseseră în vin când plecasem. Cum ar fi putut să fie? Eu însămi deschisesem sticla.

Înseamnă că cineva le băgase acolo fără ca eu să văd. Cineva care, în noaptea asta, fusese în bucătărie după ce se culcaseră fetele.

Dar pe urmă… pe urmă altcineva le aruncase din sticlă.

Parcă erau două forțe în casă: una care se lupta să mă alunge, alta care încerca să mă protejeze. Dar cine… *cine* făcea asta?

Nu știam. Iar dacă existau niște răspunsuri, știam unde trebuia să le caut.

Am simțit o tensiune în piept în timp ce mă ridicam. Am scos inhalatorul din buzunarul blugilor și am aspirat o dată din el, dar tensiunea n-a dispărut. Cu respirația scurtă și sacadată, m-am îndreptat spre scară și am început să urc pe întuneric.

În timp ce mă apropiam de ultimul etaj, n-am putut să nu-mi amintesc de ultima dată când am stat acolo, cu mâna pe mânerul rotund al ușii, și nu am îndrăznit să intru, să înfrunt întunericul care pândea dincolo de ea.

Acum, însă, începeam să suspectez că acel ceva care bântuia Heatherbrae era de natură omenească. Și eram hotărâtă ca de data asta să răsucesc mânerul, să deschid ușa și să găsesc dovezi în sensul ăsta, dovezi pe care să i le pot arăta Sandrei când îi voi povesti ce s-a întâmplat în această seară.

Dar când am ajuns la etaj, am constatat că nu mai trebuia să o deschid. Pentru că ușa camerei mele… era deschisă. Iar eu o lăsasem închisă.

Îmi aminteam perfect că stătusem în fața ei, cu privirea ațintită la crăpătura de dedesubt, incapabilă să rotesc mânerul.

Iar acum era deschisă.

Înăuntru se făcuse din nou foarte frig, chiar mai frig decât atunci când mă trezisem tremurând în toiul nopții și văzusem că termostatul era pe minim, iar aparatul de aer condiționat funcționa din plin. Dar de data asta nu doar că în cameră era frig, era și un curent de aer rece.

Pentru o clipă am simțit că toată determinarea mea de mai devreme se chircește ca plasticul pus pe foc, dispărând în adâncul meu, topindu-se și reducându-se la un nucleu negru și dur.

De unde venea curentul de aer? De la ușa spre pod? Dacă ușa era din nou deschisă, deși fusese încuiată, iar cheia se afla în buzunarul meu, și deși Jack dormea în apartamentul lui din cealaltă parte a curții, mă gândeam să țip.

Apoi m-am stăpânit.

Era o nebunie. Nu există fantome. Nu există case bântuite. În pod nu era nimic, doar praf și relicve lăsate în urmă de niște copii plictisiți, morți de-acum cincizeci de ani.

Am intrat în cameră și am apăsat pe butonul panoului.

Nu s-a întâmplat nimic. Am apăsat pe un alt pătrat, de unde eram sigură că aprinsesem luminile în seara precedentă. Tot nimic, deși un ventilator nevăzut a început să bâzâie. Câtva timp am rămas în picioare în întuneric, încercând să-mi dau seama ce să fac. Simțeam mirosul aerului rece și prăfuit care venea din pod pe gaura cheii și auzeam ceva, nu acel *scââârț, scââârț, scââârț* din alte dăți, ci un slab bâzâit mecanic care mă nedumerea.

Și atunci, ca din senin, m-a cuprins un val de furie.

Indiferent ce era acolo sus, nu aveam de gând să mă las speriată. Cineva, ceva, încerca să mă alunge de la Heatherbrae, iar eu n-aveam de gând să cedez.

Nu știu dacă vinul care curgea încă prin venele mele mi-a dat curaj sau faptul că știam că atunci când o voi suna pe Sandra a doua zi, cel mai

probabil voi pleca acasă. Cert este că mi-am scos telefonul din buzunar, am aprins lanterna și m-am îndreptat cu pași mari spre ușa podului.

Chiar atunci am auzit din nou acel bâzâit. Venea de deasupra capului meu. Sunetul mi se părea. Familiar, dar nu reușeam să-l identific. Semăna cu bâzâitul unei viespi furioase, dar avea ceva… ceva robotic, ceea ce mă făcea să cred că nu era vorba de ceva viu.

Am căutat cheia în buzunarul blugilor (era acolo din ziua precedentă, tare și rigidă, lipită de coapsa mea) și am scos-o.

Încet, foarte încet, am băgat cheia în ușa debaralei și am răsucit-o. Mergea greu, dar nu atât de greu ca data trecută. Uleiul lubrifiant își făcuse treaba și, cu toate că am simțit rezistentă, cheia s-a răsucit fără scrâșnetul metalic pe care îl scosese când Jack forțase încuietoarea.

Apoi am pus mâna pe mânerul ușii și am deschis-o.

Mirosul era așa cum mi-l aminteam de data trecută – de umezeală, de mucegai, mirosul morții și al abandonului.

Dar acum am văzut că *era* ceva acolo, ceva care dădea o lumină albă și slabă și lumina pânzele țesute de păianjeni peste treptele scării care ducea spre pod. Și totuși, eu și Jack fuseserăm ultimii care trecuseră pe aici, fără îndoială. Asta mi-o spunea nu doar cheia din buzunarul meu, ci și pânzele dese de păianjen din fața mea care erau intacte, reconstruite conștiincios de când fusesem ultima dată pe acolo. Era imposibil ca cineva să fi trecut pe aici fără să le rupă. De fapt, trebuia să înaintez cu grijă, agitând o mână în fața mea, pentru ca firele lipicioase să nu-mi intre în ochi și în gură.

Ce era lumina aceea? Luna strălucind prin lucarnă? Poate, deși, la cât de murdar era geamul, m-aș fi mirat.

În capătul scării am inspirat ușor ca să mă liniștesc și am intrat în pod.

Două lucruri am observat de cum am intrat.

Primul a fost că podul era exact așa cum îl văzusem când aruncasem ultima privire înainte de a coborî după Jack în ziua precedentă. Singurul lucru care lipsea era capul de păpușă care se rostogolise din grămadă și se oprise în mijlocul încăperii. Acesta dispăruse.

Al doilea a fost că, într-adevăr, lumina lunii strălucea în pod surprinzător de puternic, pentru că fereastra (pe care Jack o închisese) era din nou deschisă. Probabil nu-i trăsese bine zăvorul și se deschisese peste noapte. Furioasă, m-am dus până acolo cu pași mari, făcând să scârțâie scândurile de lemn ale podelei, și am închis-o, trântind-o mai tare decât el, apoi am bâjbâit după zăvor. Până la urmă l-am găsit: o limbă lungă, cu găuri. Era acoperit cu pânze groase de păianjen și a trebuit să le îndepărtez cu degetele, simțind cum se zdrobesc insectele moarte prinse în plasă, apoi l-am împins în lăcașul lui, asigurându-mă că ferestruica nu se mai deschide.

După ce am închis-o bine, m-am întors în mijlocul camerei și mi-am șters mâinile. Lumina se diminuase instantaneu, pentru că abia mai pătrundea prin geamul acoperit de mâzgă. Dar când m-am întors spre scări, luminând cu raza slabă a lanternei o fâșie îngustă din podea, am mai văzut ceva. O altă lumină. De data asta una mai slabă, albăstruie, care provenea dintr-un colț al podului aflat vizavi de ferestruică, un colț complet întunecat, unde nu avea de ce să fie lumină.

M-am dus într-acolo cu inima bătând nebunește. Era vreo trapă spre una dintre camerele de jos? Sau altceva? Indiferent care era sursa luminii, era ascunsă în spatele unui cufăr. Am tras de el fără să-mi pese că făceam zgomot, pentru că nu mă mai interesa cine mă găsea acolo sus. Eu aveam un singur scop: să descopăr ce se întâmpla în casa aia.

Ce am văzut m-a făcut să mă dau înapoi uimită și apoi să îngenunchez pe podeaua plină de praf ca să mă uit mai bine.

În spatele cufărului vechi era o grămăjoară de obiecte. O carte. Niște ambalaje de ciocolată. O brățară. Un lănțișor. O mână de crenguțe și boabe – ofilite, da, dar în niciun caz uscate.

Și un telefon mobil.

Ce văzusem eu din celălalt capăt al podului era lumina de la ecranul telefonului. Când l-am luat a bâzâit din nou și mi-am dat seama că el era sursa zgomotului pe care îl auzisem mai devreme. Era clar că se actualizase și acum era prins într-o buclă, încercând să se deschidă, dar fără să reușească, și de aceea bâzâia la fiecare încercare.

Era un model mai vechi, asemănător cu unul pe care îl avusesem și eu cu câțiva ani în urmă, și am încercat un truc care uneori funcționa când îmi murea telefonul, apăsând în același timp butonul de amplificare a volumului și pe cel de închidere. A rămas un moment în așteptare, apoi ecranul s-a stins. Am apăsat butonul de pornire.

Dar în timp ce așteptam să se reîncarce programul, ceva mi-a atras atenția: o sclipire argintie care venea dinspre grămada de obiecte aruncate pe care le dădusem la o parte ca să iau telefonul.

Acolo era. Inocent, aruncat pe jos printre celelalte gunoaie. Lumina de la lanterna telefonului meu se reflecta în rotunjimile lui.

Colierul meu.

L-am luat. Bătăile inimii mi s-au accelerat și simțeam un nod în gât. Nu-mi venea să cred. Colierul meu. Colierul meu. Ce căuta aici, în întuneric?

Nu știu cât timp am stat în bucătărie, cu mâna pe cana de ceai, lăsând să-mi alunece printre degete lănțișorul fin al colierului meu și încercând să înțeleg ceva din toate astea.

Luasem și telefonul, dar fără codul PIN nu puteam să-l deschid să văd al cui era. Știam doar că era vechi și părea să fie conectat la Wi-Fi, dar nu părea să aibă o cartelă SIM.

Însă nu telefonul mă intriga cel mai mult. Sigur, era ciudat, dar faptul că îmi găsisem colierul ascuns acolo, în întuneric, printre penele putrezite, mă afecta într-un mod personal. Ar fi trebuit să mă gândesc la Rhiannon, întrebându-mă îngrijorată pe unde umblă, și la discuția pe care urma s-o avem când va intra pe ușă. Ar fi trebuit să mă gândesc la Sandra, evaluându-mi opțiunile și încercând să mă decid ce să-i zic, cum să-i spun adevărul.

Da, mă gândeam la amândouă, dar totodată aceste gânduri se întrețeseau cu lănțișorul meu în timp ce încercam să-mi clarific cronologia și succesiunea întâmplărilor, să înțeleg cum ajunsese colierul meu în camera încuiată, în spatele unei uși a cărei cheie era în buzunarul meu, la capătul unui coridor înțesat cu sute de pânze de păianjen intacte. Fusese acolo și înainte, când eu și Jack urcaserăm prima dată în pod? Dar asta nu explica nimic. Debaraua aceea fusese închisă cu rigips cu luni de zile în urmă, poate chiar ani. Urmele de praf, pânzele groase de păianjen… Acolo nu mai urcase nimeni de foarte, foarte multă vreme. Iar fereastra era atât de mică, încât abia dacă mi-ar fi intrat capul și umerii prin ea, și dădea spre acoperișul de țiglă.

După ce găsisem colierul, scormonisem fiecare centimetru de pod, căutând trape și uși ascunse, dar nu găsisem nimic. Scândurile podelei victoriene mergeau dintr-o parte în alta a podului fără întrerupere, pereții dădeau direct spre acoperiș, iar eu mutasem toate mobilele, mă

uitasem de jos la fiecare centimetru de tavan. În ciuda tuturor îndoielilor mele, de un lucru eram absolut sigură: acolo nu se putea intra sau ieși decât pe scara care urca din camera mea.

Luna încă era pe cer, dar ceasul de pe perete arătase ora trei și apoi patru dimineața, când în sfârșit am auzit niște pneuri scrâșnind pe pietrișul aleii, râsete înfundate în verandă și ușa principală deschizându-se automat după ce cineva activase panoul de control cu amprenta digitală. Ușa s-a închis silențios, în timp ce furgoneta se îndepărta. Am auzit niște pași furișați, apoi pe cineva împiedicându-se.

Mi s-a strâns stomacul, dar m-am străduit să rămân calmă.

— Bună, Rhiannon, am spus fără să ridic tonul.

Am auzit pașii oprindu-se pe gresia din hol, apoi o exclamație de lehamite, când Rhiannon și-a dat seama că fusese prinsă.

— Rahat!

A intrat clătinându-se în bucătărie. Machiajul îi cursese, ciorapii aveau fire duse, iar ea mirosea puternic a alcool amestecat cu ceva dulce – mi s-a părut a fi Drambuie și Malibu cu încă ceva… poate Red Bull?

— Ești beată, am spus și ea a râs sfidător.

— Uite cine vorbește. De-aici se văd sticlele de vin din lada de reciclare.

Am ridicat din umeri.

— Ai dreptate, dar să știi că nu te pot lăsa să scapi cu asta, Rhiannon. Trebuie să le spun părinților tăi. Nu poți pleca așa. Ai paisprezece ani. Dacă ți se întâmpla ceva și eu nu știam unde sau cu cine ești?

— Bine, a spus ea, sprijinindu-se de insula din bucătărie și trăgând spre ea cutia cu biscuiți. N-ai decât, *Rachel.* Îți doresc succes cu ce o să urmeze.

— Nu contează, am spus.

Rhiannon a luat un biscuit și a împins cutia deoparte. Am luat și eu unul și l-am înmuiat calmă

în ceaiul meu, deși mâinile îmi tremurau puțin, în ciuda faptului că mă controlam atent.

— M-am hotărât. Am să-i spun mamei tale. Dacă îmi pierd slujba, asta e.

— *Dacă* îți pierzi slujba? a pufnit ea ironică. *Dacă*? Te mai îndoiești? Ești aici sub un nume fals, probabil cu diplome false, ce știu eu? Poți să te consideri norocoasă dacă n-o să fii dată în judecată.

— Poate, am spus, dar îmi asum acest risc. Acum du-te sus și spală-te pe față.

— Du-te dracu', a spus ea cu gura plină, însoțindu-și cuvintele de o explozie de firimituri care m-au împroșcat în față și m-au făcut să mă dau înapoi, clipind ca să mi le scot din ochi.

— Jigodie mică!

Nervii, pe care până atunci mi-i stăpânisem, mi-au cedat brusc.

— Nu ești zdravănă la minte?

— *Eu* nu sunt zdravănă?

— Da, tu. De fapt, voi toate. De ce mă urâți în halul ăsta? Ce v-am făcut? Chiar vreți să rămâneți singure aici? Pentru că asta o să se-ntâmple dacă continuați să vă purtați ca niște jigodii cu bonele.

— Ce știi tu? m-a repezit ea și brusc a devenit la fel de furioasă ca mine.

Și-a împins înapoi scaunul metalic, care s-a clătinat și a căzut cu un zăngănit răsunător pe pardoseală.

— Din partea mea, n-ai decât să te duci dracului, noi nu te vrem, nu avem nevoie de tine.

Mi-a venit pe limbă o replică usturătoare, dar când am văzut-o stând acolo cu părul blond și ciufulit strălucind ca focul în lumina spoturilor din bucătărie, cu fața desfigurată de furie și suferință semăna atât de mult cu Maddie, semăna atât de mult cu mine, încât am simțit că mi se strânge inima.

Mi-a adus aminte de mine când aveam cincisprezece ani și mă întorceam acasă cu mult

după ora la care ar fi trebuit să vin. Stăteam în bucătărie cu mâinile în șolduri și țipam la mama „Nu-mi pasă că ești îngrijorată, nu ți-am cerut eu să stai trează să mă aștepți, n-am nevoie să ai grijă de mine!”

Era o minciună, desigur. O minciună gogonată.

Pentru că în tot ce făceam, de fiecare dată când treceam un examen, de fiecare dată când mă întorceam acasă târziu, de fiecare dată când îmi făceam ordine în cameră și de fiecare dată când nu-mi făceam, întotdeauna aveam un singur scop: s-o fac pe mama să-mi acorde atenție. Să-i pese.

Timp de paisprezece ani mă străduisem din răsputeri să fiu fiica perfectă, dar niciodată nu era de ajuns. Oricât de frumos scriam, oricât de bună era nota la ortografie, oricât de bun era proiectul meu la artă plastică, niciodată nu era suficient. Puteam să stau o după-amiază întreagă să colorez un desen pentru mama și ea observa doar singurul loc unde, când strănutasem, depășisem cu creionul linia de contur.

Puteam să petrec o sâmbătă întreagă făcând o curățenie impecabilă în camera mea, că ea tot ar fi bombănit că mi-am lăsat pantofii în hol.

Orice făceam, nu era bine. Creșteam prea repede, hainele mele costau prea mult, prietenii mei erau prea gălăgioși. Eram prea durdulie sau, dimpotrivă, abia ciuguleam din mâncare. Aveam un păr prea dificil, prea des și prea rebel și nu putea să-mi facă codițe împletite sau coadă de cal, cum i-ar fi plăcut ei.

Așa că atunci când am trecut granița de la copilărie la adolescență am început să fac totul pe dos. Încercasem să fiu perfectă, acum încercam să fiu imperfectă. Veneam târziu acasă. Beam. Luam note proaste. Am trecut de la obediență totală la sfidare continuă.

Dar nimic nu s-a schimbat. Indiferent ce făceam, nu eram fiica aceea care ar fi trebuit să fiu.

Așa că, tot ce făceam acum era să-i confirm ei și să-mi confirm mie acest lucru.

Îi distrusesem viața. Ăsta era mereu mesajul nerostit, lucrul care se interpunea între noi și care mă făcea să mă agăț cu atât mai tare de ea cu cât se îndepărta ea. Până când, într-un final, n-am mai suportat să văd acest adevăr citindu-se pe chipul ei.

Am plecat de acasă la optsprezece ani, fără altceva în afară de niște note mediocre la bacalaureat și oferta unei slujbe ca *au pair* în Clapham. Pe atunci aveam vârsta la care puteam să stau în oraș oricât de târziu voiam, nu trebuia să mă aștepte nimeni cu o privire plină de reproș când mă întorceam acasă.

Dar eram departe, foarte departe de a nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.

Poate la fel se întâmpla și cu Rhiannon.

— Rhiannon…

Am făcut un pas spre ea și am încercat să suprim mila din tonul meu.

— Rhiannon, știu că de când a plecat Holly…

— Nici să nu-ndrăznești să-i pronunți numele, a spus ea cu ură.

S-a dat un pas înapoi, poticnindu-se pe tocurile înalte, și brusc am văzut-o exact așa cum era: o fetiță care se dădea om mare, îmbrăcată în haine pe care nici nu știa să le poarte. Gura i se schimonosise într-o grimasă care ar fi putut fi ură, dar eu bănuiam că încerca să nu plângă.

— Să nu îndrăznești să vorbești de javra aia cu față de curvă.

— Cine… Holly?

Eram uluită. Simțeam ceva care nu avea legătură cu ostilitatea generalizată și ura împotriva tuturor cu care mă obișnuise Rhiannon până atunci. Aceasta era o replică tăioasă, rea, *personală,* iar lui Rhiannon îi tremurase vocea când o spusese.

— Ce… ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Pentru că v-a abandonat?

— Că ne-a abandonat? a strigat Rhiannon și a izbucnit într-un râs batjocoritor. Pe dracu'. Nu. Nu ne-a abandonat.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— *Atunci ce s-a întâmplat?* a repetat ea, imitându-mi cu o cruzime batjocoritoare accentul sud-londonez, îndulcind consoanele tăioase și tărăgănând finalul. L-a furat pe prostul de taică-miu, dacă vrei să știi.

— Cum?

— Da, pe scumpul meu tătic. Și-a tras-o cu el timp de aproape doi ani și le-a manipulat pe Maddie și Ellie ca să-i acopere și s-o mintă pe mama. Și știi ce-a fost cel mai rău? Că eu nu mi-am dat seama ce se întâmpla până într-o zi când prietena mea a rămas să doarmă la noi și ea mi-a deschis ochii. La început n-am crezut-o, așa că am înscenat ceva ca să aflu adevărul. Tata nu are camere de supraveghere în biroul lui, ai observat chestia asta?

A scos un râs sacadat, plin de amărăciune.

— Ce amuzant. El poate să ne spioneze pe noi, dar intimitatea lui e sacră. Am luat monitorul Petrei, l-am băgat în priza de sub biroul lui și i-am auzit, l-am auzit cum îi spunea lui Holly că o iubea, că o va părăsi pe mama, că trebuie doar să aibă puțină răbdare, că vor pleca împreună la Londra, așa cum îi promisese.

Oh, Doamne. Îmi venea s-o iau în brațe, s-o strâng și să-i spun că nu s-a întâmplat nimic, că nu a fost vina ei, dar am rămas încremenită.

— Am auzit-o și pe ea cum îl implora, îl lingușea, îi spunea că nu mai poate aștepta, că voia să fie împreună cu el. Am auzit tot, tot ce voia ea să-i facă, a fost…

S-a oprit, înecându-se de dezgustul pe care îl simțea, apoi a părut că-și revine, a încrucișat

brațele și a adoptat o figură plină de suferință, prea bătrână pentru ea.

— Așa că i-am întins o capcană târfei.

— Ce…

Dar n-am putut să termin. Nu puteam să articulez cuvintele.

Rhiannon a zâmbit, dar avea o față crispată, ca și cum abia se abținea să nu-i dea lacrimile.

— Am atras-o în fața camerelor și am provocat-o până m-a lovit.

Oh, Doamne. Vasăzică de-aici învățase Maddie.

— Pe urmă i-am spus să plece, altfel am să pun filmarea pe YouTube și am să mă asigur că n-o să mai lucreze niciodată în țara asta. Și de-atunci…

S-a oprit, a înghițit și a reluat:

— Și de-atunci…

Dar n-a putut să termine. Nici nu era nevoie. Știam adevărul, știam ce încerca să spună.

— Rhiannon…

Am făcut un pas spre ea cu mâna întinsă, ca și cum încercam să îmblânzesc și să liniștesc un animal sălbatic, iar de data asta îmi tremura mie vocea.

— Rhiannon, îți jur, n-aș putea nici într-o mie… nu, nici într-un milion de ani să mă culc cu tatăl tău.

— Nu poți să-mi promiți asta.

Avea fața congestionată și lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Așa cred toate când ajung aici. Dar el insistă, nu se lasă, iar ele nu-și permit să-și piardă slujba. El are bani și știe să fie cuceritor când vrea, înțelegi?

— Nu, am spus eu scuturând din cap. Nu, nu, nu. Rhiannon, ascultă-mă. Nu pot să… nu pot să-ți explic, dar nu. Exclus. Nu m-aș culca cu tatăl tău pentru nimic în lume.

— Nu te cred, a spus ea printre suspine. A mai făcut-o și înainte, să știi. Înainte de Holly. Și atunci chiar a plecat de acasă. A avut o altă familie. Un

alt copil, o altă fată. Am auzit-o pe mama v-v-vorbind despre asta. Și le-a părăsit, pentru că așa e el, și dacă nu l-aş fi împiedicat eu, el ar fi…

Dar nu a putut să termine. Glasul i s-a înecat în suspine. Am simțit că mă copleșește realitatea oribilă pe care o constatam și mi-am pus mâinile pe brațele lui Rhiannon, încercând s-o liniștesc pe ea, să mă liniștesc pe mine, să ne conectăm amândouă, să-i transmit tot ce nu puteam să rostesc cu certitudinea glasului meu.

— Rhiannon, ascultă-mă, îți jur un lucru și e absolut sigur. Îți jur pe… pe viața mea că niciodată n-o să mă culc cu tatăl tău.

Pentru că.

Îmi stătea pe vârful limbii.

Eu niciodată, niciodată n-o să mă culc cu tatăl tău pentru că…

Cât îmi doresc să fi terminat această frază, domnule Wrexham. Cât îmi doresc să-i fi spus, să-i fi povestit, să-i fi explicat. Dar încă mă agățam de ideea de a-i explica Sandrei a doua zi motivul pentru care o înșelasem și nu puteam să-i spun adevărul lui Rhiannon înainte de a i-l spune mamei ei. Trebuia să mărturisesc că eu nu eram Rowan, iar mila și înțelegerea pe care Sandra le-ar fi arătat față de motivele pentru care intrasem în casa ei sub un nume fals erau singura mea șansă de a ieși din această situație fără să fiu dată afară, cel puțin, și fără să fiu dată în judecată, ceea ce era foarte probabil.

Dar pentru dumneavoastră nu era nevoie să termin fraza, nu-i așa, domnule Wrexham? Dumneavoastră știți de ce. Sau cel puțin îmi imaginez că știți, dacă ați citit ziarele. Dumneavoastră știți, pentru că poliția știe. Pentru că ei au aflat. Pentru că ei au pus lucrurile cap la cap, așa cum probabil faceți și dumneavoastră chiar acum.

Dumneavoastră știți că motivul pentru care nu m-aș fi culcat cu Bill Elincourt era că el era și tatăl

meu.

Cred că v-am mai spus, domnule Wrexham, că eu nu-mi căutam un serviciu când am dat peste acel anunț. De fapt, făceam cu totul altceva, ceva ce făcusem de multe ori înainte.

Căutam numele tatălui meu pe Google.

Știusem mereu cine era și pentru o vreme știusem și *unde* locuia: într-o elegantă casă semidecomandată din Crouch End, cu porți electrice care glisau automat și un BMW strălucitor în curtea din față. Fusesem acolo o dată când eram adolescentă, sub motiv că mă duceam la cumpărături pe Oxford Street împreună cu o prietenă. Îmi amintesc ce emoționată eram, cum îmi tremurau mâinile când i-am arătat șoferului de autobuz cardul meu de călătorie, fiecare pas pe care l-am făcut în plimbarea de la Crouch End Broadway.

Am stat mult timp în fața porții, mistuită de o teamă ciudată amestecată cu furie, prea speriată ca să sun și să dau ochii cu bărbatul pe care nu-l întâlnisem niciodată, bărbatul care plecase când mama mea era însărcinată în nouă luni.

Pentru o vreme ne-a trimis bani, dar numele lui nu apărea pe certificatul meu de naștere și presupun că mama era prea mândră să-l dea în judecată și să-l oblige să plătească pensie alimentară.

Așa că și-a adunat forțele, s-a angajat la o firmă de asigurări și l-a cunoscut bărbatul cu care până la urmă s-a măritat. Bărbatul – mesajul era foarte clar – cu care *ar fi trebuit* să fie în tot acest timp.

Și când eu am împlinit șase ani ne-am mutat în căsuța lui.

Era casa lor. A ei și a lui. N-a fost niciodată a mea. N-a mai fost din ziua când m-am mutat în cămăruța de la etaj și mi-au spus pe un ton tăios să nu hârșâi cu valiza plinta de pe hol. Asta până când, doisprezece ani mai târziu, mi-am strâns

lucrurile într-o altă valiză, mai mare, și m-am mutat de acolo.

Era casa lor, iar eu… eu îi încurcam. Eu eram amintirea vie și constantă a trecutului mamei mele. A bărbatului care o părăsise. Și în fiecare zi trebuia să mă vadă cum o priveam, pe deasupra castronului meu cu cereale, cu ochii acelui bărbat. Când îmi peria părul des și sârmos și mi-l prindea în coadă de cal, părul *lui* îl pieptăna, nu pe-al ei, subțire și fragil.

Pentru că asta era tot ce moștenisem de la el. Plus colierul pe care el mi-l trimisese când împlinisem un an, ultima dată când am avut contact cu el. Un colier cu inițiala mea: R de la Rachel.

Tinichea urâtă și ieftină, spusese mama, dar asta nu m-a împiedicat să-l port în toate orele când se putea. La început doar în weekenduri, apoi în vacanțe și pe urmă, când am început să lucrez ca *au pair,* îl ascundeam sub tricouri și șorțurile de plastic, să-i simt mereu căldura metalică între sâni.

Lucram ca dădacă în Highgate când mama mi-a telefonat să-mi spună. Ea și tatăl meu vitreg vindeau casa și se mutau în Spania. Așa, pur și simplu. Nu că aș fi nutrit vreo afecțiune specială pentru casa aceea, pentru că nu fusesem niciodată fericită acolo.

Dar fusese… Nu știu, dacă nu fusese cu adevărat casa mea, măcar fusese singurul loc pe care îl puteam numi „casa mea". „Sigur, poți veni să ne vizitezi când vrei", a spus mama cu o voce ascuțită, ușor defensivă, de parcă știa foarte bine ce face, și eu cred că mai mult asta m-a enervat. „Poți veni să ne vizitezi". Asta o spui unei rude îndepărtate sau unui prieten la care nu ții prea mult, cu speranța că nu te va lua în serios.

I-am spus să se ducă dracului. Nu mă mândresc cu asta. I-am spus că o urăsc, că am făcut patru ani de terapie ca să trec peste trauma copilăriei și că nu vreau să mai aud niciodată de ea.

Nu era adevărat. Sigur că nu era adevărat. Chiar și acum, aici, la Charnworth, ea a fost prima persoană pe care am pus-o pe lista mea de contacte telefonice. Dar nu m-a sunat niciodată.

La două zile după ce m-a anunțat că pleacă, m-am întors la Crouch End.

Aveam douăzeci și doi de ani. Și de data asta nu mai eram furioasă. Eram doar… tristă, îngrozitor de tristă. Îmi pierdusem singurul părinte pe care îl avusesem vreodată și simțeam nevoia mistuitoare de a-l înlocui cu *ceva,* oricât de slab și inadecvat.

„Bună… Bill". Exersasem aceste cuvinte în dormitorul meu cu o seară înainte, stând în picioare în fața oglinzii. Mă demachiasem și păream mai tânără și mai vulnerabilă, deși nu asta fusese intenția mea, și mi-am dat seama că vocea mea suna nefiresc de ridicată, de parcă voiam să-i stârnesc mila. Nu știam ce fel de fiică și-ar dori, dar eram pregătită să încerc să fiu acea persoană. „Bună, Bill. Știu că nu mă cunoști, dar eu sunt Rachel, fiica lui Catherine."

Inima îmi bubuia în piept când m-am apropiat de poartă și am sunat, așteptând să se deschidă sau să se audă o voce prin interfon. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat din nou, apăsând îndelung și mai tare pe buton, iar până la urmă ușa casei s-a deschis și a apărut o femeie mică de statură, cu un halat de lucru și cu un pămătuf de praf în mână, care a traversat aleea acoperită cu prundiș până la poartă.

— Bună ziua. Cu ce pot să vă ajut?

Avea vreo patruzeci-cincizeci de ani și un accent puternic, polonez, mi s-a părut, sau poate rusesc. Est-european, în orice caz.

— Oh… bună ziua.

Pulsul mi se accelerase într-atât, încât credeam că o să leșin de emoție.

— Bună ziua. Îl caut pe domnul… am zis și am înghițit în sec. Domnul Ellincourt. Bill Elincourt.

Este acasă?

— Nu, nu este.

— Oh… Și știți cumva dacă pot să-l găsesc mai târziu?

— A plecat. Acum aici locuiește o altă familie.

— Cum așa?

— El și soția lui s-au mutat anul trecut. În altă țară. În Scoția. Acum aici locuiește altă familie. Domnul și doamna Cartwright.

Oh, fir-ar să fie.

A fost ca un pumn în stomac.

— Aveți cumva… vreo adresă? am întrebat cu vocea tremurândă, iar ea a scuturat din cap și m-a privit cu milă.

— Îmi pare rău, nu am. Eu doar mă ocup de curățenie.

— Ați… (Am înghițit cu greu.) Ați menționat-o pe soția lui. Doamna Elincourt. Puteți să-mi spuneți cum o cheamă?

Nu știu de ce, brusc, mi se părea important să știu. Probabil mi-am dat seama că pierdusem pista pe care o aveam și orice informație obținută mi se părea mai bună decât nimic. Menajera m-a privit cu tristețe. Cine credea că sunt? Vreo iubită căreia îi dăduse cu piciorul? O fostă angajată? Sau poate ghicise adevărul.

— O chema Sandra, a spus ea într-un târziu, cu glas foarte scăzut. Acum trebuie să plec.

După care mi-a întors spatele și a intrat în casă.

M-am întors și eu și am pornit spre Highgate pe jos, ca să economisesc biletul de autobuz. Aveam o gaură în talpa pantofului, iar când am început să urc dealul s-a pornit ploaia și mi-am dat seama că ratasem ultima șansă.

Au trecut câțiva ani fără să mai fac vreo încercare serioasă să-l caut. Apoi, într-o bună zi, când am tastat distrată „Bill Elincourt” pe Google l-am găsit. Anunțul. O casă în Scoția. O soție pe nume Sandra.

Și o familie.

Brusc, nu m-am putut abține.

Părea că universul mi-l scosese în cale, că îmi dădea încă o șansă.

Nu doream ca el să-mi fie tată, nu acum, după atâția ani. Voiam doar să… nu știu, doar să-l văd, presupun. Dar, evident, nu puteam să mă duc până în Scoția cu numele meu adevărat fără să-i spun cine eram, pentru că asta i-ar fi stârnit o mulțime de așteptări și riscam să mă respingă. Deși se întâmplaseră multe în aproape treizeci de ani, era puțin probabil ca Bill să fi uitat cum o chema pe prima sa fiică, iar Gerhardt era un nume destul de neobișnuit pentru ca el să nu-și dea seama că era al mamei copilului său.

Dar nu era nevoie să mă duc în Scoția cu numele meu adevărat. De fapt, aveam la îndemână un nume mai bun, o identitate mai bună. Un nume care mi-ar fi permis să intru pe ușa din față fără să am legătură cu nimeni, după care puteam să fac orice voiam. Așa că am luat documentele pe care Rowan le lăsase înșirate atât de tentant în camera ei, documente care aproape că se iroseau. Documente care erau atât de asemănătoare cu ale mele, încât, până la un punct, nu mi s-a părut că era vorba despre o înșelătorie.

Și am aplicat.

Nu m-am așteptat să obțin slujba. Nici măcar nu mi-o doream. Am vrut doar să-l cunosc pe bărbatul care mă abandonase cu mulți ani înainte. Dar când am văzut Heatherbrae am știut, domnule Wrexham. Am știut că o singură vizită n-o să fie de ajuns pentru mine. Voiam să fac parte din toate astea, să dorm învăluită în moliciunea acelor pilote din puf, să mă cufund în canapelele de catifea, să mă răsfăț în acele dușuri cu efect de ploaie, pe scurt, voiam să fac parte din acea familie.

Și mai ales îmi doream foarte, foarte tare să-l cunosc pe Bill.

Când nu a apărut la interviu, n-am văzut decât o singură modalitate de a-l cunoaște.

Trebuia să obțin slujba aceea.

Dar când am obținut-o… când l-am cunoscut pe Bill în prima seară și mi-am dat seama ce fel de om era… Doamne, e ca o metaforă pentru întreaga poveste, domnule Wrexham. Totul se leagă. Frumusețea și luxul casei, otrava care curgea sub fațada aceea de înaltă tehnologie. Lemnul victorian masiv al unei uși de debara, cu șildurile ei lucioase de aramă și aerul rece cu miros închis, de moarte, care se degaja prin gaura cheii.

În casa aceea era ceva putred, domnule Wrexham. Dacă Bill era deja un suflet putred când a venit acolo și a adus putreziciunea cu el sau dacă s-a contaminat de putreziciunea de acolo și a devenit omul pe care l-am cunoscut în prima seară, acel bărbat rapace și abuziv, asta nu mai știu.

Tot ce știu este că amândouă merg mână în mână și dacă ai dezveli pereții de la Heatherbrae House, zgrepțănând cu unghiile tapetul cu păuni pictați de mână, sau dacă ai scoate plăcile de granit lustruit, ar ieși aceeași întunecime, întunecimea pe care Bill Elincourt o ascundea sub piele.

„Nu-l căuta.” A fost unul dintre puținele lucruri pe care mama mi le-a spus despre el înainte să închidă definitiv subiectul. *„Nu-l căuta, Rachel. N-o să iasă nimic bun din asta.”*

A avut dreptate. Dumnezeule, câtă dreptate a avut. Și cât de rău îmi pare că nu am ascultat-o.

— Haide, am spus într-un târziu. La culcare, Rhiannon. Tu ești obosită, eu sunt obosită, amândouă am băut prea mult… Discutăm mâine dimineață.

Voiam să-i telefonez Sandrei și să-i explic totul. Nu știam cum, dar voiam să-i explic. Mă durea capul, primul semn de mahmureală, simțeam o oboseală în spatele ochilor și nu puteam să mă gândesc cu ce cuvinte o voi face, dar aveam să le găsesc eu. Trebuia să le găsesc. Nu mai puteam să continui așa, șantajată de Rhiannon.

În timp ce urcam scările în spatele lui Rhiannon, o clipă mi-a trecut prin minte o imagine absurdă, în care Sandra mă primea cu brațele deschise, spunându-mi că le completam familia, că eu… Dar nu. Era ridicol, știam asta. Până și cea mai generoasă femeie din lume ar avea nevoie de timp ca să asimileze apariția neașteptată a unui copil vitreg și, pe deasupra, să o afle în felul ăsta, în astfel de împrejurări… Nu, nu-mi făceam iluzii de cum va decurge conversația. Avea să fie cel puțin dificilă.

În fine, cum îmi așternusem, așa aveam să dorm. Aproape sigur mă va concedia, altă cale de ieșire nu vedeam. Dar eram convinsă că Bill nu va fi în stare să-și dea în judecată propria fiică, pe care o abandonase și căreia îi plătise o pensie alimentară mizeră înainte să dispară pentru totdeauna din viața ei. Nu i-ar conveni un proces Elincourt contra Elincourt. Nu, toată mizeria va fi ascunsă sub preș, iar eu aș fi liberă să-mi văd de drum. Singură.

Și departe de Heatherbrae.

Nu m-am mai gândit la camera mea și unde voi dormi în noaptea aceea decât atunci când am ajuns la etajul al doilea și Rhiannon a deschis ușa plină de graffiti a dormitorului ei și și-a aruncat pantofii înăuntru cu o desăvârșită indiferență.

— Noapte bună, a spus ea ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și când toate întâmplările din acea seară nu fuseseră decât o banală ceartă în familie.

— Noapte bună, am spus.

Am inspirat adânc și am deschis ușa camerei mele. Aveam în buzunar acel telefon ciudat și la gât îmi atârna, cald, colierul meu, colierul pe care mă temusem că Bill Elincourt îl va recunoaște.

Înăuntru, ușa spre podul casei era închisă și încuiată, așa cum o lăsasem. Tocmai mă pregăteam să-mi iau pijamaua ca să mă culc pe canapeaua de la parter, cu gândul de a încerca să mai prind câteva ore de somn până în zori, când o rafală de vânt a făcut să geamă copacii din grădină. Perdelele s-au umflat cu putere și camera s-a umplut de aerul rece, cu miros de pin, al nopții scoțiene.

În cameră era înfiorător de frig, la fel ca mai devreme, și atunci am înțeles. Frigul nu venise din pod, ci pe fereastră, care în tot acest timp fusese probabil deschisă. Numai că atunci fusesem atât de obsedată să descopăr adevărul de dincolo de ușa încuiată, încât nici nu mă uitasem spre perdele.

Cel puțin frigul avea o explicație. Nu era nimic supranatural, doar aerul rece al nopții.

Dar problema era că nu eu deschisesem fereastra. Eu nici măcar n-o mai atinsesem de când o trântisem cu câteva nopți în urmă. Iar acum, brusc, am simțit că mi se răsucește stomacul și că mi se face rău.

M-am întors, am ieșit în fugă din cameră, trântind ușa în urma mea, și am luat-o pe scări în jos, fără s-o mai iau în seamă pe Rhiannon care a strigat adormită:

— Ce naiba s-a-ntâmplat?

Am ajuns la primul etaj cu inima bubuind, am deschis ușa de la camera Petrei și mocheta a fâsâit sub mișcarea lemnului. Am așteptat ca ochii să mi se obișnuiască cu semiîntunericul.

Era în pătuțul ei, dormind adânc, cu brațele și picioarele desfăcute, și am simțit că pulsul mi s-a mai liniștit puțin, dar trebuia să verific ce fac și celelalte înainte să mă pot relaxa.

Apoi am alergat pe coridor până la ușa pe care scria *Prințesa Ellie* și *Regina Maddie.*

Era închisă. Am rotit cu grijă mânerul și am împins ușor. Înăuntru era complet întuneric, pentru că lumina de veghe era stinsă și draperiile trase, așa încât nu se vedea nici măcar lumina lunii. M-am blestemat că am uitat s-o aprind, dar cât timp ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, am auzit sforăieli ușoare și am simțit că respir ceva mai bine. Slavă Domnului. Slavă Domnului că erau bine.

Am mers în vârful picioarelor pe mocheta groasă, pipăind de-a lungul peretelui după cablul de la lumina de veghe, am găsit întrerupătorul și am aprins-o. Erau acolo: Ellie ghemuită, de parcă încerca să se ascundă de ceva, iar Maddie băgată sub pătură, complet acoperită, încât nu i se vedea decât forma corpului.

În timp ce mă întorceam spre ușă, râzând de paranoia mea, am simțit că mi-a trecut senzația de panică.

Și atunci… m-am oprit în loc.

Era ridicol, știam asta, dar trebuia să verific, trebuia *să văd*...

M-am întors în vârful picioarelor și am dat pilota la o parte. Dedesubt am găsit… o pernă, așezată astfel încât să imite forma unui copil care doarme.

Inima a început să-mi bată tare și repede.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit sub pat. Apoi în toate dulapurile din cameră.

— Maddie, am șoptit eu cât am putut de tare fără s-o trezesc pe Ellie, dar am simțit panica din vocea mea. Maddie?

N-am auzit nimic, niciun răspuns, nici măcar un râs înfundat.

Am ieșit în fugă din cameră.

— Maddie? am strigat, de data asta mai tare.

Am încercat mânerul ușii de la baie, dar ușa nu era încuiată și când s-a deschis larg am văzut că înăuntru nu era nimeni, doar lumina lunii se revărsa pe gresia goală.

— Maddie?

N-am găsit nimic nici în dormitorul Sandrei și al lui Bill; doar patul perfect făcut, mocheta luminată de lună, coloanele albe ale draperiilor desfăcute stând de strajă de-o parte și de alta a ferestrelor înalte. Am deschis ușile dulapurilor și s-au aprins luminile automate, dar n-am văzut nimic în afară de șirurile ordonate de costume și de rafturile pline de pantofi cu toc.

— Ce e? a întrebat Rhiannon pe jumătate adormită de la etaj. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Maddie, am strigat eu încercând să-mi ascund panica. Nu e în patul ei. Poți să cauți tu la etaj? Maddie?

Acum începuse și Petra să se miște, trezită de strigătele mele din ce în ce mai puternice, și cu toate că i-am auzit gemetele iritate care prevesteau un plâns în toată regula, nu m-am oprit s-o liniștesc. Trebuia s-o găsesc pe Maddie. Coborâse la parter să mă caute în timp ce eu eram la Jack? Gândul mi-a produs o senzație neplăcută, urmată de alta și mai neplăcută.

Să fi… Dumnezeule mare! Să fi venit după mine? Eu lăsasem ușa din spate descuiată. Să fi ieșit să mă caute prin grădină?

Au început să-mi treacă prin minte tot felul de imagini sinistre. Lacul. Pârâul. Până și aleea.

Fără s-o iau în seamă pe Petra, am coborât repede scara, m-am încălțat cu primele cizme de ploaie pe care le-am găsit la ușa din spate și am ieșit din casă.

Curtea pietruită era pustie.

— Maddie! am strigat cât m-au ținut plămânii, deja disperată, și mi-am auzit vocea reverberând dinspre pereții de piatră ai grajdului. Maaadie! Unde ești?

N-am primit niciun răspuns și deodată mi-a venit în minte un gând și mai înfiorător, mai rău decât imaginea cu luminișul din pădure și iazul periculos, plin de mâl.

Grădina cu plante otrăvitoare.

Grădina cu plante otrăvitoare lăsată neîncuiată de Jack Grant.

Grădina aceea omorâse deja o fetiță.

Doamne, Dumnezeule, mă rugam, în timp ce am luat-o la fugă spre spatele casei, înspre cărarea ce cobora printre tufe. Cizmele de ploaie îmi erau prea mari și picioarele îmi alunecau în ele. Te rog, nu lăsa grădina să mai curme o viață.

Dar când am dat colțul casei am găsit-o.

Era întinsă pe pământ, cu fața în jos, sub fereastra camerei mele, prăbușită pe ciment în cămașa de noapte, a cărei țesătură albă de bumbac era îmbibată de sânge, mult sânge, mult mai mult sânge decât mi-aș fi închipuit că poate conține trupul ei mic.

Sângele cursese pe pietre ca o melasă, gros și lipicios, mânjindu-mi genunchii când am îngenuncheat în el, lipindu-se de degete când am ridicat-o și am strâns-o în brațe, simțind fragilitatea oscioarelor ei ca de pasăre, rugând-o, implorând-o să fie bine.

Dar era imposibil, desigur.

Niciodată n-avea să mai fie bine. Nimic n-avea să fie.

Maddie era moartă.

Următoarele ore sunt cele în care poliția m-a obligat să povestesc totul iar și iar, de parcă zgândărea din nou și din nou o rană, făcând-o să sângereze de fiecare dată. Și totuși, în ciuda tuturor întrebărilor pe care mi le-au pus, îmi vin în minte doar frânturi de amintiri, ca o noapte luminată de fulgere, sclipiri de lumină separate între ele de întuneric.

Îmi amintesc că am țipat, ținând în brațe trupul lui Maddie, atâta vreme, încât mi s-a părut o eternitate, până când au venit mai întâi Jack și apoi Rhiannon, ducând-o în brațe pe Petra, care plângea. Când și-a dat seama ce se întâmplase, Rhiannon a fost cât pe ce s-o scape jos.

Îmi amintesc plânsul ei, care suna înfiorător, când a văzut cadavrul surorii ei. Nu cred că îl voi uita vreodată.

Îmi amintesc că Jack a dus-o pe Rhiannon în casă, apoi a încercat să mă ia pe mine de acolo, spunându-mi „E moartă, e moartă, nu putem muta cadavrul, Rowan, trebuie să-l lăsăm acolo unde este până vine poliția", dar eu nu puteam s-o las, nu puteam decât să plâng și să strig.

Îmi amintesc luminile albastre, intermitente, ale mașinilor de poliție când au ajuns la poartă și chipul lui Rhiannon, palid și îngrozit, în timp ce încerca să înțeleagă.

Îmi amintesc că stăteam pe canapeaua de pluș, murdară de sânge, în timp ce mă întrebau ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat.

Și nici acum nu știu.

Nici acum nu știu, domnule Wrexham, acesta este adevărul.

Știu ce crede poliția, din întrebările pe care mi le-au pus și scenariile pe care mi le-au prezentat.

Ei cred că Maddie a urcat în camera mea, dar nu m-a găsit, și că acolo a văzut ceva care mă incrimina – poate că s-a apropiat de fereastră și m-

a văzut când mă întorceam pe furiș de la apartamentul lui Jack. Sau poate că a găsit ceva printre lucrurile mele, ceva legat de numele meu adevărat, de adevărata mea identitate.

Nu știu. La urma urmei, aveam atâtea de ascuns.

Ei cred că m-am întors și am găsit-o acolo, și dându-mi seama ce văzuse am deschis fereastra și…

Nu pot s-o spun. Îmi vine greu și s-o scriu. Dar trebuie s-o fac.

Ei cred că eu am aruncat-o pe geam. Cred că am stat acolo, cu perdelele fâlfâind, și că m-am uitat la ea cum a sângerat pe caldarâm până a murit, apoi am coborât să beau ceai și am așteptat liniștită ca Rhiannon să se întoarcă acasă.

Cred că eu am lăsat fereastra deschisă în mod deliberat, să pară că Maddie a căzut. Dar sunt convinși că ea nu a căzut. Nu știu prea bine de ce. Cred că are legătură cu locul în care a căzut – prea departe de clădire pentru a fi vorba de o alunecare, cu un arc care ar fi fost provocat de o împingere sau o săritură.

Să fi fost Maddie capabilă să sară? E o întrebare pe care mi-am pus-o de o mie de ori, poate de un milion de ori.

Și adevărul este că nu știu.

Poate nu vom ști niciodată. Pentru că paradoxul, domnule Wrexham, este că într-o casă plină de camere de supraveghere, niciuna nu arată ce s-a întâmplat cu Maddie în seara aceea. Pe camera din dormitorul ei nu se vede decât întuneric. Și este orientată spre patul fetelor, nu spre ușă, deci nu se distinge nicio siluetă în prag ca să arate la ce oră a plecat Maddie.

Iar în ceea ce privește camera mea… Oh, Doamne… camera mea este unul dintre pilonii pe care poliția și-a construit cazul împotriva mea.

— De ce ai acoperit camera de supraveghere din dormitorul tău dacă nu aveai nimic de ascuns? mă întrebau întruna.

Am încercat să le spun, să le explic cum e să fii o femeie tânără, singură, într-o casă străină, și să știi că ești privită. Am încercat să le spun că nu m-a deranjat că erau camere în bucătărie, în living, pe coridoare, chiar și în dormitoarele fetelor. Dar că aveam nevoie de un loc, un singur colțișor unde puteam să fiu eu însămi, unde să nu fiu urmărită, monitorizată. Unde puteam să fiu nu Rowan, ci Rachel, măcar pentru câteva ore.

— Dumneavoastră v-ar plăcea să vi se pună o cameră de supraveghere în dormitor? l-am întrebat franc pe detectiv, dar el a ridicat din umeri ca și când ar fi spus „nu eu sunt judecat, drăguță”.

Adevărul este că am acoperit camera aceea. Dacă n-aș fi acoperit-o, poate că acum am fi știut ce s-a întâmplat cu Maddie.

Pentru că eu nu am omorât-o, domnule Wrexham. Știu că am mai spus-o. V-am spus în prima scrisoare pe care v-am trimis-o. Eu nu am omorât-o, trebuie să mă credeți, pentru că ăsta este adevărul. Dar nu știu, în timp ce scriu aceste cuvinte în celula mea înghesuită și mă uit pe geam la burnița scoțiană care cade afară… mă întreb dacă v-am convins. Ce n-aș da să vă pot convinge să veniți aici. V-am pus numele pe lista mea de vizitatori. Ați putea veni mâine. Iar eu m-aș uita în ochii dumneavoastră și v-aș spune că nu am omorât-o.

Dar n-am reușit să conving poliția. Nici pe domnul Gates.

Nu mai știu nici măcar dacă m-am convins pe mine.

Pentru că dacă n-aș fi părăsit-o în noaptea aceea, dacă n-aș fi petrecut acele ore cu Jack în apartamentul lui, în brațele lui, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Nu am omorât-o, dar moartea ei este din vina mea. Surioara mea.

„Dacă n-ai omorât-o tu, atunci cine? Ajută-ne, Rachel. Spune-ne ce crezi că s-a întâmplat”, îmi

repetau întruna cei de la poliție, iar eu nu puteam decât să scutur din cap. Pentru că adevărul, domnule Wrexham, este că nu știu. Am construit mii de teorii, una mai aiuristică decât alta. Maddie sărind ca o pasăre în noapte, Rhiannon întorcându-se în noaptea aceea mai devreme decât am crezut, Jean McKenzie ascunsă în podul casei, Jack Grant strecurându-se pe lângă mine în timp ce eu o așteptam pe Rhiannon la parter.

Pentru că până la urmă s-a dovedit că și Jack avea secrete, știați asta? Nimic atât de important și melodramatic precum mi-am imaginat – nu era rudă cu doctorul Kendrick Grant sau, dacă era, nici el și nici poliția nu au reușit să stabilească o legătură. Iar când am povestit poliției despre ghemul de sfoară din bucătăria lui și floarea *Aconitum napellus,* el, spre deosebire de mine, a putut să dea o explicație rapidă și coerentă. Pentru că se pare că Jack recunoscuse floarea violet așezată în cana de cafea pe masa din bucătărie sau cel puțin așa a crezut. Așa că a luat-o ca s-o compare cu florile din grădina cu plante otrăvitoare. Când a constatat că bănuielile i s-au confirmat, că floarea din bucătărie nu era doar otrăvitoare, ci mortală, a scos încuietoarea improvizată de mine și a înlocuit-o cu un lanț și un lacăt.

Nu, secretul întunecat al lui Jack era mult mai banal. Și, în loc să mă exonereze, nu a făcut decât să întărească probele împotriva mea, adăugând mai multă greutate motivelor pentru care aș fi vrut să acopăr relația mea cu el.

Jack era însurat.

Când și-au dat seama că eu n-am știut, polițiștii s-au delectat explicându-mi, amintindu-mi acest lucru de câte ori au avut ocazia, parcă voiau să mă vadă suferind de fiecare dată. Dar mie nici că-mi păsa, sinceră să fiu. Ce mai conta că Jack avea deja o soție și un băiețel de doi ani în Edinburgh? El

nu-mi promisese nimic. Pe lângă moartea lui Maddie, asta n-avea nicio importanță.

Totuși, aș minți dacă aș spune că în zilele, săptămânile și lunile de când sunt aici nu m-am gândit la el și nu m-am întrebat de ce. De ce nu mi-a vorbit niciodată de soția lui? De băiețelul lui? De ce locuiau separat? Era o chestiune financiară? Le trimitea bani? Dacă soții Elincourt îi plăteau jumătate din cât îmi oferiseră mie, era mai mult ca sigur că acceptase slujba pentru bani.

Dar poate că nu. Poate că erau separați, înstrăinați. Poate că ea îl alungase de acasă și pentru el slujba oferită, cu apartament inclus, fusese soluția perfectă pentru a merge mai departe.

Nu știu, pentru că niciodată nu am avut șansa să-l întreb. Nu l-am mai văzut după ce m-au dus la secția de poliție pentru interogatoriu, mi-au citit drepturile și m-au plasat în arest preventiv. Nu mi-a scris niciodată. Nu mi-a telefonat niciodată. Nu m-a vizitat niciodată.

Ultima oară l-am văzut când am urcat pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, încă acoperită de sângele lui Maddie, și i-am simțit mâinile puternice și ferme strângându-le pe ale mele.

— Totul va fi bine, Rowan.

A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus, ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte ca portiera mașinii să se trântească în urma mea și să pornească motorul.

A fost o minciună. O minciună de la început până la sfârșit. Eu nu eram Rowan. Și nimic n-avea să mai meargă bine, niciodată.

Dar mie nu-mi iese din cap ce mi-a spus Maddie prima oară când ne-am văzut, când m-a îmbrățișat cu putere și și-a lipit fața de bluza mea.

Să nu vii aici, îmi spusese. *E periculos.*

Apoi ultimele cuvinte spuse cu un suspin la despărțire, cuvinte pe care mai târziu le-a negat,

cuvinte pe care, luni de zile mai târziu, încă sunt sigură că le-am auzit.

Fantomele nu vor.

Nu cred în fantome, domnule Wrexham. N-am crezut niciodată. Nu sunt o persoană superstițioasă.

Dar n-a fost superstiție ceea ce auzeam din podul casei noapte de noapte. N-a fost superstiție ceea ce mă făcea să mă trezesc noaptea tremurând și scoțând aburi pe gură în camera mea unde era rece ca într-un frigider. Capul păpușii care s-a rostogolit pe covorul persan era real, domnule Wrexham. Real ca mine și ca dumneavoastră. Real ca scrisul de pe pereții din podul casei, real ca scrisoarea pe care v-o scriu acum.

Pentru că știu, știu că atunci mi-am pecetluit soarta în fața poliției. N-au fost doar numele meu fals și documentele furate. N-a fost doar faptul că eram fiica abandonată de Bill, care s-a întors pentru a pune la cale vreo răzbunare bolnavă împotriva noii lui familii. N-a fost nimic din toate astea.

A fost ceea ce le-am spus în acea primă noapte oribilă, așezată pe scaunul acela, cu hainele pătate de sânge, tremurând de șoc, durere și groază. Pentru că în acea primă noapte am cedat și le-am spus tot ce se întâmplase. De la pașii pe care îi auzeam noaptea până la senzația intensă de ceva malefic pe care am simțit-o când am deschis ușa podului și am intrat acolo.

Acela a fost momentul când cheia s-a răsucit în broască.

Acela a fost momentul când ei au știut.

Aici am avut mult timp să mă gândesc, domnule Wrexham. Mult timp să mă gândesc, să reflectez și să înțeleg multe lucruri de când am început să vă scriu această scrisoare. Am spus adevărul la poliție și adevărul m-a distrus. Știu ce au văzut: o femeie nebună, cu o poveste cu mai multe găuri decât un ciur. Au văzut o femeie care a avut un motiv. O

femeie atât de înstrăinată de familia ei, încât venise la Heartherbrae sub un pretext fals pentru a duce la capăt o răzbunare îngrozitoare, scornită de o minte bolnavă.

Cred că știu ce s-a întâmplat. Am avut mult timp să pun lucrurile cap la cap: fereastra deschisă, pașii din pod, tatăl care și-a iubit fiica atât de mult, încât această dragoste a omorât-o și tatăl care și-a abandonat fiicele de fiecare dată.

Și, mai presus de toate, două lucruri pe care n-am reușit să le leg până la sfârșit: telefonul și fețișoara palidă și rugătoare a lui Maddie din prima zi, înainte să urc în mașină, când mi-a șoptit neliniștită fraza aceea: *fantomele nu vor.* Aceste două lucruri m-au desființat în fața poliției. Amprentele mele de pe telefon și relatarea mea despre ce-mi spusese Maddie, efectul de domino declanșat de vorbele ei.

Dar, la urma urmei, nu contează ce cred eu sau ce teorii am eu. Contează ce părere au jurații. Uitați, domnule Wrexham, nu trebuie să credeți tot ce v-am spus eu. Știu că dacă ați expune în fața tribunalului jumătate din ce v-am povestit eu aici v-ați face de râs și ați risca să pierdeți definitiv în fața juriului. Nu de aceea v-am povestit toate astea.

Dar înainte am încercat să relatez doar o parte din poveste și asta m-a adus în spatele gratiilor.

Cred că adevărul este cel care mă va salva, domnule Wrexham, și adevărul este că eu nu am omorât-o pe sora mea. *N-aș fi putut* s-o omor.

V-am ales pe dumneavoastră, domnule Wrexham, pentru că atunci când le-am întrebat pe celelalte deținute la cine aș putea apela ca să mă reprezinte, numele dumneavoastră a fost menționat cel mai des. Se pare că aveți faima de a-i salva chiar și pe cei care nu mai au nicio speranță.

Și știu că acesta este cazul meu, domnule Wrexham. Eu nu mai am nicio speranță.

Un copil a murit, iar poliția, opinia publică, presa, toți vor ca cineva să plătească pentru asta. Și

acel cineva trebuie să fiu eu.

Dar eu nu am omorât-o pe fetița aceea, domnule Wrexham. N-am omorât-o pe Maddie.

Eu am iubit-o. Și nu vreau să putrezesc în închisoare pentru ceva ce n-am făcut.

Vă rog, *vă rog,* trebuie să mă credeți.

Cu sinceritate,
Rachel Gerhardt

8 iulie 2019

Richard McAdams

Construcții Ashdown, mesaj intern

Rich, să-ți spun o chestie ciudată. Unul dintre tipii care lucrează la renovarea penitenciarului Charnworth a găsit un teanc de hârtii când dărâma un perete. Se pare că una dintre prizoniere l-a ascuns acolo. El n-a știut ce să facă cu ele, așa că mi le-a dat mie, iar eu i-am zis c-o să întreb pe-aici. Am aruncat o privire pe primele pagini, dar par a fi scrisorile unei deținute către avocatul ei înainte de proces; nu știu din ce motiv nu le-a mai trimis. Tipul care le-a găsit le-a răsfoit puțin și zice că a fost un caz foarte cunoscut. El e din partea locului și își amintește titlurile din ziare.

În fine, băiatul s-a temut să le arunce, pentru că, dacă erau probe sau conțineau informații confidențiale sau altceva și le distrugea, ar fi comis un delict. Sincer să fiu, mă îndoiesc că mai contează acum, dar ca să-l liniștesc i-am spus că mă voi ocupa eu. Știi pe cineva din conducere să întrebi ce să facem? Sau mai bine nu le luăm în seamă și le aruncăm? Nu vreau să mă încarc cu probleme birocratice.

Majoritatea sunt scrisorile deținutei către avocat, dar în același loc a ascuns și câteva scrisori pe care le-a primit ea. Par a fi scrisori de la rude, dar le-am inclus în același pachet, pentru orice eventualitate.

În fine, mi-ai face o mare favoare dacă ai putea decide tu ce să facem cu ele.

Salutări,

Phil

1 noiembrie 2017

Dragă Rachel,

În fine, mi se pare foarte ciudat să mă adresez ție cu numele acesta, dar nu mai contează.

Înainte de toate, trebuie să-ți spun că îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Îmi imaginez că nu te așteptai să-ți spun asta, dar așa este. Îmi pare rău și nu mi-e rușine să ți-o spun.

Aș vrea să înțelegi că am avut grijă de fetele astea timp de aproape cinci ani și am văzut perindându-se prin casa aceea mai multe bone decât nori pe cer. Eu am fost cea care a trebuit să stau și să văd cum nemernica aia de Holly își făcea de cap cu domnul Elincourt sub nasul soției sale, tot eu am fost cea care a trebuit să repar lucrurile când ea a plecat și le-a lăsat pe fete distruse. Și de atunci a trebuit să stau acolo și să văd cum bonele veneau și plecau una după alta și cum, de fiecare dată când se întâmpla asta, inimile bietelor copile se frângeau și mai mult.

De fiecare dată când venea o bonă nouă – și întotdeauna era una tânără și drăguță – simțeam că o mână rece îmi strângea inima și nu mai puteam să dorm noaptea, întrebându-mă dacă să-i spun doamnei Elincourt ce fel de om era soțul ei, ce fel de femeie a fost Holly și care a fost adevăratul motiv pentru care a plecat. Și de fiecare dată îmi dădeam seama că nu puteam s-o fac, îmi înghițeam furia și îmi spuneam că data viitoare va fi altfel.

Îți mărturisesc că atunci când te-am cunoscut și am aflat că doamna Elincourt a angajat încă o femeie tânără și drăguță mi s-a rupt sufletul.

Pentru că știam ce va face el și știam că, indiferent ce fel de fată erai tu, fie erai o profitoare, ca Holly, fie una care îl va respinge, bietele copile vor fi cele care vor suferi din nou în ziua când tu vei pleca. Și poate că de data asta îl vei lua cu tine. De asta eram atât de furioasă. Da, foarte furioasă. Nu mi-e rușine s-o recunosc. Dar mi-e rușine pentru felul cum te-am tratat. N-ar fi trebuit să-mi descarc furia pe tine așa cum am făcut-o și mă doare sufletul când mă gândesc la unele lucruri pe care ți l-am spus. Pentru că, indiferent ce a spus poliția, știu că ai fi făcut orice ca să le aperi pe copilele alea și asta i-am spus-o și polițistului care m-a interogat. Am vrut s-o știi și tu. I-am spus: nu mi-a plăcut fata aceea, n-am făcut niciun secret din asta, dar nu i-ar fi făcut niciun rău micuței Maddie, te înșeli amarnic, tinere.

În fine, ăsta este unul dintre motivele pentru care îți scriu. Ca să-ți spun toate astea și să-mi descarc sufletul.

Celălalt motiv este că Ellie ți-a scris o scrisoare. A pus-o într-un plic și l-a lipit înainte să mi-l dea și m-a pus să promit că n-o citesc, iar eu i-am promis. Mi-am ținut promisiunea, pentru că eu cred că trebuie să-ți respecți cuvântul dat chiar și față de copii, dar, dacă în scrisoare este ceva ce crezi că trebuie să știu sau ceva ce crezi că mama ei ar trebui să știe, aș vrea să te rog să ne spui.

Să nu scrii acasă, pentru că a fost închisă, și biata doamnă Elincourt are destule probleme. Și-a părăsit soțul, nu știu dacă poliția ți-a spus asta. Le-a luat pe fete și s-a mutat în sud, la părinții ei. Și domnul Elincourt s-a mutat. A fost dat în judecată pentru ceva legat de o stagiară de la firma lui, sau cel puțin așa vorbește lumea prin sat, și se zvonește că vor vinde casa pentru a plăti taxele judiciare.

Dar îți las adresa mea la finalul scrisorii și, dacă te îngrijorează ceva, te rog să-mi scrii acolo, iar eu voi face ce trebuie. Am încredere că vei face asta, pentru că eu cred că le-ai iubit pe fete, așa cum le-am iubit și le iubesc eu. Sunt sigură că nu vei permite ca lui Ellie să i se întâmple ceva rău. M-am rugat mult și am încercat să ascult răspunsul lui Dumnezeu și am încredere în tine, Rachel. Mă rog să nu mă dezamăgești.

Cu toată sinceritatea.
Jean McKenzie
15a High Street,
Carn Bridge

Către:

De la:

Subiect:

Bună Roan numai că ei spun că te cheamă Rachel e adevărat

Mi-e foarte dor de tine și îmi pare foarte foarte rău de ce s-a întâmplat mai ales pentru că e vina mea dar nu pot să spun la nimeni mai ales lui mami sau lui tati pentru că ei o să se supere foarte foarte tare și pe urmă tati o să plece cum a mai vrut înainte cum a zis Maddie mereu ca o să plece

Roan eu am împins-o pe Maddie pentru că ea a vrut să te facă să pleci ca celelalte ea le-a făcut pe celelalte să plece a făcut trucuri cu telefonul vechi al lui mami le lua lucrurile și se urca în pod prin fereastra din acoperiș din camera ta podul era ascunzătoarea ei secretă unde se ducea mereu dar zicea că eu sunt prea mică să urc și eu și ea a făcut ca Happy să ne trezească noaptea și ea a luat un filmuleț de pe YouTube și l-a pus la difuzoare lui Happy ca să pară că erau oameni în pod care mergeau dar nu erau era doar un video și ea a luat capul de păpușică din pod și m-a pus pe mine să ți-l pun ție în poală și mie îmi pare foarte rău pentru că am spus că nu eu l-am pus dar eu l-am pus ea s-a trezit și tu nu erai acolo și Maddie voia să te otrăvească cu boabele dar eu am fugit după ea și am vărsat vinul în chiuvetă și pe urmă Maddie a fost foarte enervată și a zis a zis că se urcă iar prin fereastra din pod și pune toate alarmele să sune ca să se supere mami pentru că tu ai plecat și eu am fugit după ea și i-am zis să nu facă asta și ea a zis ba da că o să facă altfel o să-l ia pe tati și eu am zis nu că Roan e bună și nu vreau să plece ea n-ar face asta și Maddie a zis că o s-o facă și tu nu poți să mă

oprești și s-a urcat pe fereastră și eu am împins-o n-am vrut să se întâmple așa și îmi pare foarte rău te rog te rog te rog să nu spui la poliție Rowan eu nu vreau să mă duc la închisoare și îmi pare foarte rău dar nu este corect să te ia pe tine pentru un lucru pe care l-am făcut eu nu poți să le spui că nu ai împins-o tu și că știi cine dar nu poți să spui pentru că e secret dar că nu ai împins-o tu noi mâine ne mutăm în altă casă tati nu poate să vină acum dar eu sper că tu poți te iubesc te rog să te întorci repede te pup Ellie elencort 5 ani pa pa

Mulțumiri

Multe mulțumiri neobositei echipe de editori, publiciști, agenți de marketing, designeri, reprezentanți comerciali, responsabili cu drepturile de autor și de producție, tuturor celor care lucrează în culise. Faptul că această carte, pe care voi o țineți în mână, este frumoasă, lizibilă și există se datorează în mare parte lor.

Le mulțumesc din toată inima lui Alison, Liz, Jade, Sara, Jen, Brita, Noor, Meagan, Bethan, Catherine, Nita, Kevin, Richard, Faye, Rachel, Sophie, Mackenzie, Christian, Chloe, Anabel, Abby, Mikaela, Tom, Sarah, Monique, Jane, Jennifer, Chelsea, Kathy, Carolyn și întregului personal de la Simon & Schuster și PRH.

Le mulțumesc și lui Mason, Susi și Stephanie, pentru că sunt niște cititori nemaipomeniți.

Lui Eve și Ludo, gardienii ninja, le mulțumesc pentru că m-au susținut și m-au apărat mereu.

Minunaților mei prieteni scriitori – din online și nu numai – le mulțumesc pentru că m-au ajutat să rămân calmă și să râd.

Și, bineînțeles, familiei mele: vă mulțumesc pentru că existați și pentru că nu îmi cereți să trăiesc într-o casă smart.